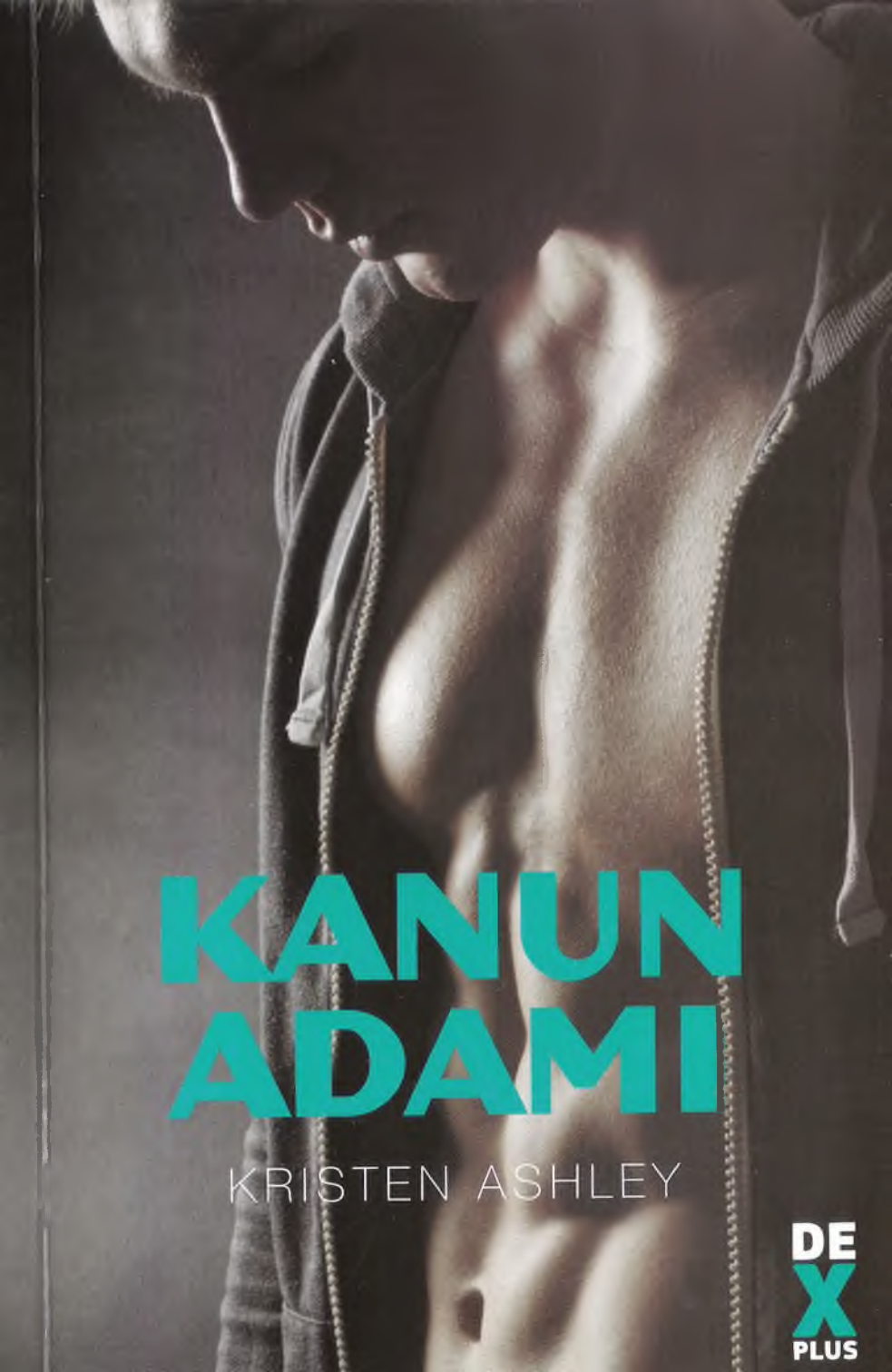

KANUN ADAMI

KRISTEN ASHLEY

DE
X
PLUS

KANUN ADAMI

Kanun Adamı

Özgün adı: *Law Man*

© 2012, Kristen Ashley

Yazan: Kristen Ashley

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayan: Sibel Doğru

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Kanun Adamı Uluslararası Telif Hakları tarafından korunmaktadır.

Bu kitabın yayın hakları The Fielding Agency ve Onk Agency Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3403-8

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KANUN ADAMI

KRISTEN ASHLEY

Giriş

Kanun Adamı

Dairemden geçide çıkar çıkmaz kadını gördüm. Güzelliğine puan vermem gerekirse, en az bir Yedi, belki bir Sekizdi; Yedi Buçukta karar kıldım.

Bir dairenin açık kapısının önünde durmuş birisine gülümsüyordu.

Kime gülümsediğini biliyordum.

Dedektif Mitch Lawson'a.

Komşum Dedektif Mitch Lawson'ın en az bir On, hat- ta daha da adil olmak gerekirse bir On Bir olduğunu da biliyordum; onun şüphe götürmez bir On Buçuk olduğuna karar verdim.

Bir başka deyişle, koyu kahverengi saçlarından genel-likle giydiği çizmeli ayaklarına kadar kusursuzun da öte- sindeydi.

Hayallerimi süsleyen adamdı.

Ona âşıktım, ama ne ben onu tanıyordum ne de o beni. Ona o gizlice insanları izleyen hastalıklı tipler gibi âşık değildim, çünkü birisini gizlice izleyemeyecek kadar utan- gaçtım ve ondan, ona bunu yaşatamayacak kadar çok hoş- lanıyordum. "Aman tanrım, kusursuz bir vücudu, kusur- suz bir kemik yapısı, kusursuz bir gülümsemesi var ve ha-

yatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip!” tarzı bir şeydi benimki. Tamamıyla zararsızdı; onu uzaktan seviyordum, ama işin tek kötü yanı dairelerimizin karşılıklı olması ve onun dairesinin geçidin bir alt katında olmasıydı. O yüzden, onu çok da uzaktan sevemiyordum.

Arkamı döndüm ve kapımı kilitleyip kilitlemediğimi kontrol ettim. Tekrar diğer tarafa döndüğümde, Dedektif Mitch Lawson örtülü geçitteydi, Yedi Buçuğu da ona öyle yakın duruyordu ki adeta ona yapışmıştı. Lawson da kapısını kilitleyip kilitlemediğini kontrol ediyordu.

Sabah vaktiydi ve işe gidiyordum. Onun da işe gittiğini tahmin ettim. Yedi Buçuk geçeyi orada geçirmiş olmalıydı. Onlara zaman zaman rastladığımdan, hayatında geçeyi orada geçiren veya geceleri, öğleden sonraları ya da diğer zamanlarda gelen bir sürü Yedi Buçuğun olduğunu fark etmiştim. Bir İki, belki de bir Üç olarak bir İki Buçuk olduğuma karar vermiştim ve bu yüzden, geçitte Dedektif Mitch Lawson’a yapışmış halde durmam hayatta mümkün değildi.

Bu dünyada, Yedi ve On arası olanlar birbirlerinin cazibesine kapılırlardı ve asla veya nadiren Yedi puanının altına inerlerdi. Bir Altıyı deneyebilirler veya bir Beşle gönül eğlendirebilirlerdi, ama uzun vadede kendi denklerindeki birisinde karar kılarlardı. Bir de Dörtlerden Altılara kadar olanlar birbirlerini çekerlerdi. Dördün altında olanların bu grupta biraz daha fazla şansı vardı, ama bu da nadiren gerçekleşirdi. Benim dengimdekilerse, Birlerden Üçlere kadar olanlar yani, birbirine karşı çekim duyardı. Benim dengimde olduğunuzda, sadece aptallar Üçten yüksekleri hedeflerdi. Üçten yükseği kalp kırıklığı demekti.

Binanın bizim tarafımızın yanındaki park alanına inen merdivenlere gitmem gerektiği için onlara doğru yü-

rüdüm. Yürürken ayakkabılarımın topukları zeminde ses çıkardı ve geçidin beton sahanlığında yankılandı. O geçidin ötesinde dört daire vardı; ikiyeşer daire yan yanaydı ve diğer ikisinin karşısındaydı. Dedektif Mitch Lawson'ınki otoparka inen merdivene daha yakındı. Benim dairemse, yeşil bir alana ve bloğumuzun arasından geçen dereye açılan merdivenlere yakındı.

Ne yazık ki aynı blokta yaşadığımız seneler boyunca her karşılaşmamızda olduğu gibi, beni gördüğünde başını çevirip bana baktı, koyu kahverengi anlamlı gözlerini gözlerime dikti ve bakışları yumuşadı.

Bu da onu sevmemin bir başka nedeniydi. Beni ne vakit görse bakışları yumuşardı. Bense utangaçtım, o yüzden de en azından ona karşı aşırı dostane davranmazdım. Yan dairemde oturan gay çift Brent'le Bradon'a karşı gayet dostane davranırdım. Dedektif Mitch Lawson'ın yan dairesinde, benimse karşı dairemde oturan ve gay olmayan çift Derek'le LaTanya'ya karşı da çok dostane davranırdım. Ama Mitch Lawson ödümü kopardığından, ondan uzak durmaya çalışırdım.

Durum böyle olmasına rağmen, beni her gördüğünde gözlerinde tatlı bir ifade uyanırdı ve bunun ardından hemen gülümserdi.

Tıpkı o anda olduğu gibi.

Tanrım.

O gülümseme. Karnımda kelebekler uçuşmasına sebep oluyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel gözlerle sahipti, ama o ifadeye büründüklerinde ve güzelim dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde bütün suratı aydınlanır, kaldıramayacağım bir durum haline gelirdi. Lawson dört sene önce binaya ilk taşındığında ve o gülümsemeyi ilk gördüğümde, neredeyse dizlerimin bağı kesilmişti. Neyse

ki, kontrollü davranmıştım ve dizlerim sadece titremiştir.

“Selam,” dedi ben tam yanlarından geçmek üzereyken.

Berbat bir durumdu. Sadece güzelim gözleri ve dudakları ve uzun bir boyu değil, ayrıca oldukça geniş omuzları vardı ve çok şık giyinirdi. Bir de tatlı, hoş ve kalın bir sesi vardı.

“Günaydın,” diye mırıldandım ve bakışlarım bana bir taşın altından çıkmış bir yaratıkmışım gibi bakan Yedi Buçuğa kaydı (deneyimlerimden biliyordum ki, bazen bir Yedi veya Daha Üstü bir Üçe veya daha altına baktığında, suratlarında aynen bu ifade olurdu). Kibar olmak için ona da “Günaydın,” dedim. Çenesini hafifçe kaldırıp yanıt verdi ama bunu öyle bir şekilde yaptı ki, o belli belirsiz hareket bile ona çok zahmet vermiş gibiydi.

Sonra, esasen tökezlememeye gayret ettiğim için, ayrıca ona bir daha bakarsam bakışlarımı alamayabileceğimi bildiğim için, bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Ona çok uzun süre bakarsam gözlerim kafamda erimeye başlayacaktı.

Onunla veya Yedi Buçukla ilgisi olmayan bir şeye odaklanabilmek için elimi kaldırdım ve ensemdeki topuzdan hep fırlayıp suratıma düşen gür bir saç tutamını alıp kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sonra, hızla yanlarından geçip düşmemeyi umarak merdivenden inmeye koyuldum. Salak gibi görünmek istemiyordum, ama boynumu kırmak da istemiyordum.

Alabama varmayı başardım ve çantamla kahve termosumu arabaya koyarak toparlanmaya çalıştım. MP3 çalarımı arabamın teyp girişine taktım, beni iş havasına sokacak bir şarkı buldum ve emniyet kemerimi taktım. Bunları aşağı inen ve arabalarına binen Dedektif Mitch Lawson’la Yedi Buçuğuna bakmamak için yaptım. Onu

saatlerce izleyebilirdim. Bunu hiç yapmadığım halde öyle olacağını biliyordum. Bunu yaparsam, onu gizlice izlemiş olurum ve hafif sayılabilecek gizlice izleme davranışları bile ürktütücüydü.

Arabaya yerleşmem biraz vakit aldı. Ne yazık ki Grand Funk'ın *We're An American Band* şarkısı bangır bangır çalmaya başlayana, kemerimi takana, motoru çalıştırana ve başımı tekrar kaldırına dek, Yedi Buçuk gitmişti.

Ama Dedektif Mitch Lawson oradaydı. Özellikle orada mı diye bakmamıştım, ama onu görmemek imkânsız olduğundan orada olduğunu fark etmiştim. Arabamın yanında boş bir yer vardı ve onun cipi boşluğun hemen yanındaydı. Lawson da orada durmuş, aracının sürücü kapısına arkasını yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sanki *beni izliyormuş* gibi doğrudan bana bakıyordu.

Bu, daha önce hiç olmamıştı ve evrenimi yöneten tüm kurallara aykırıydı. O yüzden, zihnim ne yapmam gerektiğini telaşla düşünmeye başlayana dek ona biraz fazla uzun bakmış olabilirdim.

Hafifçe el sallamaya karar verip bunu yaptım. Böylece, Dedektif Mitch Lawson'dan bir gülümseme daha kazandım; gülümsemesi çok güzel bir his yaratarak mideme yayıldı.

Tamam, bu kadar yeterdi. Ancak bu kadarını kaldırıbilirdim.

Bakışlarımı çevirdim, MP3 çalarımnda oynat düğmesine bastım; Don Brewer *We're An American Band* şarkısının girişini çalmaya başlarken, ben de bir şeye çarpmadan geri geri gidebilmek için elimden geleni yaptım.

Dedektif Mitch Lawson'a, kusursuz bedenine, harika saçlarına, muhteşem dudaklarına veya güzelim gözlerine bir daha bakmamayı ancak becererek oradan uzaklaştım.

Birinci Bölüm

Zamazingo

“Merhaba, ben daire 6C’den Mara Hanover. Bugün üç kere aradım; birinin gelip banyodaki muslukla ilgilenmesi gerek. Musluğu kapatamıyorum. Tamirci yollar mısınız lütfen? Teşekkürler.”

Sesli mesajımı bıraktıktan sonra cep telefonumu kapattım ve en son o sabah kullandıktan sonra kapanmayan banyo musluğuna baktım. İşe gitmeden önce binanın Yönetim Ofisi’ni aramıştım (bir mesaj bırakmıştım). Kimse beni geri aramayınca, öğle vakti yine aramıştım (bir mesaj daha bırakmıştım). Şimdi evdeydim ve bina çalışanlarının mesai saatleri geride kalmıştı, ama yine de birinin nöbetçi olması gerekirdi. Birisi beni geri aramış olmalıydı. Geri aramaları gerekiyordu. Durup dururken gelecek uçuk bir su faturası ödemek veya akan suyun sesini dinlerken paramı çöpe attığımı düşünerek uykuya dalmak istemiyordum.

İç çekip musluktan son sürat akan suya bakmaya devam ettim.

Tüm yetişkin hayatı boyunca yalnız yaşamış bir kadındım. Bir zamanlar bir Beş Buçukla uzun süreli bir ilişkim olmuştu, ama o ilişki asla birlikte yaşama aşamasına ka-

dar gelmemişti. Çünkü ben bir İki Buçuktum, o bir Beş Buçuktu ve bir Dokuz Buçuk istiyordu. Bu yüzden, her ikimizin de kalbi kırılmaya mahkûmdu. Benim kalbimi o kırdı. Sonradan, bir Dokuz Buçuk isteyen bir Altı Buçukla tanıştı. Kadın göğüslerini büyütüp burnunu yaptıınca sıkı bir Yedi oldu (bir On Buçuk olduğunu düşündüğünü ve öyleymiş gibi davrandığını ve bunun da onu ta bir Altıya kadar düşürdüğünü saymazsanız tabii) ve onun kalbini kırdı.

Artık otuz bir yaşında olmama ve on sekiz yaşımdan beri yalnız yaşamama rağmen, musluk tamiriyle veya arabalarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Musluklarla veya arabamla ilgili her bir şey olduğunda, bu konularda bir şeyler öğreneceğime dair yemin ediyordum. Ama sonra sorununu tamir ettiriyordum ve yeminim aklımdan uçup gidiyordu. O sırada olduğu gibi, bu tür zamanlarda yeminimi unuttuğuma hayıflanıyordum.

Ana banyomdan çıkıp yatak odama geçtim ve oturma odası / mutfak / yemek alanı olan açık plan dairemde ön kapıya yürüdüm. Dışarı çıkıp geçitten geçtim ve Derek'le LaTanya'nın kapısını çaldım.

Derek musluk tamirinden biraz anlıyordu. Bunu iki şey yüzünden biliyordum: Birincisi, o bir erkekti ve erkeklerin musluk tamiri konusunda altıncı hisleri olurdu. İkincisi, Derek muslukçuydu.

LaTanya kapıyı açtı ve koyu renkli gözleri LaTanya tarzı bir Sevinçle irileşti.

"LaTanya Sevinci" herkesin sevincinden farklıydı; bu yüzden, büyük harfle yazılmayı hak ediyordu. Herkesinden daha büyük, daha atılgan, daha parlak ve daha neşeliydi. Suratındaki ifadeden sanki doğduğumuzda birbirimizden ayrılıp büyük bir mutlulukla yeniden birleşmi-

şiz gibi bir anlam çıkarabilirdiniz. Daha önceki gece bana *Glee* izlemek için gelmemiş gibiydi.

“Selam kızım!” diye cıyakladı kocaman bir gülümsemeyle. “Zamanlaman harika. Tam mojito yapacaktım. Kışını içeri sok da ikimize kokteyl koyayım!”

Ona gülümsedim, ama sonra başımı salladım. “Gelemem,” dedim. “Musluğumda bir sorun var, ofisten de beni geri arayan olmadı. Derek’in gelip bir göz atması gerek. Evde mi?”

Yan tarafta bir kıpırtı hissettim. LaTanya da hissetmişti. İkimiz de başımızı çevirince, Dedektif Mitch Lawson’ın elinde dört alışveriş torbasıyla merdivenlerden çıktığını gördük.

Yediyle On arası bir kadın olup da onun alanında, yani hayatında olabilseydim, o torbalar konusunda ona bir nutuk atabilirdim. Çevre sorunlarını düşününce, kimsenin naylon torba kullanmaması gerekiyordu. Hemen hemen her şeyden sıyrılabilecek çok yakışıklı erkeklerin bile. Ama hayatında olmadığım, onu tanımadığım ve mesela benimle birkaç kelimedenden fazlasını konuşması gibi bir zevkten mahrum kalacağım korkusuyla *tanıyamayacağım* için, ona naylon torbalar konusunda asla nutuk atma şansım olmayacaktı.

“Selam Mitch!” dedi LaTanya yüksek sesle ve Sevinçle.

“Selam LaTanya,” dedi Mitch ve güzel gözlerini bana çevirip büyük bir gülümsemeyle “Selam,” dedi.

“Selam,” diye yanıt verdim, bacaklarımı birbirine yapıştırdım, midemdeki o güzel hissi duymazdan gelmeye çalıştım ve tekrar LaTanya’ya baktım. Dedektif Mitch Lawson’a her kadının bakması gerektiği gibi bakıyordu; öyle bakmasa, Kadınlar Kulübü’ne derhal şikâyet edilir ve atılırdı. Torbaların hışırdadığını duydum, ama duymaz-

dan gelip LaTanya'nın dikkatini bana vermesi için ismini söyledim. Bana baktığında "Derek evde mi?" diye sordum. "Onu rahatsız etmek istemezdim, ama musluk kapanmıyor ve birinin mutlaka tamir etmesi gerek."

"Mara, Derek evde değil bebeğim. Kusura bakma," dedi LaTanya. "Ofis seni aramadı mı demiştin?"

"Evet," dedim ve ona tam Derek eve geldiğinde bana yollamasını söyleyecektim ki yanımda bir ses duydum.

"Benim bakmamı ister misin?"

Bunu Dedektif Mitch Lawson sormuştu; nefesimi tutup sadece suratım ona dönük olacak biçimde boynumu çevirdim. Ellerindeki torbaları bırakmadan dairesinin açık kapısının önünde dikilmiş bana bakıyordu.

Zihnim boşalıverdi. Bacaklarım birden güçsüz düştü ve dizlerim titredi.

Tanrım, çok güzel bir adamdı.

"Mara," dediğini duydum birisinin ta uzaklardan; birisi ismimi söylediği halde yanıt vermedim. "Mara!" dendiğini duydum yine. Bu sefer ses daha yüksek ve sert olduğundan, irkildim ve LaTanya'ya döndüm.

"Ne?" dedim.

"Mitch musluğa göz atacak, sorun olur mu?"

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakmaya devam ettim.

Evet. Evet, sorun *olurdu*.

Ne yapmıştım?

Onu daireme alıp *yatak odamdan* geçirip musluğuma göz atmasına izin veremezdim. Musluğa bakacak olursa daireme girmiş olurdu. Yani, onunla bir sözcükten daha fazlasını konuşmak zorunda kalırdım.

Kahretsin!

Dedektif Mitch Lawson'a baktım ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

“Çok sevinirim.”

Bir saniye daha bana baktı, sonra torbalarını biraz kaldırıp “Şunları içeri bırakıp hemen geliyorum,” dedi.

Yutkunup kapanan kapısına doğru “Tamam,” diye seslendim.

Kapısının kapanışını izledim ve içimi kaplayan o tuhaf hissin sadece panik mi yoksa bir kalp krizinin habercisi mi olduğunu düşünürken kapalı kapıya bakmaya devam ettim. LaTanya tekrar ismimi söyleyince ona baktım.

“İyi misin?” dedi bana dikkatle bakarak.

Dedektif Mitch Lawson’a âşık olduğumu kazara LaTanya’ya, Derek’e, Brent’e, Bradon’a ya da başka kimseye söylememiştim. Çünkü biraz çatlak olduğumu düşüncelerinden korkmuştum (ya da onu gizli gizli izleyen bir sapık olduğumu). Onu sık sık partilerine davet ederlerdi ve Mitch katılır olursa genellikle bir mazeret uydurup oradan hızlıca ayrılırdım. Ondan hoşlandığımı hiç çakmamışlardı. Büyük ihtimalle uzun saatler boyu çalışan bir polis memuru olduğu için partilere çok sık katılamadığından ve de arkadaşlarını maç izlemek için, kadın arkadaşlarını da başka şeyler için kendi evine çağırdığından. Gay erkeklerin partilerine veya LaTanya’nın kokteyl saatlerine gidecek türden bir adam da değildi. Katıldığı partilere de sırf iyi bir komşu olmak istediği için katıldığını tahmin ediyordum. Ama Derek sık sık maç izlemek için ona giderdi. Genellikle de LaTanya’nın sürekli olarak düzenlediği kokteyl partilerinden kaçmak için giderdi.

“Evet, iyiyim,” diye yalan söyledim. “İşte zor bir gün geçirdim,” diye yalan söylemeye devam ettim. “Yönetim Ofisi’nin beni aramaması konusunda da canım sıkkın. Su faturamı onlar ödemiyorlar.” İşte bu konuda yalan söylemiyordum.

“Anlıyorum,” dedi LaTanya. “Üç ay önce kiralarımızı yükselttikleri halde yönetim işlerini iyice savsaklamaya başladı. Geçen ay buzdolabımıza ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Yenisinin getirilmesinin üç hafta sürdüğünü de hatırlıyordum. Derek’in canı buna çok sıkılmıştı, LaTanya’ysa söylene söylene memnuniyetsizliğini belli etmişti.

“Evet, hatırlıyorum. Berbattı.”

“Aynen. Sürekli olarak dışarıdan buz alıp termoslarla yaşadık. Böyle boktan şeyler yaşamak için kira ödemiyorum ben. Sikeyim böyle işi.”

Ona katılıyordum.

Dedektif Mitch Lawson’ın kapısı açıldı ve derhal hata yaptığımı anladım. Evime geri kaçıp bir şey yapmalıyım. Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hiçbir şeyin toplanması gerekmiyordu, çünkü takıntılı derece düzenli birisiydim. Görünüşümle ilgili olarak yapabileceğim de bir şey yoktu, ama *bir şey* yapmayı denemiş olmam gerektiğini düşünüyordum.

Bize doğru gelirken “Şimdi uygun bir zaman mı?” diye sordu.

Hayır, gizli gizli âşık olduğum On Buçuğun daireme girmesi için hiçbir zaman uygun değildi.

Evet der gibi başımı sallayıp “Tabii,” dedim. Sonra, LaTanya’ya baktım ve “Sonra görüşürüz bebek,” dedim.

“Görüşürüz. Unutma, Mitch musluğu tamir eder etmez seni burada bir mojito bekliyor.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, gülümsedim ve Dedektif Mitch Lawson’a bakıp, bakışlarımı ayaklarıma çevirdim; sonra, arkamı döndüm ve kapıma kadar olan kısa mesafeyi aşmak için yürümeye koyuldum. Kapıyı açtım,

içeri girdim ve onun da içeri girebilmesi için açık tuttum.

Mitch içeri girince, nefessiz kalmamaya gayret ettim.

“Hangisi?” diye sordu ben kapıyı ardından kapatırken.

Dönüp kapının orada durdum ve ona baktım. Düşündüğümünden daha yakın duruyordu, uzaktan görüldüğünden daha da uzundu, ama zaten uzaktan da bayağı uzun boylu gözüküyordu. Ona hiç o kadar yakın durmamıştım; yakınlığının tenimin her eyerinde tatlı bir karıncalanmaya sebep olduğunu hissettim. Ayaklarımda topuklu ayakkabılar vardı ve boyunun uzunluğunu başımın tepesinin derinliğinde hissediyordum. Üstelik uzun boylu olduğumdan, genellikle birisine bakmak için başımı sık sık kaldırmak zorunda kalmazdım.

“Pardon?” dedim.

“Musluk,” dedi. “Hangisi? Koridordaki tuvalette mi, ana banyoda mı?”

Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sanki yabancı bir dil konuşuyordu. Odaklanabildiğim tek şey gözleriydi ve gözlerini de daha önce hiç olmadığı kadar yakından görüyordum. Kirpikleri muhteşemdi.

Gözlerini kıstığında, kirpikleri de hareket etti.

“İyi misin?” diye sordu.

Aman Tanrım. Derhal toparlanmalıydım.

“Evet, iyiyim, şey... Musluk yatak odamın banyosunda,” dedim.

Orada dikilip bana bakmaya devam etti. Ben de olduğum yerden ona baktım. Sonra, hafifçe gülümsedi ve kolunu yavaşça koridor yönünde kaldırdı.

“Yolu göstermek ister misin?”

Tanrım! *Resmen* gerzek gibi davranıyordum!

“Tabii,” diye mırıldanıp ayaklarıma baktım ve yolu gösterdim.

Banyoya girdiğimizde, onun da varlığıyla normal banyutlardaki banyo minnacık, boğucu bir yere dönüştü. Musluğu ve bariz sorunu işaret ettim.

“Kapanmıyor.”

“Görebiliyorum,” diye mırıldandı. Eğilip musluğun altındaki dolabı açınca, utançtan donakaldım.

Neden dolabın kapaklarını açıyordu? Tamponlarım oradaydı! Görünür vaziyetlerdi! Kolaylıkla alabileceğim bir yerde olsunlar diye rahat görülebilen bir yere koymuştum!

Aman Tanrım!

Mitch elini dolabın içine uzatınca, çaresizlik içinde gözlerimi kapatıp yer yarılsa da içine düşsem diye dua ettim. Derken, su sesi kesildi.

Gözlerimi açıp musluğa baktım ve “Vay canına! Tamir etmişsin!” dedim heyecanla.

Mitch başını kaldırıp bana baktı, sonra doğrulup tepeme dikildi.

“Hayır, sadece suyu kapattım,” dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Pardon?” dedim.

“Suyu aşağıdan kapatabiliyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ha, tamam,” diye fısıldadım. Sonra şapşal gibi “Sabah işe gitmeden önce bunu yapmış olmam gerekirdi,” dedim.

Tekrar gülümsedi ve “Muhtemelen,” dedi. “Ama yapabileceğini bilmediğin bir şeyi yapamazsın.”

Lavaboya bakıp “Doğru,” dedim.

“Musluğun altında bir vana var. Musluğa göz attıktan sonra sana göstereceğim,” dedi. Kendimi ona bakmaya zorladım. “Büyük ihtimalle yeni bir conta gerek. Aletlerin nerede?”

Yine şaşkınlıkla ona baktım. “Aletlerim mi?”

Dikkatle bana baktı, dudakları yine kıpırdadı. "Evet. Aletler. Levyye gibi bir şey mesela. Onlardan var mı?"

"Çekicim var," dedim.

Ağzının bir kenarı kalktı ve suratında bir yarım gülümseme belirdi. "Çekicin işime yarayacağını sanmam."

Çok zor oldu, ama tekrar gözlerinin içine bakmadan önce o yarım gülümsemeye sadece şöyle bir baktım. Gerçi bunun giderek hızlanan kalp atışlarımı yavaşlatmak gibi bir faydası olmadı.

"O halde hayır, başka aletim yok," dedim. Levyenin ne olduğunu *bilmediğimi* söylemeyererek.

Başını tamam der gibi salladı ve kapıya yöneldi. "Gidip benimkileri alayım."

Banyodan çıkınca, ne yapacağımı bilemediğim için telaşla peşinden gittim.

Olduğum yerde kalmalıyım. Daha önce de yürüyüşünü görmüştüm tabii, ama kendi dairemde yürüdüğünü görmemiştim. Daha önceden fark ettiğim gibi, bir sporcu zarafetiyle yürüyordu. Ama daha fazlası da vardı. Bedenini tutuşunda ve hareket ediş şeklinde doğal bir güven vardı. Her zaman son derece çekiciydi, ama dairemde hareket edişini görmek sakın olmamı sağlamayacaktı. Bu, zaten musluğumun bozulduğu bir gün bir yana, iyi bir günde bile benim için zor bir şeydi. Şimdi, bir de Dedektif Mitch Lawson'ın dairemde olması gereken bir geceye tahammül etmek zorundaydım.

Kapıda durup bana döndü. "Hemen dönerim," dedi.

Tamam der gibi başımı salladım ve Mitch çıkıp gitti.

Topuklu ayakkabılarımla ve işe giydiğim bluz ve etekle oturma alnında kalakaldım. Sonra, acaba o geri dönmenden önce üstümü değiştirebilir miyim diye düşündüm. Bunun ardından, parfüm sıksam geri döndüğünde fark eder

mi diye düşündüm. Daha sonra, o gelmeden önce bir iki şat votka içsem mi diye geçirdim aklımdan. Derken, geri döndüğünü belli edercesine kapıyı çaldı.

Kapıya koşup gözetleme deliğinden baktım (iş i asla şansa bırakmamak gerekirdi) ve onu yana bakar vaziyette gördüm. Rahatlamak için içime bir nefes çekip kapıyı açtım.

“Selam, tekrar hoş geldin,” dedim.

Resmen salaktım!

Sırıttı. Kenara çekildim, Mitch de elinde bir alet çantasıyla içeri girdi. Hatalarımdan ders aldığım için, onu derhal oturma alanından, koridordan ve yatak odamdan geçirip banyoya götürdüm. Alet çantasını lavaboya koyup açtı. Levye olduğunu tahmin ettiğim bir aleti alıp iş e koyuldu.

Daha önceden pek dikkatimi çekmemiş olan ellerini izledim. Bir erkeğin elleriydi. Elinin üstündeki damarlar belirgindi ve bana hoş gözüküyordu. Parmakları uzundu ve güçlü gözüküyordu. Harika elleri vardı.

“Demek ismin Mara,” dedi o kalın sesiyle. Birden irkilip, iş ini daha dikkatlice yapabilmek için eğdiğı başına baktım.

“Evet,” dedim. Sesim biraz tiz çıkınca hafifçe öksürüp “Seninki de Mitch,” dedim.

“Evet,” dedi başını bana çevirmeden.

“Selam Mitch,” dedim koyu kahverengi saçlarına bakarak; bir yandan da saçlarının parmaklarımı arasından gezdirebileceğim kadar yumuşak ve gür olduğunu düşünüyordum. Başını çevirince, insanın kendisini derinliğinde sonsuza dek kaybedebileceği koyu kahverengi gözlerine bakakaldım.

O gözler aynı zamanda gülümsüyordu.

“Selam Mara,” dedi yumuşacık bir sesle. Göğüs uçlarım ürperdi.

Tanrım.

O sabah hangi iç çamaşırımı giydiğimi hatırlayabilmek için hafızamı zorladım. Sutyenimin hafif bir dolgusu olduğuna minnetle dua ederken, bir yandan da belki onu işiyle baş başa bıraksam daha iyi olacak diye düşündüm.

Banyodan sessizce çıkmama fırsat kalmadan, başını musluğa kaldırdı ve “Ne zamandan beri burada oturuyorsun?” diye sordu.

“Altı sene,” diye yanıt verdim.

Süper! Güzel. Beni bir gerzek gibi göstermeyen basit bir yanıt verebilmişim. Şükürler olsun.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

“Piersons’da çalışıyorum,” dedim.

Boynunu çevirip gözlerime baktı. “Piersons Şilteleri ve Yatakları mı?”

Onaylamak için başımı salladım. “Evet.”

Tekrar musluğa baktı. “Orada ne yapıyorsun? Muhasebeci falan mısın?”

Bana bakmadığı halde başımı salladım. “Hayır, satış görevlisiyim.”

Bu sefer, boynunu daha hızlı çevirip doğrudan gözlerimin içine baktı. “Satış görevlisisin,” diye tekrarladı.

“Evet,” dedim.

“Piersons Şilteleri ve Yatakları’nda,” dedi.

“Şey... Evet,” dedim.

Dikkatle bana bakınca kafam karıştı. Ona striptizciyim dememiştim. Özgür dünyayı ele geçirmek için günlerimi haince planlar yaptığım karargâhımda geçiriyorum da dememiştim. Biraz şaşırmış gibiydi. Ben bir satış görevlisiydim. Öyle çok şaşılacak bir iş değildi. Sıkıcı bir

ıştı. Ama zaten ben de sıkıcı birisiydim. O, bir polis dedektifiydi. Bunu biliyordum çünkü çeşitli zamanlarda kemerindeki rozetini görmüştüm. LaTanya da öyle olduğunu söylemişti. Mesleği yüzünden uzunca bir süre önce sıkıcı birisi olduğumu anlamıştır diye düşündüm. Bana göre, polis dedektifleri insanları bir bakışta çözerlerdi.

“İşinde iyi misin?” diye sordu.

“Şey...” dedim, çünkü böbürlenmek istemedim. *Gerçekten de* iyiydim. Barney Ruffalo işi bıraktıktan sonra (ya da Roberta’nın ona açtığı cinsel taciz davasıyla yüzleşmek yerine gönüllü olarak istifa ettikten sonra), dört sene boyunca her ay en iyi satış görevlisi seçilmiştim. Barney en büyük düşmanımdı, çünkü hem salağın tekiydi, hem de orada çalışan veya kapıdan içeri adım atan bütün kadınlarla birlikte bana da asılmıştı ve müşterilerimi çalmıştı.

Mitch tekrar musluğa dönüp “İşinde iyisin,” diye mırıldandı.

“Oldukça iyiyim,” dedim.

“Evet,” dedi musluğa bakmaya devam ederek. “Bahse girerim ki, oraya giden erkeklerin yüzde doksanı *doğrudan* sana gelip alış veriş yapıyorlardır.”

Tuhaf bir şey demişti. Doğruydü. Çoğu müşterim erkekti, ama dünya düzeni böyleydi. Bir kere, erkeklerin her insan gibi şiltelere ve yataklara ihtiyacı olurdu. Piersons’a geldiklerinde, son derece kaliteli, sık ve seçkin ürünler sattığımızdan başka bir yere gitmek istemezlerdi. İkincisi, erkekler kadınlarla birlikte mağazaya geldiklerinde, doğru olsun olmasın kararları onlar veriyorlardı.

“Neden yüzde doksan dedin?” diye sordum.

“Çünkü geri kalan yüzde onluk erkek nüfusu gay,” dedi musluğa. Bu sözlerinin üzerine şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıp başına baktım; Mitch doğrudu, levyeyi kenara

koydu ve diğer elini kaldırdı. Çekici bir işaret parmağı ve başparmağı arasında kenarları biraz yıpranmış, ortası delik, ufak ve yuvarlak plastikten bir zamazingo vardı. “Yeni bir conta gerekiyor,” dedi.

Bir ona, bir elindeki zamazingoya baktım. “Bende bunlardan yok,” dedim.

Söylediğim şeye sırtınca nefesim kesilecek gibi oldu. “Tamam, ben de olduğunu düşünmüyordum,” dedi. “Nalbura gitmem gerek.” Zamazingoyu banyodaki çöpe attı ve odadan çıkmaya koyuldu.

Kaslı sırtına bakakaldım, ama bedenim bir anda harekete geçti ve hızla peşinden gittim.

“Hayır,” diye seslendim. “Bunu yapmana gerek yok. Şu anda su kapalı ve bir banyom daha var.” Mitch yürüme-ye devam edince, peşinden gidip konuşmaya devam ettim. “Yarın Yönetim Ofisi’ne uğrayıp ne gerektiğini söylerim. Onlar da bunu alıp musluğu tamir ederler.”

Kapımı açmıştı. Dışarı çıkmadan orada durdu ve bana dönünce ben de durmak zorunda kaldım.

“Hayır, yarın Yönetim Ofisi’ne *ben* gideceğim ve onlara hizmetlerinin karşılığını ödeyen, altı senedir bu binada oturan bekâr bir kadını önemli bir şeye ihtiyaç duyup onları aradığında geri aramamaları konusunda ne hissettiğimi söyleyeceğim. Bu gece de nalbura gidip bir conta alacağım, sonra gelip musluğunu tamir edeceğim.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim nazıkçe.

“Haklısın, ama yapacağım,” dedim kararlılıkla.

Eh, tamam o zaman. Tavrının ne kadar dediğim dedik olduğunu görünce üstelememeye karar verdim.

“Sana biraz para vereyim.” Etrafıma bakıp çantamı nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. “Buna senin para harcamaman gerek.”

“Mara, dört dolara yüz tane conta alabilirsin.”

Ona döndüm. Dikkatle suratına baktım ve “Sahi mi?” dedim.

Bana yine sırtınca, yine nefessiz kaldığımı hissettim. “Evet, sahi. Sanırım bunu halledebilirim.”

“Şey... Teşekkürler,” dedim başka bir şey diyemeyince.

Çenesini hafifçe kaldırıp “Sonra geleceğim,” dedi.

Derken, kendimi kapalı kapıya bakar halde buldum.

Bir süre boş boş kapıya baktım. Sonra, keşke birisine On Buçukluk komşuma âşık olduğumu söyleseydim de olanları anlatabilmek için onu arayabilseydim ya da gecten koşturup ne yapmam gerektiğini sorabileydim diye düşünürken de kapıya bakmaya devam ettim.

Biraz zaman aldı, ama doğal davranmaya karar verdim. Tamam, *Mitch* evime gelmişti. Bana sırtıtmıştı. Ellerinin ve kirpiklerinin güzel olan diğer yanları gibi çok güzel olduğunu keşfetmiştim. Çok iyi bir adamdı ve bunu sadece tatlı bir gülümsemeyle değil, suyumı kapatarak, aletlerini almaya giderek, yıpranmış zamazingoyu yerinden çıkararak, ofise gidip benim adıma konuşmayı düşünerek ve bana bir zamazingo almak için nalbura gitmeyi planlayarak da göstermişti. N’olmuş yani? Musluğumu tamir ettikten sonra o kendi dairesine dönecekti, ben kendi dairemde olacaktım. Belki artık sabahları ona “günaydın” sözcüğünden fazlasını söyleyebilirdim. Belki ileride bir gün tekrar ismimi söylerdi. Ama bu iş bu kadarıyla kalırdı.

Böylece, her zaman ne yapıyorsam onu yaptım. Giysilerimi çıkardım, eteğimi, bluzumu ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir kot pantolon ve Chicago Cubs tişörtü giydim. Topuzumun firketelerini çıkardım, parmaklarım-la saçlarımı düzelttim ve Cubs tişörtümün kırmızı tonla-

ryıla uyumlu kırmız renkli bir lastikle saçlarımı atkuyruğu biçiminde bağladım. Sonra, oturma odamın mumlarını yaktım, “Evde Dinlenme Üçüncü Bölüm” CD’ini koyup müziğı açtım. Bu CD’de gerçekten iyi şarkılar vardı. On-
dan sonra da akşam yemeğimi pişirmeye koyuldum.

Tavada kavurmak üzere tam sebzeleri kesiyordum ki, kapının çalındığını duydum ve başımı kaldırdım. Mumları görüp The Allman Brothers Band’in *Midnight Rider* şarkısının çaldığını duyunca da bir anda paniğe kapıldım. Her zaman mumları yakıp müzik dinlerdim. Duyulara önem veren birisiydim ve sesleri ve kokuları severdim. Ama o anda acaba Mitch benim bir On Buçuğa asılmak için ortam hazırlayan bir İki Buçuk olduğumu düşünür mü diye merak ettim.

Kahretsin!

Artık bu konuda bir şey yapacak vakit yoktu. Zaten mumların kokusunu hissedecekti, hem müziğı de kapının ardından duyuyor olmalıydı.

Telaşla kapıya gittim, gözetleme deliğinden baktım ve kapıyı açıp kenarında durdum.

“Selam,” dedim istifimi bozmamaya gayret ederek. “Geri gelmişsin.”

Bakışları göğüslerime kayınca, tüm soğukkanlılığımı yitirdim. Zaten fazla soğukkanlı değildim, ama geriye kalanı da artık tarihe karışmıştı.

Sonra gözlerimin içine baktı. “Cubs taraftarı mısınız?” dedi.

“Evet,” dedim. “Beysbol tarihinin en iyi takımıdır.”

Mitch içeri girince kapıyı kapattım. Bu arada, ikimiz de bakışlarımızı başka yöne çevirmedik. Çünkü aşırı komikmişim gibi bana gülümsüyordu, ben de o bana aşırı komikmişim gibi gülümsediğı için ona bakıyordum.

İki adım atıp durdu, ben de kapalı kapının orada ona döndüm. Yani, ondan yaklaşık bir adım ötedeydim.

“1908’den beri bir flama bile kazanmadılar,” dedi.

“Eee?” dedim.

“Bu bilgi başlı başına beysbol tarihinin en iyi takımı olmadıklarını gösterir.”

Doğru söylüyordu. Ama aynı zamanda yanılıyordu.

“Tamam, lafımı geri alıyorum. Beysbol tarihinin en havalı ve ilginç takımı. En iyi taraflar da onların, çünkü taraftarları kaybedip kaybetmedikleriyle ilgilenmiyor. Bizler her daim taraftarlarıyız ve hep öyle olacağız.”

Gözleri bana gülümsemeden önce hep olduğu gibi yumuşadı ve dizlerimin titrediğini hissettim.

“Buna bir şey diyemem,” diye mırıldandı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımın dönmeyeceğini umdum.

“Ama Colorado ilkbaharda ve yazda siyaha ve mora boyanır, Mara. O tişörtü nerede giydiğine dikkat et,” diye beni uyardı.

“Rockies’i de severim,” dedim.

Başını sallayıp koridora döndü.

“Her iki tarafı da tutamazsın,” dedi koridora çıkarken.

Hareket edişini izledim. Hareket edişini izlemeyi seviyordum. Koridorumdan yatak odama doğru gidişini izlemeyi daha çok sevmiştim. O kadar çok sevmiştim ki, bu manzaranın sık sık tekrarlanacağı ve sıradan bir şey olacağı gibi gerçekleşmesi imkânsız bir fantezi kuruyordum.

Acaba yapmam gereken bir iş olduğunu uydursam mı diye düşündüm. Mesela, yaşlı bir akrabamı tekerlekli sandalyesinden kaldırıp yatağa koymak gibi. Sonra, kadıncağız kör olduğu için ona uyumadan önce öykü okumak zorunda olduğumu söyleyebilirdim. Beni sevecen ve iyi

yürekli gösterecek ama ondan kaçmak için iyi bir bahane olabilecek bir şey.

Sonra, bunun kaba olacağını fark ettim ve peşinden gittim.

Banyoya girdiğimde “İşim uzun sürmez, sen akşam yemeğini hazırlamaya devam edebilirsin,” dedi.

Eyvah.

Ona yemeğe kalmasını söylemeli miydim? Yeteri kadar yemeğim vardı. Mitch iri yarı bir adamdı, ama yine de yemeklerim yeterdi. Sadece bir, iki dilim daha tavuk göğsü kesmeliydim. Birkaç tane daha da sebze eklemeliydim.

Onunla bir akşam yemeği yesem sağ kalır mıyım? Mumların, müziğin ve akşam yemeğinin onu kendini bir salak gibi göstermeden kurtulması gereken bir tezgâh olduğunu düşünür müydü? Yoksa bu şekilde teşekkür ettiğimi anlar mıydı?

Kahretsin!

Midnight Rider şarkısının America’nın *Ventura Highway* şarkısına dönüşmesini dinlerken, yapmam gerekeni yaptım.

“Akşam yemeğine kalmak ister miydin, şey olarak yani... Yardım ettiğin için bir teşekkür olarak,” dedim. “Tavada kavurma yapıyorum.”

“Bir dahaki sefere,” dedi musluğa başını bana çevirmeden. Bir anda fena halde hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. O kadar ki bu his bir yandan göğsümü sıkıştırırken, yanıtı Mara Dünyası’nda her şey yolunda anlamına geldiğinden rahatladığımı da hissetmedim.

Sonra, konuşmaya devam etti ve Mara Dünyası’nın temellerini sarstı.

“Barbekü tavuklu pizzanı yaptığın zaman kapımı çal.”

Başına bakarken gözlerimi kırıştırdım.

Sonra güçlükle “Ne?” dedim.

“Derek bana muhteşem olduğunu söyledi.”

Yine başına bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

Benden mi söz etmişlerdi?

Neden böyle bir şey yapmışlardı?

Derek kesinlikle bir Dokuzdu. LaTanya da  yleydi. Dokuzlar İki Bu uklarla arkadaş olabilirlerdi, ama erkek Dokuzlar kendi aralarında İki Bu uklardan söz etmezlerdi. Diğer Yedilerle Onlar arası olan kadınları konuşurlardı. Gen lerse veya gerzeklerse, Birlerden   lere kadar olan kadınlarla dalga geçerlerdi. Ama asla İki Bu ukları ve onların yaptığı muhteşem pizzaları konu mazlardı. *Asla*.

Başını geriye atınca gözlerimin içine baktı. “Derek bana barbekü tavuklu pizzanın muhteşem olduğunu söyledi,” dedi yine. Sonra, açıklamaya girdi. “Cidden inanılmaz olduğunu söyledi.”

Derek haklıydı. Pizzam cidden muhteşemdi. Kendi pizza hamurumu yapıp, tavuğu bütün gün barbekü sosunda marine ediyordum. Harikaydı.

Yanıt veremediğimi fark edince bir şey demedi. Mitch tekrar musluğa döndü ve dünyamı temelinden sarsmaya devam etti.

“Ya da fırında fasulye yaptığında. Derek onun daha da muhteşem olduğunu söyledi. Ama bu gece kalamam, çünkü i e geri dönmem gerekiyor.”

Fırında fasulye yeme imden de mi söz etmişlerdi? Yani, benden az söz etmemişlerdi. Laf arasında “Bu arada, Mara’nın barbekü tavuklu pizzasını denemen gerek. Muhte emdir,” gibi bir şey denmemi ti. Birkaç cümleden fazlası söylenmiş olmalıydı. Fırında fasulye yemeğim o kadar muhteşemdi ki, bunun tamamıyla *ayrı* bir konu olmuş olması gerekirdi.

Aman Tanrım!

Sessiz kalıp düzenli nefes alıp vermeye çalıştım. Mitch de çalışmaya devam etti. Sonra, musluğa konuşmaya devam etti.

“Müzik konusunda zevklisin, Mara.”

Tanrım. Dinlediğim müziği severdim. Hem de çok. Sık sık çalardım ve bazen sesini iyice açardım. Kahretsin.

“Özür dilerim, sesini çok açıp seni rahatsız mı ettim?” diye sordum. Başını kaldırmadan yana çevirip bana baktı, ama hem tam bana dönmemişti hem de bana dönüktü.

“Hayır, en azından sevmediğim için rahatsız etmedi. Şu anda burada olduğum için duyabiliyorum. The Allman Brothers’ın, *Midnight Rider*’ı, America’nın *Ventura Highway* şarkısı... Zevklisin.”

Tanrım, tabii ya. Ne salaktım.

“Doğru,” diye fısıldadım. “Tabii ya.”

Sonra, gözlerine bir şey oldu. Ne olduğunu anlamadığım ama yine de midemi bir hoş eden bir şeydi. Normalden daha güçlüydü ve beni çok daha iyi hissettirmişti.

“Beysbol takımları konusundaki zevkenden daha iyi,” dedi. O anda, benimle dalga geçtiğini fark ettim.

Tanrım! Dedektif Mitch Lawson banyomda benimle dalga geçiyordu!

“Şey...” diye mırıldanıp alt dudağımı ısırdım ve banyodan kaçmamak için kendimi zor tuttum.

“Sakin ol Mara,” dedi yumuşak bir sesle, gözlerinde yine o ifadeyle. “Isırmam.”

Keşke ısırsaydı. Bunu gerçekten de istiyordum. Tıpkı bir Dokuz olmayı istediğim kadar. Çünkü o asla bir Dokuzdan aşağısına razı gelmezdi, buna ihtiyacı da yoktu. Bir Dokuz olarak kendimi ona ısırtıp ısırtamayacağıma bakar, onu ısıрма fırsatını elde ederdim.

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Ama ben ciddiym,” dedi ve gözlerimi anlam veremediğim bir biçimde tutsak aldı. Zaten ne kadar istesem de bakışlarımı başka yöne çeviremezdim.

“Hangi konuda?” Neden söz ettiğimizi kaçırmaya başlamıştım.

“Pizzanı veya fasulye yemeğini yaptığında, kapımı çalmanı bekliyorum.”

“Şey... Tamam,” diye yalan söyledim. Pizzamı veya fasulye yemeğimi pişirdiğimde hayatta gidip kapısını çalamazdım. Kesinlikle yapamazdım. Hatta ilk fırsatta oradan taşınacaktım.

“Ya da misafir istediğin herhangi bir zaman,” diye konuşmaya devam edince, banyonun gözlerimin önünde sallanmaya başladığını gördüm.

Ne demek istemişti?

“Şey... Ben biraz yalnız takılmayı severim,” diye yine yalan söyledüğimde bana sırtıttı.

“Evet, fark ettim. Dün gece buraya gelip televizyon izleyen hayali arkadaşının sesi epeyi LaTanya’nın sesini andırıyordu. Yani, o kadın öyle bağıra bağıra şarkı söylüyor ki, insanın sinirlerinin bozulmasına ramak kalıyor. Neyse ki sinir bozucu olmaktan ziyade komik ve sadece bir saat sürüyor.”

Kahretsin. Yalan söylediğimi anlamıştı. Çifte kahretsin dedim içimden, çünkü ben de *Glee*’deki çocuklarla şarkı söylemiştim. Beni duymamış olduğunu umdum, ama yanılmıyordu. LaTanya kendisini Patti LaBelle’in daha yetenekli kız kardeşi sanıyordu. *Glee*’nin birlikte izlediğimiz her bölümünde bir diva gibi şarkıları söylerdi ve *Glee*’nin her bölümünü birlikte izlerdik.

“Şey...” dedim bakışlarım aynaya kayarak, ama keşke

kaymasaydı diye düşündüm, çünkü geniş omuzlarını ve dar kalçalarına uzanan kaslı sırtını görebiliyordum. Bir yandan doğrulduğunu da görebiliyordum, yani dikkatini tamamıyla bana vermişti. Önceden dikkatini bana vermemiş değildi, ama o anda *gerçekten* vermişti.

“Mara,” dediğini duydum hâlâ aynaya bakarken; sonra, onun gözlerine baktığımda konuşmaya devam etti: “Demek istiyorum ki, çekingen olduğunu anlıyorum...”

Aman Tanrım. Tam bir polis dedektifiydi. Beni çözmüştü.

Konuşmaya devam etti, ama devam etmeden önce biraz daha yaklaştı. Mitch gözlerimin içine bakmaya devam ederken nefesimi tuttum. “Ama bilmeni istiyorum ki aslında bana uğramanı istiyorum, ama çekingen olduğun için o geçitten geçmen gerek, tatlım. Bunun hoşuma gideceğini söylüyorum ama ilk adımı ben attım; bir sonraki adımı senin atman gerek. Ne demek istediğimi anladın mı?”

Hayır. Hayır, ne demek istediğini anlamamıştım. İlk adımı mı atmıştı? Hangi adımı?

Bir de bana tatlım demiş, midemdeki o hissin her yanıma dev bir dalga gibi yayılmasına neden olmuştu.

Oracıkta kendimden geçmiş bir halde öleceğime eminim.

O güzelim gözlerine bakarken ne demek istediğini anladım. Gözleri öylesine koyu kahverengiydi ki adeta dipsizdi; dikkatli davranmadığım takdirde içlerinde boğulabilirdim. Ama dikkatli davranıyordum ve kim olduğumu, hangi alanda yaşadığımı biliyordum. Dolayısıyla, ne demek istediğini düşününce anladım.

Derek de LaTanya da Dokuzdu. Brent ve Bradon gay dünyasında, heteroseksüeller dünyasında ya da uzaydaki bir dünyada Sekiz Buçuklardı (her ikisi de çok yakışıklı,

çok havalı ve çok iyi yürekliydi). Ama hepsi benden hoşlanırdı. Sadece komşu değil, aynı zamanda çok iyi arkadaşlardı. Dahası, Mitch dört senedir karşı dairede yaşıyordu. İyi bir adamdı. Muslukları tamir ediyordu. Tatlı tatlı gü-lümsüyordu.

O yüzden, iyi bir komşu ve belki de iyi bir arkadaş ol-maya çalışıyordu.

“Anladım,” diye fısıldadım.

Biraz daha yaklaştı ve konuştuğunda sesini biraz al-calttı. “Çok yakında kapımı çalıp pizza yaptığını söyleyecek misin yani?”

“Barbekü tavuk pizzamı yapmam için biraz planlama ve hazırlık yapmam gerekiyor,” dedim ve gözlerinin parıldadı-ğını fark ettim. “İzinli olduğum bu cumartesi olması gerek.”

Daha da yaklaştı. İçime bir nefes çektim, çünkü artık bana *cidden* yakın duruyordu. Başını çok aşağı eğmesi gerekiyordu; azıcık parmak uçlarıma kalkarsam, dudak-larımı dudaklarına değdirebilirdim.

Midemde yine o dalgalanma oldu.

“Bana uyar,” diye mırıldandı.

Aman. Tanrım.

“Tamam,” dedim.

Olduğu yerde kaldı. Ben de orada dururken, gözlerinde boğulmaya başladım. Mitch kıpırdamadı. Ben de kıpırdamadım. Bedenimin bir santim kadar ona yaklaştığını, ya-kışıklı erkek manyetik çekimine kapıldığını hissederken dudağımı ıslattım. Bakışları dudaklarıma kaydı, ama önce gözlerinin daha da koyulaştığını, daha da dipsizleş-tiğini gördüm. Kalbim adeta boğazımda atmaya başlamış-tı. Derken birden cep telefonu çaldı.

Gözlerini yumdu ve “Kahretsin,” diye homurdanarak biraz geriye çekilirken büyü bozuldu.

“Lawson,” dedi telefona; ben de aramıza mesafe koyma-
nın iyi olacağını düşünüp geri çekildim. İyi bir komşuydu.
İyi bir komşu gibi davranması ve iyi bir komşu gibi dav-
randığı kişinin onun kollarına atılmasına ihtiyacı yoktu.
Bu yanlış bir hareket olurdu. “Evet, tamam,” dedi. “Ge-
leceğim dedim, geleceğim. Yapmam gereken bir şey var.
İşim bitince yola çıkarım. Tamam mı?” Duraksadı ve göz-
lerimin içine baktı. “Tamam. Görüşürüz.”

Telefonunun kapağını kapatıp tekrar cebine soktu.

“İş mi?” diye sordum.

“Çoğu zaman işime bayılıyorum, ama şu anda nefret
ediyorum,” dedi.

“Hı-hı,” diye mırıldandım ne demek istediğini anlama-
dığım halde anlamış gibi. Bir zamazingoyu değiştirmek
tam olarak insanın yapmayı sevdiği işten uzaklaştıracak
türden bir eğlence değildi.

“Bu işi halletmem gerek Mara,” dedi.

“Tamam,” dedim.

Bana bakmaya ve orada dikilmeye devam etti. Ben de
aynı şeyi yaptım.

Sonra tekrar sırtıttı ve “Bu işi halletmem gerek,” dedi
bir kez daha.

“Biliyorum,” dedim. “İşe gitmen gerek.”

“Evet ve bu işi halletmem gerek.”

Gözlerimi kırıştırdım ve “Şey... Yardım edebileceğim
bir şey var mı?”

“Bu işi halletmeme izin vererek yardım edebilirsin.”

Ne diyordu? Onu engellemiyordum ki.

“Lütfen,” dedim musluğu işaret ederek, “işine devam
et.”

Sırtması bir gülümsemeye dönüştü. “Tatlım, ben şunu
diyorum,” dedi biraz eğilip, “dikkatimi dağıtıyorsun.”

Öyle mi yapıyordum?

Tanrım! Orada dikilip gevezelik etmememi söylüyordu.

Ne salaktım!

“Ben, şey... Gidip yemek yapayım.”

“İyi fikir.”

Tamam der gibi başımı salladım. “Şey, teşekkürler... Şey için yani.” Tekrar musluğu işaret ettim. “Bu kadar meşgul olduğun halde yardım ettiğin için.”

“Her zaman.”

“Eh, umarım bir daha olmaz,” dedim yine lavaboyu işaret ederek. “Yine de teşekkürler.”

Göğsünün derinliklerinden bir ses yükseldi. Bunun çok hoş bir gülme sesi olduğunu fark ettim. Güldüğü için titreyen o kalın sesiyle “Mara,” dedi.

Hayatımda olmasını istediğim çok şey vardı. Çok fazla. Sayamayacağım kadar fazla.

Ama o anda, listemin en üst sırasına uzunca bir süre orada kalacağını bildiğim, tüm benliğimle istediğim şey, hayatımın yeni bir yön çizmesiydi. Dedektif Mitch Lawson’ın sık sık gülüşüyle birlikte yankılanıyormuş gibi çıkan kalın sesiyle ismimi söylediği bir hayattı.

“Ben gideyim,” diye fısıldayıp arkamı döndüm.

“Vanayı nasıl kapatacağını başka zaman gösteririm,” dedi arkamdan.

“Teşekkürler,” dedim yatak odama dönmüş bir halde.

Sonra, kapıdan çıktım.

Dedektif Mitch Lawson on dakikaya kalmadan gitti. Elinde alet kutusu vardı. Oturma odası olan alandan geçerken elini kaldırıp salladı. Ama kapıda durdu, gözlerimin içine baktı ve iki sözcük söyledi.

“Cumartesi. Pizza.”

Sonra, gördüğüm tek şey kapanan kapım oldu.

İkinci Bölüm

Pizza

Piştiğinde hamurun kenarları kabarsın diye çedar peynirini bol bol pizzanın kenarlarına serpiştirdim. Hamurun kenarları her zamanki gibi kalın ve yumuşak olacaktı ve lezzetli peynirle çıtır çıtır yenecekti. Sonra, doğruldum ve ellerime bulaşan rendelenmiş çedar peynirini sildim.

Pizzaya baktım. Bir sanat eseri olmuştu. Barbekü tavuklu pizzam muhteşemdi, ama bunun daha önce pişirdiklerimden de iyi olduğunu görebiliyordum. Önceki sabah tavuğu marine etmiş, göğsünü barbekü iyice içine işlesin diye bir bıçağın ucuyla delmiştim. Izgarada pişirmemişim. Sık kullandığım için eskimiş dökme demir tavamda pişirdiğimden, tavuk parçalarının üstünde siyah renkli derin izler kalmıştı. Tavuğu o şekilde pişirmek uğraşılacak iş değildi, ama bu şekilde daha lezzetli olacağını biliyordum. Pahalı siyah zeytinler almış, mantarları ince ince kesmek için uğraşmışım. Her zamankinin iki misli peynir kullanmışım ve bunu da pahalısından almışım.

Böbürlenmek gibi olmasın, ama o pizzaya bakarken bile ödül kazanabileceğini biliyordum. Bu pizza bir krala layıktı ve kesinlikle On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson'a layıktı.

* * *

Musluğum Çarşamba günü bozulmuştu.

Perşembe günü işe gitmiştim ve Mitch'le olanlardan dolayı içim kıpır kıpır olduğundan bunu birisine anlatma-lydım. Mağazada sakın bir anda Roberta'yı bir kenara çektim ve teşhir kısmındaki yataklardan birine oturduk. Orada ona her şeyi anlattım (Ama Birlerden Onlara kadar olan sınıflandırma sistemimden ve Mitch'e artık her zamankinden de fazla gizliden gizliye âşık olduğumu anlatmadım).

Yedi senedir Piersons'da çalışıyordum, Roberta'ysa beş senedir çalışıyordu.

İşe yarı zamanlı olarak ev bütçesine bir parça katkıda bulunmak, kendini dışarı atmak ve 7/24 çocuklarıyla vakit geçirmemek için başlamıştı. Ondan sonra kocası en yakın arkadaşının karısına âşık olduğuna karar verip evden ayrılmıştı. En sonunda da Denver'daki banliyödeki evlerinden Portland'a taşınmıştı ve Roberta aniden kendisi ve üç çocuğu için evin ekmek kazanan kişisi oluvermişti.

Patronumuz ve Piersons Şilteler ve Yatakları'nın sahibi olan ikinci nesil Bay Pierson muhteşem bir adamdıA aile babasıydı, ailesine ve çalışanlardan oluşan ailesine bağlıydı. O yüzden, Roberta'yı diğer çalışanlara bir darbe olacağı halde tam zamanlı işe geçirmişti. Tam zamanlı bir satış görevlisine daha ihtiyacımız yoktu ve çoğumuz prim sistemiyle çalışıyorduk.

Barney öfkeden çıldırmıştı ve yakaladığı herkese bu konuda şikâyet ediyordu. Ama Bay Pierson'ın Barney'nin orada fazla vakti kalmadığını bildiğini biliyordum, çünkü Barney salağın tekiydi ve Bay Pierson da herkes gibi

salaklardan hoşlanmazdı. Ama Barney bir yandan da iyi bir satış görevlisi olduğundan, Bay Pierson'ın ondan yasal bir biçimde kurtulmak için iyi bir bahanesi yoktu. Ta ki Barney Roberta'yı işten ayrılmak isteyecek kadar bunalmana kadar. Ona daha da salak gibi davranarak yapıyordu bunu. Roberta'yı bir şikâyet dilekçesi yazmaya ikna etmiştim, sonra Barney işten ayrılmıştı ve Piersons Şilteler ve Yataklar dünyasında her şey yoluna girmişti.

Roberta'yla tanıştığımda bir Yediydi, çünkü güzeldi, minyondu, kahverengi gür saçları ve iyi gizlediği bir parça fazla kilosu vardı. Ayrıca, ailesiyle, kocasıyla, banliyödeki evleriyle, iki arabalarıyla ve Disney Dünyası'na yaptıkları seyahatlerle de mutluydu. Kocasını onu terk ettikten sonra öfkelenip asabileştiğinde, dünyadan ve daha çok erkeklerden nefret etmeye başladığında bir Beş Buçuğa gerilemişti. Artık, toparlanmıştı ve bir Yediden bir Sekize terfi etmişti, çünkü yeni hayatına alışmıştı; çocukları harikaydı ve o çok iyi bir anne olduğundan boşanma meselesini gayet iyi atlatmışlardı. Roberta kocasının eskiden de salağın teki olduğunu anlamıştı; evliyken bunu pek fark etmemişti çünkü onu seviyordu. Bu yüzden, boşanmadan sonra artık çekirdek olmayan ailesiyle daha güçlü, bağımsız bir kadına dönüşmüştü ve iyi bir anne olduğunu ve salak bir koca olmadan daha iyi olacağını bildiği için de içi rahatı.

Ha, bir de yeni bir erkek arkadaşı vardı ve adam gerçekten süper birisiydi.

Mitch'le olanları duyunca beni pizza yapmaya ikna eden Roberta olmuştu.

"*Mutlaka yapmalısın!*" diye neredeyse cıyaklamıştı. Böyle tepki vermişti, çünkü sanırım Mitch'in görünümünden, tatlı gülümsemesinden ve iyi bir komşu gibi davranmasından biraz fazla coşkulu söz etmiştim.

Başımı salladım. “Bilemiyorum. Beni korkutuyor.”

“Tamam, bunu anlayabiliyorum. Johnny Depp gelip musluğunu tamir etse, sonra bana pizzamı denemek istediğini söylese ben de korkardım. Ama ona yine de muhtemem pizzamı pişirirdim.”

Johnny Depp yakışıklıydı, hem de çok yakışıklıydı, ama Mitch’le mukayese bile edilemezdi. Depp fazla sıskaydı, yeteri kadar uzun boylu değildi ve ismimi söylediğinde Mitch’in söylediği kadar güzel olacağını hiç sanmıyordum.

“Söylemesi kolay,” dedim. “Johnny Depp asla musluğunu tamir etmeyecek. Mitch’s e komşum.” Ona biraz yaklaştım. “Beni görmeliydin, Roberta. Tam bir gerzek gibiydim. Resmen rezil oldum. Onunla pizza yememe falan gerek yok. Üstüme bir şey döker, ya da daha kötüsünü yapabilirim. Ağzım doluyken konuşabilirim. Herhangi bir şey söyleyip yapabilirim; bu adam beni bu denli korkutuyor.”

Suratıma dikkatle bakıp “Bana senin gerzek olduğunu düşünmüş gibi gelmedi,” dedi.

“Düşündü, düşündüğüne eminim. Sadece kibar birisi. Öyle durup dururken birisine gerzek diyemezsin, özellikle de kibar birisiysen,” dedim.

“Gerzek gibi davrandığını düşünüp senden hoşlanmamış olsaydı, pizzanı tatmayı istemezdi,” dedi Roberta.

Ani bir hareketle arkama yaslandım ve dikkatle ona baktım, çünkü dediği doğruydu.

Roberta devam etti. “Belki de gerzeklerden hoşlanıyor dur. Özellikle de şirin olanlardan, çünkü sen *gerçekten de* bir gerzek olsaydın eminim ki şirin bir gerzek olurdun.”

Ona bakmaya devam ettim. Kimse gerzekleri sevmezdi. Şirin olanlarını bile.

Severler miydi?

Roberta elimi tutu. “Mara, ona pizzanı pişir. Destry’nin seni üzdüğünü biliyorum, çünkü Destry bir baş belası ve baş belaları insanı üzerler. Ama bütün erkekler öyle değil. Benim de bunu öğrenmem biraz vakit aldı, ama sana bunu içtenlikle söylüyorum.”

Bunu bana *içtenlikle* söylüyordu. Erkek arkadaşı Kenny’yle yedi aydır görüşüyordu. Kenny son derece iyi bir adamdı ve yakışıklı sayılırdı. Onun da iki çocuğu vardı ve iyi bir babaydı.

Ama onun neden Destry’den, kalbimi kıran Beş Buçuktan söz ettiğini anlamamıştım.

Mitch’le pizza yemek bir randevu değildi. Bir kere, beni asla bir randevuya davet etmezdi. İkincisi, Mitch birisiyle randevuya çıkmak istediğinde soracak bir adamdı. Bir kadından bir şey isterse, bunu sorar ve elde ederdi. Bunu dairesine sık sık gidip gelen Yedilerden Onlara kadar olan kadınlardan biliyordum. Mitch’le bir randevu bir *randevu* olurdu, pizza yemek için bana gelmesi değil.

“Bilemiyorum,” dedim tereddütle.

“Ona pizzanı pişir,” dedi beni teşvik ederek.

“Cidden Roberta, emin değilim,” dedim.

“Ona pizzanı pişir,” dedi ısrarla. “Evlilik sözü vermiyosun ki. İyi ve yakışıklı bir adama pizza yapacaksın. Barbekü sosunu gömleğine damlatırsan damlat. Dünyanın sonu olmaz.” Elimi sıktı. “Dünyanın sonu asıl kendini mumlarınla ve müziğinle dairene tıkıp LaTanya’yı *Glee* izlemek için davet etmen, B ve B’ye tarot kartı geceleri için gitmen, aksiyon filmleri maratonları için bana gelmen ve hayatının bundan ibaret olmasıyla olur. Risksiz. Hiçbir şeyi göze almadan yaşamak. Kalbini hızla attıracak hiçbir şey olmadan. Zevkten seni mest eden bir şey olmadan. Seni heyecanlandıracak bir şey olmadan... İşte, bu canım...” dedi

elimi tekrar sıkıp, "dünyanın sonu olurdu."

"Heyecanlı bir şeye, ya da o tür heyecanlı bir şeye ihtiyacım yok. O tür heyecanlar benim gibilere göre değil," dedim ve Roberta bana bakarken suratında tuhaf bir ifade belirdi.

"Herkesin o tür bir heyecana ihtiyacı vardır, Mara. Hem 'benim gibiler' derken ne demek istediğini anlayamadım. Senin gibilerin o tür heyecanları sürekli olarak yaşaması gerekir. Cidden, düşündüm. LaTanya da düşündü. B ve B de düşündü. Hatta Bay Pierson bile bir kez olsun neden bir heyecan yaşamadığını düşündü."

Neden söz ettiğini anlamamıştım, ama ona benim gibiler derken ne demek istediğimi anlatmak Birden Ona kadar olan Sınıflandırma Sistemimi anlatmakla aynı şeydi. Bunu yapmak istemiyordum, özellikle de bu sınıflandırmaya göre kaç olduğumu anlatmak istemiyordum. Bu tür şeyleri paylaşmamayı öğrenmiştim, çünkü sizi önemseyen arkadaşlar hep o sıralamada sizi o kadar yükseklerde olduğunuza inandırmaya çalışırlardı ki aklınız almazdı. Hâlâ Iowa'da yaşayan en eski arkadaşım Lynette bu sistemden bahsettiğim tek kişiydi. O bile beni Mitch gibi bir On Buçuk olduğuma inandırmaya çalışmıştı. Buna emindi ve beni de ikna etmeye çalışmıştı. Bense onun yanıldığını ve beni sevdiği için bundan emin olduğunu biliyordum. Ben de onu seviyordum. Şüphe götürmez bir Sekiz Buçuktu. Keyfi iyi olduğunda ve neşeli mizacı daha da parıldadığında, bir Dokuz Buçuk oluyordu; o yüzden de endişelenmek için bir nedeni yoktu.

Bir başka sınıfa ait olduğumu düşünerek bir hayal dünyasında yaşayamaz, benden üstün birisine yaklaşmak gibi bir hata yapamazdım. Daha önce de dediğim gibi, bu tür bir şey insanın sadece kalbinin kırılmasına neden olurdu.

O yüzden, sınıflandırma sistemimi anlatmıyordum, çünkü arkadaşlar ikna edici olabiliyordu. Bir Yedi gibi gözüken, ama gerzeğin teki olduğu için Bir Beş Buçuk olan Destry'yle de o yüzden işler kötü gitmişti. Arkadaşlar çok ikna edici olabiliyordu. Arkadaşlar yüzünden başka konularda da ikna olmuştum. Bazıları iyi şeylerdi; mesela, Lynette'in bir an önce Iowa'dan ve çatlak annemden uzaklaşmaya beni ikna ettiği gibi. Bazıları da Destry deneyiminden öğrendiğim gibi kötüydü.

Ama bunları Roberta'ya anlatamayacağım için, pizza konusunda pes ettim. Mitch o binaya taşındığından beri, onu her gördüğümde neredeyse bayılmaktan güneydın diyebilmeye kadar ilerlemiştim. Benim dairemde bana iyi davranmasından, espriler yapmasından sağ salim kurtulmuştum. Belki de onunla pizza yiyebilirdim. Belki Brent'le Bradon'ın partilerinden birine, ya da LaTanya'nın kokteyl partilerinden birine gelse, oradan kaçmadan önce onunla biraz sohbet edebilirdim. Belki o kadar da kötü olmazdı.

Böyle düşünmeye başladığım için işten sonra markete gidip pizza malzemeleri, iki şişe kırmızı şarap, iki şişe beyaz şarap ve iki tane de altılık bira aldım (bir altılık pahalı olanlardandı, diğer altılıksa eski tarz Amerikan birasıydı); böylece, Mitch'in bir seçeneği olabilecekti. Cuma sabahı tavuğu marine ettim, cumartesi sabahı da salatayı taze malzemelerle yapabilmek için tekrar markete gittim.

Böylece, yemek vakti gelip çattı. Salata buzdolabındaydı, biralarla beyaz şarabı da soğutmuştum. Ödül kazanabilecek, fırında yirmi dakika kaldıktan sonra krallara layık bir ziyafet olacak bir pizzaya bakıyordum.

Pizzayı buzdolabına koydum, pişirmek için fırını açtım, telefonumu kaptım, 3. hızlı arama tuşuna bastım ve Bradon yanıt verdi.

“Selam kanka, n’aber?” dedi. Telefonu arayan numaraları gösterdiğinden benim aradığımı anlamıştı.

“Bana bir iyilik yapıp pencereden bakar ve Mitch’in cipinin orada olup olmadığını söyler misin?”

Kısa bir sessizlikten sonra Bradon “Neden?” dedi.

“Musluğumu tamir etti, ben de ona teşekkür etmek için barbekülü tavuk pizzamı yaptım. Pizza hazır. Sadece gidip kapısını çalmadan önce evde olup olmadığını öğrenmek istemiştim.”

Bir sessizlik daha oldu. “Ona pizza mı yaptın?”

“Kendisi istedi.”

Yine bir sessizlikten sonra bağırdığını duydum. “Brent! Şunu dinle! Mara Mitch’e barbekü tavuklu pizzasından yapmış. Mitch onun musluğunu tamir etmiş. Şimdi, pizza yemek için Mara’ya gidiyormuş!”

Aman Tanrım!

B ve B Mitch’in karşı dairesinde oturuyorlardı! Bradon’ın bağırdığını duyabilirdi.

“Dalga geçiyorsun!” diye Brent’in seslendiğini duydum. Sonra, telefona daha yakın bir yerden “Harika!” dediğini duydum.

“Bray!” dedim telaşla. “Bağırmayı kes!”

“Buna bayıldım,” dedi Bradon.

“Ben de!” diye bağırdı Brent.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü harika bir şey *ve* artık vakti gelmişti. Senin derdin ne bilmiyorum kanka, ama adam çok yakışıklı. Bir kız olsaydım ve gay olmasaydım, *uzun* süre önce ona asılırdım,” dedi Bradon.

“Ona asılmıyorum. Bu bir teşekkür pizzası,” dedim.

“Hı-hı,” diye mırıldandı Bray. “Umarım şu gri renkli saten minik bluzunu giymişsindir. Çok seksi. Sen de giydiğinde seksi oluyorsun. Gay olmasaydım, sen de bana pizza yapsaydın, sonra ben sana gelseydim ve onu giymiş olsaydın, üstüne atlardım...” Duraksadı. “Pizzadan sonra.”

Ne demek istediğimi anladınız mı? Arkadaşlar hep olduğunuzdan farklı bir alanda olduğunuzu düşünürlerdi.

“Sadece musluğumu tamir ettiği için komşusu olarak teşekkür pizzası,” dedim yine.

“Tamam. Ama onu giy,” dedi Bradon.

“Kesinlikle o bluzu giy,” dedi Brent yüksek sesle arka plandan.

“Rengi solmuş, dizlerindeki yarıklar olan o blucininle birlikte giy,” dedi Bradon.

“Aa, evet,” dediğini duydum Brent’in. “Bir de gümüş renkli sandaletlerini. Dolgu topuk olanları değil. Stiletto topukları olanları.”

“Kesinlikle. O gümüş rengi sandaletler seksi ötesi. Çok ateşli,” dedi Bradon.

“O kotla o sandaletleri giyemem. O kot spor bir şey. O sandaletlerse şık,” dedim. “İkisi bir arada gitmez.”

“Bal gibi de gider; özellikle de o kot poponu öyle gösteriyor ki, Elton John bile gay olmaktan vazgeçer,” dedi Bradon.

O ikisi inanılmazdı.

“Neyse,” diye mırıldandım ve konuya geri döndüm. “Bana cipinin orada olup olmadığını söyler misin?”

Evde yoksa oraya gidip kapısını çalmak ve dışarı çıkıp arabasının orada olup olmadığına bakmak istemiyordum. O kadar korkutucu bir şey yapacak olursam, cesaretimi yitirecektim. Pizzayı yapmıştım. Hiçbir zahmetten kaçınma-

mıştım. Sinirlerim laçka olmuştu. Bu işin sorunsuz gitmesi gerekiyordu. En ufak bir terslik beni caydırabilirdi.

Bradon bir saniye bir şey demedi. Oturma odasının penceresine gittiğini tahmin ettim. "Evet, cipi orada," dedi.

Kahretsin. Bir anda, bunu duymak bana kötü bir haber gibi gelmişti.

"Kızım, git kıyafetini değiştir. Haydi, haydi, *haydi*," dedi Bradon beni cesaretlendirmek için. "Sonra, yarın sabah Mitch sana çörek almak için dışarı çıktığında beni ara ve o muhteşem bedeninin görüldüğü kadar iyi hareket edip etmediğini anlat."

Bu sözcükleri her yerimde hissettim, ama en çok da kafa derimde, göğüs uçlarımda ve aşağıda bir yerlerde.

Dedektif Mitch Lawson'ın pizzamı yediği, geceyi bende geçirdiği, ertesi sabah yatağımdan bana çörek almak için çıktığı bir dünya. Çöreklerle bayılırdım. Mitch'in yatağımdan çıkıp bana bir çörek daha almasına da bayılırdım. En çok da geri geleceği anlamına geldiği için.

"Kesin şunu. Beni korkutuyorsunuz," dedim Bradon'a.

"*Sen kes, kıyafetini değiştir ve ona git, dışı kaplan*," dedi. Sonra da telefonu kapattı.

Telefonumun kapatma düğmesine bastım. Sonra, içime derin bir nefes çektim. Ayaklarım beni yatak odama götürdü ve nedendir bilemedim ama o bluzu, rengi solmuş dar kotu ve gümüş rengi sandaletlerimi giydim. Dudak parlaticısı sürdüm (çoktan makyaj yapmıştım; fazla yapmamıştım, sadece beni bir İkidən İki Buçuğa çıkaracak kadar) ve parfüm sıktım.

Bunları neden yaptığımı bilmiyordum. Yapmıştım. Belki de umut hiç tükenmediğinden. Ya da sadece aptal olduğumdan.

Ama bunları yaptım ve cidden yapmamam gerekirdi.

Cesaretimi yitirmeden ve fikrimi değiştirmeden Mitch'in dairesine gidip kapıyı çaldım.

Kapının önünde durmuş salak olduğumu düşünüyor, içimden keşke daha iyi kotumu, orta karar tişörtümü ve parmak arası terliklerimi çıkarmasaydım diye geçiriyordum. Bunu o kadar uzun süre düşündüm ki, kapıya yanıt vermediğini fark ettim.

Başımı çevirip otoparka baktım. Cipi kesinlikle oradaydı. Belki de kapıyı yeteri kadar sert çalmamıştım.

Kapıyı tekrar, daha yüksek ses çıkaracak biçimde çaldım, ama ısrarcı ya da uzun süre çalmadım. Sadece üç kere vurdum. On saniyeye kapıyı açmadığı takdirde, kendi daireme geri dönecektim. Pizzanın tamamını kendim yiyebilirdim. Bitirmem günler sürerdi, ama yapabilirdim. Daha önce de yapmıştım. Muhtemelen şekerleme yapıyordu. Çok uzun saatler çalışıyordu. Büyük bir ihtimalle, suçluları adalet karşısına çıkarırken uyanık olabilmek için bu şekerleme zamanlarına ihtiyaç duyuyordu.

Kapı ardına kadar olmasa da açıldı ve Mitch karşımda belirdi.

Nefes almayı kestim.

"Mara," dedi alçak sesle, beni tepeden tırnağa süzerek. Oksijensizlik ve ismimi öyle anlamlı bir şekilde söylemesinin yarattığı hisle başım döndü.

Güçlükle de olsa toparlandım, ona samimi olduğunu umduğum ve korkudan ölüyormuşum izlenimi vermeyen bir ifadeyle gülümsedim ve "Cumartesi. Pizza vakti," dedim.

"Kim o?" diye seslendi içeriden bir kadın; sesi sinir olmuş gibiydi. Yine nefes almayı kestim. Mitch'in suratındaki o tatlı ifade silindi ve çenesini sıktı.

Sonra "Mara, Tanrım, özür dilerim ama şu an iyi bir zaman değil," dedi.

Siktir. Kahretsin. Siktir. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

“Tamam,” diye fısıldadım ve toparlanmayı deneyip beceremedim. “Tamam, o zaman...”

Tanrım! Ne salaktım! Neden böyleydim? Salak olmak beni Bir Buçuk seviyesine indiriyordu.

“Mara...”

Lafını kestim. “En iyisi,” dedim başparmağımla arkamı işaret ederek, “seni rahat bırakayım.”

Sonra, arkamı döndüm. Bunu yapmayı istemedim, ama topuklarım beton zeminde birbirine karışan sesler çıkararak geçitte koşmadan edemedim.

Kapıya varamadım. Bir anda durmak zorunda kaldım, çünkü Mitch elimden tutup çekti. Hızla ona dönmekten başka çarem kalmadı.

“Mara, bana bir saniye...”

Elimi geri çektim, ama onun elinden kurtaramadım. Eli iriydi ve benimkini kaplamıştı. Güçlü ve çok sıcaktı. İnanılmaz derecede sıcaktı.

“Başka zaman,” dedim.

“Az önce bir şey sordum,” dedi bir kadın onun daire-sinden. Mitch’in arkasına bakınca, büyüleyici bir Dokuz Yetmiş Beşin kollarını göğsünde kavuşturmuş, suratını asmış halde kapıda dikildiğini gördüm. Suratı asık olmasına rağmen, güzelliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Üstünde benimkinin beş misli pahalı bir kıyafet vardı ki sandaletlerim epeyi pahalıydı. “Kim o?”

“Bir dakika,” diye kükredi Mitch; ona bakınca arkasına baktığını ve hiç de mutlu görünmediğini fark ettim.

“Bebeğim, bir dakikan yok,” dedi kadın gayet tavırlı bir biçimde.

“Bir dakika,” dedi Mitch asabi bir sesle. Bunu söyleyiş tarzından *gerçekten* de pek mutlu olmadığını anladım.

"Mitch," dedim ve tekrar bana baktı. "Başka zaman," dedim, ama yalan söylüyordum.

Dersimi almıştım. Parti düzenledikleri takdirde, LaTanya'yla Derek'in ve B ve B'nin evinde onunla havadan sudan konuşabilirdim, ama artık pizza yoktu. Hiçbir heyecan veya midemde hissettiğim o hoş his buna değmezdi. Bu durum utanç vericiydi.

"On beş dakikaya geliyorum," dedi ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne dedin?" dedi Dokuz Yetmiş Beş ters ters.

"Yok, gerçekten sorun değil," dedim hemen. "Başka zaman."

"Pizza yaptın," dedi Mitch elimi sıkarak. Beni tepeden tırnağa süzerek, üstümdeki bluzun, ayaklarımdaki sandaletlerin ne anlama geldiğini, yüksek bir hedef koyduğumu anladığını ima etti. İyi bir adamdı ve beni rezil etmeyecekti. O anda bunu yapmayacaktı. Onun önünde yapmayacaktı.

İçimden ağlamak geliyordu.

"Cidden, sorun değil," dedim.

"On beş dakikaya geliyorum," dedi tekrar.

Daha fazla dayanamadım. Sertçe yana döndüm, elimi elinden kurtardım ve arkaya doğru geniş bir adım atarak omuzlarımı çarptım.

"Başka zaman," diye fısıldadım. Hızla arkama döndüm, kapı kolunu çevirdim ve evimin içine adeta uçarak kapıyı kapattım.

Keşke kapıyı çarpmasaydım diye düşündüm, ama elimde değildi. Öylesine hızlı hareket etmişim ki durmamıştım. Sonra, fırına koşup kapattım. Daha sonra, yatak odama gidip üstümü ve ayakkabılarımı değiştirip çantamı kaptım. Gözetleme deliğinden bakıp kulak ke-

sildim ve dışarıya bakmak için kapıyı hafifçe araladım. Ortalıkta kimse olmadığını görünce de geçitten aşağı inip arabama gittim.

Derhal oradan uzaklaştım. On beş dakika sonra evde değildim. Bir saat sonra da öyle. Cherry Creek Alışveriş Merkezi'ne gittim ve bir buçuk saat sonra başlayacak bir filme bilet aldım. Akşam yemeği olarak da kendime bir simit aldım. Gözlerim bir şey görmez bir halde, kendime fazla bir şey hissetme izni vermeden birkaç mağaza dolaştım, sonra da filmi izledim.

Geç saate kadar eve geri dönmedim.

Vakit geç olduğu halde, tam içeri girip ışıkları açmıştım ki kapının çalındığını duydum. Gözlerimi kapatıp kapıya gittim ve gözetleme deliğinden baktım.

Mitch'ti.

Tanrım.

Alnımı kapıya yasladım ve kıpırdamadan öylece durdum. Kapıyı tekrar çaldı. Yine kıpırdamadım.

"Mara, kapıyı aç," dedi o kalın sesiyle.

Tanrım!

Harekete geçip kapıyı biraz araladım ve eşikte durdum.

"Selam," dedim, ama ona bakar bakmaz içimden yine ağlamak geldi.

Alanları ayırmaları gerekiyordu. Zorunlu alanlar olmalıydı. Birlerden Üçlere kadar olanlar Kanada'yı alırdı (çünkü çok kalabalıktık ve alana ihtiyacımız vardı). Dörtlerden Altılara kadar olanlar ABD'yi alırlardı. Sayıları daha az olan Yedilerden Onlara kadar olanlar da Meksika'nın şehvetli, tropik güzelliğini alırlardı. Bizleri ayırdıklarında, bu tür şeyler gerçekleşmezdi ve bu yüzden de bu tür kalp kırıklıkları hissedilmezdi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

“Geç oldu,” dedim.

Suratı tamamıyla aydınlandı. Tanrım, çok yakışıklıydı.

“Tatlım, bırak da içeri gireyim,” dedi nazıkçe.

Bir yandan da iyi birisiydi. *Fazlasıyla* iyiydi. Bu neden kötü bir şeydi? Neden o küstah On Artılardan biri olamıyordu? Tabii, öyle olsaydı bir Sekize gerileyebilirdi, ama yine de bir Sekiz olurdu ve benim alanımın dışında kalırdı.

“Mitch, gerçekten de geç oldu.”

Dikkatle bana baktı. Sonra, tamam der gibi başını salladı.

Tam ondan kurtulduğumu düşünürken “Pizzan bayatlamış mıdır?” dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Pardon?”

Farklı bir soru sordu. “Pizzanı yedin mi?”

“Şey... Hayır,” dedim.

“Yenilebilir durumda mı?”

“Sanırım,” dedim, ama bilmiyordum. Normalde pizzayı yaptıktan sonra pişirip hemen yiyordum. Pişirmeden bekletip dayanıp dayanmayacağını denememiştim.

“Yarın gece. Yedi buçukta. Sana geleceğim.”

Nefessiz kaldım.

İçime biraz nefes çekmeyi başarinca, ona alçak sesle “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim.

Kaşlarını çattı ve “Biliyorum,” dedi. “Asıl bilmediğim neden öyle düşündüğümü sanman.”

Onun sırı kibarlık ettiğini bildiğimden, bunun nedenini hayatta açıklayamazdım; o yüzden, “Söylemiş olayım da,” dedim.

“Neyi?” dedi ben başka bir şey demeyince. Yanıt vermediğimi görünce “Neyi söylemiş oluyorsun?” diye sordu.

“Sadece bunu yapmana gerek olmadığını söylüyorum.”

Sabrı taşar gibi oldu ve “Mara, içeri girmeme izin ver,” dedi.

“Yorgunum ve yarın işe gitmem gerekiyor.”

“Ben de şu anda konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Başımı salladım. “Konuşacak bir şey yok. Sana uğrayacağımı söylemek için bir not yazıp bırakmam gerektirdi sanırım. Seni o durumda bıraktığım için...”

Bu sefer, kesinlikle sabrı taşmış bir tavırla lafımı kestti. “Mara, bırak da içeri gireyim.”

“Mitch, cidden. Pazar günleri iş yeri çok telaşlı oluyor. Uyumam gerek.”

“Gördüğün şey düşündüğün gibi değildi,” dedi.

Yine başımı salladım. “Açıklama yapmana gerek yok.”

“Tanrım, Mara, içeri girmeme izin ver.”

“Bir dahaki sefere kapını çalar, sana bir not bırakıp uyarır, müsait olduğundan emin olurum.”

“Mara...”

Kapıdan geri çekilip kapatmaya koyuldum. “İyi geceler, Mitch.”

“Kahretsin, Mara.”

Kapıyı kapattım, kilitledim, yatak odama koşup oranın kapısını da kapattım.

Sonra, geceliğimi giyip yatağa girdim ve en sonunda kendimi serbest bırakıp ağlamaya başladım.

Uzunca bir süre sonra ağlama faslım bitince suratımı sildim, yataktan çıktım, açık plan oturma odasına / mutfaka / yemek salonuna gittim ve ışıkları söndürdüm.

Sonra, yatağa geri döndüm. Tek başıma.

Tıpkı Birlerden Üçlere kadar olanların her gece yaptığı gibi.

Üçüncü Bölüm

Belalar

Mitch olayından bir hafta sonraydı. Mumlarımı yakıp koltuğuma uzanmış, hazırladığım dinlenme şarkı listelerinden ilki olan Evde Dinlenme Birinci Bölüm'ü dinliyordum. Al Green *How Can You Mend a Broken Heart* isimli şarkıyı söylüyordu, bense şarkıyı dinliyor ve kırmızı şarabımı yudumluyordum.

Mitch'in Pazar gecesi bana gelip gelmediğini bilmiyordum, çünkü pizzamı sarıp iş yerine götürmüştüm. Dinlenme odasında buzdolabına koyup, işten sonra Roberta'ya götürmüştüm. Pizzayı onun fırınında ısıtmıştım ve Roberta'nın çocukları onu yok etmeden önce bir dilim yemeyi başarmıştım. Geç saatlere kadar Roberta'yla birlikte aksiyon filmleri izlemiştim ve araba kullanamayacağım kadar geç olmadan eve gitmem gerektiğini düşünmüştüm.

Bu arada, pizzamın pişirilmeden bekletildiğinde bozulmadığı da kanıtlanmış olmuştur.

Roberta, Mitch'le pizza gecemin nasıl geçtiğini easen meraklı olduğu için sordu, ama aynı zamanda Mitch'e pişirdiğim pizzayı onun yiyor olmasının iyiye işaret olmadığını bildiği için de sordu. Ona Mitch'in gelemediğini söy-

ledim. En az benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tamam, belki benim kadar hayal kırıklığına uğramamıştı. Çünkü ben Denver'in diğer tarafında, geçidin öteki yanında Mitch'in karşısında oturduğum daireden çok uzakta bir daire bulabilmek için gazete ilanlarına bakmaya başlamıştım. Ama önce acımı uyuşturmak için alkolik olacaktım. Ama Roberta gerçekten de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Neyse ki; sonraki iki gün boyunca çalıştım ve eve her zamankinden geç dönebilmek için nedenler buldum. Her iki gece de bu çabalarımın gereksiz olduğunu anladım, çünkü eve vardığımda Mitch'in cipi yerinde değildi.

Ama Çarşamba izin günümdü ve o gün öğleden sonra beş buçukta kapım çalındı. Kapıya gidip gözetleme deliğinden bakınca, Mitch'in geldiğini gördüm. Mutlu görünmüyordu. Sabırsız ve belki biraz da öfkeli gibiydi. Ben gözetleme deliğinden bakmaya devam ederken, öfkeli halinde bir değişiklik olmayınca, bakmayı kestim ve alnımı yine kapıya dayadım. Tekrar kapıyı çaldı. Ne kımıldadım, ne de bir ses çıkardım.

Mitch kapıyı çalmayı kesti ve içime bir nefes çekip tekrar gözetleme deliğinden baktığımda gitmişti.

Sonrasında Mitch'ten bir haber almadım. Geri dönmedi, ama sonraki üç gece her zamankinden daha geç saatlerde eve geldiğimde cipi bu sefer otoparkta duruyordu.

Günlerden Pazar olmuştu ve yine izin günümdü. Haftalık işlerimin tümünü işten sonra yaptığımdan, kendimi daireme tıkabilir, temizlik yapıp takılabilir, hatta Mitch'e rastlama ihtimalinden kaçabilirdim. Ayrıca, o gün ve o hafta boyunca Brent ve Bradon ve LaTanya (B ve B'nin ona Mitch'ten ve pizzadan söz ettikleri belliydi) birçok kez

Mitch'i sormak için aradıkları, mesajlar bıraktıkları ve telefon mesajları attıkları halde telefonu açmadım.

Kesinlikle taşınmam gerekiyordu.

Tam bunu düşünürken telefon çaldı. Gerçekten de içimden yanıt vermemek geçtiği halde bunu yapmadım. Arayan Lynette olabilirdi ve onunla konuşmak bana iyi gelebilirdi. Onu yedinci sınıftan beri tanıyordum. Mitch'le olanları anlardı. Hoşuna gitmezdi, ama anlardı. Hem zaten aklımdan onu aramak geçmişti. Haftada en azından bir kere konuşurduk ve sohbet vaktimiz gelmişti.

Telefona gittiğimde, sabit telefonumun ekranında arayan kişi olarak Stop'n' Go - Zuni yazdığını gördüm. Düğmeye bastım, kulağıma götürdüm ve LaTanya'nın veya B ve B'nin beni aramak için bir Stop'n'Go'ya gitmediklerini umdum. Konu her neyse Billy ve Billie ile ilgili olmadığını daha da çok umdum.

"Alo?" dedim.

"Mara'yla mı görüşüyorum?" dedi kalın sesli bir adam.

"Şey... Evet," dedim.

"Billy ve Billie isimli iki çocuk tanıyor musunuz?"

İçimi bir panik hissinin kapladığını hissettim.

Korktuğum başıma gelmişti: Mesele aptal, geri zekâlı, adi suçlu kuzenim Bill'in çocuklarıyla ilgiliydi.

Bill peşimden Denver'a gelmişti ve buna hiç ihtiyacım yoktu. Çocukluğumuzda Bill'i severdim. Eğlenceli ve komik birisiydi ve iyi anlaşırdık. Ama yetişkinlik döneminde, sevilmesi kolay olmayan birisine dönüşmüştü. Bunun asıl nedeni, eğlenme tarzının, beni buna bulaştırmasının ve başımı belaya sokmasının artık o kadar harika olmamasıydı. Benimle vakit geçirmekten hoşlanmaktan asla vazgeçmemişti. Ama ben onunla takılmaktan artık hoşlanmıyordum. Iowa'dan çatlak annemden kaçmak için

ayrılmıştım (annemin kız kardeşi de Bill'in çatlak annesiydi), ama bir yandan da Bill'den ve tuhaf işlerinden kaçmak için ayrılmıştım. Ne yazık ki, Bill peşimden gelmişti.

Yine ne yazık ki, bunu takip eden senelerde Bill'in iki farklı kadından iki çocuğu olmuştu. Her iki kadın da gayet akıllıca davranarak onu terk etmişti. Her ikisi de gittiklerinde çocuklarını geride bırakan türden kadınlardı. Zaten Bill aynen bu tür kadınlarla birlikte olurdu.

Böylece, Bill'in şu an dokuz yaşında olan oğlu Billy dünyaya gelmişti. Billerina da altı yaşındaki kızıydı. Evet, kızına Billerina adını koymuştu. Bill cidden aptal, geri zekâlı, adi bir suçlu, beş para etmez birisiydi ve bu özellikleri o kadar fazla taşıyordu ki aynı zamanda gaddar olduğunun farkında değildi. Bill kızına Billie diye hitap ederdi, bunun komik olduğunu düşünürdü, çünkü aptaldı, geri zekâlıydı ve pek de komik birisi değildi.

O çocukları çok severdim ve elimden geldiğince birlikte vakit geçirmeye çalışırdım. O hafta onları ziyarete gittiğim için iki gece eve geç dönmeyi başarmıştım.

Ne yazık ki, bu sefer Bill'le de vakit geçirmek zorunda kalmıştım. Ama çocukları babalarına katlanacak kadar çok seviyordum. Hayatlarında sevgisini onlara karşılıksız veren, buna bir yığın saçmalığın dâhil olmadığını gördükleri tek güvenilebilecekleri yetişkin olduğumu bildiklerinden, onlar da beni severdi.

Bill geri zekâlıların önde gideni olduğundan, bazen boktan olaylar olurdu ve o tür zamanlarda hayatlarına ben de karışmak zorunda kalırdım. Bill'in dibe vurmasını ve çocuklarını mahvetmesini istemiyordum. Maalesef, bu boktan olaylar son zamanlarda daha da sık meydana geliyordu ve her zaman hissettiğim endişe paniğe dönüşmek üzereydi.

“Evet,” dedim boğuk bir sesle.

“Anneleri misin?”

“Hayır... Aile dostlarıyım,” dedim. “Çocuklar iyiler mi?”

“Oğlan velisi olduğunu söyledi. Öyle misin?” dedi kalın sesli adam.

“Şey... Evet,” diye yalan söyledim. “Şey... Biz... Ayrı yaşamak zorunda kaldık...”

“Tamam, her neyse. Gelip onları alman gerek. Karınları aç. Stop’n Go. Zuni,” dedi adam ve telefonu kapattı.

Gözlerimi yumdum. Sonra, telefonu kapattım ve derhal harekete geçtim.

Billy ve Billie sık sık evden kaçarlardı. Daha doğrusu, Billy kaçırdı, kız kardeşini de yanında götürürdü.

Billy bir şekilde kendisine sunulan gen çöplüğünden kendisine zeki bir gen edinmeyi başarmıştı. Dokuz yaşında olduğu halde, dünyaya geldiği hayatın güvenli olmadığını biliyordu. Belki de bu geni benden almıştı, çünkü ben de hayatımın boktan olduğunu küçük yaşlarda (dört yaşlarındayken) anlamıştım ve onunla aynı şeyleri hissetmiştim. Billy aynı zamanda nasıl başardıysa sadık ve tatlı bir gen de edinmişti, çünkü kız kardeşine bakıyordu.

Billie ise sevimli, küçük kız genlerini edinmişti. Bu genlerin güçlü olduğu ve onu Teflon gibi sardığı da belliydi, çünkü boktan hayatını unutup dünyanın sadece muhteşem yönlerini görebiliyordu. Benim harika olduğumu düşünürdü. Babasının da harika olduğunu düşünürdü. Ama en çok da ağabeyinin harika olduğunu düşünürdü.

Üç kişi arasından iki fena değildi.

Mumları söndürdüm, müziği kapattım, çantamı kapattım ve dairemde kaçarcasına çıktım. Başımı önüme eğmiş, bu sorunu düşünerek son sürat gidiyordum.

Son iki ayda Billy dördüncü kez Billie’yi de yanına ala-

rak kaçma girişiminde bulunmuştu. Bir başka deyişle, Billy'nin muhteşem kaçışları giderek sıklaşıyordu. Bill, Billy ve Billie hanesinde bir terslik vardı; her zamankinden daha büyük bir terslikti bu. Araya girmem gerekeceği artık belliydi. Bill'in hayatına karışmak istemiyordum. Bunu yapmak demek, Bill'in belalı işlerinin üstüne kalması demekti. Ama Billy'yle Billie'yi her zamankinden de büyük bir terslikle baş başa da bırakamazdım. Durumun her zamankinden de kötü olması hiç iyiye işaret değildi.

"Yavaşla Mara, Tanrım!" dediğini duydum Dedektif Mitch Lawson'la merdivenlerin tepesine yakın bir yerde çarpışmadan önce.

Mitch iki basamak geriye gidince, ben de onunla gittim. Kolunu uzatıp tırabzanı tuttu. O kadar hızlı gidiyordum ki, bedenimi kontrol edememiş ve ona çarpmıştım. Dengemi sağlayabilmek için ellerim otomatik olarak göğsüne gitti ve gömleğini kavradı. Mitch diğer elini sıkıca belimin etrafına sardı. İkimizin de merdivenlerden aşağı yuvarlanıp beton kaldırıma çarparak bir tarafımızı kırmamızı veya kafatasımızı çatlatmamızı engelledi.

Sallanarak durduğumuzda ona baktım.

Ondan bir hafta uzak kaldığım halde hâlâ çok yakışıklıydı. İşin aslı, o kadar yakın mesafeden her zamankinden de yakışıklıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"İyi misin?" dedi.

"Evet, özür dilerim," dedim geriye bir adım atmaya çalışarak.

Belimdeki eli daha da sıkılaştı; hem de biraz değil, çok sıkılaştı. O kadar ki, gövdemin göğsümden karnıma kadar olan kısmı ona yaslanmış olduğu halde beni o kadar sıkı tutması, bedenimin göğsümden kalçalarım kadar

kısının da ona *yapışmasına* neden oldu.

“Bu ne acele?” dedi.

“Ben...” Olanları onunla paylaşmak istemeyerek tereddüt ettim. Ama asıl paylaşmak istemediğin o gerzek, salak, adi suçlu kuzenimin varlığıydı. Dahası, Bill’in *yine* kurtarmam gereken çocukların Pek de Muhteşem Olmayan Babası olduğuydı. “Bir yere gitmem gerek,” demeye karar verdim.

Bakışları suratıma kaydı ve bunu görünce hem midemde tuhaf bir his oldu, hem de yakınlığımızdan dolayı kalbim son sürat atmaya başladı. Çünkü bedeninin en az göründüğü kadar sert ve kaslı olduğunu keşfetmiş olmanın yanı sıra, ikinci dereceden kuzenlerim bir Stop’n’Go’da aç beklerken iki değerli saniye kaybetmiştim.

“Her şey yolunda mı?” dedi.

“Evet,” diye yalan söyledim. “Yolunda, sadece bir yere gitmem gerek.”

“Surat ifaden her şey yolundaymış gibi değil,” dedi.

“Yolunda,” dedim yine yalan söyleyerek.

“Değil,” dedi.

Gömleğine tutunmayı bırakıp, kaslı göğsünü sert bir biçimde ittim.

“Mitch, gerçekten de gitmem gerek,” dedim.

“Nereye?”

“Bir şey almam gerek.”

“Ne?”

Onu itmeyi kesip dik dik suratına baktım; sabrım taşmak üzereydi, çünkü o kalın sesli adam Billy’yle Billie’nin aç olduklarını söylemişti.

“Beni bırakır mısın? Bir yere gitmem gerek.”

“Nereye gitmen gerektiğini, neden suratının kireç gibi olduğunu ve korkuyormuş gibi göründüğünü söylediğin zaman seni bırakacağım.”

Sabırım biraz daha taşı. “Seni ilgilendirmez,” dedim. “Cidden, bırak da gideyim.”

Koluyla beni sıktı ve suratındaki merak ve bariz dikkat ifadesinin yerini hâlâ bariz bir dikkat ve biraz öfkeli bir ifade aldı.

“Dört senedir seni görüyorum. Her gördüğümde kendi dünyandasın. İşe gidiyorsun, market torbaları taşıyarak eve geliyorsun. Asla telaşlı değilsin, ama hep kendi dünyandasın ve o dünyanın düzgün bir yer olduğunu görebiliyorum.”

Gözlerimi kırpıstırarak, bana o kadar dikkat etmiş olmasının şokuyla ona baktım.

“Şimdiyse koşar adımlarla merdivenden iniyorsun, her zaman nereye gittiğine çok dikkat ettiğin halde buna dikkat etmiyorsun ve kendi dünyandasın, ama her neredaysen orası düzgün bir yer değil.” Hâlâ ona bakıyordum, ama artık gözlerimi kırpıstırmıyordum ve dudaklarımın aralandığını fark etmiştim. Mitch “Bir sorunun mu var?” diye devam etti.

“Ben...” diye yalan söylemeye giriştim, ama koluyla beni bir kez daha sıkınca ve nefesimi kesince sustum.

“Sakin yalan söyleme,” diye uyardı beni.

İçime bir nefes çektim. Sonra çocukları düşündüm. Ondan sonra da yalan söylememem gerektiğini düşündüm, çünkü belli ki polis dedektifleri konusunda yanılmıyordum. Mitch, beni tanımadığı halde beni gayet iyi tanıyacak ve ne zaman yalan söylediğimi anlayacak keskin becerilere sahipti. Ona doğruyu söyleyene dek beni bırakmayacaktı. Dahası, beni bırakması için çeşitli nedenler vardı.

“Ailevi meseleler,” dedim dürüstçe.

“Kötü mü?” dedi.

Başımı salladım. “Sinir bozucu.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır!” dedim aniden ve fazla yüksek bir sesle. Çaresizlik içinde onu itmek isterken, Mitch beni tekrar sıkıp kımıldamamı engelledi.

Biraz sakinleşip suratındaki ifadeyi fark edince, hatamı da anladım. Soğukkanlı davranmaya devam edip dikkatimi ona vermiş olmalıydım. Hem de çok. Çünkü hâlâ gayet dikkatle bana bakıyordu, hâlâ çok öfkeliydi ve buna, hiç de iyiye alamet olmadığına emin olduğum bir biçimde gözlerini kısıp, dikkatle ve öfkeli bir inanmazlıkla bana bakmayı da eklemişti.

“Bak, tatlım,” dedi yumuşak ama tehlikeli bir ses tonuyla. “Az önce bana yalan söylediğini düşünüyorum,” dedi.

Eyvah.

Kendime not: Bir daha fırsat olursa, *asla* Dedektif Mitch Lawson’a yalan söyleme.

“Pek sayılmaz,” diye geçiştirdim (bu, bir yalan değildi). “Bazen böyle şeyler oluyor.”

“Ne oluyor?” diye sordu; işinde, özellikle de sorgu odasında çok iyi olduğunu düşündüm.

“Bir kuzenim var, o... Şey, biraz belalı bir tip ve iki çocuğu var. Çocuklarıyla yakınım ve bazen gidip...” Doğru sözcüğü düşündüm, buldum ve “Araya girmem gerekiyor,” dedim.

“Başını ne tür bir belaya soktu?”

“Ne tür belalar var?” diye sordum.

“Bir sürü,” dedi.

“Onların hepsine,” dedim.

Dikkatle bana baktı. Sonra “Kahretsin,” diye mırıldandı.

İçime bir nefes çekip, göğsüne dayadığım ellerimi biraz ittim ve temkinle “Mitch, gerçekten de çocuklara gitmem gerek,” diye fısıldadım.

Yine dikkatle suratıma baktı. Sonra “Tamam,” dedi.

Nihayet, beni bıraktı ve bir adım daha aşağıya indi. Ben de yine hayal kırıklığının o ezici ağırlığını ve aynı zamanda rahatladığımı hissettim.

Bunları yarım saniye kadar hissettim. Sonra, Mitch elimi tutu ve beni basamaklardan aşağıya, cipine doğru çekti.

Ben de gittim, çünkü gitmeseydim o kararlı tavrından beni çekistirmeye başlayacağını anlamıştım.

“Şey... Mitch?” dedim; diğer elini kaldırdı, bir anda farların yandığını fark ettim ve arabanın kilidinin açılış sesini duydum.

Eyvah.

“Mitch?” dedim yine, ama beni yolcu koltuğuna götürdü.

Yanıt vermedi. Beni kapının yanından dolandırıp açtı.

“Şey... Mitch,” dedim yine; bu sefer, elimi tutan elini kullanarak beni arabaya sokmaya girişti.

Sonra da konuştu.

“Arabaya bin.”

Dönüp ona baktım. “Ama ben...”

Lafımı kesti. “Arabaya bin.”

“Bence ben...”

Birden, bana çok yaklaştı ve iri yarı bir adam olduğundan ve ciple kapı arasında sıkıştığımızdan pek bir şey göremedim. Otomatik bir hareketle onu engellemek için ellerimi kaldırmaya çalıştım. Ama suratını görmeden ellerim ancak kol kaslarına varabildi (bu arada, kaya gibi sertti) ve gözlerinin içine bakarken bedenim, kalbim ve ciğerlerim duracak gibi oldu.

“Mara... Sana lanet... Arabaya bin dedim.”

Eyvahlar olsun.

Başım dertteydi ve burnumu dibinde duran öfkeli ve buyurgan Dedektif Mitch Lawson çok ateşli olduğu için dertteydi.

“Bu işi kendim halledebilirim,” dedim. “Daha önce de hallettim.”

“Ben bir polis memuruyum,” dedi bir anda.

“Biliyorum,” dedim.

“Bildiğini biliyorum. Bilmiyor olabileceğin şey uzun süredir polis memuru olduğum. Yani, insanların başlarını ne tür belalara sokabileceğini biliyorum. Sen bir polis memuru değilsin,” dedi. “O yüzden, kuzeninin *senin* bildiğin türden onca belaya karışması benim bildiğim belalara da karışmış olması demek ve hayatta gidip bir belaya karışmana izin veremem. Şimdi, Mara... Lanet olasıca... Arabaya *bin*.”

“Tamam,” dedim hemen, çünkü yakında durduğunda ve öfkeli olduğunda, Dedektif Mitch Lawson cidden çok korkutucuydu.

Kapıyı arkamdan sertçe kapattı. Arabanın etrafından dolaşıp yanıma otururken emniyet kemerimi taktım. Tekrar konuşmaya başladığında, geri geri gidip yola çıkmıştı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Stop’n’go, Zuni.”

Mitch tamam der gibi başını salladı ve arabayı bloktan çıkardı.

Mitch ve ben Colorado Bulvarı’nın doğusundaki orta sınıf bir blokta yaşıyorduk. Harika bir yüzme havuzu, bir kulübü ve spor salonu vardı. Bizim blokta daire kiralayan, daire sahibi olan ve sokağın karşısındaki yine orta sınıf evlerde oturan kişiler hep birlikte bunları Ev Sahipleri Derneği’nin fazladan bir avantajı olarak kullanıyorlardı.

Bloklarımız Denver’da bekârların rağbet ettiği apartmanlar olarak biliniyordu ve itiraf etmem gerekirdi ki, bu

doğruydu. Kira ayaktakımını uzak tutacak kadar yüksekti. Burada yaşayan herkes ya kariyerinde tırmanmaya çalışan bir profesyoneldi, ya da her ne iş yapıyorlarsa bunda iyi olan ve iyi maaş alan kişilerdi. Bloklar şıktı, planı şıktı, çevre düzenlemesi şıktı. Şehrin uzak semtlerinde oturan aktif bekârlar için bir sığınaktı. Yeşillik alanın ve derenin etrafında koşu ve bisiklet alanları, ayrıca sınav, mekik gibi şeyler yapmak istediğinizde kullanabileceğiniz istasyonlar vardı. Yüzme havuzunun Front Range'in muhteşem ve sere serpe gözüktüğü bir manzarası vardı. Ayrıca, iki jakuzisi vardı, kulüp yakındı ve havuzun etrafında içki içebiliyordunuz. Bunların hepsi bekârlar için birer avantajdı.

Genellikle bloktan birisiyle tanışıp (B ve B ve LaTanya ve Derek gibi), onlarla birlikte yaşamaya başlayıp evlendiğinizde sokağın karşısındaki sitelere yerleştiğinizden, etrafınız birbirini çok iyi tanıyan insanlarla çevriliydi. Orada epeyi uzun bir süre yaşarsanız, herkes sizi, siz de herkesi tanırdınız.

Oraya mutlu bekârlar dünyasında olmak için taşınmıştım. Görünümünden hoşlandığım için taşınmıştım. Sessizdi, alışveriş ve şehir merkezine yakındı, daireler genişti ve bloklar arasında bir sürü yeşillik alan vardı. Bir de yüzme havuzlarına bayıldığım ve hava izin verdikçe, mümkün olduğunca güneşlenme ihtiyacı duyduğum için taşınmıştım. Bronz tenim beni bir Üç Buçuğa yükseltiyordu; daha doğrusu ben öyle düşünüyordum.

"Ne tür bir şeyle karşılaşacağımızı anlatmak ister misin?" dedi Mitch beni düşüncelerimden sıyrıp yerinde bir soru sorarak.

"Kuzenimin ismi Bill," dedim. "Dokuz yaşında bir oğlu ve altı yaşında bir kızı var; isimleri Billy ve Billie. Billy 'y' harfiyle yazılıyor ve erkek, Billie'yse 'ie' ile yazılıyor ve kız."

Mitch bakışlarını üstümde hissettim; sonra, gözlerini yine yola çevirdi ve dönüş sinyali verdi.

“Gülmüyorsun,” dedi bloktan sapınca ve ben başka bir şey demeyince.

“Gülmüyorum, çünkü komik değil ve de komik değil çünkü şaka yapmıyorum,” dedim.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Bill’in ne tür bir insan olduğunu çoktan anlamış gibiydi.

Mitch haklıydı. Bill, Billy ve Billie isimleri her şeyi anlatıyordu zaten.

“Her neyse, Bill harika bir baba olmadığından, zaman zaman Billy Billie’yi yanına alıyor ve evden kaçıyorlar. Genellikle, pek uzağa gidemiyorlar ve gittikleri yere vardıklarında birisini beni aramaya ikna ediyorlar. Ben de yanlarına gidiyorum. Biraz sohbet ediyoruz. Onlara yemek alıyorum, çünkü babaları karınlarını doyurması gerektiğini unutuyor. Sonra, onları babalarına geri götürüyorum. Ondan sonra, Bill’le konuşuyorum ve de çıkıp evime geri dönüyorum.”

Büyük bir kısmını anlatmıştım, ama hepsi bu kadar değildi. Oradan her ayrıldığımda, kuzenlerimin çocuklarını kaçırmayı düşündüğümü anlatmamıştım. Çocuk Koruma Hizmetleri’ni aramayı düşündüğümü de. Son zamanlarda, ayrılmadan önce sarhoş, aptal ve geri zekâlı babalarının kışına bir tekme atmadığım için pişman olduğumu da öyle.

“Tamam, demek evden kaçmışlar ve Stop’n’Go’ya gittiklerinde seni aramışlar,” dedi Mitch.

“Evet.”

“Anneleri nerede?”

“İki anneleri var, ikisi de uzun süre önce onları terk etti.”

Mitch buna diyecek bir şey bulamadı.

Bana daha önceden çok kızdığından ve hâlâ kızgın olup olmadığını bilemediğimden ama öyle olduğunu tahmin ettiğimden, biraz daha fazlasını paylaşmaya karar verdim. Belki de açık konuşmam öfkesini dindirebilirdi.

“Denver’da aileleri yok ve Bill buradaki tek akrabam; o yüzden, buradaki tek akrabaları benim. Bu yüzden beni arıyorlar.”

“Seni bu yüzden aramıyorlar,” dedi Mitch hemen. Dönüp ona baktım.

“Pardon?”

“Seni bu yüzden aramıyorlar,” dedi Mitch yine.

“Ne dediğini duydum,” dedim. “Sadece ne demek istediğini anlamadım.”

“Yani, iki farklı, çocuklarını terk etmiş anneden olan bir oğlansın ve bir kız kardeşin var; dokuz yaşında olduğun halde baban ondan kaçacağı kadar belalı ve babanın kuzeni, gülümseyişi tüm suratını aydınlatan, kahkahası bir odayı canlandıran ve hayatında olmasını istediğin bir kadın. O yüzden, evden kaçyorsun ve hayatını o ışıkla ve sıcaklıkla doldurması umuduyla onu arıyorsun.”

Mitch arabayı sürerken profiline bakakaldım ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, ama midem o kadar gerildi ki nefes bile alamadığımı fark ettim.

Ona asla gerçek, kayıtsız bir biçimde gülümsediğimi ve kesinlikle yakınlarındayken kahkaha attığımı hatırlamıyordum.

“Senin yanında hiç kahkaha atmadım,” dedim bir anda salak gibi.

Bana şöyle bir baktı, sonra yola döndü ve “Tatlım, sen Brent’le ve Bradon’la veya LaTanya’yla ve Derek’le bir araya geldiğinde, kahkahanı benim dairemden duyabiliyorum.”

Aman Tanrım!

“Yani, yüksek sesle gülüyorum diyorsun,” dedim.

“Hayır,” dedi kulağıma sabrını güçlkle kontrol ediyormuş gibi gelen bir ses tonuyla. “Muhteşem bir kahkahan olduğunu söylüyorum. Duydum. Hoşuma gitti.”

Aman Tanrım!

Doğru olamazdı. Sadece kibarlık ediyordu; onun bu kibar tavrına dayanamadığımdan da... Şey, hayatımıza devam etmemiz gerekiyordu.

“Gülümsemem suratımı aydınlatmıyor. Yamuk bir gülümsemem var.”

“Yamuk değil.”

“Öyle.”

“Mara, öyle değil. Bana kendini serbest bırakıp gülümsemiyorsun, çünkü kendini serbest bırakmaktan hep korkuyorsun. Ama seni Derek’le LaTanya’nın yanında rahatça gülümserken görüyorum. Kendini rahat bırakmadığın zamanlardaki gülümsemelerini de kabul ederim, çünkü onlar da gayet amacına ulaşıyor. Am sana şunu söyleyeyim, kendini rahat bıraktığındaki gülümsemelerin bir harika.”

Gözlerimi ileriye, beynimiyse bu çılgınlığa bir açıklama bulmaya odakladım.

“Sadece kibarlık ediyorsun,” diye fısıldadım.

“Ben iyi bir adamım,” dedi. “Ama kibarlık falan etmiyorum. Doğruyu söylüyorum. Ayrıca, neden bir erkek sana her iltifat ettiğinde korktuğunu ve bunu kötüye yordüğünü bilmek istiyorum.”

“Öyle yapmıyorum,” diye itiraz ettim.

“Sana müzik zevkin harika dedim ama müziğin sesini çok açtığın için bunun beni sinir ettiği gibi ani bir sonuca vardın. Birisi sana müzik zevkini beğendiğini söylerken,

nasıl olur da onun bundan şikâyet ettiğini düşünebilirsin?"

İtiraf etmem gerekirdi ki, kulağa cidden saçma geliyordu.

"Şey..." diye mırıldandım.

"Aynı şey kahkahaların için de geçerli. Hoşuma gittiğini söylüyorum, ama sen çok yüksek sesle güldüğünü söylediyimi sanıyorsun."

Susması gerekiyordu.

"Sus," deyiverdim ve tam bir salak gibi konuştuğum için ellerimle keşke ağzımı kapatabilseydim diye düşündüm.

Ona daha önceden yalan söylemeliydim. Baldırına bir tekme savurup kaçmalıyım. O an cipinde yanında oturuyor olmamalıyım. Onun yakınlarında olmamalıyım.

"Evet, eminim ki susmam işine gelirdi," diye homurdandı.

Başımı hızla ona çevirdim. "Bu da ne demek?"

Yanıt vermedi. Bunun yerine "Neden Pazar gecesi beni ektin?" dedi.

Eyvah.

"Seni ekmedim."

Tekrar bana baktığında, az önce dinmeye başlamış olan öfkesinin yine arabaya sığmadığını hissettim.

Bakışlarını yola çevirip "Mara, plan yapmıştık," dedi. "Saat yedi buçukta pizza yiyecektik."

Ben de bakışlarımı tekrar yola çevirip "Gerçekten de bunu konuşmak istemiyorum," dedim.

"Buna da eminim."

Dediğini duymazdan geldim. "Şu anda, Billy ve Billie konusunda ne yapacağıma, Bill'e ne diyeceğime odaklanmam gerek."

"Evet biliyorum, bunu yapman gerekiyor. Seninle ilgili olmayan her şeye odaklanman gerekiyor."

Ellerimle kulaklarımı kapatıp "Seni duymuyorum!" dememek için kendimi zor tuttum ve bir şey dememeye karar verdim.

"Neden beni etkin?" diye sordu boşluğa.

"Seni ekmedim. Sen bana geleceğini söylemiştin, ama bu konuda hemfikir değildik."

"Beni etkin."

"Ekmedim."

"Mara, beni etkin ve bunu iki kere yaptın."

Tekrar ona bakmak için başımı kaldırdım ve "Hayır, yapmadım!" dedim ters bir ifadeyle.

Başını salladı ve "Tanrım, kafanı o kadar kuma gömmüşün ki nefes alabilmen bile hayret verici," dedi.

"Pardon?" dedim öfkeyle.

"Duydun beni."

"Evet," dedim. "Duydum; söylediğin şey hiç de hoş değildi."

"Hayır, bebeğim, hoş değildi, ama lanet olası *gerçektir*."

Dedektif Mitch Lawson'ın cipinde oturmuş, onunla tartışıyor muydum? İki Buçuklar On Buçuklarla tartışmazdı. Evrenin tüm kurallarına aykırıydı bu. Nasıl bu duruma gelmiştim?

"Kafamı kuma gömdüğüm falan yok!" dedim biraz yüksek sesle.

"Tamamıyla farklı bir dünyada yaşıyorsun," diye yanıt verdi.

"Hayır!"

"Evet tatlım, yaşıyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ileri baktım ve "Eh, bir salak gibi davranabileceğini bilmek güzel," dedim. "Sahte kibarlık taslayan yakışıklı bir adamla uğraşmaktansa, bir salak gibi davranan yakışıklı bir adamla

uğraşmak daha kolay.”

Aptalca bir laf etmiştim, ama umurumda değildi. Onun yanında zaten hep böyle konuşuyordum; hem bana kafamı kuma gömdüğümü söylemişti. Aptalın teki olduğumu düşünmesi umurumda mıydı?

“En sonunda, bir yere varmaya başladım,” dedi Mitch. “Tek yapmam gereken sana kötü davranmak; o zaman kendini rahat bırakıyorsun ve o Mara Işığ’ı azıcık da olsa kendisini gösteriyor. Şimdi ne olacak, Mara? Sana kötü davranmaya devam edeceğim, seni yatağa atmama izin vereceksin ve bunu sana bok gibi davrandığım sürece mi elde edeceğim? En sonunda beni kapı dışarı edeceksin ve bütün erkeklerin iğrenç olduğu gibi kendini gerçekleştiren bir kehanete mi sığınacaksın? Etrafına ördüğün o kozaya bu şekilde girip, tüm doğru hareketleri yaptığina inanıp kendini güvende mi hissedeceksin?”

Yine başımı hızla ona çevirdim. Güçlülkle nefes alabiliyordum, çünkü gerçekten de bana bok gibi davranıyordu; ayrıca, beni yatağa atmak gibi akıl almaz bir istekten söz etmişti.

“Delirdin mi?” dedim sesimi iyice yükselterek.

“Bildiğim şey bu. Sana iyi davranıyorum, ödün bokuna karışıyor; eee ve şey demeden konuşamıyorsun ve bir kere benden resmen kaçtın. Bok gibi davranıyorum, benimle iletişim kurmakta zerre kadar zorlanmıyorsun. Bu akıl almaz bir çıkarım mı?” diye sordu başını sileceğe doğru sallayıp. Sonra, kendi sorusunu yanıtladı: “Kesinlikle hayır.”

“Beni Billy’yle Billie’ye neden bu kadar çok götürmek istediğini *tam olarak* açıklayabilir misin? Pizzamı tatmayıp yaptığın kabalıktan dolayı olabilir mi?” dedim buz gibi bir sesle ve çok kötü bir zamanlamayla.

Kırmızı ışıktaki durmuştuk; yani, tüm dikkatini bana

verebilirdi. Kolunu direksiyona yaslayıp aynen öyle yaptı ve gözlerimin içine baktı.

“Umarım, Mara Dünyası’na ufak bir pencere açılır ve dediklerim oraya ulaşır, çünkü bu çok önemli,” diye kükredi. En az benim kadar, belki biraz daha öfkeliydi. “Pizzanı tatmak istemiyorum, Mara. Pizzan umurumda bile değil. Seksen beş yaşına gelip de hayatın nasıl geçtiğini düşünmeden önce uyan artık, tatlım.”

Suratına baktım, daha doğrusu pis bir bakış fırlattım ve yüksek sesle, öfkeyle ve gayet sabrım taşmış bir halde “O zaman neden pizza konusunu o kadar büyüttün?” dedim. Biraz tereddüt ettim, ama sonra bağırmaya yakın bir sesle “Hem de *iki* kere,” dedim.

Dik dik bana baktı ve bakışları gerçekten de korkutucuydu. Neyse ki o kadar kızgındım ki bunu umursamadım.

Sonra, gözlerini kapattı, başını diğer yöne çevirdi ve “Tanrım,” diye homurdandı.

İleriye bakıp “Yeşil ışık yandı,” dedim.

İçine derin bir nefes çektiğini duydum.

Bunun ardından, araba hareket etti.

Dördüncü Bölüm

Tam Olmak İstedğim Türden Bir Arkadaş

Mitch Stop'n'Go'nun kapısının önündeki otoparkta durur durmaz kapıyı açtım ve dışarı fırladım.

Hem bir an önce çocuklara ulaşmak istiyordum, hem de panik halindeydim ve çok ama çok öfkelenmiştim.

Nisan ayının sonlarıydı, Mayıs ayına girmek üzereydik. Havalar iyi gittiğinden, ayağımda parmak arası terlikler, üstümde de bir kot (ne yazık ki Bradon'ın bana önceki cumartesi giymemi söylediği ve benim bile popomu çok iyi gösterdiğini itiraf ettiğim kot) ve bir tişört vardı. Parmak arası terliklerim ince bantlı Haviannalardandı ve hoş, mat altın rengiydi. Tişörtümse kare yakalı, şirin, kollarında pilili danteller olan, göğüslerimi ve kaburgalarımı kışkırtıcı bir biçimde saran krem renkli bir tişörttü. Üstüme yapışmıyordu, ama bir hayli dardı. Saçlarımı atkuyruğu biçiminde bağlamıştım ve öndeki o aptal tutam, atkuyruğumdan sıyrılmıştı. Arabanın kapısını açarken, sıyrılan tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Daha arabadan ancak inmiştim ki, Billie çığlık atarak bana koştu. Durmayacağını bildiğimden, olduğum yerde bekleyip üzerime atılmasına hazırlandım.

Durmadı. Altı yaşın verdiği mutlulukla, tüm zorlukla-

ra rağmen hayatın güzel olduğu inancıyla bana çarptı ve bir adım geriler gibi oldum. Ama gerilemedim, çünkü Dedektif Mitch Lawson sadece güzel hareket eden yakışıklı bir erkek ve koca bir pislik değil, aynı zamanda *gayet* hızlı hareket eden bir pislikti. Tam arkamda durduğundan, Billie bana çarpınca ben de Mitch'e çarptım.

Başımı çevirip ona pis pis bakarken, tek elimle Billie'nin başını, diğer elimle de omzunu tuttum. Mitch bakışlarını benden ayırmadığı gibi, o da bana pis bir bakış fırlattı. Onunki daha pis olduğundan, suratımı buruşturup konuşmadan koca bir salak olduğunu düşündüğümü anlatmaya çalıştım. Bakışları burnuma ve ağzıma kayınca, o sert ifadesi bir anda yumuşadı. Tuhaf bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri ifademi komik bulmuş gibi parıldadı.

Salak!

"Mara Teyze!" diye bağırdı Billie; ona bakınca onun da bana bakmak için başını kaldırdığını gördüm. "Burrito istiyorum!" dedi yine bağırarak.

Onları her gördüğümde mutlaka yemeğe çıkarırdım. Çünkü Bill evi abur cuburla dolduruyordu (yiyecek almayı hatırladığında), çocuklarını doyurmayı unutuyordu ve asla doğru beslenmelerine özen göstermiyordu. O yüzden, Billie Mara Teyzesi'ni gördüğünde, bunun karnını doyuracağı anlamına geldiğine şartlanmıştı.

"Tamam bebeğim, bakalım ağabeyin ne istiyormuş," dedim ona tatlı bir sesle. Sonra, Mitch'in ellerini kalçalarımnda hissettim; bedeni arkamda hâlâ bana değer halde bizi içeri ve kenara çekti.

Kapının önünde durduğumuzdan, bir müşterinin dışarı çıkmak için bizi beklediğini sonra fark ettim. Müşterinin önünden yana çekilmeye ve Mitch'ten uzaklaşmaya

çalıştım. Bunu başaramadım, çünkü Mitch'in elleri kalçalarımaya yapışmıştı ve beni olduğum yerde tutuyordu. Dahası, Stop'n'Go'da bile olsak, ona karşı direnmenin hoş görünmeyeceğini düşünüyordum.

Bizi kapının önünden çekti ve durdurduğunda, Billie boş midesini tamamen unutup altı yaşında da olsa her kız gibi Mitch'i fark etti.

"Selam!" dedi cıvıl cıvıl bir sesle.

"Selam," dedi Mitch. Sesi kulağımda gürledi, boynumdan ve sırtımdan aşağı ilerledi ve tüylerimin ürperdiğini hissettim. Savaşı kaybetmiştim.

"Ben, Billie."

"Mitch."

Billie bana baktı. "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Tanrım.

"Hayır, komşum," dedim.

Billie hâlâ bana yapıştı. Kolları kalçalarımın etrafında olduğundan, Mitch'in elleri de hâlâ kalçalarımın üstünde olduğundan, Billie doğrudan onun ellerini ve bana yaslanmış kalçalarını görüyordu. Bu manzaraya biraz baktı, sonra başını kaldırıp küçük bir kızın şaşkınlığıyla hafifçe yana eğdi (yemin ederim ki onun şaşkınlığını paylaşıyordum) ve gülümsedi.

Billie'nin gülümsemesi yamuktu ve çok ama çok tatlıydı. Annemin, yani Billie'nin annesinin ailesinin tarafı tüm baskın özellikleri taşıyordu. Yani, Billie bana çok benziyordu. Ama Billie çok daha şirindi: Uzun, gür, sağlıklı ve parlak koyu kahverengi saçları, çok güzel, iri mavikantaron mavisi gözleri, pürüzsüz bir teni ve uzun kolları ve bacakları vardı. Durumu bilmeyen birisi çocuğum olduğunu düşünebilirdi, ama Billie daha o yaşta minik bir dünyalar güzeli olduğundan ileride bir afet olacaktı.

“Mara Teyzeciğim,” dedi birisi ve Billie’nin arkasında Billy’nin durduğunu gördüm.

Billy biraz daha büyüktü ve Billie’nin erkek versiyonuydu. Mitch’in küçükken ona benziyor olabileceğini düşündüm. Hiç şüphe yoktu: Billy büyüdüğünde çok yakışıklı olacaktı, çünkü daha o sırada bir minik yakışıklıydı.

Babaları Bill de tüm bunlara sahip olabilirdi. Ama hızlı bir hayat sürdüğünden, çok içtiğinden ve aptalca kararlar verdiğinden, uzun boylu olmasına rağmen yapılı değil, incekti. Teni solgundu, bir zamanlar ıslıl ıslıl olan mavi gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu ve saçları fazla uzun, cansız ve genellikle kirliydi.

Bunları düşünürken normalden daha fazla üzüldüm, çünkü gelecekte neler olabileceğini gördüğümünden durum hiç hoşuma gitmedi. Dünyalar güzeli bu iki çocuğun olabilecekleri en iyi yerde olmalarını istiyordum. Sadece çok güzel olmalarını değil, Billy’nin beynini, sadakatini ve tatlılığını iyi bir yaşam oluşturma için kullanmasını, Billie’ninse o canlı, masum halini asla yitirmemesini istiyordum.

Bill konusunda ne yapmam gerektiğine kesin bir karar vermemin vakti gelmişti, ama daha da önemlisi çocukları konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

“Selam,” dedim Billy’ye. “Aç mısın?”

Billy önce Mitch’e, sonra bana baktı. Bir süre önce, kollarıma atılmaktan vazgeçmişti. Artık bu tür davranışlar için büyümüştü. Bunu özlüyordum. Ama genellikle bana bu kadar mesafeli davranmazdı. Mitch konusunda kafasının karıştığını görebiliyordum. Billie Destry’ye bayılırdı, çünkü Billie herkese bayılırdı. Ama Billy pek öyle değildi.

“Evet,” dedi.

“Burrito ister misin?” diye sordum tamam diyeceğini

bilerek. Kız kardeşi burrito yemek istediği için o da isteyecekti. Kız kardeşinin içinden geçen her şeyi ona vermek istediğinden, asla Billy'nin ne istediğini bilemeyecektim.

"Evet, iyi fikir," dedi tekrar Mitch'e baktıktan sonra bana dönerek.

"Bu, komşum Mitch," dedim ona.

"Bray ve Brent gibi o da gay mi?" diye sordu Billy. Mitch'in yine hafifçe güldüğünü duydum.

"Hayır," dedim.

"Sana dokunmasının bir nedeni var mı?" dedi Billy açık açık. Dokuz yaşındaki suratının sert ve korumacı bir ifadeye büründüğünü fark ettim.

"Şey..."

"Sadece komşu değil, aynı zamanda arkadaşız," dedi Mitch.

"Yaşasın!" diye bağırdı Billie. Birkaç kere zıpladı ve beni Mitch'e doğru sarstı. "Bütün arkadaşlarınızı seviyorum!"

"Ne güzel tatlım," dedim.

"Bray, Brent ve Derek de arkadaşların, ama onlar sana dokunmuyorlar," dedi Billy mesafesini koruyarak ve sert ifadesini yumuşatmayarak.

"Şey..." dedim.

"O tür bir arkadaş değilim," dedi Mitch.

"Ne tür bir arkadaşsın?" diye sordu Billy.

"Farklı tür bir arkadaşım," diye yanıt verdi Mitch.

"Nasıl farklı?" dedi Billy.

"İyi farklı," dedi Mitch arkamdan.

Neden söz ediyordu?

Hayır, hayır, umurumda değildi. Buna takılmayacaktım.

"Gidip yemek alalım," diye araya girdim. "Akşam yemeğine hazır mısınız?"

“Evet!” diye bağırdı Billie zıp zıp zıplayarak. Beni yine Mitch’e doğru itti.

Parmaklarının kalçalarımda sıkışmasının ne anlamı geldiğini bilmiyordum. Beni hareketsiz falan mı tutmaya çalışıyordu, başka bir şey mi yapıyordu?

Bunun sebebini düşünmemeye karar verdim. Daha çok muhtemelen sebebini asla anlayamayacağımdan. Ama bir de aniden ben de acıktığımı fark ettiğimden düşünmeyecektim.

“Tamam, herkes Mitch’in arabasına,” dedim.

Billie beni bırakıp Billy’ye koştu. Ağabeyinin elini tutup mahsusçuktan zorlanıyormuş gibi yapıp onu kapıya doğru çekti. Billy’ye ayaklarını sürüyerek yürüdü ve ellerini hâlâ üstümden çekmemiş olan Mitch’e bakmaya devam etti.

Çocuklar kapıya vardılar ve tam peşlerinden gitmeye hazırlanırken, Mitch’in ellerinden biri hareket etti ve donakalmama neden oldu. Çünkü eli kalçamdan karnıma kaydı ve dudaklarını kulağımda hissettiğimde bana sokuldu.

Bunu yaparken “Bir daha arabayı tam durdurmadan aşağı atlarsan, yemin ederim ki seni dizime yatırırım, be-beğim. Anladın mı?” diye fısıldadı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Görme becerimi yitirmiştim, her şey bulanıktı ve düşünme becerimi de yitirmiştim.

Kalçamda duran parmaklarını sıktı, karnımdaki elini biraz daha bastırdı ve yine fısıldayarak “Mara, beni duydu mu?” dedi.

Evet der gibi başımı salladım.

Kalçamı tekrar sıktı, elini karnıma bastırdı ve *yemin ederim ki dudaklarını boynumda hissettim*. Sonra “Güzel,” diye mırıldandı.

Ellerini indirdi. Bedenim bunu fırsat bilip uzaklaşma-

ya koyuldu. Tam bir adım atmıştım ki, güçlü bir kol beni tuttu. Yine Mitch'le kalçalarımız birbirine değdi, ama bu sefer suratım ona dönüktü. Tek eliyle belimi kavradı, diğer eliyle de boynumun kenarını tutu.

"Şimdi, birkaç konuyu açıklığa kavuşturalım," dedi alçak sesle.

Tanrım. Çok yakındı. Ciddi görünüyordu ve alçak sesle konuşuyordu, ama bir yandan da o sert buyurgan ses tonunu kullanıyordu. Tüm bunların başımın belada olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Yanılmamıştım.

"Mitch, çocuklar..." diyecek oldum.

"İlk olarak, Lolas'a gideceğiz ve onlara güzel bir yemek yedireceğiz."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Lolas mı?

Lolas mı?

Lolas harika bir yerdi ve yemekleri her zaman muhteşem olurdu, ama çocukların alışık olduğu türden bir yer değildi. Öyle sık bir yer değildi, ama Taco Bell de değildi; dahası, ucuz da sayılmazdı. Aslında, Mitch'ten bana eşlik etmesini istememiştım, ama yanımızda olduğu için en yakındaki fast-food restoranına gider, araba servisinden yemek alır ve çocukları eve bırakırız diye düşünmüştüm. Sonra da Bill'in evinde ne yapmam gerekiyorsa onu yapar, eve dönüp Mitch'ten *uzaklaşmışım* diye düşünmüştüm.

Lola's oturarak yemek yemek demektir. Lolas zaman demektir. Mitch'le birlikte geçireceğim, Mitch'in de benimle ve çocuklarla geçireceği zaman demektir.

Hangi erkek bunu isterdi? Tanımadığı çocuklarla ve kafasını kuma gömdüğünü düşündüğü bir kadınla kim vakit geçirmek isterdi ki?

Belki Mitch çatlağın tekiydi.

"Ama..." dedim, ama lafımı kesti.

"Ben ısmarlıyorum. Buna itiraz etmek için ağzını açacak olursan, konuşmanı kesmek için bir yol bulmam gerekecek. Bunu nasıl yapacağımı ben seçeceğim için, Billy seninle ne tür bir arkadaş olmak istediğimi gayet iyi görecek."

Ağzım açık kaldı ve gözlerimin irileştiğini hissettim.

"Anlaştık mı?" dedi.

Hayır. Hayır, anlaşılmamıştık. Kesinlikle anlaşılmamıştık. *Kesinlikle anlaşılmamıştık.*

"Şey..."

"Evet veya hayır de, tatlım," dedi.

"Şey..." diye mırıldandım.

Mitch sırtınca yutkundum. Sonra başını bana eğince boğazım sıkıştı.

"Şey yanıtı seçenekler arasında değil, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Mitch..."

Sırtması gülümsemeye dönüştü. Çenemi kapatınca "Anlaştık," dedi.

Sonra, elimi tutu ve çocukların arabanın kapısının önünde beklediği yere çekti. Çocukların ikisi de birbirinden tamamıyla zıt ifadelerle bana bakıyorlardı (Billie mutluydu, Billy kesinlikle değildi). Mitch üçümüzü de arabaya götürdü. Billy'nin binebilmesi için kapıyı açtım. Mitch diğer kapıyı açtı ve Billie'yi yerine oturttu; Billie bunun üzerine kıkırdadı, ama zaten birçok şey kıkırdamasına neden olurdu. Ben yolcu koltuğuna geçtim, Mitch de sürücü koltuğuna yerleşti.

"Herkes kemerini taktı mı?" diye sordu Mitch.

"Evet!" diye bağırdı Billie.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Bray, Brent ve Derek Mara Teyze’ye ona asla senin dokunduğun gibi dokunmuyorlar,” dedi Billy yanıt vermek yerine Mitch’i doğrudan suçlayarak.

“Evet, dokunmuyorlar,” dedi Mitch. “Kemerini taktın mı?”

Yanıt gelmeyince, dönüp Billy’ye baktım. Dik dik bana bakıyordu.

Sonra, kollarını göğsünde kavuşturdu, dik bakışlarını Mitch’e çevirdi ve “Evet,” diye homurdandı.

Beşinci Bölüm

Tutacak Güçlü Bir El

Sormak zorunda kalmak istemiyordum. Gerçekten de sormak zorunda kalmak istemiyordum, ama Lolas'da sıra vardı. On beş dakika demişlerdi ve sormam gerekmişti.

Mitch müşterilere yer gösteren kadının masasının önünde duruyordu. Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım, parmak uçlarıma yükseldim ve kulağına "Bana bir iyilik yapıp Billie'ye azıcık bakar mısın? Billy'yle biraz konuşmak istiyorum," dedim.

Başını çevirdi, muhtemelen birçok kadının yaptığı gibi (ben dâhil) üstüne atlamak istiyormuş gibi ona bakan hostesten bakışlarını ayırdı. Onunla ilk kez dışarıda birlikteydim. Bunu dört gözle beklemiyordum ve *birçok* nedenden sadece biri buydu. Başını eğdi ve gözlerime baktı. Sonra, dikkatle suratımı süzdü. Bunun ardından da bir kere evet der gibi başını salladı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp uzaklaştım ve Billie'ye baktım. "Sen Mitch'le bekle. Billy'yle biraz dışarı çıkıp geleceğiz."

"Tamam," dedi hemen. Seke seke Mitch'in yanına gitti ve elini tutu.

İri, güçlü ve çekici elinin bir an bile tereddüt etmeden Billie'nin minik elini kavrayışını hayretle izledim. Sonra, gözlerine bakınca içimi sıcacık bir his kapladı.

O da gözlerimin içine baktı; gözleri tıpkı içimi kaplayan o his gibi ısındı ve başıyla hafifçe kapıyı işaret edip yapmam gerekeni yapmamı söyledi.

Tamam der gibi başımı sallayıp bakışlarımı ondan ayırdım, o sıcacık hissi kararlılıkla bir kenara attım ve Billy'ye baktım.

“Bir saniye konuşabilir miyiz evlat?”

Billy dik dik Mitch'e bakıyordu. Yanıma gelirken o dik bakışını Mitch'ten ayırmadı ve elimi tuttu. Bu, beni şaşırttı. Bir süredir elimi tutmamıştı. Bakışlarını Mitch'ten ayırıp beni ön kapıya giden rampadan aşağı çekti. Dışarı çıktığımızda, ben onu yönlendirdim ve bir banka oturduk. Bankın sırtına oturup ayaklarımı oturma yerine koydum, Billy de bankın üstüne çıkıp yanıma geçti.

“Olanları anlat bakalım,” dedim yumuşak bir sesle.

“Babam salağın teki,” dedi.

Gözlerimi yumdum. Dediği doğrudu, ama dokuz yaşındaki bir çocuğun öyle konuşmaması gerekirdi. Arkadaşlarının yanında tabii ki öyle konuşabilirdi, ama yetişkinlerle o şekilde konuşamazdı. Billy öyle konuşuyordu, çünkü Bill onu bu konuda azarlamıyordu. Hatta bunu teşvik ediyordu, çünkü bunu komik buluyordu.

“Billy, bana bir iyilik yap ve o kelimeyi bir daha söyleme,” dedim tatlı bir sesle.

“Öyle olduğunu biliyorsun Mara Teyze,” dedi Billy. Haklıydı.

“Şimdi ne yaptı?” diye sordum ve gözlerini öfkeyle önümüzdeki yola dikmiş olan küçük kuzenime baktım. Çenesini sıkıyordu.

“Hâlâ o adamın evimize gelmesine izin veriyor. Ondan hiç hoşlanmıyorum. Garip birisi. Billie’nin yakınında olması hoşuma gitmiyor. Ona çok tatlı davranıyor ve bu beni çok korkutuyor. Ona şeker veriyor. Güzel olduğunu söylüyor. Garip.”

Billy bir süredir bana “o adamdan” söz ediyordu ve içgüdüleri keskin bir çocuktü. O yüzden, “o adam” her kimse tekin birisi olmadığına karar vermiştim.

Billy devam etti. “Ayrıca, evimizde yiyecek yok. *Dahası*, sarhoş olup sızdı. *Dahası*, evde hiç para yoktu, o yüzden yiyecek bir şey alamadım. Billie’nin karnı acıktı.” Bana baktı. “Bir şeyler yememiz gerek.”

“Geçen sefer de konuştuğumuz gibi, yemeğiniz olmadığında, bir şey almanız gerektiğinde veya korktuğunuzda beni arayın,” dedim ona konuşmamızı hatırlatarak.

“Evet tamam, seni arayacağım, ama hangi telefondan? Cep telefonunun şarjı yok ve faturayı da ödememiş. O yüzden, şarjı olsaydı bile çalışmazdı. Ev telefonu da aylar önce kapandı. Bunu biliyorsun.”

Kahretsin. Biliyordum. Lanet olsun. Ev telefonunun kapandığını biliyordum, ama Bill’in cep telefonunun kapalı olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin.

“Sana bir cep telefonu alacağım,” dedim. “Onu bir yere saklayabilirsin ve...”

Doğruldu, gözlerimin içine baktı ve söyleyeceği şeye kendimi hazırladım, çünkü suratında o ifade belirince hep öyle yapmam gerekirdi. “Mara Teyze, babam eşyalarımızı alıyor. Geçen ay Billie’ye aldığım o madalyon var ya?”

Olamaz.

Suratıma bakıp başını salladı. “Madalyon gitti. Sana söylemek istemedim, çünkü üzüleceğini biliyordum, ama

ertesi gün gitti. Babam Billie'yi madalyonu kaybettiğine inandırdı ve Billie bir saat ağladı. Onu çok sevmiştir. Sahip olduğu en güzel şey olduğunu söylüyordu."

Gerçekten de sahip olduğu en güzel şeydi. Bill çocukları doğru dürüst giydiremiyordu bile. Giydikleri her şeyi, ayakkabıları dâhil olmak üzere aylar önce okul başlamadan önce ben almıştım. İkisinin de giysilerinin küçülmeye başladığını fark etmiştim.

Dişlerimi sıkıp başımı diğer yöne çevirdim.

"Madalyonu çaldı," dedi Billy. "Çünkü salağın teki."

Tekrar ona baktım. "Billy..."

Aniden, daha önce hiç yapmadığı gibi kendisini kaybetti; yumruklarını dizlerine indirip "Öyle!" diye bağırdı.

Kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı. Gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırıştıtırarak durdurdum ve elimi uzatıp ensesini tuttum.

Ne hissettiğini biliyordum. *Tanrım*. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Bunu uzun süredir hissetmemiştim, ama insan bir kere öyle hissetti mi asla unutmazdı.

O hissi biliyordum. İçimde yaşıyordu.

Onu kendime çekip eğildim ve alınlarımızı birbirine dayadım. Bunu yapmama izin verdiğine çok şaşırdım, ama bir anda güçlkle nefes aldığı ve bunu engellemeye odaklandığı için izin verdiğini düşündüm.

"Billy tatlım," diye fısıldadım.

"Ondan nefret ediyorum, Mara Teyze," diye fısıldadı. Nefesinin kesildiğini fark ettim ve neden güçlkle nefes alıp verdiğini anladım. Ağlamak üzereydi.

"Biliyorum." Hâlâ fısıldıyordum.

Gerçekten de biliyordum.

"Ondan nefret ediyorum," dedi alçak sesle ve hışımla, nefesi tekrar kesilirken.

Tanrım. Tanrım, Tanrım, *Tanrım*.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Tanrım!

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” dedim.

Bakışlarını kaçırdı. Başına yasladığım elimi itti. Elimden uzaklaşmasına bir şey demedim, ama ona yine de sarıldım. Bankın sırtında onu bana yaslanacağı biçimde kendime çektim. Buna da itiraz etmeyince ve bana yaslanınca, beni yine çok şaşırttı.

“Biliyorum,” dedi.

“Kız kardeşini de sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Yanıt vermedi. Bakışlarını tekrar sokağa dikip, sadece başını evet der gibi sallamakla yetindi.

Sokağa bakıp kararımı verdim.

“Ne yapacağımı bilmiyorum tatlım,” dedim onu hafifçe sıkıp. “Ama bir şeyler düşüneceğim. Sana söz veriyorum. Bana inanıyor musun?”

Ona baktığımda, yine evet der gibi başını salladı.

“Bana biraz zaman tanımalısın, olur mu? Bu arada, sana bir cep telefonu alacağım ve yarın işten sonra markete gidip size yiyecek alacağım. Ayrıca, sana acil durum parası da vereceğim. Telefonu ve parayı iyi bir yere gizlemelisin. Ama baban onları bulursa da endişelenme, tamam mı? Sadece beni ilk gördüğünde söyle ve tekrar deneriz. Tamam mı?”

Başını sallayıp “Tamam, evet,” diye fısıldadı.

“Mitch polis dedektifi. Onunla konuşup seçeneklerimin neler olduğunu öğreneceğim.”

Billy aniden başını kaldırıp bana baktı ve Mitch’i tanıdığı o kısacık süre içerisinde gözleri ilk kez olumlu bir biçimde aydınlandı.

“O adam polis mi?”

Evet anlamında başımı salladım. “Hı-hı. Kiminle konuşmam gerektiğini bilir.”

“Bize yardım edecek mi?” diye sordu Billy. Evet dememi çok istiyormuş ama hayır dememi bekliyormuş gibi umutlu ama hüznü ve çaresiz gözlerine bakarken yüreğim sıkıştı. Bu bana tuhaf, huzursuz edici ve bir yandan da yürek parçalayıcı geldi.

“Onun işi bu evlat,” dedim. “Hayatını kazanmak için bunu yapıyor; insanlara yardım ediyor, onları koruyor, güvende tutuyor. Sana ve Billie’ye yardım edecek, size yardım etmem için de bana yol gösterecek. Buna eminim.”

Korkularını gidermek ve aslında Mitch’ten yardım istemediğimi gizlemek için onu yine hafifçe sıktım. Ama başka seçeneğim yoktu. Billy’yle Billie’nin Bill’den başka kimseleri yoktu. Bill’in kız kardeşi berbat durumdaydı ve Iowa’da kendi karmaşık hayatını yaşıyordu. Bill’in annesiye kesinlikle benimkinden daha çatlak ve kötü yürekliydi; Bill’i ve kız kardeşini iyi yetiştirememişti, Billy’yle Billie’yi de iyi yetiştiremezdi.

Geriye bir tek ben kalıyordum. Onların yanında ben olacaktım.

“Bu gece seninle kalabilir miyiz?” diye sordu Billy.

İçime bir nefes çekip evet anlamında başımı salladım.

Belli ki farklı, iki değil üç odalı bir yere taşınmam gerekecekti. Birçok şeyin değişmesi gerekiyordu.

“Eşyalarınızı almak için eve uğrayıp babanıza söylememiz gerek,” dedim.

“Gittiğimizi fark etmez bile,” dedi Billy.

Muhtemelen bunda haklıydı.

“Yine de uğramamız gerek,” dedim. Billy’nin surat ifadesi sertleşti, onu bırakmadan önce tekrar hafifçe sıktım ve popomla poposuna vurup gülümsedim. “En azından,

eşyalarınızı almak için gitmeliyiz. Yarın okula aynı giysilerle gidemezsiniz.”

“Temiz kıyafetimiz yok.”

Yine dişlerimi sıktım.

Sonra, kendimi gülümsemeye zorlayarak “Neyse ki dairemde bir çamaşır makinem ve kurutucum var,” dedim.

“Tamam,” diye mırıldandı ve gülümsedi.

Onu görmeden önce hissettim, yine de geç kalmıştım. Hâlâ yanında seke seke ilerleyen Billie’nin elini tutuyordu. Mitch tam arkamızdaydı; Billy’yle aynı anda arkamıza döndük. Mitch atkuyruğumu kenara atarken başımı kaldırdım. Ilık ve güçlü eli ensemden tanındık ve samimi bir biçimde duruyordu; bu beni çok şaşırttı. Vücudumda hoşuma çok giden bir şok hissettim, ama bu beni şaşırtmaktan çok korkutmuştu.

“Masa hazır,” dedi bana.

“Burrito!” diye bağırdı Billie.

“Harika,” diye mırıldandı Billy. Yanımdan atlayıp bankın etrafından dolandı.

Donakalmıştım. Billie diğer elini bıraktığında ve ağabeyiyle birlikte restorana girdiğinde bile Mitch elini ensemden çekmemişti.

“Neler oluyor?” dedi Mitch bakışlarını bana çevirerek.

“İkinci dereceden kuzenlerimin velayetini nasıl alacağımı öğrenmem gerek,” dedim ve gözlerinin parıldadığını gördüm.

“O kadar mı kötü?” diye mırıldandı.

“Bütün gün bir şey yememişler. Evlerinde yiyecek yok. Babaları sızmış durumda. Parası da yokmuş. Telefonları olmadığı için beni arayamamışlar. Bill, geçen sene yaş gününde Billie’ye verdiğim madalyonu bir gün sonra çalmış,” dedim. Gözlerinin yine parladığını, ensemdeki elinin sıkı-

laştığını hissettim ve devam ettim. “Bir de eve gidip gelen ve Billy’yi ürküten gizemli bir adam var.”

Mitch “Siktir,” derken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Evet der gibi başımı sallayıp devam ettim. “Billy ondan nefret ediyor. Hem de çok. Velayetlerini almam için durumun daha ne kadar kötüleşmesi lazım bilmiyorum, ama bu durum benim için yeterince kötü.”

Elini ensemden çektiğinde istemeden de olsa hayal kırıklığına uğradım, ama bu his uzun sürmedi. Öne eğildi, elinin ağırlığını bankın sırtına verdi ve gövdesi ve kesinlikle suratı bana daha da yaklaştı.

Gözlerini gözlerime dikip, alçak sesle “Yardım etmemi ister misin?” diye sordu.

İşte, ihtiyacım olan teklif buydu. Beni dehşete düşüren bir teklifti, ama kabul etmekten başka çarem yoktu.

“Sistemi ben değil, sen biliyorsun. O çocukları seviyorum ve onları bu karmaşadan uzaklaştırmam gerek, o yüzden cevabım evet. Bana verebileceğin her tavsiyeye açığım,” dedim ve bunları söyleyecek cesareti kaybetmeden hızlı hızlı konuştum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, ama bakışları değişti. Tam olarak nasıl değiştiğini bilemedim, ama yine midemi o tuhaf his kapladı.

“Tavsiyeden daha fazlasını yapabilirim tatlım,” dedi alçak sesle konuşmaya devam ederek.

“Dediğim gibi, yapabileceğin her şey kabulüm, Mitch.”

Bakışları suratımda dolandı, ama yine gözlerime baktığında “Onları önemsiyorsun,” dedi.

“Onları seviyorum.”

“Aile oldukları için mi?”

“Çok iyi çocuklar,” dedim bunun kan bağından çok daha fazlası olduğunu anlatmaya çalışarak.

“Onlar da seni seviyorlar,” dedi yumuşak bir sesle.

“Biliyorum,” dedim ben de aynı şekilde.

“Bu sorunla bir süredir boğuşuyorsun,” diye tahminde bulundu.

“Evet,” diye fısıldadım.

Tek eline yaslandı, diğer eliyle de boynumun yan tarafını tutup başparmağıyla çenemi okşadı. “Karar vermek yolun yarısıdır, tatlım.”

Nefesimi burnumdan içime çektim, dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve gözlerimi yumdum. Tekrar açtığımda, ona bakmamak için bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Bunu yaptım, çünkü “Eğer öyleyse neden olacaklar ödümü koparıyor?” diye itirafta bulunmak istedim.

“Çünkü işler çirkinleşebilir. Hayattaki her değişim korkutucudur. Risklerden vebaymış gibi kaçan bir insan-sın ve bu durum, üç kişinin hayatında uzun etkileri olacak büyük bir olay. Bir de tabii ki aptal olmadığın için korkuyorsun.”

Tekrar ona baktım. “Lafı evirip çevirme, Mitch. Ne söyleyeceksen açık açık söyle.”

Hafifçe güldü, ensemdeki parmakları biraz daha sıkılaştı. “İyi olacaksın, Mara. Çocuklar da iyi olacak, zaten bunu o yüzden yapıyorsun. Buna inanman gerek.”

“Doğru,” diye mırıldandım yine bakışlarımı kaçırıp.

Mitch enseme sıkınca yine ona baktım.

“Doğru,” diye fısıldadı.

Bana ciddi ve sert bir ifadeyle bakıyordu, ama bakışları yumuşaktı; dost canlısı bir komşu gibi sevecen bir ifadeyle değil, başka türlü bakıyordu. Daha önemliydi bu bakış. Sanki bana saygı duyuyormuş gibi. Benimle gurur duyuyormuş gibi.

Bakışlarındaki o tatlı ifade başka bir şeye dönüşünce

nefesim kesildi. Tam beni ensemden öne iterken suratını bana yaklaştırmıştı ki, Billie'nin "Şapşallar! Orada ne yapıyorsunuz? Burrito vakti!" diye bağırıldığını duyduk.

Mitch gözlerini yavaşça kapatırken, ensemdaki parmakları da gevşedi.

Hemen elinden sıyrılıp banktan kalktım ve kendime *aptal* gibi davrandığımı söyleyerek bankın etrafından dolandım; kendime ve yakında yasal sorumluluklarım haline gelecek çocuklara (öyle olacağını umuyordum) yemek almaya gittim.

Kapıya varmaya fırsat bulamadan Mitch elimi tuttu. Restorandan içeri girip rampadan çıkarken ve hostesin masasının yanından geçip masamıza giderken elimi tutmasına izin vermem aptalcaydı, ama buna izin verdim. Öncelikle, elimi sıkı sıkı, bırakmayacakmış gibi tutuyordu ve elimi geri çekmem zor olacaktı. İkincisi ve daha da önemlisi, üç kişinin hayatında uzun süreli bir etkisi olacak bir karar vermiştim, ödüm kopuyordu ve benim de güçlü bir eli tutmaya ihtiyacım vardı.

Mitch'in bize ısmarladığı üç çeşitten oluşan yemekten sonra bir şey oldu.

Billy Mitch'e ısınmıştı ve masada karşılıklı oturmuş, başparmak savaşı yapıyorlardı. Billy gülüyordu; uzun süredir onu gülerken görmemiştim. Mitch de bu çocuğun bunu sık sık yapmadığını biliyormuş ve o sırada güldüğüne mutluymuş gibi ona gülümsüyordu.

Yemek boyunca, Mitch ve ben yan yana koltuklu kısma oturmuştuk, çocuklar da karşımızdaki sandalyelere geçmişlerdi. Yemeklerini bitirdikleri için Billie yerinden kalkıp yanıma gelmiş, kollarını boynuma dolamış atkuyruğumla oynuyor ve bana tipik bir küçük kız şeyleri anlatıyordu.

Tam Mitch hesabı istemişti ve gelmesini bekliyorduk ki, yaşlıca bir kadın masamıza geldi.

Mitch başını çevirdi, oturduğu yerden kadına baktı; aynı anda Billy de aynı şeyi yaptı. Ben de kadına bakmak için başımı çevirdim, Billie'ye kadını görebilmek için başını yanımdan uzattı.

Ama kadın bir tek bana bakıyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama hayatımda gördüğüm en güzel ailesiniz," dedi. Kalbim duracak gibi oldu. Kadın kocaman bir gülümsemeyle Billy'nin saçlarını okşadı. Billy ağzı açık kadına baktı, sonra kadın yine bana döndü. "Çocuklar genellikle asık suratlı olurlar, ters yanıtlar verirler, kavga ederler, bağırıp çağırıp ortalıkta koştururlar. Bir kez olsun nazik, mutlu ve güzel bir aile görmek çok güzel." Başını bana hafifçe salladı ve "Aynen böyle devam edin," dedi.

"Şey..." diye mırıldandım.

"Teşekkürler," dedi Mitch o kalın sesiyle.

Kadın önce Mitch'e, sonra Bille'yle Billy'ye gülümsedi. Tekrar bana gülümsedi, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Kadının ardından şaşkınlıkla bakakaldım.

"İyi bir kadındı!" dedi Billie heyecanla. Ona bakınca gülümsediğini gördüm.

"Evet bebeğim, çok iyi bir kadındı."

"Hiç güzel bir ailem olmamıştı," dedi Billie.

Yüreğim paramparça bir halde ona baktım; sonra, başımı çevirdim ve Mitch kolunu omzuma atarken onunla göz göze geldim. Beni kendisine çekince, kollarımda olan Billie de benimle birlikte yana kaydı.

Mitch suratını Billie'ye yaklaştıracak biçimde ikimize eğildi ve "Keyfini çıkar, güzelim," dedi.

"Yaşasın!" diye bağırды Billie.

“Sessiz ol tatlım, bağıırıyorsun,” diye fısıldadım.

“Sessiz olarak keyfini çıkaramam,” dedi Billie gayet mantıklı bir yanıt vererek ve fısıldamaya çalışıp beceremeyerek.

“O konuda haklı, tatlım,” dedi Mitch. Omuzlarımı hafifçe sıktı ve hesabımızı getirmiş olan garson kıza döndü.

Ondan biraz uzaklaşıp içime bir nefes çektim. Sonra da dışarı bıraktım. Birkaç dakika boyunca, o masada Billy, Billie ve Mitch’le birlikte güzel bir aile olduğumuzu hayal ettim. Bu hiçbir zaman sahip olamadığım ama her daim istediğim bir şeydi. Benim gibilere göre bir şey değildi.

Sonra, restorandan çıkıp Bill’le uğraşmaya gittik.

Altıncı Bölüm

Kelebekler ve Çiçekler

Alarmım çaldı. Gözlerimi açtım ve her zamankinden bir buçuk saat önce uyandığımı gördüm. Saate şaşkınlıkla baktıktan sonra, neden alarmı daha erken bir saate kurduğumu hatırladım.

Elimi uzatıp alarmı kapattım ve dikkatle yana döndüm.

Billie yanımda derin uykudaydı ve yatağıma sere serpe yatmıştı; sağ elinin parmakları yeni, ufacık, pembe renkli pofuduk bir oyuncak ayının etrafında kıvrılmıştı. Sere serpe yattığı halde, hâlâ ufak olduğundan fazla yer kaplamıyordu. Belli ki alarmlar onu uyandırmıyordu.

Eğilip alnını öptüm ve yataktan kalkıp önceki geçeyi düşünerek banyoya gittim.

Sanırım, Bill'in evinde işlerin yolunda gitmediğini söylemem yeterli olacak. Hatta düşündüğümde de kötü gitti, çünkü Bill'in evindeki durum aklıma gelemeyecek kadar kötüydü.

Öfkelendiğim, ya da Bill'e çocuklarının velayetini almayı düşündüğümü söylediğimde o öfkelendiği için değil. Gerçi buna çok öfkelendi, ama bunu yapmayı düşündüğümü söylediğim için değil.

Mitch çok öfkелendiđi için. Onun Bill, Billy ve Billie'den haberdar olmasını ve hakkımda yanlış düşüncelere kapılmasını istemiyordum ve onun Bill'i görünce bu kadar öfkelenmesi, bu konuda çok ama çok haklı olduğumu gösterdi.

Buna rağmen, durum şaşırtıcıydı. Mitch'i çok iyi tanı mıyordum, ama sinirlenmesine şahit olmuştum. Sinirlendiğinde nasıl bağırdığını duymuştum. Kızgın olduğunda şapşalca şeyler yapabiliyordu.

Ama Bill'in evinde durumun ne kadar kötü olduğunu ben de bilmiyordum.

Cidden kötüydü.

Evine girdiğimizde, Bill koltukta yatıyordu ve resmen kafası iyiydi. Gözleri donuktu, bedeni gevşemişti ve kollarıyla bacaklarını kontrol edemiyordu. Önündeki dağınık fiskos masasının üstünde birkaç uyuşturucu malzemesinin yanında yarısı boş bir votka şişesi duruyordu.

Şok içinde kuzenime baktım. Onu daha önce hiç o halde görmemiştim. Tabii sarhoşken görmüştüm. Çocuklarının yanında da birkaç kere sarhoşken görmüştüm. Eskiden kafasının iyi olduğunu da görmüştüm ve hâlâ uyuşturucu kullandığını tahmin ediyordum, ama sadece ot içtiğini düşünüyordum. Onu hiç o denli kendisinden geçmiş bir halde görmemiştim; dahası, çocuklarının yanında o halde görmemiştim.

İçkiyi benden veya çocuklardan gizlemeye tenezzül etmemesi hoşuma gitmedi. Ebeveynin sürekli olarak içki içtiğini, onu yerlere düşecek, cıldıracak, aptallaşacak ve bazen de kötü davranacak kadar sarhoş görmenin ne kadar tuhaf ve huzursuzluk verici bir şey olduğunu biliyordum. Billy'yle Billie benim yaşadıklarımı yaşasın istemiyordum. Ama sarhoş olmak yasadışı değildi ve bildiğim kadarıyla sık sık o hale gelmiyordu.

Ama uyuşturucu malzemelerini daha önce hiç görmemiştim. Hem de hiç.

Bill'in koltuğuna uzanmış kafasının bin dünya olduğunu, çocuklarının nereye gittiğine endişelenemediğini, dışarı çıkıp telaş içinde onları aramadığını, bunun yerine evinde sarhoş olup kafa çektiğini görmek beni inanılmaz öfkelenirdi.

Ayrıca, o hafta *iki* kere evlerini toparlamıştım, ama o sırada ev son on senedir toparlanmamış, ya da temizlenmemiş gibi görünüyordu. Sadece birkaç gün içinde temiz ve düzenli bir evden bir felakete nasıl dönüştüğünü aklım almıyordu. Ama kanıt gözlerimin önünde duruyordu.

Gerçi o anda bunları düşünemiyordum. O manzarayı görmelerini istemediğim çocukları düşünüyordum. "Çocuklar, odanıza gidin," dedim.

Billy bunu duyunca, babasından gözlerini ayırmadan dokuz yaşındaki bir çocuk nasıl alaycı bir tavırla gülebilirse öyle güldü ve "Sorun değil," dedi. "Bu sahneyi önce de gördük Mara Teyze. *Her zaman* görüyoruz zaten."

Bunu öğrenince yarım saniye daha donakaldım, ama sonra Billie'ye bakınca, babasının halinden fazla etkilenmediğini fark ettim. Gerçi kendisini korumak istemiş gibi ağabeyinin yanı başında duruyordu. Bu manzaradan rahatsız olduğunu gösteren tek şey, ayak bileğini yana eğmesi ve minnacık eliyle ağabeyinin elini tutuşuydu. Tekrar kuzenime baktım ve Mitch'in de Billy'yle Billie'ye baktığını ve çenesini kaya gibi sıkıldığını gördüm.

Mitch de Bill'e döndü ve kanımı donduran buz gibi bir sesle "Çocuklar evde değildi, evinizde yiyecek yok ama ot ve votka alacak paran var, öyle mi?" dedi.

Bill şaşkınlıkla önce ona, sonra bana baktı. Suratında şapşal bir gülümseme belirdi (ama şirin bir gülümseme değildi bu) ve peltek peltek "Selam güzel Mara," dedi.

“Bill...” diyecek oldum, ama Mitch beni susturdu.

“Çocukların eşyalarını al,” dedi sadece. Başımı hızla çevirip ona baktım ve öfkeden kudurmak üzere olduğunu gördüm. Kendisini kontrol edebiliyordu, ama sabrı tükenmek üzereydi. Sırf çenesi eğil, tüm suratı kaskatı kesildiğinden öyle olduğunu anlamıştım.

“Pardon?” dedim temkinle.

Kotunun arka cebinden bir şey çıkarıyordu, ama bakışlarını Bill’den bir saniye bile ayırmadan bana “Çocukların eşyalarını al,” dedi.

“Mitch...” dedim, ama bakışları beni delip geçti.

“Çocukların eşyalarını al,” diye kükredi. “Hepsini.”

Sonra, cebinden telefonunu çıkardı; bir anda içinden çıkan o canavarı yatıştırsam iyi olur diye düşündüm.

“Ben Bill’le konuşurken, belki sen çocuklarla ilgilenirsin,” diyecek oldum. Mitch bana eğildi ve o anda konuşmayı kestim, çünkü sabrı en sonunda taşıtı ve “Mara, çocukların eşyalarını al!” diye kükredi.

Kalbim sıkışırken, öfkeli haline şaşkınlıkla baktım.

Bunun benim sorunum, zorluğum, kavgam olduğunu, Mitch’in o anlık orada olduğunu sanmıştım. Ama o anda, öfkeli ifadesine bakarken durumun benim kontrolüm altında olmadığını ve de kesinlikle olamayacağını anladım. Hem de hiç.

O yüzden “Tamam Mitch,” diye fısıldadım.

Telefonunu sert ve öfkeli hareketlerle açarken, bedeninin yapacaklarından sorumlu değilmiş gibi kaskatı duruyordu.

Sonra, birkaç tuşa bastı ve Bill bir anda “Adamım, sessiz ol. Senin derdin nedir?” dedi.

“Kes sesini,” dedi Mitch bakışlarını telefonundan ayırmadan, sert bir ifadeyle.

Bill bana baktı. “Bu lanet herif de kim, derdi ne?” diye sordu.

“Şu anda *senin* sorunun benim beyinsiz,” dedi Mitch ona bakarak.

Billy’yle Billie’ye baktım. Billie gözlerini fal taşı gibi açmış, olanları izliyordu. Billy’ye gülmek için kendisini zor tutuyordu.

Eyvah.

Belki de durumu gerçekten de kontrol altına almaya çalışmalıyım.

“Mitch,” dedim ona biraz yaklaşılarak, “belki de sen...”

Yine lafımı tamamlayamadım, çünkü bana baktı ve son derece öfkeli bir sesle “Sana ne yapmanı söylemiş-tim?” dedi.

Olduğum yerde donakalmış bir halde ona baktım. Tamam, yanıtımı almıştım. Mitch kontrolü ele geçirmişti.

Tamam der gibi başımı sallayıp çocuklara döndüm. “Tamam çocuklar. Gidip eşyalarınızı alalım.” Yanlarına gittim. “Haydi, gelin.”

Billy bana bakıp sırtıttı, sonra kız kardeşini elinden çekştirip koridora çıkardı. Aynı odada yatıyorlardı, ama yaşları daha küçük olduğundan bir odayı paylaşmaları o an için sorun değildi. Billy kendisine ait bir odaya ihtiyaç duyacağı yaşı geliyordu ve kısa bir süre sonra iki kardeşin aynı odayı paylaşması uygun olmayacaktı.

Etrafta bir valiz veya çanta ararken, benim bloktaki üç yatak odalı dairelerin kirası ne kadardır diye düşündüm. Ama etrafta valiz falan olmadığını bildiğimden boşa vakit kaybediyordum ve haklıydım. Evlerine milyonuncu kez etrafı toparlamak için gittiğimde, bir çöp bidonlarının bile olmadığını görmüştüm. Hep bir tane alayım diyordum kendime, ama salak olduğum için her seferinde unutuyordum.

Bir sürü naylon alışveriş torbası buldum (Bill belli ki çevreyi düşünen bir tip değildi). Bunları Billy'yle Billie'nin pek de fazla olmayan giysileriyle, ayakkabılarıyla ve oyuncaklarıyla doldurduk, ama evde sabun veya şampuan olmadığını fark ettim. O gece markete gittiğimde alacağım şeyler listesine bunu da ekledim. Sonra, elimizde torbalarla oturma odasına geri döndüğümüzde iki polis memuruyla karşılaştık.

"Evime polis soktun!" diye bağırdı Bill çocuklarla birlikte içeri girdiğimde. Kuzenime bakınca, uyuşturucunun etkisinin geçtiğini gördüm. Asabiyetle volta atıyor, huzursuz bir ifadeyle polislere ve bana bakıyordu.

"Bill..."

"Mara," diye seslendi Mitch; susup ona döndüm. Anahtarlarını uzatmıştı. "Eşyaları bagaja koy."

"Ama..." diye yine bir şey söylemeye çalıştım.

"Evime lanet olasıca bir polis getirdiğine inanamıyorum!" diye bağırdı Bill. Ayaktaydı, ama dengesi öylesine kötüydü ki sendeleyip duruyordu. Pek bir tehdit oluşturmadığını düşündüm; hem sarhoştur ve kafası iyiydi hem de içeride üç tane polis memuru vardı.

"Bunu ben hallederim," dedi Mitch bana. "Eşyaları bagaja koyun."

Mitch'ten önce, üniformalı polis memurlarına baktım. Durum iyi değildi. Bill salağın tekiydi, ama kuzenimdi ve çocukların babasıydı. İçinde iyi bir şeyler olduğunu biliyordum. Sadece kendimi kandırmaktan, içindeki iyi özellikleri bir anda ortaya çıkarıp hayatını düzeltebileceğini düşünmekten vazgeçmeliydim. Ona eskiden hayatımızla ilgili yaptığımız konuşmaları, hayallerimizi, her şeyi daha iyi hale getireceğimizi planladığımızı hatırlatmam gerekiyordu. Bill kendisini toparlarken, Billy'yle Billie'nin

güvende olmalarını sağlamam gerekiyordu. Bill benim yüzümden hapse girerse, planlarımın berbat olacağını düşünüyordum.

“Bence...” dedim Mitch’e.

Gözlerini kıstı ve “Bebeğim, o eşyaları *lanet olasınca* bagaja koy,” dedi.

Üniformalı polis memurları beni büyük bir ilgiyle izliyorlardı, ama ben Mitch’in öfkeli tavrı karşısında bir kez daha donakalmıştım. Derken Billy öne çıktı, sakince Mitch’in anahtarlarını aldı ve içi giysilerle ve ayakkabılarla dolu dört torbayı taşıyarak kapıya yöneldi. Billie de peşinden gitti.

İşte, yine aynı şey olmuştu. Kontrolü yitirmiştim.

Kahretsin.

Bill’e baktım ve Billie’nin peşinden gittim.

Torbaların ilk birkaçını taşıyıp çocukları arabaya oturttukten sonra, geri kalan eşyalarını almak üzere eve geri girdim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, Bill polis memurlarına bağıyor, ellerini ve kollarını sallıyordu. Mitch telefonunu kulağına dayamış, diğer elini beline dayamış halde dik dik ona bakarken Bill de bunları yapıyordu. Hızla içeri girip diğer torbaları aldım.

Eve üçüncü kere girdiğimde, Mitch’in telefona “Bir saniye,” dediğini duydum. Sonra bana seslendi: “Mara.” Ona baktım. “Hepsi bu kadar mı?” dedi başıyla elimdeki torbaları işaret ederek.

Evet der gibi başımı salladım.

“Tekrar eve girme,” dedi emir verir gibi. “Çocuklarla birlikte arabada bekle.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Seni sürtük,” diye bağırdı Bill bana. Ona bakmamaya çalıştım ama bakmam gerekiyordu, bu yüzden başımı ona

çevirince ellerinin kelepçeli olduğunu ve koltuğa oturmuş beceriksizce kurtulmaya çalıştığını gördüm. Beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Seni pis sürtük!”

“Mara arabaya git,” dedi Mitch sert bir sesle.

“Bana bunu yaptığına inanamıyorum!” diye bağırdı Bill. “Lanet olasıca akrabamsın. Kanım ve canımdansın! Seni sürtük!”

“Mara derhal arabaya git,” dedi Mitch yine aynı şekilde.

“Allah belanı versin, Mara!” diye bağırdı Bill tekrar. “Allah belanı versin! Başına büyük bir bela aldın, sürtük!”

Bill’e baktım ve “Bill çocuklar sabahtan beri açtı,” dedim.

“Defol!” diye bağırdı.

“Mara arabaya git,” dedi Mitch, ama onu duymazdan geldim.

“Senin de çocuklarının daha iyisini hak ettiğini biliyor olman gerek. Onlara neler yaşattığını biliyorsun. Onlara bunları yaşatmak istemediğini de biliyorsun,” dedim kuzenime sakince.

“Siktir git, siktir git, siktir git!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar.

“Saatlerdir evde değiller. İçeri girdiklerinde suratlarına bile bakmadın Bill. Şu anda bile ne durumda olduklarını sormuyorsun,” dedim. Kaşlarını çatıp bana baktı.

Mitch beni uyarır gibi “Mara,” diyerek yanıma geldi.

Başımı hızla ona çevirdim, sonra hiçbir şeyi anlamayacak kadar kendisini kaybetmiş olan kuzenime baktım. Tamam der gibi başımı sallayıp kapıya döndüm.

Kapıdan dışarı çıkarken Bill’in “Buna pişman olacaksın, sürtük! Pişman olacaksın! Yemin ederim ki buna pişman olacaksın!” diye bağırdığını duydum.

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve pek bir şey görmeden hızla Mitch’in arabasına yürüme yi başardım.

Mitch, polis memurları Bill'i götürmeden önce çıktı ve oradan uzaklaştık.

"Herkes iyi mi?" dedi Mitch Speer Bulvarı'na çıktığımızda.

"Ha, evet," dedi Billy. Neşeli ses tonu bana kendimi biraz daha iyi hissettirdi.

Yan pencereden dışarı baktım. Birçok neden yüzünden ödüm kopuyordu ve bir sonraki adımımın ne olacağını düşünüyordum.

"Mara?" dedi Mitch.

Korkuma odaklanıp pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

"İyiyim," dedim yalan söyleyip pencereye bakmaya devam ederek.

Eve vardık ve Mitch ve Billy bagajı boşaltırlarken, Billie ve ben (daha çok ben) çamaşırları makineye atmadan önce renklerine göre ayırmaya koyulduk.

Her şey eve taşındıktan sonra "Billy sen ikinci yatak odasındasın," dedim. "Yatak örtüsünü sonra sererim. Billie sen de benimlesin."

"Yaşasın!" diye bağırdı Billie; o Teflon'dan kale belli ki etrafını sımsıkı sarmıştı ve onun için hayat korkutucu ve belirsizlik dolu değil, bir kez daha harikaydı. Bir maceraya, bir Billie yolculuğuna çıkmıştı. Mara Teyzesinin evine gelmeyi her zaman çok severdi.

Normalde beni korkutan Mitch'i görmezden geldim, ama Bill'in evindeki davranışları beni normalden daha fazla korkutmuştu. Talimatlarıma devam ettim.

"Yatakları hazırlamadan önce markete gitmem gerek." Mitch'e baktım. Kendi başına üstlendiği sorumluluklardan onu nazikçe azat etmeye çalışarak, omzuna "Her şey için teşekkürler," dedim. "Şey... O halde, yarın konuşur muyuz?"

“Marketten ne lazım?” diye sordu Mitch ve gözlerine baktım.

“Şu anda bir şeye ihtiyaç yok,” dedim. “Yarın bir ara...”

“Sana bir şeye ihtiyaç olup olmadığını sormadım. Marketten ne gerektiğini sordum,” dedi Mitch.

“Şey...”

Koridorun girişinde duran Mitch, koridorun ortasında durduğum, ufak çamaşır makinemle kurutucumun olduğu yere geldi. Bunu benimle ve koridorun başında Mitch’in yanında durduğu yerden kıpırdamayan Billy’nin yanında duran Billie her hareketini izlerken yaptı.

Mitch yanıma gelip yaklaşıncaya başımı geriye attım, Mitch de başını eğdi ve yumuşak bir sesle “Mara tatlım, sana marketten ne gerektiğini sordum,” dedi.

“Çocuklara şampuan almam gerek,” diye fısıldadım, çünkü o o kadar yakınımdayken başka bir şey yapamıyordum.

“Tamam,” diye fısıldadı Mitch; derhal arkasını döndü ve koridora “Kim benimle markete gelmek ister?” diye sordu.

Şaşkınlıkla sırtına bakakaldım.

“Ben!” diye bağırarak Billie, seke seke peşinden gitti.

“Ben de,” dedi Billy ve onların peşine takıldı.

Çocuklar kapıdan dışarı fırlayıp soldaki otoparka yöneldiler. Mitch kapıda dönüp bana tatlı tatlı gülümsedi. Sonra da gitti.

Çocukların yerdeki yıkanacak çamaşır öbeğinin ortasında kaldım ve arkalarından uzunca bir süre kapıya baktım.

Bir saatten uzun bir süre sonra geldiklerinde, Billy’nin yatağını yapmıştım bile. Birinci parti kurutucudaydı, ikinci partiye çamaşır makinesindeydi.

Beş dakikalık bir mesafede bir market vardı; o yüzden,

onlar geri gelene dek çok endişelenmiştim. Bill'i elleri kelepçelenmiş bir halde iki polis memuruyla bıraktığımdan çocukların uzunca bir süre eve dönmeyeceklerini düşünerek yiyecek envanteri yapıyordum. Çocukların yiyeceğe ihtiyacı vardı.

Döndüklerinde neden geç kaldıklarını merak etmeme gerek kalmadı, çünkü ikisinin elinde de birer naylon Target torbası vardı. Mitch'in de elinde dört torba ve bir de çocuk oto koltuğu vardı.

Mitch'in oto koltuğunu ön kapının yanına koyuşunu izledim. Sonra, bakışlarımı doğrudan koltuğa koşup, torbalarını boşaltan çocuklara çevirdim ve ardından Mitch'e baktım.

"Çok fazla şampuan almışsınız galiba," dedim, ama içimi tamamiyle farklı bir güzel his kapladı. Bunun Target torbalarıyla, çocuk oto koltuğuyla ve çocukların peşinden suratında tatlı bir ifadeyle içeri giren Mitch'le ilgisi vardı.

"Bak Mara Teyze! Bak! Bak! Bak!" diye bağırdı Billie ve çılgınlar gibi torbalarını karıştırdı ve aradığı şeyi bulup bana döndü. Kollarını havaya kaldırdı. Elinde, üstlerinde plastik kelekler olan tam küçük kızların seveceği tarz saç lastiklerinin bulunduğu bir plastik duruyordu. Tek elinde bunlar, diğer elindeyse üstlerinde kalpler ve yıldızlar bulunan saç tokaları vardı. "Mitch bana kelekler aldı!" diye bağırdı.

Son derece seksi, olağanüstü derecede yakışıklı ve bir hayli maskülen Dedektif Mitch Lawson'ın küçük kız tokaları aldığını görünce ağızım açık kaldı. Torbalarını yere koymakta olan son derece seksi, olağanüstü derecede yakışıklı ve bir hayli maskülen Dedektif Mitch Lawson'a baktım.

Mitch bana bakmadan önce şaşkınlığımı gizlemeyi başardım.

“Lütfen bana şampuan da aldığınızı söyle,” dedim.

Bakışları yumuşadı ve bir şey söyleyecek gibi oldu, ama Billie o çok beğendiği saç tokalarını ve lastiklerini bir kenara koyup, yine torbalarını karıştırmaya başladı. Torbalardan rastgele bir şeyler çıkarırken, bir yandan da bana açıklamalar yapıyordu. “Bana kız, Billy’ye erkek şampuanı aldı; sonra, Billy’ye yeni bir kot aldı, bana da bir kot etek aldı. Altında pembe renkli bir fırfır var!” diye bağırdı nefes almadan. Sonra devam etti. “Üstünde çiçek olan pembe renkli tişörtle uyumlu.” Tişörtü çıkardı, bana döndü ve buruşuk bir biçimde üstüne tutup sırttı. “Çok güzel değil mi?”

Öyleydi. Çok şirindi. Ama kız ve erkek şampuanı diye bir ayrım olduğunu bilmiyordum. Şampuan şampuandı. Öyle değil miydi?

Bakışlarımı tekrar Mitch’e çevirdim. Mutfak otur- ma odasından ayıran bara yaslanmıştı ve gülümseyen Billie’ye bakıyordu.

Tanrım.

“Çok güzel, bebeğim,” dedim tişörtü üstüne yapıştırmak istermiş gibi tutan Billie’ye. Biraz eğilip “Biliyorum!” dedi ve hızla torbalarının yanına döndü.

Çocukları bir düzene sokmak için onlara “Tamam, eş- yalarınızı ayırın,” dedim. “Billy seninkileri odana götür, Billie’nin eşyalarını bizim odamıza götürmesine yardım et, banyoya gitmesi gerekenleri banyoya götürüp yerleştir. Tamam mı?”

“Tamam Mara Teyze,” dedi Billy. Kız kardeşine bakıp “Haydi gel,” dedi.

Böylece, torba hışırtıları ve ayak sesleri farklı odalara dağıldı. Bunu duymazdan geldim, çünkü Mitch’le bir ko- nuyu konuşmam gerekiyordu.

Çocuklar dikkatlerini kendi işlerine verince “Mitch,” dedim.

Bana döndü, kollarını bara dayadı ve gözleri gözlerimle aynı seviyeye indi. Bir anda ne konuşmak istediğimi unuttum ve derin kahverengi gözlerinde kayboldum.

“Bunlarda yiyecek var,” dedi başıyla torbaları işaret ederek. “Çocuklar bana evde ne yemekten hoşlandıklarını söylediler, ben de ihtiyaç duyabileceğiniz şeyleri aldım.”

“Mitch...”

Konuşmaya devam etti. “Colorado yasalarına göre, çocukların sekiz yaşına kadar arabada çocuk koltuğunda oturması gerekiyor.” Başıyla arkasını işaret etti. “Bu Bilie için. Kendi arabam için de bir tane aldım.”

Kendi arabası için de mi almıştı?

Bunu ona sorma fırsatı bulamadan, Mitch devam etti. “Bana telefon numaranı vermen ve benimkini kaydetmen gerek.”

“Mitch...”

Telefonunu çıkarıp lafımı kesti. “Telefonunu al, Mara.”

“Mitch...”

“Telefonunu al.”

“Mitch!”

Birden uzun kolunu uzattı, bileğimi kavradı ve beni kendisine çekti. Barın üstündeki tezgâhın üzerinde ona doğru gittim, o da bana doğru geldi. Sonra, elini bileğimden aşağı kaydırды ve parmakları benimkileri sardı.

“Tatlım, telefonunu al.”

Yutkunup “Şey... Harika davranıyorsun ve bunu takdir ediyorum, ama...” dedim. “Telefonunu al.”

“Mitch, yaptıklarını takdir ediyorum, ama bu senin sorunun değil. Çocuklara istedikleri her şey...”

“Mara, telefon.”

Parmaklarımı onunkilerden ayırmaya çalıştım, ama parmaklarını daha da sıkınca pes ettim. Tatlı bir sesle “Bu durum beni...”

Barın yanından dolandı ve bunu yaparken kolum da onunla birlikte hareket etti, çünkü elimi bırakmamıştı. Birden, durduğum yere geldi; kollarımız kıvrılmıştı, ellerimiz göğsüne dayanmıştı ve diğer eli belime dolanmıştı. Yani, bana yaslanıyordu. Ben de ona yaslanıyordum ve suratlarımız birbirine çok yakındı.

“Mara, bebeğim, telefonunu al,” dedi tatlı bir sesle ama emir verir gibi.

“Tamam,” diye fısıldadım. Başka ne yapabilirdim ki? Beni bıraktı. Ben de telefonumu aldım. Benim numaralarımı kendi telefonuna kaydetti, sonra kendisininkini benimkine kaydetti. İş bittikten sonra, çocuklara seslenip gideceğini söyledi. Çocuklar bulundukları yerlerden hoşça kal demek için koşup geldiler. Mitch Billie’yi kucaklayıp yanağından öpünce, Billie kıkırdadı. Billy’nin elini büyük bir ciddiyetle sıkınca, Billy göğsünü öne çıkarıp omuzlarını dikleştirdi.

Sonra, kapıyı açtı ve bana baktı, ama çocuklara “Yarın görüşürüz,” dedi.

Yarın mı?

Daha ona bir şey sormaya fırsat bulamadan kapanan kapıya bakakaldım.

“Onu sevdim!” diye bağırdı Billie. “İyi birisi ve bana keleklerle çiçekler aldı!”

Ben de onu sevmiştim. Hatta kafamı kuma gömdüğümü düşünmesine rağmen ondan hoşlanmıştım.

Sırf iyi birisi değildi. Gerçekten de harika bir adamdı.

Salak gibi davranıp insanları ürkütmediğinde öyleydi tabii.

Başım dertteydi.

Gecenin geri kalanı çamaşır yıkamakla, yıkananları katlamakla ve çocuklarla ilgilenmekle geçti. Mitch Billy'ye kottan fazlasını almıştı: Üç kot, birkaç tişört ve bir beysbol eldiveni. Billie'nin çiçekli tişörtü ve pembe şirin fırırlı kot eteği, Mitch'in ona aldığı üç kıyafetten Billie'nin sadece en sevdiğiydi. En çok onu sevmişti, çünkü en şiriniydi ve tam küçük kızlara göreydi, ama diğer iki kıyafetin de bundan aşağı kalır yanı yoktu. Bir de şirin saç tokalarıyla dolu iki tane daha plastik kart ve ufacık, pembe renkli pofuduk bir oyuncak ayı vardı.

Evet, onu sevmeye geri dönmüştüm.

Kahretsin.

Uyumam biraz vakit aldı. Sadece yalnız uyumaya ve yatağın tamamının bana ait olmasına alışkın olduğum için değil. O günün tamamı ve Dedektif Mitch Lawson'la karşılaştığım her an tekrar tekrar aklımdan geçiyordu. Bunlar zaman zaman Bill'in beni tehdit edişiyile yer değiştiriyordu ve ikisi de zihnimi huzura kavuşturuyordu.

En sonunda uyuyakaldım. Böylece şimdiki zamana geldim.

Banyoda her zamanki işlerimi yaptım, mutfğa gittim, bir demlik dolusu kahve yaptım ve duşa girip duştan sonra her zaman yaptığım şeyleri yaptım. Sonra ben makyajımı yaparken duş alabilsin diye Billy'yi uyandırdım. Bunun ardından, Billie'yi de kontrol edebileyim diye benim banyomda duş alması için uyandırdım ve saçımı kuruttum. Billie o gün hangi yeni kıyafetini giyeceğiyle ilgili olarak fikrini değiştirince ufak bir olay yaşadık. Karar verdikten sonra fikrini tekrar değiştirince, yine kıyafetini değiştirmek zorunda kaldı.

En sonunda, bu meseleyi de hallettik ve mutfğa gidip

çocukları birer bardak sütle mutfak taburelerine, karşıma oturttum. O ana dek fena halde ihtiyaç duyduğum bir fincan kahveyi içerken, çocuklara kahvaltıda ne yemek istediklerini sordum. Mitch'in satın aldığı kahvaltılık krep karışımı, yumurta, ekmek ve üç çeşit reçelden oluşuyordu. Bir yandan da her yüzeyin üstünde katlanmış çocuk giysileri olan oturma odama baktım. Bunların çoğunun yıkanmasına gerek olmadığını fark etmiştim, çünkü ya yırtıklardı ya da lekelilerdi ve atılmaları gerekiyordu. Takıntı derecesinde düzenli olmamın ve çevremi kontrol edebildiğimi düşünerek huzur dolmamın artık geçmişte kalacağını düşünürken kapı çalındı.

Gözlerimi kırpıştırıp kapıya baktım. Düşüncelere dalmıştım, çünkü kendi geleceğim, çocukların geleceği, Bill'in tehditleri ve üç insanı nasıl giydirip, doyurup barındıracağım konusunda ödüm kopuyordu. Bir de Dedektif Mitch Lawson'la ilgili her şey vardı. Dolayısıyla, sabahın o kadar erken saatinde kapının çalınması beni irkiltti.

Billie irkilmedi. Taburesinden atladı ve "Ben açarım!" diye bağırarak kapıya koşmaya başladı.

"Billie, kapıyı açma," dedim ve kahve kupamı da alıp mutfaktan çıktım. "Önce gözetleme deliğinden bakayım."

Billie kapı kolunu olanca gücüyle bir o yöne bir bu yöne çevirip duruyordu ve dışarıda kim bekliyorsa onu tüm kalbiyle içeri almaya hazırdı. Ama kapı kilitli ve zincirli olduğu için bu çabaları nafileydi.

Gözetleme deliğinden bakınca Mitch'i gördüm.

Tanrım.

Saçları biraz ıslaktı, kurumuş uçları kulaklarının, boynunun ve gömleğinin yakasının etrafında kıvrılmıştı. İşe gitmeye hazır olduğunu anladım, çünkü üstünde açık mavi renkli şambre bir gömlek ve koyu zeytin yeşili rengi

muhteşem bir spor ceket vardı. Dedektif Mitch Lawson'ın iş giysileri.

Tanrım, cidden çok yakışıklıydı.

"Kim?" diye sordu Billie.

"Mitch," diye mırıldandım onu nazıkçe kapının önünden yana iterek ve kapının kilidini açarak.

"Yaşasın!" diye bağırıp kapıya seslendi. "Selam, Mitch! Yeni kıyafetimi giydim!"

Kapıyı açınca, gülümsemesi gülmeye dönüşmüş olan Dedektif Mitch Lawson'la karşılaştım.

Midemdeki o güzel his olanca gücüyle geri geldi.

"Selam," dedim kapı çerçevesiyle kapının arasında durup.

"Selam," dedi, ama benim gibi durmadı ve bana doğru ilerledi.

Kımıldamadığımı görünce, son anda elini karnıma götürdü. Beni hafifçe içeri iterek kendisi de içeri girdi.

"Selam Mitch," dedi mutfaktaki taburesinden kalkmamış olan Billy.

"Selam Billy," dedi Mitch kapıyı ardından kapatırken. "Kahvaltıyı kaçırdım mı?" diye sorunca nefessiz kaldığımı hissettim.

"Hayır!" diye bağırdı Billie. "Biz de tam ne yiyeceğimize karar veriyorduk!"

"Yumurta," dedi Mitch herkes için karar vererek. Orada öylece dikilirken mutfığa girişini izledim. Sonra, yine olduğum yerde dikilerek mutfakta dolanışını, çocuklarla sohbet edişini, kendisine bir fincan kahve alışını, dolapları açıp kapatarak bir şeyler çıkarışını ve son olarak da beni en çok korkutan şeyi yapışını izledim: Evindeymiş gibi davranıyordu.

Uyuşmuş gibi mutfığa girdim, tezgâhın ucunda durup

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Yumurtaları, ekmeği ve bir kâseyi almıştı; bana bakmadan yanıt verdi: “Kahvaltı hazırlıyorum.” İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama konuşmaya devam etti. “Tatlım, bana bir iyilik yap da biraz ekmek kızart.”

Ağzım hâlâ açıktı. Tam bir şeyler söylemeye yeltendiğimde, o güzel gözlerini bana çevirdi ve nefesim boğazımda tıkalı kaldı.

“Bugün hangi saatler arasında çalışıyorsun?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım, sonra da yanıt verdim. “Bu hafta geç vardiyalara kalıyorum. Öğlenden dokuza kadar... Bak, Mitch...”

“Çocukları okula ben götüreceğim,” dedi lafımı keserek ve yumurtaları kırmaya başladığı kâseye bakarak. “İş yerinde birileriyle konuşmam gerek. Onları öğleden sonra okuldan alıp anneme götürürüm.”

“Annene mi?” dedim fısıldayarak. Mitch yumurta kabuklarını lavaboya atıp bana baktı.

“Evet, anneme. Kız kardeşimin dükkânında yarı zamanlı çalışıyor. Dün gece onu aradım. Çalışma programı esnek. Çocukları okuldan alırım, annemin evine götürürüm, işten çıkınca alırım ve sen eve gelene dek burada başlarında beklerim. Bana evinin anahtarlarını vermen gerek.”

Yutkundum. Sonra “Anahtarları mı?” diye fısıldadım.

“Anahtarlar,” dedi beni tepeden tırnağa süzüp. Sonra alçak sesle “Bebegim, ekmekler,” dedi.

Birden irkildim ve ekmekleri almadan ve tost makinesini duvardan uzaklaştırmadan önce kupamı tezgâha koydum ve olanları dikkatle izleyen çocuklara baktım.

Kendimi toparladım ve “Mitch...” dedim.

“Patronunla konuşman gerek,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Ama Mitch...”

“Arkadaşlarınla da,” dedi lafımı kesip. “Çocukları Korumaya Hizmetleri tanıdığın herkesle görüşecek. Çevrendekilerin bundan haberi olsun. Okula gidip gelme, okuldan sonrası ve çalıştığın hafta sonları için bir ayarlama yapman gerek. Ben de elimden geleni yapacağım. Annem de öyle. LaTanya haftada sadece yirmi saat çalışıyor; o yüzden muhtemelen o da yardım eder. Bray’in çalışma saatleri de seninki gibi olduğundan, o da büyük bir ihtimalle yardımcı olur. Ama bu, kısa vadeli bir ayarlama. Uzun vadede çocukların okuldan sonra ne yapacaklarını halletmen gerek. Anladın mı?”

Vay canına. Bu meseleyi benden daha fazla düşünmüştü. “Şey...” diye geveledim.

“Burayı da denetleyecekler,” dedi Mitch. “Yatak alman gerekecek. Seninle konuşacaklar ve seni bakıcı aile kurslarına yollayacaklar. Yönetim Ofisi’ne uğrayıp karşıdaki müstakil evlerden müsait olan var mı diye soracağım. Çocukların daha fazla alana ihtiyacı var, ama bu işi yaparsan arkadaşlarına yakın olman gerek. Derenin karşı tarafında müstakil evlerin bulunduğu bir sokak var.”

“Mitch...”

Karıştırdığı yumurtaları tavada erimiş olan tereyağının üstüne döktü ve bana baktı. “Yağla reçeli getir bebeğim.”

Bunları almak için buzdolabına gittim. Bana kendimi trenin önüne atmamı söyleseydi ama sonuna “bebeğim” sözcüğünü ekleyseydi, onu da yapardım. Yağla üç kavanoz reçeli çocukların önündeki masaya koydum, Mitch’e döndüm ve tam o anda ekmekler tost makinesinden fırladı. Yağı alıp tezgâhın diğer tarafındaki çekmeceyi açıp bir bıçak çıkardım. Kızaran ekmekleri alıp yenilerini maki-

neye koydum ve ekmeklere yağ sürmeye koyuldum.

“Belki de bu konuyu çocuklar okula...” diyecek oldum.

“Karınlarını doyurmaları ve okula gitmeleri gerek,” diye yine lafımı kesti yumurtaları tavada sallayıp pişirirken. “Ayrıca, her şey resmileştikten sonra okullarını da değiştirmen gerek. Eve yakın bir okula gitmeleri gerekiyor.”

“Yanına mı taşıyoruz Mara Teyze?” diye sordu Billie biraz kafası karışmış gibi. Ona döndüm.

Sonra dudaklarımı sıktım, çünkü surat ifadesi de sesi gibi kafasının karıştığını gösteriyordu ve Billie’nin mutlu ve kayıtsız görünmesini tercih ederdim.

“Evet tatlım, umarım. Babanın birkaç sorunu halletmesi gerek,” dedim ona sakince. Tereddütle bana bakınca, bundan da hoşlanmadım.

“Bence süper,” dedi Billy. “Mara Teyze’nin evi temiz. Bray, Brent, Derek, LaTanya ve Mitch de yakında oturuyorlar ve teyzemin evinde her zaman yiyecek var.”

Billie ağabeyine bakarken dudaklarını ısırırdı. Sonra “Ama babamla kim kalacak?” diye sordu.

“Kimin umurunda?” dedi Billy. Tezgâha yanaştım.

“Billie,” dediğimi duyunca Billie bana baktı. Dirseklerimi tezgâha dayadım. “Baban için endişelendiğini biliyorum, ama o bir yetişkin. O yüzden de kendisi için endişelenmesi gerekiyor,” dedim ona. “Sen bir çocuksun; yani, çocuk olarak kaldığın müddetçe birisinin senin için endişelenmesi, sana bakması, karnının tok olduğundan, saçların için evde şampuan olduğundan emin olması gerek.” Parmak uçlarıma yükselip ona eğildim ve sesimi alçalttım. “Seni seviyorum bebeğim ve bu kişi ben olmak istiyorum. Her zaman iyi olduğundan emin olmak istiyorum; karnının aç, giysilerinin kirli olduğundan endişe etmek istemiyorum. Endişelenmememi sağlayacak tek

şey sana benim bakmam. Baban sorunlarını hallederse, duruma bakarız. Ama bu arada, bunları senin için yapmama izin verir misin? Şampuanın, yiyeceğin ve sana bakacak birisi olduğundan emin olmama izin verir misin? Sana uyar mı?”

“Ama babam yalnız kalacak,” dedi Billie cılız bir sesle.

“Biliyorum tatlım,” diye fısıldadım. “Ama ona ben yardım edemem, bunu kendisinin yapması gerek. Benim yapabileceğim şey sana bakmak.” Elimizi uzatıp dümdüz tezgâha koydum. “Dahası, bunu yapmak istiyorum. Seni burada yanımda istiyorum, Billie. Benimle kalır mısın?”

“Beni burada yanında mı istiyorsun?” dedi.

“Evet.”

“Billy’yi istiyor musun?”

“Kesinlikle,” dedim.

Dikkatle bana baktı, bakışlarını Mitch’e çevirdikten sonra tekrar bana döndü. “Yeni şampuanımı sevdim, güzel kokuyor,” dedi.

Ona gülümsedim. “Bu evet mi demek, bebeğim?”

“Biz olmadan kendini yalnız mı hissediyorsun?” dedi alçak sesle.

“Sizinle birlikte değilken sizin için endişeleniyorum,” dedim. “Burada olursanız endişelenmeme gerek kalmaz.”

“Endişelenmeni istemiyorum.” Hâlâ fısıldıyordu. “Ama babamın da endişelenmesini istemiyorum.”

“Babam endişelenmez,” diye mırıldandı Billy. Billie başını ona çevirdi.

“Billie,” dedim hemen dudağının titremeye başladığını görünce. Billie tekrar bana baktı. “Şu anda bir karar vermen gerekmiyor. Mitch’in pişirdiği yumurtayı ye, okuluna git ve ondan sonra düşün. Kendini hazır hissettiğinde bu konuyu tekrar konuşuruz. Anlaştık mı?”

İçine bir nefes çekip tamam der gibi başını salladı. “Anlaştık,” diye fısıldadı.

“Tamam bebeğim,” dedim ben de fısıltıyla.

Arkamda bir ılıkılık hissedince, Mitch’in iki kabarmış omletle ve yağ sürülmüş ekmeklerle dolu, yanlarına çatal bıçak koyulmuş iki tabakla eğilip bunları çocukların önüne koyduğunu fark ettim. Ondan sonra olduğu yerde durdu, iki elini iki yanına tezgâha dayadı ve bedenini bana yasladı.

“Kahvaltınızı yapın, birazdan çıkmamız gerek,” dedi emreder gibi.

Billie tabağındakilere baktı. Billy’ye Mitch’in tezgâha dayadığı ellerine baktı. Doğrulup ellerinin arasından sıyrılmaya çalıştım, ama ben bunu yapınca Mitch ellerini tezgâhtan çekti ve bir kolunu karnımın etrafına doladı.

“Sen de kızarmış ekmek ister misin, tatlım?” diye fısıldadı kulağıma.

Bir şey yiyecek olursam kusacağımı hissettim. Ama tamam anlamında başımı salladım, çünkü bana ekmek kızartmak için gideceği umuyordum. Yani bana yaslanmaktan ve sarılmaktan vazgeçecekti. O yüzden başımı salladım.

Haklıydım. Beni bıraktı ve ekmek torbasının hışırdadığını duydum.

Billy suratıma baktı, beni incelerken suratı adeta elli yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Sonra da tabağındakileri yemeye başladı.

Billie çoktan iştahla yemeğini yemeye başlamıştı ve o sırada bir yandan da karşısındaki üç kavanoz reçeli inceliyordu.

Çocukların okula gidiş gelişlerini, Çocukları Koruma Hizmetlerini, yeni yataklar satın almayı, bakıcı aile kurs-

ları için ne zaman vaktim olacağını ve Mitch'in "annesini" düşünüyordum. Bu düşüncelere o kadar dalmıştım ki, Mitch'in elinde bir tabak dolusu üstüne yağ sürülmüş kırmış ekmekle orada durduğunu çok sonra fark ettim.

Ekmeklere, sonra da Mitch'e baktım. Onunla göz göze geldiğim anda kontrolü kesinlikle ele almam gerektiğini anladım.

Tabağı alıp tezgâha koydum ve alçak sesle "Konuşabilir miyiz?" dedim.

Dikkatle bana baktığında, gözlerinin temkinli bir ifadeye büründüğünü gördüm. Sonra tamam der gibi başını salladı.

Etrafından dolandım, çocuklara "Hemen dönerim," dedim. Ön kapıya gidip geçide çıktım.

Mitch de peşimden gelip kapıyı arkasından kapattı.

İçime bir nefes çektim ve gözlerinin içine bakmak için cesaretimi topladım.

"Bana neler olduğunu biraz açıkla mısın lütfen?" dedim.

"İçeride açıkladığımı sanıyordum Mara," dedi aynı ifadeyle.

"Hayır, yani bundan sonrasını. Bill, Çocuklar ve Çocukları Koruma Hizmeti'ni diyorum," dedim.

Bir süre daha bana baktı ve en sonunda başını salladı.

"Bill tutuklandı," dedi. "Karakola gidince daha ayrıntılı bilgi edineceğim. Çocukları Koruma Hizmetleri de aranmış. Normalde Bill çocuklarına kimin bakacağına karar verebilirdi. Ama onu ne halde bulduğumuzu düşünerek, bu kararı ben verdim. Seni arayacaklar ve bunu kısa bir süre sonra yapacaklar, çünkü genellikle Bill bu kararı veremeyecek halde olduğu için kimin uygun bir veli olduğuna onlar karar verirler. Zaten Bill'in bu kararı

veremeyeceğini gördüm. Bill hapisten çıkarsa, Çocukları Koruma Hizmetleri'nin onun çocuklara bakmaya uygun olmadığına, senin uygun olduğuna ikna etmen gerekecek. Bu son dediğim olursa, gördüğüm kadarıyla işin zor olmayacak. Ama çocukların velayetini alabilmen için bakıcı aile kurslarına gitmen gerek." Duraksadı ve yine devam etti. "Dolayısıyla, durum bundan ibaret."

Tamam anlamında başımı salladım. "Bill neden tutuklandı?"

Mitch biraz beni izledi, surat ifadesinden hakkımda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bir izlenime kapıldım. Sonra yanıt verdi: "Mara, evinde yasadışı maddeler vardı ve ben de bir polis memuruyum. Yasadışı bir şey bulunduran birisini gördüğümüzde duruma müdahale ederiz. İşimiz bu."

Haklıydı. Kahretsin. Ne salaktım!

Üstünüzde fazla miktarda yasadışı madde bulundurmadığınız takdirde bu durum o kadar da kötü değildi, ama gördüğüm kadarıyla Bill'in durumu öyle değildi. Dahası, yine bildiğim kadarıyla o güne dek iki kez tutuklanmıştı. İlk seferinde toplum hizmeti cezası almıştı. İkinci sefer de çok mühim değildi, çünkü sadece altı aylık bir hapis cezası almıştı ve üç aydan sonra şartlı tahliyeyle serbest bırakılmıştı. O zamanlar bir tek Billy vardı; Billie henüz dünyaya gelmemişti. O üç ay boyunca Billy'ye ben bakmıştım. Zor olmuştu, ama bunu yapmıştım. Gerçi Billy daha emekleme yaşında olduğundan kendisi giyine-miyordu, ama artık iki kardeş de kendileri giyinebildiği için bu sefer işim o kadar zor olmayabilirdi.

Ama Bill açısından üçüncü kere tutuklanmak iyi bir şey değildi. Bir de evine bir polis memuru sokmuştum.

Kahretsin.

“Evet,” diye fısıldadım ve Mitch’in bana dikkatle baktığını görünce kendimi tuhaf hissettim. Onun bakışı, bana bu işi bitirmem gerektiğini hatırlattı. “Okul idaresiyle neden konuşman gerektiğini sorabilir miyim?”

Kafası karışmış gibi başını hafifçe yana eğdi ve “Kendimi tanıtmak için. Onlara polis olduğumu söyleyeceğim, neler olup bittiğini açıklayacağım ve ismimi çocukları okula bırakıp alabilecekler ve acil durumda aranacaklar listesine ekleteceğim.”

“Benim ismim zaten o listede var,” dedim.

“Bunu tahmin ediyordum, ama artık benim ismimin de o listede olması gerek,” dedi.

“Neden?”

“Neden mi?”

“Evet, neden?” dedim yine.

İşte bunu duyunca başını doğrulttu ve gözlerini hafifçe kıstı. “Az önce benimle ve çocuklarla içeride miydin?”

“Şey... Evet.”

“O halde neden olduğunu bilmen gerek.”

Başımı salladım. “Hayır, bilmiyorum.”

Sakin olmaya çalışıyormuş gibi içine bir nefes çektikten sonra açıklamaya koyuldu. “Sen sorunları çözmeye çalışırken, annem ve ben sana yardım edeceğiz.”

Hayır. Hayır, o ve annesi bunu yapmayacaklardı. Annesi de muhtemelen bir On Buçuktu ve On Buçuklar İki Buçuklara yardım etmezlerdi. Mara Dünyası’nda kural buydu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve sert bir sesle “Teşekkür ederim, çok nazıksın,” dedim. “Hatta şey... Bugüne dek sadece, şey... Yaptığın her şey çok düşünceliydi, ama artık yardımına ihtiyacım yok.”

Bu sefer, gözlerini bayağı kıstı. “Artık yardımına ihtiyacın yok mu?”

“Evet,” dedim.

“Artık yardımınıza ihtiyacın yok,” dedi bana inanmamış gibi.

“Şey... Evet,” dedim yine.

“On ikiden dokuza kadar çalışıyorsun,” diye hatırlatma yaptı.

O hafta için dediği doğrudu. Diğer vardiyam dokuz otuzdan altı buçuğa kadardı ve daha iyi sayılmazdı. Çocukları nasıl okuldan alacak, onlara bakacak ve karınlarını doyurmak için yatak satacaktım bilmiyordum, ama bir şeyler düşünmek zorundaydım.

“Evet biliyorum,” dedim Mitch’e.

“O halde, bana çalışırken nasıl yardımınıza ihtiyacın olmadığını da açıkla,” dedi sert bir tavırla. Öfkelenmeye başlamış gibiydi.

“Yok işte,” dedim başka bir şey söylemeden, sonra da kibar davranmaya ama konuyu geçiştirip kendim, Billy ve Billie için sırada her ne varsa o konuya geçmeye karar verdim.

“Aslında sana teşekkür etmek istiyordum, çünkü bu konuyla ilgili olarak çok soğukkanlı davrandın ve şey... Çocuklar konusunda da öyle, ama bundan sonrasını ben hallederim.”

“Bundan sonrasını sen halledersin,” diye sözlerimi tekrar etti. Ama keşke bunu yapmasa diye düşündüm, çünkü beni korkutmaya başlamıştı.

“Evet,” dedim.

Yine dikkatle bana baktı. Sonra, sabrının taşmasını zor engelliyormuş gibi “Anlamıyorsun sanırım tatlım,” dedi. “Sana yardım edeceğimi söyledim, şimdi bunu yapıyorum.”

Tanrım, keşke o kadar iyi olmasaydı.

“Evet, bunu anlıyorum ama ben de sana şey... Bu konu-

ya karışmana gerek olmadığını söylüyorum. Böyle iyiyim. Çocuklar da iyi olacaklar. Ben her şeyi halledeceğim.”

“Sen tam zamanlı çalışan, yatak satarak para kazanan bir kadınsın Mara. Birden hayatına iki çocuk girdi. Her şeyi halletmen mümkün değil.”

Hissettiğim korku eriyip öfkeye dönüşmek üzereydi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona “Gayet de mümkün,” dedim.

“Yardım almadan değil,” diye yanıt verdi.

“Mitch halledebilirim.”

“Mara, bunu tek başına halletmen mümkün değil.”

İşte o anda kendimi kaybettim ve ellerimi havaya kaldırıp “Tanrım!” dedim hışımla. Öne eğildim. “Seni azat ediyorum! Bu işe karışmana gerek yok, Mitch. Biz gayet iyiyiz. Gidebilirsin...” Tereddütle önce kapısına, sonra yine ona baktım ve “Her zaman yaptığını yap, git ve hayatın keyfini falan çıkar,” dedim.

“Beni azat etmeni istemedim,” dedi.

“Evet, iyi adamlar bunu yüzüne söylemezler ama yine de içten içe azat edilmek isterler,” dedim.

“Bana ne istediğimi söyleme Mara. Bu boktan olayda bir kez daha ne istediğime dair hiçbir fikrin olmadığını görüyorum.”

“Tamam, o zaman sana ne istediğimi söyleyeyim. İstediğim şey, kafamda milyon tane şey varken seninle bu geçitte tartışmamak. Senden istediğim şeyse, beni rahat bırakıp hayatıma karışmaya devam etmeyi kesmen!”

Öfkem içimde öylesine hızla yükselmişti ki, onun da bir o kadar öfkелendiğini ve öfke şiddetinin benimkini aştığını fark etmedim. Ama yüzünde sert bir ifadeyle bana doğru eğildiğinde, gözlerinin ateşler saçtığını ve yanağındaki kaslardan birinin seğirdiğini gördüm.

“Haklıydım. Kafanı kuma gömmüşsün, ama şu anda endişelenmen gereken konu ilgilenmen gereken iki çocuk olması ve iki çocukla kafanı kuma gömerek hayatta ilerleyemezsin.”

Öfke yarışımızda, bu sözleri duyunca ileri atıldım ve ben de ona eğildim.

“Kafamı kuma gömdüğümü söylemekten vazgeç, Dedektif Mitch Lawson. Gözlerim tamamen açık. Gözlerim her zaman tamamen açıktı zaten.”

“Resmen körsün.”

“Beni bu tür bir şey söyleyecek kadar tanıımıyorsun,” dedim ters ters.

“Mara, seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum ve sen sadece kör değil, aynı zamanda budalasın.”

“Budala falan değilim!” dedim sinirle.

Çenesini sıkıp dik dik bana baktı. Sonra, geriye kaydıldı ve gözlerimin içine bakmadan önce beni tepeden tırnağa süzdü.

“Buna değdiğini sanıyordum,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Tamamıyla yanılmışım. Kesinlikle buna değmezmiş.”

Ne dediğini anlamıştım. Ne dediğini çok iyi anlamıştım. Bunu anladığı için mutluluktan havalara uçmalıydım. Ama öyle hissetmek yerine, kalbime bir bıçak saplayıp yaranın içinde çevirmiş gibi hissediyordum.

Bunun yarattığı acıya alışmama fırsat kalmadan, Mitch devam etti. “Her şeyi tek başına halledebileceğini mi sanıyorsun bebeğim? Buyur et o zaman.” Sonra, arkasını döndü ve salına salına girişte yürüdü.

Tek elini ve çenesini hafifçe kaldırdığını gördüm ve o anda dehşet içindeki gözlerim Bradon’la Brent’in kapısına çevrildi. Brent’in orada durduğunu gördüm. Başı ba-

samaklardan aşağı inmekte olan Mitch'le orada duran ve nefes nefese kalmış olan benim arasında gidip geldi.

"Selam Brent," diye seslendim. Gözlerime dolan yaşların titrediğini hissettiğim gibi sesimin de titrediğini hissettim.

"İyi misin fıstık?" dedi Brent.

"Harikayım!" diye yalan söyledim neşeli bir ses tonuyla yanıt vermeye çalışarak ama gayet başarısız olarak; o yüzden kaçmaya karar verdim. "Görüşürüz!" dedim, kapıma dönüp açtım ve içeri daldım.

Billy'yle Billie bana baktılar.

"Bugün sizi okula Mitch bırakamayacak ama ben bırakabilirim. Okuldan sonra da mağazada benimle birlikte oturursunuz," dedim. "Eğlenceli olacak, değil mi?"

Billie kollarını havaya savurdu. Suratına üzüm reçeli bulaştığını fark ettim. Tezgâha ve ellerine de bulaşmıştı. "Yihu!" diye bağırdı.

Kendime not: Billie'yi reçel yerken yalnız bırakma.

Billy'ye bakınca, onun kapıya baktığını ve bana bakmadan önce bakışlarında yalvarır gibi bir ifadenin belirlediğini gördüm. Sonra surat ifadesi sertleşti.

"Tamam Mara Teyze," dedi.

Gözlerimi yumdum. Sonra da iç çektim. Bunun ardından, sabahın geri kalanında çocuklarla uğraştım ve onları okula götürdüm.

Yedinci Bölüm

Benim Gibi İnsanlar

Bay Pierson'ın ofisinin penceresinden yatak ve şiltele-
rin bulunduğu devasa alana baktım.

Çocuklarla ilk kez birlikte geçirdiğim bir önceki günde, Roberta'nın izinli olduğunu hatırlayacak kadar kendimi toparlamayı başarmıştım. O yüzden onu aradım ve neler olduğunu anlattım (daha doğrusu, çoğunu anlattım, Mitch'le ilgili olan kısımlardan söz etmedim). Yardım edip edemeyeceğini sorduğumda bana derhal evet dedi. Böylece öğle molamda çocukları okuldan aldım, Roberta'nın evine götürdüm ve işten sonra onları almaya gittim.

Mağazadan çıktıktan sonra, neyse ki bir kez olsun sessiz olan Billie müşterilerle duran Roberta'nın yanındaydı. Billy bir yatağa serilmiş, Roberta'nın ona vakit geçirsin diye getirdiği video oyununu oynuyordu.

Önceki gün Bay Pierson'a hayatımdaki değişikliklerden söz etmiş, çocuklarla ilgili durumu bir düzene sokana dek biraz boş vakit istemiştim. O da beni şaşırtmayarak kabul etmişti.

"Mara tatlım, bunu alışkanlık haline getiremeyiz ama çocuklarla ilgili sorunları halledene dek ne yapman gerekiyorsa yap," demişti. Sonra da "Ben ve Bayan Pierson

sana nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

Bay Pierson böyleydi işte. Çok iyi yürekli bir adamdı.

Böylece, çocuklar o gün ben onları okuldan sonra nereye bırakacağım konusunu çözene dek mağazada benimle birlikteydiler. İlk olarak, okul sonrası bakım işinin ücretini nasıl ödeyeceğimi çözmeliydim. Birkaç yeri aramıştım ve verdikleri fiyatlar, özellikle de çocukları geç sayılabilecek saatlerde bırakmak zorunda olduğumdan, tek bir çocuk için bile bütçemi sarsacak türdendi. İki çocuğun ücretiyse beni mahvederdi.

Öngörülemeyen acil durumlar beni yerle bir etmesin diye dikkatle biriktirdiğim bir acil durum fonum vardı. Bu miktar beş bin dolara vardığı anda, bunu bir birikim hesabına aktarmış ve kendime ait bir "Kahretsin, Günün Birinde Benim de Bir Evim Olacak" hesabında birikim yapmaya başlamıştım. Bu hesaptaki para da birikiyordu ve oldukça iyi gidiyor sayılırdı. Kendi evimi satın alabileceğim, hatta buna yakın bir miktar bile değildi, ama küçümsenecek bir miktar da sayılmazdı.

Pierson Şilteleri ve Yatakları büyük bir toptan satış mağazasıydı; insanların her türlü şilte ve yatak ihtiyaçlarının karşılandığı bir yerdi. Ürünlere komple yatak odası süitleri ve yatakların etrafını çevreleyen gömme dolaplar gibi dolaplar yapan müteahhitlerle yapılan anlaşmalar da dâhildi. Fiyat yelpazemiz herkesin bütçesine uygundu. Ben de işimde başarılı sayılırdım. Bir sürü ürünümüz vardı, çünkü herkes Piersons'da bir şey bulabileceğini ve bunu dostane, yardımsever satış görevlilerinden satın alabileceğini biliyordu. Alışveriş sonrasında ürünleri teslimatçıların diledikleri saatte gelmelerini beklemek yerine, başka hiçbir yerde olmadığı gibi iki saatlik bir sürede teslim ediliyordu. Bay Pierson bunu tüm reklamlarında

garanti ediyordu. O iki saatlik süre, onu tüm rakiplerinin önüne taşıyordu. Kimse, bütün gün evde yataklarının gelmesini beklemek istemiyordu.

Yani iyi yaşıyordum. Güzel bir arabam vardı. Harika mobilyalarım vardı. Gayet kaliteli giysilerim vardı. Bir birikim hesabım vardı. Bir ev hesabım vardı. Arkadaşlarıma cidden harika yaş günü ve Noel hediyeleri alacak kadar param vardı.

Ama abartılı bir yaşam sürmüyordum. Kesinlikle sürmüyordum.

Billy'yle Billie'nin sıkıntı içerisinde yaşamalarını istemiyordum. Sırf okul sonrası çocuk bakımı işine girerek kısıtlı bir bütçeyle yaşamak zorunda kalacaktık ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum.

Gerçi çocuklar uzun zamandan beri ufak bir bütçeyle yaşıyorlardı; o yüzden yapabileceğim her şey alıştıklarından daha iyi olacaktı.

Bay Pierson arkamdan "Yatağa ihtiyacın var," deyince ona döndüm.

Topuklu ayakkabı giydiğimde benden birkaç santim kısa kalıyordu; çok sıskaydı ve beyazları daha çok olan kırçilli, kenarları ve arkası kısa kesilmiş saçları vardı. Başının geri kalanı keldi. Görünüş açısından bir Üç ederdi. Buna neşeli kişiliğini, iyi yürekliliğini ve cömertliğini ekleyince, kesinlikle bir Sekiz Buçuk haline geliyordu.

Masasında oturmuş bana gülümsüyordu.

"Evet, Çocukları Koruma Hizmetleri Cuma günü eve gelecek ve onlar gelmeden önce çocukların odalarını hazırlamam gerek."

"Doğru," dedi Bay Pierson başını sallayarak. "Spring Deluxe Tek Kişilik Yatak serisinden iki tane al. Sana bunları toptan satış fiyatından, yüzde yirmilik bir indirimle

ve bunun üstüne personel indirimini de ekleyerek verebilirim.”

Ağzım açık kaldı. Spring Deluxe yatakları en iyinin de iyisiydi. Daha iyisi yoktu. Benim de bir tane vardı ve ona bayılıyordum. Süper rahattı.

Ama yataklar pahalıydı. Kendiminkini alabilmek için üç ay boyunca para biriktirmem ve mağazanın büyük indirim dönemlerinden birini beklemem gerekmişti. Sırf Bay Pierson personele mağaza zincirleri çapında indirim olduğunda bundan faydalanma hakkı verdiği için yatağı satın alabilmiştim.

“Ben...” dedim.

Elini “Hiç önemli değil,” dermiş gibi salladı. “Otis fazla sipariş vermiş. Aylardır yerinden kımlıdatamadığımız bir Spring Deluxe envanterimiz var. Bunlar pahalı yataklar. İnsanlar bunları satıyor olsa bile genellikle Spring Deluxe’a atılmıyorlar.” Sırtıp devam etti. “Neden o kadar çok sipariş verdiğini bilmiyorum.”

Ben de bilmiyordum, ama Otis öyleydi. Herkesin sinir bozucu bir kuzeni olduğunu biliyordum ve Otis de Bay Pierson’ın o kuzeniydi. Bay Pierson’ın sırf kimsenin onu birkaç günden fazla çalıştırmayacağını bildiğinden işe aldığı düşünüyordum, çünkü Otis pek zeki değildi. İyi bir adamdı (gerçi bir ara biraz ürkütücü olduğunu düşündüğümü ve Roberta’nın da bana hak verdiğini itiraf etmem gerek), ama zeki sayılmazdı. Bunu söylemek hoş değildi, ama doğruydı.

“Toptan satış mağazasında yer kaplamaktan başka bir işe yaradıkları yok. Benim alana ihtiyacım var. İki yatak alırsan bana iyilik yapmış olacaksın,” dedi Bay Pierson.

Resmen saçmalıyordu. Bana yaptığı teklif onu zarara uğratacaktı. Hem de çok. Sadece iyi davranıyordu.

“Bay Pierson...” diye lafa girdim, ama onunla göz göze gelince sustum.

“Çocukların iyi yatakları olması gerek,” dedi yumuşak bir sesle.

Tanrım, patronumu seviyordum.

“Patronumu seviyorum,” dedim ona. Suratının tamamına her zamanki gibi kocaman bir gülümseme yayıldı. Patronumu ve gülümseyişini seviyordum.

“Yarın iznirlisin. Teslimatı ben ayarlarım,” dedi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Billie’nin galerinin zemin katından “Mitch!” diye bağırdığını duydum. Hızla arkamı dönüp pencereden baktığımda, Billy’nin yatak labirentinin arasından doğrudan Mitch’e doğru koştuğunu gördüm.

Nişan aldı, ateş etti ve kollarını onun kalçalarının etrafına dolayarak ve sımsıkı sarılarak hedefi vurdu.

Mitch’in elini Billie’nin saçlarının üzerine koyuşunu izledim. Sonra, Mitch’i tepeden tırnağa süzdüm ve ona keşke hâlâ biraz âşık olmasaydım diye düşündüm.

Orada ne işi vardı?

Benim gibi hiç şüphesiz pencereden Mitch’e bakmakta olan Bay Pierson’a döndüm.

“Bu, şey... Komşum. Sanırım gidip onunla konuşmam gerek,” dedim.

Patronumun bedeni gözle görülür bir biçimde irkildi ve bana baktı. “Komşun mu?”

“Bak!” diye Billie’nin bağırdığını duydum ve tekrar pencereye döndüm. “Senin aldığın kıyafetlerden birini giydim!” Billie onu bırakmış, tişörtünü kenarından çekip tirip ona gösteriyordu..

Mitch’in ona gülümsediğini ve duyamadığım bir şey söylediğini gördüm, çünkü Billie’nin aksine o bağırarak

konuşmuyordu. Sonra, gülümsediğini görünce mideme yine o hoş his yayıldı.

Kendimi ayağa kalkmış, tekrar pencereye bakmakta olan Bay Pierson'a dönmeye zorladım.

"Evet, komşum. Bir sakıncası yoksa..." dediğimde, patronum bana baktı. Sonra tekrar pencereye döndü. Yine bana baktı. Beni hızla tepeden tırnağa süzdü.

Sonra, daha önceden şahit olmadığım bir biçimde sırttı ve "Bir yatağa ihtiyacı olup olmadığını sormayı unutmama," dedi. Dedektif Mitch Lawson'a bir yatağa ihtiyacı olup olmadığını soramayacağımı gayet iyi bildiğim halde tamam der gibi başımı salladım ve hızla ofisten çıktım.

Galeriye iner inmez, Mitch bana baktı. Gözlerimin içine baktığı anda, ben Billy'ye baktım. Hâlâ yatakta uzanmış, elindeki video oyunuyla oynuyordu, ama artık Mitch'e bakıyordu ve ufak suratında sert bir ifade belirmişti. Onun Mitch'e koşmadığını fark ettim; hatta merhaba dediğinden bile emin değildim.

Başımı diğer yöne çevirdim ve Roberta'nın müşterilerle konuştuğunu gördüm. Bir yandan onlarla ilgilenmeye çalışırken, bir yandan da Mitch'i süzüyordu. Bildiği bir isimdi ve artık bu isme yakıştıracakı yakışıklı bir surat, muhteşem saçlar, harika bir beden ve şık giysiler de vardı. Müşterilere kulak vermekte zorlandığı her halinden belliydi.

Billie bana koşup elimden tutarken ve beni Mitch'e doğru çekiştirip "Bak, Mara Teyze! Mitch geldi!" derken kendimi yine Mitch'e bakmaya zorladım.

"Gördüm tatlım," diye mırıldanırken Mitch'e giderek yaklaştım.

Billie beni çekiştirmeye devam ediyordu. "Burada olması harika değil mi? Kıyafetimi görebilecek!" dedi Billie.

“Harika,” diye mırıldandım Mitch’in önünde durduğumuzda.

“Biliyorum,” dedi Billie heyecanla.

“Mara,” dedi Mitch ve suratında ne bir sıcaklık ne de bir gülümseme belirdi.

Evet, anlamıştı. On Buçuklar İki Buçuklara sıcak davranmazlardı. Genellikle onları küçümserlerdi. Aynı yerde nefes alıp verebilirlerdi, ama sadece herkes oksijene ihtiyaç duyduğu için. Sıcaklık göstermezlerdi. Kalbimden çıkarmaya fırsat bulamadığım bıçak olduğu yerde döndü.

“Mitch,” dedim.

“Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu.

Ne hakkında konuşmak istediğini merak ederek ona baktım. Sonra, en iyi şansımın konunun ne olduğunu öğrenmek ve onu elimden geldiğince çabuk bir şekilde oradan yollamak olduğuna karar verdim. O yüzden, evet der gibi başımı salladım.

“Dinlenme odası,” dedim. Billie’ye “Bebeğim, bana bir iyilik yap ve gidip biraz ağabeyinle otur,” dedim. Billie tamam anlamında başını sallayınca “Yatakların üstünde zıplamak ya da galeride koşturmak yok,” dedim. “Ben geri dönene dek Billy’yle sessizce otur. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Tabii Mara Teyze,” dedi Billie neşeyle. Mitch’e bakıp sırttıktıkta sonra sert bir ifadeyle Mitch’e bakmakta olan Billy’nin yanına gitti. Billie yatağa tırmandı ve ağabeyinin üstüne atladı.

İstedğim iyiliği benim için kesinlikle yapmayacaktı.

Mitch’e baktığımda, Billy’ye baktığını fark ettim. “Beni takip et istersen,” dedim ve Mitch bakışlarını Billy’den ayırıp bana baktı.

Arka koridordaki kapıya doğru yürüyüp kodu tuşladım ve kapıyı açtıktan sonra, peşimde Mitch'le koridorda ilerledim. Sonra da dinlenme odasına girdik.

Ben ışığı açtıktan sonra, Mitch kapıyı arkamızdan kapattı.

Gözlerim onun artık sevecen olmayan, duygudan yoksun ama hâlâ çok güzel gözüken gözleriyle birleşince içime derin bir nefes çektim.

Hızlı. Bunu hızlı bir biçimde yapmam gerekiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Bir sorunumuz var.”

Eyvah.

“Kuzenin senin bildiğin türden belalara bulaşmışsa, muhtemelen benim bildiğim türden de belalara bulaştığını söylediğimi hatırlıyor musun?”

Konuşma pek de iyi başlamamıştı.

“Evet,” dedim tereddütle.

“Eh, bu durum artık doğrulandı. Benim bildiğim türden de belalara bulaşmış.”

Bedenimin kaskatı kesildiğini hissederken gözlerinin içine baktım ve “Kahretsin,” diye fısıldadım.

“Aynen öyle.”

“Anlat lütfen,” dedim yine fısıldayarak.

“Bill kötü birkaç gün geçirmiş. Detoks dönemindeymiş ve pek de iyi geçmemiş, çünkü eroine *ve* speed'e^{1*} bağımlı hale gelmiş; ayrıca, ayyaşın teki ve büyük ihtimalle bağımlı olduğu başka şeyler de var. Hem kullanıcı, hem de satıcı. İlkinde çok iyi, ikincisinde berbat. Denver'daki tedarikçiler arasında popüler değil ve bunun en büyük nedeni yarısına kazık atmış, diğer yarısına da borçlu olması. Bunun yanı sıra, asla borçlanmak istemeyeceğin türden

* Bir tür uyuşturucu. (e.n.)

kişilere de borcu var. Kısa bir süre önce bilgi de satmaya başlamış; yani eskisinden daha da az popüler, ki zaten pek sevilmiyordu. Bunlar da yetmezmiş gibi, evini aradıklarında bir sürü H ve E bulmuşlar. Buldukları miktar, dağıtım yapma amacıyla bunları bulundurma suçlamasına yetecek kadar. Onun sadece bir geri zekâlı olduğunu değil, ciddi bir geri zekâlı olduğunu kanıtlamak üzere de ya kendi çaldığı ya da önce başkasının çaldığı ve sonra Bill'in çaldığı mallar da bulundu. Belki de bunları birisi için elden çıkaracaktı."

"Kulağa iyi gelmiyor." Hâlâ fısıldıyordum, ama bu sefer kuzenim için cidden korkmaya başladığımdan. "Gelmiyor," dedi Mitch. "İyi haberse, hem senin çocukları vaktinde oradan almış olman, hem de bizim oraya vaktinde gitmiş olmamız." Bir süre tereddütle bana bakıp devam etti: "Ama şunu bilmen gerek Mara. Bill detoksundan sonra hapse girdiğinde, çok fazla düşmanı olduğu için orada pek de güvende olmayacaktır. Bunu bildiğimizden en azından sokaklarda olduğundan daha güvende olabilsin diye koruma altına alınacak. Billy ve Billie de senin yanında Bill'le olduklarından çok daha güvende olacaklar, çünkü yanlış zamanda yanlış yerde olma ihtimalleri çok yüksekti. Evleri güvensiz bir yerdi ve sen araya girene dek bundan kaçınmalarının bir yolu yoktu."

"Harika," diye mırıldandım ve başımı diğer yöne çevirip dudağımı ısırdım.

"İşe iyi yanından bak Mara," dediğini duydum Mitch'in. "Şu anda herkes güvende."

Evet der gibi başımı salladım ve durumun iyi yönünü görmeye çalıştım. "Tamam."

"Daha anlatacaklarım var."

Ona baktım ve daha fazlasını duymak istemediğim

için yüzümü buruşturdum, ama yine de tekrar “Tamam,” dedim.

Yüzümü buruşturmamı izledi ve ben bunu yaptıktan sonra uzunca bir süre bir şey demedi. Hatta bakışları dudaklarıma çevrildiğinde gözleri odağını kaybeder gibi oldu. Sonra, gözlerimin içine baktı ve yeniden odaklandı.

“Billy’nin eve gelip gittiğini söylediği adam vardı ya?”

“Evet,” dedim. “İsminin Grigori Lescheva olduğunu tahmin ediyorum. Rus mafyasının üst düzey adamlarından biridir.”

Bu da kulağa iyi gelmiyordu. Tüm televizyon programlarında Rus mafyasının adamları en kötü mafia tipleri olarak gösterilirdi.

“Bu da kulağa iyi gelmiyor,” dedim Mitch başka bir şey demeyince.

“Bu boktan olayın hiçbir şeyi iyi değil zaten. Lescheva sadece en kötü kısmı. Kaynaklar onun yeni bölgeleri ele geçirmek için bir güç oyununa giriştiğini söylüyorlar. Bill ona rakipleriyle ilgili bilgi veriyormuş. İlk başlarda bunu Lescheva ona para ödediği için yapıyormuş. Ama sonlara doğru Bill bunu ona borçlandığı için yapmaya başlamış. İnan ki Lescheva bulaşmak istemeyeceğim bir adamdır. Ama onunla iş yapmak zorunda kalırsan onun sana borçlanmasını istersin, aksini değil. Kuzenin şehirdeki tüm rezil herifleri tanıyor. Onlara uyuşturucu satıcılığı yapmış. Malları onlardan satın almış. Onlarla gezip tozmuş. Onlara borcu var. Ya onlar Bill’e kazık atmışlar ya da Bill onlara atmış. Denver’a geldiğinden beri boş durmamış ve o yüzden de iyi bir muhbir. Ama onun da bu konuda bir sınırı, verebileceği kısıtlı bilgiler var. Özellikle de artık kimse ondan hoşlanmadığından, kimse ona güvenmiyor ve etrafındaki birçok kişi ondan bir şey istiyor. Bunlardan

bazıları da gebermesini. Lescheva'ya olan faydası azalıyor, yani Lescheva artık borcunu ödemesini isteyecek. Bill bir geri zekâlı, beş para etmez ve birçok kişi için bir çıkar söz konusu olmadığı takdirde uğraşmaya bile değmez. Ama Lescheva borç meselesinden hoşlanmaz ve bunu öyle ya da böyle geri isteyecektir. Bill borcunu ödeyemezse Lescheva alacağını almanın yaratıcı bir yolunu bulacaktır.”

Mitch'e bakakaldım, kollarımı etrafıma doladım ve ağlamamaya ve korkuya kapılmamaya odaklandım.

“Kulağa cidden iyi gelmiyor,” dedim. Bunu o kadar alçak sesle fısıldayarak söyledim ki, ben bile kendi sesimi zor duydum.

“Senin adına iyi haber Bill'in kefaletle tutulmuyor olması. Kaçma riski olduğu düşünülüyor.”

“Tamam,” diye fısıldadım, ama bu nispeten iyi bir haberdi.

“Yani, Çocukları Koruma Hizmeti ziyaretlerinden sonra çocuklara senin bakmanı onaylarsa çocuklar sende kalacak, ki bunu onaylayacaklar.”

Yine tamam der gibi başımı salladım.

“Diğer iyi haberse, ellerindeki kanıtlar ve bunun üçüncü tutuklanması olması dolayısıyla Bill'in bir süre serbest kalmasının mümkün olmaması.”

Kahretsin. Bunun Bill'in üçüncü tutuklanması olduğunu biliyordu. Tabii ki bilecekti. Bilgisayar çağındaydık. Bu bilgiyi muhtemelen iki saniyede edinmiş olmalıydı.

Bill'in kanı benim damarlarımda akıyordu. Bana artık tatlı tatlı gülümsememesine şaşmamak gerekirdi.

Midemdeki o bıçağın döndüğünü hissettiğim halde yine başımı salladım.

“Yani, o hapisteyken sen bu durumu kalıcı hale getirmek için uğraşabilirsin.”

Yine başımı salladım.

“Sana bu konuda yardımcı olabilecek avukatların isimlerini ve numaralarını mesaj olarak atarım. Hemen aramaya başlayabilirsin.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadım ve bir yandan da avukat ücretini ödeyecek parayı nereden bulacağım diye düşünmeye koyuldum.

Dikkatle bana baktı. Sonra başını çevirdi ve dinlenme odasını galeriden ayıran duvara baktı. Ardından yine bana döndü.

“Çocuklar iyi mi?” diye sordu.

“Şey... Evet,” dedim. “Billie babasını soruyor. Billy’ye gayet iyi gibi.”

Bu sefer Mitch tamam der gibi başını salladı.

Tamam, Piersons’a kadar bunları anlatmak için gelmesi hoştu, ama bu konuyu kapatmalı ve yoluma devam etmeliydim. Yine.

Ben de aynen öyle yaptım.

“Şey... Ta buraya kadar şey için... Beni bilgilendirmek için geldiğin için teşekkür ederim.”

Çenesini sıktığını fark ettim. Yan tarafa bakıp “Dün-yadan haberin yok,” diye mırıldandı.

Eyvah. Yine başlamıştı.

“Mitch...” diye konuyu kapatmak istedim, ama bakışlarını yine bana çevirdi.

“Bu hafta sonu çalışıyor musun?”

Bu kafa karıştırıcı sorusu karşısında başımı hafifçe salladım. “Pardon?”

“Bu hafta sonu diyorum, çalışıyor musun?” dedi vurgulamasını hafifçe değiştirerek.

“Şey... Evet.”

“Her iki gün de mi?”

“Evet Mitch, ama...”

“Sen işe gittiğinde onlara kim bakacak?”

Omuzlarımı dikleştirdim ve “Daha o konuyu halletmedim,” diye itirafta bulundum.

Dik dik bana bakıp “Anladım,” diye mırıldandı.

Burun deliklerimden içeri bir nefes çekip “Mitch...” dedim.

Lafımı kesti. “On ikiden dokuza kadar mı?”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Pardon?”

“Hafta sonu vardiyaların. On ikiden dokuza kadar mı?”

“Evet, ama...”

“On birde sende olurum,” dedi. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Şey... Ne?” diye fısıldadım.

“Mara, İngilizce konuşuyorum.”

“Ama ben...”

Lafımı benim için tamamladı. “Şu anda başını kumdan çıkarman gerekiyor.”

Yok artık! Yine mi bu konuyu açacaktı?

Kollarımı indirdim ve ellerimi belime dayadım.

“Mitch...”

“Bir de etrafında neler olup bittiğini anla artık,” diye devam etti.

“Cidden, bu yaptığın hoş değil. Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok,” dedim ters ters.

“Karşında canlı, nefes alıp veren, sorumluluk sahibi bir insan var ve sana yardım teklif ediyor. Bir contayı değiştirmek gibi ufak bir yardım da değil; çocukların güvende olmasını, karınlarının doymasını ve vaktinde yatmalarını sağlamak gibi büyük bir yardım teklif ediyor. Kafasını kuma gömmemiş, etrafında olup bitenlerin farkında olan biri bu teklifi kabul ederdi, çünkü çocukların yemek yemesi, güvende olması ve vaktinde yatması gere-

kiyor. Sense muhtemelen hastalıklı bir nedenden dolayı teklifimi suratıma fırlatıyorsun. O yüzden nefesimi boşa harcadığımı bildiğim halde, sana kafanı kumdan çıkarmanı ve teklifimi kabul etmeni öneriyorum.”

Dik dik ona baktım ve kan beynime sıçramadan “Tamam,” dedim.

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Tamam mı?”

“Evet, tamam,” dedim sert bir sesle. “Koca bir gerzeğin onlara bakması fikrine bayılmadığım halde haklısın. İşe gittiğimde onlara bakacak birisi bulamadım. İşe gittiğimde birisinin onlara bakması gerek ve sen bana berbat davranmana rağmen, onlara karşı öyle değilsin. Hem Billie seni seviyor. O yüzden tamam. Teşekkürler.” Minnetimi zehir zemberek laflarla göstermiştim. “Bu hafta sonu onlara bakabilirsen bana büyük bir yardımda bulunmuş olursun.”

Ben bunları söyledikten sonra, Mitch dikkatle bana baktı. Onun bakışlarına öfkeyle karşılık verdim. Sonra “Harika,” dedi. “On birde sende olurum.”

“Süper.” Ses tonum hâlâ zehir gibiydi.

Mitch yerinden kıpırdamadı. Ben de olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

Derken, nedense suratındaki duygudan yoksun ifade silindi ve bakışları yeniden ısınmaya başladı.

“Mara...”

Başımı salladım ve kapıya yönelerek “Sakın,” dedim. “Bana önce kötü davranıp sonra iyi davranamazsın; çünkü genellikle iyi birisi olduğun için, kötü davranmak seni kötü hissettiriyor.” Susup elimi kapının koluna koydum ve gözlerine baktım. “Bana kötü davranman sorun değil, Mitch. Her zaman iyi olan insanlar bile benim gibilere kötü davranırlar. Buna alıştım. Aynen devam et. Sadece

çocuklara k asla ötü davranma.” Başım la hız la galeriyi işaret ettim; abartılı tiradıma kendimi o denli kaptırmıştım ki, surat ifadesinin tamamıyla değıştiğini fark etmemiştim. Dolayısıyla, neden değıştiğini de görmemişim. “Bunu hak etmiyorlar. Bu işi üstlenmemin nedeni asla böyle bir şeyi hak edecek duruma düşmeyeceklerinden emin olmak istemem. Şimdi, işimiz bitti mi?”

Bana yine dikkatle bakıyordu.

Sonra, alçak sesle “Sanmıyorum,” dedi.

“Eh, ben aynı fikirde değilim,” dedim. Arkamı dönüp kapı kolunu çevirdim ve geriye bakmadan dosdoğru odadan çıktım.

Sekizinci Bölüm

Spring Deluxe

Galeriye daha iki adım kadar atmıştım ki, Bay Pierson bir anda yanımda belirdi ve kolunu kaldırıp arkamda bir noktaya uzattı.

Bay Pierson yanımdan geçerken durup döndüm ve Mitch'in elini kapıp hararetle tokalaştığını gördüm.

"Merhaba!" dedi yüksek sesle ve coşkulu bir tavırla. "Ben Bob Pierson, Pierson Şilteleri ve Yatakları'nın sahibiyim." Ben şaşkınlıkla onlara bakarken Mitch'in elini bıraktı; şaşırmıştım çünkü Bay Pierson galeriye yabancı değildi, ama asla öyle davranmazdı. O kadar afallamıştım ki, Bay Pierson tek elini belime sarınca ve tekrar konuşmadan önce beni yanına çekince hiçbir şey yapamadım. "Dahası, son yedi senedir bu muhteşem kadının şanslı patronuyum!" Başını çevirip önce bana sonra Mitch'e baktı ve abartılı bir tavırla devam etti. "Maracığım bu işte o kadar iyi ki, bir yarasaya bile yatak satabilir." Belimi öylesine büyük bir sevgiyle sıktı ki tüm bedenim sarsıldı. "Öyle değil mi, tatlım?"

"Şey..." diye mırıldandım.

"Mitch Lawson." Mitch beni onu tanıştırma zahmetinden kurtardı.

Bay Pierson başını salladı. "Mara'nın komşusu olduğunuzu duyduğum."

"Evet," dedi Mitch. Artık bakışları duygusuz değildi, bu durum hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

"İnsanın böyle Denver sokaklarını temizlemek için FBI'la çalışan bir polis dedektifi komşusunun olması çok güzel bir şey," dedi Bay Pierson. Başımı ağır ağır ona çevirdim, ama konuşmaya devam etti. "Şu üçlü baskın haberini gazetede okudum evlat, fotoğrafını da gördüm. Eminim ki ailen seninle gurur duymuştur. Ben baban olsam, seninle kesinlikle gurur duyardım."

Neden söz ediyordu? Üçlü baskın da neydi? FBI mı? Mitch gazeteye mi çıkmıştı?

Mitch'e baktım. Bunu yaparken, içimden Bill'in başına gelecekler belli olduktan sonra çocuklara yatak, üstlerine uyan, lekesiz veya eski olmayan giysiler, aynı özelliklere sahip ayakkabılar satın aldıktan, karınlarını doyurduktan, düzgün bir okul sonrası bakım planı bulduktan, onları doğrudan Birden Üçlere kadar olan bölgeden, yaşamayı hak ettikleri Yedilerden Onlara kadar olan bölgeye götürecekti hayatı sunduktan sonra, alet edevat almam, musluk ve araba tamirinin nasıl yapıldığını öğrenmem ve bir yandan da gazeteyi okumaya başlamam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

"FBI'la mı çalıştın?" dediğini duydum birisinin yan taraftan. Billy bir yatağın ardında mesafesini koruyor, Mitch'e yarı sert, yarı meraklı bir ifadeyle bakıyordu.

"Selam Billy," dedi Mitch.

Billy hızla bana, sonra tekrar Mitch'e baktı ve "Selam," dedi. Biraz duraksadı. "FBI'la mı çalıştın?"

"Evet dostum," dedi Mitch.

Billy dudaklarını birbirine bastırdı; nedense bu bilgi

hakkında ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi.

O noktada, Billie konuşmaya dâhil oldu ve bunu yandan sessizce Mitch'in kalçalarına doğru yönelip ona sarılarak ve Bay Pierson'a bakıp "Bana kelebekler ve çiçekler aldı!" diyerek yaptı. Sonra, üstünde kelebek veya çiçek değil de, kalp olan o sabah saçlarına taktığım saç tokasını gösterdi. Üç parmağını kaldırıp göğsünü işaret etti. "Üç tane de güzel kıyafet aldı!" Daha lafını tamamlamadığı için bağırarak "Bir de pembe renkli, pofuduk bir oyuncak ayı!" dedi.

Bay Pierson'a baktığımda, nedense duydukları karşısında mutluluktan uçmak üzereymiş gibi olduğunu gördüm.

"Ne kadar harika!" Roberta tam o sırada yanımıza geldi, doğrudan konuşmaya girdi ve Mitch'in elini heyecanla sıkıp "Ben Roberta," dedi. "Mara'yla birlikte çalışıyoruz. Ama şunu söylemem gerek: Pizzasını fena kaçırdınız."

Tanrım, hayır. Yine mi pizza konusu?! Roberta, lütfen kes sesini!

Arkadaşımı susturacak bir şey söylemek için ağzımı açmaya fırsat bulamadan, Roberta konuşmaya devam etti. "İnanın ki hiçbir şey Mara'nın barbekü tavuklu pizzasını kaçırmaya değmez. *Hiii* hiçbir şey. Bir dahaki sefere işiniz çıkmamasına özen gösterin."

Mitch bana baktı.

Kahretsin.

"Şey..." diye lafı ağzımda geveledim.

"Mara Teyze'nin pizzasına bayılırım!" diye cıyıkladı Billie.

Kahretsin!

"İşe geri dönsem iyi olacak!" dedim, ama sesim ne yalık ki bu yeni ve zorlu krizden kaçmak için bir o kadar caresiz çıktı.

"Hayır hayır, acele etme canım," dedi Bay Pierson cö-

mertçe. “Ya da, ne tür bir yatağınız var?” dedi Mitch’e dönüp. Kahretsin.

Mitch düşünmeden “Hangi türler var?” diye sorunca, Bay Pierson’ın suratında bir gülümseme belirdi.

“Evlat, bir ustanın alanına girmiş bulunuyorsun. Yatağının iyi yönlerini methedemiyorsan, Mara sana edebileceğin bir yatak bulur. O yüzden hazır buradayken Mara’nın sana mutlaka Spring Deluxe serisini göstermesi gerek.”

Hayır! Mitch’e yatak falan göstermeyecektim!

Bay Pierson’ın kolundan sıyrıldım ve hafifçe yana kayarak “Mitch gerçekten de şok meşgul,” dedim. “Yapması gereken şeyler var. Bildiğiniz gibi Denver sokakları asla uzun süre temiz kalmaz.” Mitch’e bakıp yanıt vermesi için teşvik ettim. “Öyle değil mi?”

“Spring Deluxe serisine bakacak kadar vaktim var,” diye homurdandı Mitch.

Gözlerimi kısıp ona baktım.

“Harika!” dedi Roberta. “Akşam yemeği molasına çıkıyorum, Mara. Çocukları da alıp Kentucky Fried Chicken’a götürüyüm.” Billie’ye baktı. “KFC yemek ister misin?”

“KFC!” diye bağırdı Billie. Yani istiyordu.

“Billy?” dedi Roberta.

“Kulağa güzel geliyor,” dedi Billy kapıya yönelerek. Bir yandan Mitch’i izliyor ama onu izlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Roberta Billie’nin elini kaptı ve Mitch’e “Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi.

“Ben de,” dedi Mitch.

“Hoşça kal Mitch!” diye bağırان Billie, Roberta’yla birlikte uzaklaşırken Mitch’e o kadar hızlı el salladı ki eli bulanık gözüktü.

“Hoşça kal Billie,” diye seslendi Mitch uzaklaşmakta olan ve el sallayan Billie’ye, sonra Billy’ye baktı ve “Görüşürüz dostum,” dedi.

“Görüşürüz,” diye mırıldandı Billy ve hızla Roberta’yla kız kardeşinin peşine takıldı.

“Seni Mara’nın becerikli ellerine teslim ediyorum,” dedi Bay Pierson. Birden eliyle sırtımı pek de hafif olmayan bir biçimde itti ve Mitch’e doğru iki adım sendeledim.

Sonra uzaklaşmaya koyuldu. “Unutmayın, bütün gün eve tıkılıp siparişlerinizin gelmesini beklemeyin diye satın alınan ürünleri iki saat içerisinde teslim ediyoruz.”

Onun uzaklaşmasını izlerken bir yandan da sakinleşmek için içime derin bir nefes aldım. Sonra başımı yana eğip Mitch’e baktım.

“Sanırım artık kimse görmeden gidebilirsin,” dedim.

“Spring Deluxe’i görmeden mi?” diye sordu. Bakışlarında bir kez daha sevecen bir ifade belirmişti. Benimle dalga geçtiğini fark ettim.

Karnımdaki bıçak daha da derinlere saplandı.

“Hiç komik değil,” diye fısıldadım.

Bakışları suratımı incelerken gözleri yine donuklaştı. Sonra düşünceli bir hal aldı ve bana doğru bir adım attı.

Geriye çekildim.

Durup ayaklarıma baktı. Sonra, suratıma baktı ve bir adım daha attı.

Yine geri çekildim.

Üstüme gelmeye devam edince, yataklardan birine çarptığım için durmak zorunda kaldım. İşte, o zaman bana yaklaştı.

Kahretsin.

Ona bakabilmek için başımı geriye attım. “Mitch...”

“Aslında, onların hepsi çok komikti,” diye yanıt verdi

daha önceki lafıma.

“Hayır, kesinlikle komik değildi,” dedim. “Bak, benim yanımda olmak istemiyorsun ve şu anda kaçmak için bir fırsatın var.” Başımla ön kapıyı işaret ettim. “Git.”

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi davrandı. “Komik olmayan tek şey, arkadaşının işim çıktığı için pizzanı yemediğimi söylemesiydi. İşte o komik değildi.” Başını biraz daha yaklaştırdı. “Arkadaşlarına hep yalan mı söylersin, Mara?”

Gözlerinin içine bakınca artık durumu komik bulmadığını veya dalga geçmediğini fark ettim. Ne düşündüğünü bilemiyordum, ama durumu komik bulmadığı veya dalga geçmediği belliydi. Hiç alakası yoktu.

“Genellikle özel hayatımla ilgili çok konuşmam,” dedim. “Bak...”

“Çünkü özel bir hayatın yok,” dedi.

Ağzımı sımsıkı kapattım ve aniden burnumu sızlatan gözyaşlarımın akmaması için direndim, çünkü söylediği şey ve durumumu biliyor olması canımı gerçekten de yakmıştı.

Sonra “Bak,” dedim. “Galeri katında sadece ben ve Roberta çalışıyoruz. O yüzden gerçekten de işimin başına dönmem gerek.”

Başını kaldırdı. Gözleri ikimizden, bir sürü mobilyadan ve yataktan başka bir şeyin bulunmadığı kocaman galeriyi taradı. Bunun ardından tekrar bana baktı. “Şimdi de bana yalan söylüyorsun.”

Kahretsin. Neden salak gibi davranıyordum?

“Mitch...”

“Bunda başarılı olduğunu da söyleyemem.”

“Şey...”

“Neyden korkuyorsun Mara?”

Dudağımı ısırıp yanıt verdim. “Şey...”

“Seni bu kadar korkutan şey nedir?”

Tam bir polis dedektifi gibi davranıyordu ve beni tamamıyla çözmüştü. Bundan nefret ediyordum.

Omzuna baktım.

“Hem senin gibiler derken ne demek istedin?” diye sordu ısrarla.

Eyvah.

Yine gözlerinin içine baktım. “Şey...”

“Senin gibiler nasıl kişiler?”

Hızla yana bir adım attım, sonra geriye gittim. “Spring Deluxe serisini görmek ister miydin?” diye soruverdim.

Yine bana döndü. “Hayır, neden seninle olmak istemediğimi düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Onu duymazdan gelip “Sıra dışı yataklardır,” dedim.

Aramızdaki mesafeyi aştı. Ben geriye gitmeye başlarken, kolunu uzatıp belimin etrafına doladı ve daha fazla uzaklaşmama fırsat vermeden beni durdurdu. Diğer kolunu da sırtıma atıp beni köşeye kıştırdı.

Yine Mitch’in kollarındaydım. Bu sefer iş yerimde. Harika.

“Sana seninle olmak istemiyormuşum gibi bir izlenim mi verdim?” dedi.

Evet. Aynen öyle yapmıştı. Bana kafamı kuma gömdüğümü söylediği zaman ve bunu tekrarladığı zamanlar. Bana etrafımda neler olup bittiğini bilmediğimi söylediği zaman. Daha hemen hemen on dakika önce benimle birlikte dinlenme odasındaiken de etrafımda neler olup bittiğini bilmediğimi ve kafamı kuma gömdüğümü söylemişti.

Ona bunu hatırlatmadım. Bunun yerine, “En kaliteli ürünlerimizden biridir, o fiyata değer. İnan bana. Bir kere deneyince satın almak isteyeceksin. Hem Bay Pierson

muhtemelen benim personel indirimimden faydalanmana da izin verir.”

“Sorularımın hiçbirine yanıt vermeyeceksin değil mi?”

“Lumbar desteği çok önemlidir. Spring Deluxe yatakları hem müthiş bir konfor sağlar, hem de kusursuz bir destek,” dedim yanıt vermek yerine. Bunların doğru olduğunu biliyordum, çünkü hepsini kendim deneyimlemiştim ve broşürdeki tanıtım yazısını harfiyen ezberden tekrarlıyordum.

Tepeden bana baktı ve artık ne istediğimi anlaması, kollarını indirmesi ve geriye çekilmeme izin vermesi için dikkatle kollarını ittim.

Bunu yapmadı.

Alçak sesle “Billy bana ona Noel Baba’nın gerçek olmadığını söylemişim gibi bakıyor,” dedi.

Gözlerimi yumdum.

“Bunu sen yaptın,” dedi Mitch. Gözlerimi açtım.

“Billy Noel Baba’nın gerçek olmadığını biliyor. Bill ona bunu çoktan söylemiş. Böylece Noel’de ona hediye almakta kurtulmuş.” Kuzenim Bill’in gerçekten de rezil herifin teki olduğunu destekleyen bir bilgi daha vermiştim. Gerçi Bill’in bunun teyit edilmesine ihtiyacı yoktu. Rezilliği artık mermere kazanmıştı.

Mitch başını sallayıp “Muhteşem,” diye homurdandı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Mitch biraz yaklaştı. “Ona yaklaşmayı başarmıştım. Senden başka kimseye güvenmediği halde, ben bunu yapmıştım. Sonra sen bunu mahvettin. Bunu sen yaptın Mara.”

“Bu hafta sonu bunu yine başaracağına eminim Mitch,” dedim sakın bir sesle.

“Billy’nin ona kimin düzgün davrandığı konusunda

duyarsız olduğunu söylemiyorum. Asıl önemseddiği şey, kız kardeşine ve sana kimin düzgün davrandığı. Şimdi, pazartesi günü çekip gittiğimi ve seni tek başına bıraktığımı düşünüyor. Henüz dokuz yaşında olabilir, ama yine de onu ve kız kardeşini yanına alarak ne kadar büyük bir yükün altına girdiğini biliyor. O yüzden de işe yaramaz herifin teki olduğumu düşünüyor. Bunu sen yaptın.”

Haklıydı. Ben yapmıştım. Lanet olsun.

“Ona durumu açıklarım,” dedim.

“Tabii. Bunu iyi yapacağına da eminim, çünkü Billy etrafında olup bitenlerin senden daha fazla farkında.”

Her yanım gerildi. “O konuyu tekrar açmasak olmaz mı?” dedim.

Mitch sessizleşti ve bunu suratıma dikkatle bakmak için yaptı. Daha önceki konuya geri dönüp “Sen ne tür insanlardansın, Mara?” diye sordu.

Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Sevecen bir yumuşaklıkla söylemişti bunları. Benimle uzun süre o şekilde konuşursa, her şey ortaya çıkabilir ve kollarına atılıp ona karşı hissettiğim o sonsuz aşkı itiraf edebilirdim. O yüzden, ona bir yanıt verme vaktinin geldiğine karar verdim.

“Senin türünden değilim, Mitch.”

Kaşlarını çattı ve “Benim türüm nedir?” diye sordu.

“Benim türüm olmayan bir tür.”

“İşte,” diye fısıldadı.

“İşte ne?” dedim.

“Yanılmışım. Kendi dünyana çekildiğinde zihninin iyi bir yer olmuyor. Hastalıklı, çarpık bir yer oluyor, ama sen oradan çıkmaya o denli korkuyorsun ki bulunmayı istediğin tek yer orası haline geliyor.”

Kollarını hafifçe sıktım ve “Zeki olduğunu ve bir dedektif olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama her şeyi bilme-

diğini de biliyorum. Özellikle de beni çözdüğünü düşündüğünü biliyorum, ama hakkımda her şeyi bilmiyorsun.”

“O halde haksız olduğumu kanıtla,” dedi hemen.

“Bunu bilmiyorsun, ama öyle olmadığımı kanıtlamamı istemezsin,” dedim.

“Neden? Benim türümden olmadığın için mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“O halde sen yanılıyorsun, ben haklıyım. Hakkında her şeyi biliyorum. Çünkü gerçek dünyada farklı türler yoktur, sadece çarpık ve hastalıklı zihinli ya da aptal birisi öyle olduğunu düşünür. Aptal olduğunu düşünmediğimden, ilk ikisinin geçerli olduğunu düşünüyorum. Ama bu şekilde düşünerek hayatını boşa harcayacaksan dediklerimin üçü birdensin.”

Bu son derece başarılı sözlü saldırıdan sonra beni hızla bıraktı. Dönüp mağazadan çıkışını izlerken hafifçe sallandım. Yine burnum sızlıyordu, ama bu sefer gözlerime dolan ıslaklığı dizginleyemedim ve etrafı bulanık görmeye başladım.

Kapı Mitch’in ardından kapandıktan sonra Bay Pierson’ın “Spring Deluxe’a yaklaşmamışsınız bile!” diye seslendiğini duydum.

İçime titrek bir nefes çektim. Gözyaşlarımı gizlemek için ona bakmadan “Mitch kendi yatağından memnunmuş, Bay Pierson!” diye seslendim.

O “Çok yazık,” diye mırıldanırken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Öyleydi. Beni ağlatacak kadar yazıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Bu Mara'yla Anlaşabilirim

Nick Drake'in kendime hazırladığım ilk liste Birinci Dinlenme Şarkı Listemde bulunan *Pink Moon* şarkısını dinleyerek arabamla apartman bloğuna yanaştım.

Biraz rahatlamam gerekiyordu.

Cumartesiydi, saat gece dokuz kırk beşi ve işten Mitch'in beni beklediği evime dönüyordum. Hayatımda hiç olmadığım kadar yorgundum. Sonraki günlerde ve haftalarda Mitch'le ve diğer her şeyle yüzleşeceğimi bildiğimden, yorgunluğumu daha da derinden hissettim, ama bu diğer şeylerin ne olduğunu bilmiyordum. Sadece çok yorucu olacağını biliyordum.

Çarşamba günü izinli olduğumdan çocukları okula götürmüş, sonra eve gelip ikinci yatak odasındaki bütün eşyalarımı boşaltmışım. Eşyalardan bazıları için kendi odamda, depoda ve oturma odasında yer bulmuştum. Derken, teslimatçılar gelip çocuklara Piersons'dan aldığım yatakları ve şifonyerleri kurdular. Ayrıca Japon şiltemi de alıp götürdüler, çünkü teslimatçılardan Jay isimli olanla muhteşem bir pazarlık yapmıştık. Tüm bunlar olup biterken çamaşır işini halettim. Sonra da market alışverişine gittim.

Çocuklar küçüktü, ama bir sürü kirli çamaşır çıkardıklarını ve epey iştahlı olduklarını fark etmiştim.

Yiyecekleri eve getirdim, ortalığı toparladım ve bunların ardından günün uçup gittiğini ve çocukları vaktinde alabilmek için hemen çıkmam gerektiğini fark ettim. Tekrar arabama koştum, çocukları okuldan aldım ve yeni yatakları için çarşaf takımlarını kendileri seçebilsinler diye alışveriş merkezine götürdüm. Sonra onlara ayakkabı almaya gittik. Billy'nin spor ayakkabıları oldukça yıpranmıştı, Billie'nin ayakkabıları da eskimişti ve her kızın bileceği gibi, Mitch'in ona aldığı şirin elbiselere uymuyordu.

Billie'nin ayakkabılarını alırken, onun daha da çok ayakkabı almak istediğini gördüm (Bu Billie'nin fikriydi, ama itiraf etmem gerekir ki ben de onunla hemfikirdim. Bunlar çok şirin küçük kız ayakkabılarıydı ve Billie'nin mutlaka onlara sahip olması gerekiyordu).

Billie'yle Billy'nin birkaç düzgün kıyafeti daha olması gerektiğine karar verdim. Ayrıca, kesinlikle yeni pijamalara ve iç çamaşırlarına da ihtiyaçları olduğundan biraz daha kıyafet aldık. Bunun ardından, para harcamayı kesmem gerektiğine, yoksa bir sonraki maaşımı alana dek konserve çorba içmek zorunda kalacağımıza karar verdim. Böylece eve döndük ve çocuklara akşam yemeği hazırladım. Yataklarını yaptım ve giysilerini yeni şifonyerlerine yerleştirdim. Yaşlarından dolayı beni neyse ki fazla zorlamayan ödevlerini yapmalarına yardımcı oldum. Son olarak, çocuklar yattılar ben de yemek masasını toparladım.

Daha sonra, Lynette'i arayıp ona olan biten her şeyi anlattım. Gerçekten de her şeyi. Mitch de dâhil olmak üzere her şeyi. Arkadaşım nutuk atma moduna geçemedi ve olmadığım bir On Buçuk olduğuma beni ikna et-

meye çalışmadan önce, ona yorgun olduğumu ve yatmam gerektiğini söyledim. İyi kalpli olduğundan ve senelerce bana nutuk atmanın hiçbir yere varmadığını bildiğinden, bir şey demedi.

LaTanya perşembe günü izinliydi ve çocuklara benim için o gün göz kulak oldu. LaTanya çocukları okula götürme ve alma listesinde olmadığından, yirmi dakika araba sürüp onları okula bırakmak, yarım saat araba sürüp okuldan sonra LaTanya'nın dairesine bırakmak ve yine yarım saat araba sürüp Piersons'a geri dönmek zorunda kaldım. Dolayısıyla öğle yemeği molam uzamış oldu. Bay Pierson tek kelime bile etmedi, ama bunu sık sık yapamayacağımı yoksa çocuklarla konserve çorba içmek zorunda kalacağımızı biliyordum. Bu iş o şekilde gidecek olursa çöpten yemek toplayıp bir muşamba altında yaşamaya başlardık.

Cuma günü izinliydim. O sabah çocukları okula bıraktıktan sonra hızla eve geri döndüm ve evi temizlemeye koyuldum. Çocukları Koruma Hizmetleri'nin ziyarete bir saat geç kalması da iyi oldu, çünkü adeta bir cerrah titizliğiyle evi köşe bucak temizlemem çocuk yetiştirme becerimi kanıtlıyormuş gibi işlerime devam edebildim. Eve gelen adam eve şöyle bir baktığında, o cerrahlara özgü temizliğin pek bir anlamı olmadığını, hatta hiçbir şeyin bir anlamı olmadığını anladım. Klipsli defterine bir şeyler not etti ve bana patronumun, Bradon'ın, Brent'in, LaTanya'nın, Roberta'nın ve "Dedektif Mitch Lawson" isimli birisinin "hiç görmedikleri kadar" muhteşem referanslar verdiklerini söyledi.

Sonra da Bill hapiste olduğu ve ben koruyucu aile kurslarını başarıyla tamamladığım müddetçe çocukların benimle yaşayabileceğini, ama ÇKH'nin sık sık arayıp her

şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeceğini söyledi.

Sonunda iyi bir haber duymuştum.

Adam gittikten sonra çocukları okuldan aldım ve hep birlikte okul sonrası çocuk bakım merkezlerini dolaşmaya çıktık. Tabii, çocuklar pahalı olan merkezi sevdiler. Daha doğrusu, Billie orayı sevdi. Billy sadece Billie'yle hemfikir olmayı tercih etti. Onları merkeze yazdırdım, sonraki haftaki programımı anlattım: Salı günü izinliydim, diğer günler dokuz buçuktan altı buçuk civarına kadar çalışacaktım. Cumartesi de izinliydim, ama çocuk bakım merkezi bununla ilgilenmiyordu çünkü hafta sonları açık değillerdi. Çocukları bir sonraki cumartesi ne yapacağımı bilmiyordum.

Mitch'in cipinin yanına park ederken bunu da ertesi günün yapılacaklar listesine ekledim.

O gece kendime bir kadeh şarap alıp mumlarımı yakacak, Birinci Dinlenme Şarkı Listemi alçak sesle çalıp rahatlayacaktım.

Saat tam on birde dediği gibi eve gelen Mitch'ten kurtulduktan sonra bunları yapabilecektim. Billy'yle hatamı düzeltmek için biraz konuşmuş, ama konuşmayı berbat etmişim. Odasından çıkıp Mitch'e merhaba dememesi (Billie tam aksine onu coşkuyla karşılaşmıştı), konuşmayı berbat ettiğimi doğruluyordu. Beni gördüğüne zaten pek de mutlu olmayan Mitch biraz daha mutsuz oldu. Neyse ki, bunu Billie'yi havaya kaldırıp yanağından öperek ve kıkırdamasına neden olarak gayet iyi gizlemişti.

Ona hızla çocuklar için öğle yemeği ve akşam yemeği seçeneklerini anlattım ve rahatına bakmasını söyledim. Sonra, gidip Billy'ye hoşça kal derken Mitch konusunda iyi davranmasını, çünkü Mitch'in iyi birisi olduğunu söyledim. Ama Billy'nin surat ifadesini görünce bunun da bir

işe yaramadığını anladım. Onunla konuştuktan sonra Billie'yle bir sarılma ve öpüşme seansı yaşadım. En sonunda, Mitch'e hoşça kal dedim ve Mitch çenesiyle selam vermekle yetinince hızla dairemden sıvıştım.

Şimdi geri dönmüş merdivenleri çıkıyordum ve o zorlu işi tamamladıktan sonra, o gece şaraptan, mumlardan ve müzikten vazgeçip sadece yatmaya karar verdim.

Kilidi açıp kapıdan içeri girdim ve Mitch'in koltuğa uzanmış beysbol maçı izlediğini gördüm.

Tanrım, koltuğa uzanmış haliyle ne kadar da yakışıklı gözüküyordu.

Bana baktı ve tepeden tırnağa süzdü.

"Tanrım, çok bitkin gözüküyorsun," dedi, ama bunun haricinde kılını bile kıpırdatmadı.

Harika, çok bitkin gözüküyordum. Hiç şüphesiz bu yüzden hiç çekici de gözüküyordum.

"Çünkü öyleyim," dedim içeri girip çantamı fiskos masasına bırakırken. "Çocuklar bugün iyi miydi?"

"Billie ayı göğе benim astığımı düşünüyor, ama bence Billie herkes hakkında öyle düşünüyor. Billy'ye hâlâ gerzeğin teki olduğumu düşünüyor."

O halde, yarı yarıya başarılı olmuş sayılırdı. Daha kötüsü de olabilirdi. Ama muhtemelen günün tamamını gerzeğin teki olduğunuzu düşünen dokuz yaşındaki bir çocukla geçirmek de eğlenceli değildi.

Kendime not: Billy'yle tekrar konuş.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve koltuğumda uzanmış haline baktım. Koltuğumda öyle uzanmışken son derece yakışıklı olduğu için ona uzun uzun bakmak retinalarımı yakacağından ve retinalarıma ihtiyacım olduğundan, bakışlarımı televizyona çevirdim. Boş boş televizyon ekranına baktım. Farkında olmadığım şey, o kadar yor-

gun ve bitkin olduğum için ekrana bakmaya başladıktan sonra bunu bir süre yapmış olmamdı.

“Ayakkabılarını çıkar Mara,” diye Mitch’in bir emir savurduğunu duydum ve otomatik olarak dengemi sağlamamak için kolumu sandalyenin arkasına dayadım. Bir ayağımın ucuyla diğer ayakkabımı çıkardım, sonra diğer ayakkabımı çıkarmak için aynı şeyi yaptım.

Güzel. Kendimi daha iyi hissettim.

Tekrar Mitch’in sesini duydum. “Maçı sonuna kadar izlememin bir sakıncası var mı?”

Vardı. Sakıncası vardı. Gidip yatmak istiyordum. O aşırı yorgunluk haliyle üstüne atlamak gibi sonradan pişman olacağım bir şey yapmadan önce, Dedektif Mitch Lawson’ın koltuğumdan kalkmasını istiyordum. Yorgundum, ama bunu yapmak için asla fazla yorgun olamayacağımı düşünüyordum.

Ama Mitch bütün gün çocuklara baktıktan sonra, geçitten benim dairemde kendi dairesine gideceği sürede oyunun birkaç saniyesini kaçırmak istemiyorsa ona nasıl hayır diyebilirdim?

“Rahatına bak,” diye mırıldandım boş boş ekrana bakmaya devam ederek. “Bira ister misin?” diye sordum.

“Bana bira getirecek kadar enerjin var mı?” dedi.

“Ancak o kadar var,” diye mırıldanıp arkamı döndüğüm gibi mutfağa girdim. Buzdolabını açıp “Bud, Coors, Newcastle veya Fat Tire mı?” diye sordum.

“Coors,” diye seslendi Mitch.

Şaraptan vazgeçip ben de bira içmeye karar verdim. Şarap için bir tirbuşon ve bir kadeh gerekiyordu. Birayyorsa kapağı açıp doğrudan şişeden içebilirdiniz. Tirbuşonla ve kadehle uğraşamayacaktım. Hem zaten şarap beysbol-la iyi gitmezdi. Herkesi kabullenen Cubs taraftarları bile

beysbol izlerken şarap içen birisini küçümseyebilirdi.

Kapakları açtım, oturma odasına geri döndüm ve şişeyi elimden alabilsin diye Mitch'e yeteri kadar yaklaştım. Şişeyi alınca, ben de tekli koltuğa çöktüm.

Birayı kana kana içtim. Epeyi içtim. Tadı güzel geldi.

"Oh," dedim içtikten sonra. Ayaklarımı kaldırıp fiskos masasına dayadım.

"Bütün gün o topukluların içinde ayakların acımıyor mu?" diye sordu Mitch. Bunun üzerine, sandalyemin yanındaki sivri ve yüksek topuklu ayakkabılara baktım.

Sonra, bakışlarımı televizyona çevirdim.

"Acıyor," dedim.

Senelerdir her gün topuklu ayakkabı giydiğim halde, dediğim doğrudu. Ayaklarım hâlâ acıyordu.

Biraz daha bira içip Dodger oyuncularından birinin vuruşunu kaçırışını izledim.

Mitch'in kımıldadığını ve bira şişesini fiskos masasına koyduğunu hayal meyal fark ettim. Hayal meyal hissetmediğim şeyse, beni oturduğum yerde çevirip ayaklarımı kucağına koymasındı.

Başımı hızla çevirip ona baktığımda, artık yatar pozisyonda olmadığını gördüm. Koltuğun benim tekli koltuğuma en yakın ucunda doğrulmuştu, ayaklarım kucağında ve kendi ayaklarını fiskos masasına dayamak için kaldırıyordu.

"Şey..." dedim konuşma becerimi yeniden kazandığımda. "Ne yapıyorsun?"

İki elinin parmaklarını ayaklarımdan birine bastırdı, avuçlarını etrafına sardı ve ılıklığı, baskıyı, gücü ve lanet olsun ki... *Cenneti* hissettim.

"Ayaklarına masaj yapıyorum," dedi bir süre sonra; uzun ve kaslı bacaklarını önüne uzatmış televizyona ba-

karken elleri sihirli bir biçimde hareket ediyordu.

“Şey... Mitch, ayaklarımda bir sorun yok,” dedim profile.

“İşim bittiğinde daha iyi olacaklar,” dedi bakışlarını televizyondan ayırmadan.

Yanılmıyordu.

“Bence...” diye itiraz etmeye koyuldum ve bana baktığında artık profilini değil, o güzel suratını gördüm.

“Mara, keş sesini ve rahatla.”

“Peki,” diye mırıldandım.

Bir an için bana baktı, sonra başını sallayıp televizyona döndü, ama elleri bir an için bile beni cennetteymişim gibi hissettirmeyi kesmedi.

Kendimi rahatlamaya zorlarken, biramı içip beysbol maçını izledim. Mitch bir ayağıma masaj yapmayı tamamladı ve diğerine geçti. Biraz daha bira içip maçı izledim; bu arada Mitch'in becerikli elleri, kendi başıma beceremediğim şeyi yaptı ve beni rahatlamaya zorladı.

Rahatlamıştım. Biramı bitirmiştım, şişe koltuğun yanında yerde duruyordu, göz kapaklarım yarıya kadar kapanmıştı, muhtemelen kapanmak üzereydi ki Mitch'in elleri masaj yaptığı ayağımdan ayrıldı ve diğer bacağıma geçip bu sefer baldırıma masaj yapmaya koyuldu.

“Şey... Mitch?” dedim.

“Sessiz ol ve rahatla bebeğim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Tamam,” diye fısıldadım. Bunu bana bebeğim dediği, yumuşak bir sesle söylediği ve elleri harikalar yarattığı için yaptım. Sonra, bacaklarıma daha rahat ulaşabilsin diye sandalyede biraz aşağı kaydım.

Ben televizyona bakarken, Mitch bacaklarımdaki gerilimi yok etti ve birlikte Dodgers'ın dokuzuncu ve son vu-

ruşun ikinci yarısında iki sayıyla maçı alışını izledik.

Mitch'in elleri bacaklarımda hareket etmeyi kesince, ayaklarını masadan çekince ve benimkileri nazikçe masaya koyunca başımı geriye attım. Mitch'in ayağa kalkışını da o muhteşemliğini görebilmek için başımı koltuğun arkasına dayayarak izledim. Bana doğru eğilişini, ellerini iki yanıma sandalyenin kollarına dayayıp suratını benimkine yaklaştırdığını izledim.

"Bu Mara'yı sevdim," dedi alçak sesle. "Bu Mara'yla anlaşabilirim."

Neden söz ettiğini bilmiyordum.

"Ben her zaman bu Mara'yım," diye fısıldadım daha yüksek sesle konuşamayarak. Bunun nedeni yorgun ve rahatlamış olmam değildi, suratının benimkine o kadar yakın duruşunu seviyordum. İsmimi öyle alçak sesle söyleşi de hoşuma gitmişti. Birkaç santim eğitilip onu öpmek için tüm irademi zorluyordum.

"Hayır hayatım, her zamanki Mara kendisini etrafına ördüğü o kozaya öylesine sıkı sıkıya sarıyor ki, asla özgür kalamayacak."

Eyvah. Yine o konudan söz ediyordu.

"Lütfen Mitch, çok yorgunum. O konuya dönmsek olur mu?"

"Tamam," dedi hiç tereddütsüz. "O konuya girmeyiz, ama yorgun oluşundan faydalanıp sana şunu söyleyeceğim: Beni dünyana alırsan, belki sana yardım edebilirim ve belki artık bu kadar yorgun olmazsın."

Onu asla dünyama almayacaktım.

"Yorgunluğa alışırım."

"Ya alışırsın ya da tükenirsin."

"İdare ederim."

Bana bakarak başını salladı ve ellerinden birini koltu-

ğun kolundan çekti. Elini kaldırıp her zaman ensemden kaçan bir tutam saçı alıp kulağımın arkasına sıkıştırdığında, nefesimi tuttum. Bana çok yakın durduğu, çok yakışıklı olduğu ve o şefkatli dokunuşu asla yaşamadığım bir şey olduğu için içime hoş bir his yayıldı.

Bir kere bile bunu deneyimlememiştim.

Çok güzeldi.

Parmaklarını kulağımın arkasından çeneme indirirken konuşmaya devam etti. “Bebğim, bir savaşçı olmadığını hissediyorum. Sen sadece hayatta kalmayı biliyorsun. Bu boktan olaylar yüzünden yıpranmamak için bir savaşçı olman gerekiyor.” Eliyle çenemi kavradı, gözleri suratımı taradı, hoş bir ifadeyle fısıldadı: “Geçmişte neler yaşadığını öğrenmek için para bile vermeye razıyım,” dedi.

Aptallık edip “O kadar da ilginç değildi,” dedim.

Derhal gözlerimin içine baktı. “Ama bir şey vardı demek ki.”

Kahretsin.

Mitch’le konuşurken kendime not: Mitch bir polis dedektifiydi ve her zaman insanın ağzından bilgi almasını bilirdi. O yüzden, onun yanında kalkanları indirmek yoktu.

“Sadece normal, günlük hayatta yaşanan bir olaydı. Bir sürü insan benden çok daha kötülerini yaşıyor,” dedim.

Gözlerini gözlerimden ayırmayınca ve içime çok hoş bir his yayılmasına neden olarak başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayınca “Bir sürü kişi,” dedim yine.

“Normal, günlük hayatta yaşanan şeyler birisinin senin gibi hayattan geri çekilmesine neden olmaz,” dedi.

“Hayattan geri çekilmiyorum,” dedim. “Bir işim var. Arkadaşlarım var. Bir arabam...”

Mitch elini suratımdan çekti ve tekrar sandalyenin koluna yasladı. Sonra da beni şaşırtan sözleriyle lafımı

kesip tamamıyla hayretler içinde bıraktı.

"Benden hoşlanıyorsun," dedi.

Boğazımın tıklandığını hissettim.

Fısıldayarak konuşmayı başarabildim. "Pardon?"

"Benden hoşlanıyorsun," dedi yine.

Koltuğumda doğruldum, ama Mitch kımıldamadığı için, kaçacak yerim yoktu ve aptalca başımı kaldırıncı suratına daha da yaklaşmış oldum.

"Senden hoşlanmıyorum," diye yalan söyledim.

"Yalan," dedi Mitch. "Benden o kadar çok hoşlanıyorsun ki, bundan ödün kopuyor."

Tanrım! Ne düşündüğümü anlamasından nefret ediyordum.

"Hoşlanmıyorum!" diye yine yalan söyledim.

Beni duymazdan geldi. "Senin gibi bir kadın, senin gibi görünen, giyinen ve benden hoşlanan bir kadın gözümden kaçmaz, beni itelemez ve benden ödünün kopması için gizli bir nedeni yoksa arkadaşlarına hakkımda yalan söylemez."

Tamam, işimiz bitmişti.

"Gitmen gerek," dedim.

Beni duymazdan gelmeye devam etti. "Benden ölesiye korkmasına neden olan herhangi bir sırrı olmayan bir kadın bana pizza yapar. Bana hayatından söz eder. Benimkini sorar. Hakkında bir şeyler anlamaya her yaklaştığımda bana öfkelenmez."

"Eh, bu konuları iyi biliyorsundur. Ne de olsa, senden 'hoşlanan' bir sürü kadın dairene girip çıkıyor," dedim öfkeyle.

"Demek dikkat etmişsin," dedi.

"Fark etmemek güçtü."

"Hayır Mara, dikkat etmişsin."

Bu konuda yanılmıyordu.

Bu meseleyi geçiştirmeliydim.

“Mitch, sana hatırlatmak isterim ki, şu pek umursamadığını söylediğin ama sürekli sözünü ettiğin pizzayı sana pişirdiğin gün dairende bir kadın vardı.”

“Mara, ben de sana şunu hatırlatmak isterim ki sana on beş dakika içinde geleceğimi söylemiştim; yani, seninle vakit geçirebilmek için ondan on beş dakikada kurtulmayı istiyordum.”

“Pizzamı yiyebilmek için!” dedim ters ters.

“Hayır,” dedi kükrer gibi. Sabrının taşmak üzere olduğu belliydi. “Seninle vakit geçirebilmek için.”

Öfkeyle suratına baktım. Konuşmaya devam etti.

“On beş dakika içinde buraya geldim, ama sen gitmiştin. Geri döndüğünde de sana geldim ve bir açıklama yapmaya çalıştım, ama kapıyı suratıma kapattın.”

“Geç olmuştu,” dedim.

Beni yine duymazdan geldi. “Onun geleceğinden habirim yoktu. Gelmesini istemiyordum. Geldiği için de mutlu değildim, çünkü aramızdaki ilişki bir süre önce bitmişti ama kendisini bunu anlamıyor. Ama esas olarak onun gelmesine mutlu olmamamın nedeni... Seninle... Vakit geçirmek istememdi.”

“Senden bu konuşmayı bir başka zaman yapmamızı rica edebilir miyim? Mesela... Hiçbir zaman,” dedim alaycı bir tavırla.

Mitch beni yine duymazdan geldi. “Seninle vakit geçirmek istediğim gerçeğini düşünmen bile neden bu kadar zor?”

“Mitch lütfen, çeneni kapatıp evine gider misin?” diye parladım.

“Tamam, bana dürüst bir yanıt verdiğinde çenemi kapatıp gideceğim.”

“Verdim bile,” dedim.

“Şu geçmişte yaşadığın önemsiz olay neydi?”

“Önemli bir şey değildi.”

“Önemsiz ve her gün başa gelebilecek bir olaysa, neden bana anlatmıyorsun?”

“Çünkü seni ilgilendirmiyor. Artık çeneni kapatıp gidecek misin?”

“Beni ilgilendirmediği için değil, mesele başka bir şey.”

“Tanrım! Çeneni kapatıp gider misin artık?”

“Tamam, gideceğim. Sen benimle konuştuktan sonra gideceğim.”

“Neden bu konuyu üsteliyorsun?” dedim ters ters.

“Sence neden?” dedi.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Acaba ben senden hoşlandığım için olabilir mi, Mara?”

Kendimi koltuğun arkasına ittirip şok içinde ona baktım.

Sonra, ruhumun kepenklerinin kapandığını hissettim ve “Kes sesini,” diye fısıldadım.

Suratımı süzdükten sonra gözlerime baktı ve benim gibi fısıldadı. “Tanrım, bunun bile ne demek olduğunu anlamak istemiyorsun.”

“Kes kesini,” dedim.

“Sen ne yaşadın?” diye fısıldadı yine.

“Kes sesini, Mitch.”

Elini tekrar çeneme götürdü ve yumuşak bir sesle “Bebeğim, sen ne yaşadın?” diye sordu.

“Kes sesini.”

Başparmağıyla çenemi okşadı. Tanrım, o kadar şefkatle okşadı ki. Sonra, parmakları yine saçlarıma gitti.

“Birisi seni incitti mi?”

Hâlâ çok nazikti.

Tanrım. Çok güzeldi.

“Lütfen sus artık.”

“Seni kim incitti bebeğim?”

“Kes sesini.”

Parmakları enseme kıvrıldı, suratını benimkine bir santim yaklaştırdı ve o sevecen gözleri bana artık çok yakındı. Çok ama çok yakın.

“Seni nasıl incittiler?”

İşte, o anda kontrolü kaybettim. Buna daha fazla dayanamadım. Bana o kadar yakın durduğu, kalın sesi o kadar tatlı çıktığı, elini elimin üstüne koyduğu ve ruhumu görebiliyormuş gibi gözlerimin içine baktığı için daha fazla dayanamadım.

Onu soru sormaktan vazgeçirmeliydim. Onu susturmalıydim.

Bunu yaptım. İki elimi birden kaldırıp başının iki yanına götürdüm ve onu kendime çekerken doğruldum. Son anda başımı yana eğip dudaklarımı sertçe onunkilere dayadım.

Kollarını derhal sımsıkı etrafıma doladı, beni kendisine çekti ve doğrulurken beni de bırakmadan kendisiyle birlikte kaldırdı. Bedenim onun kine sıkıca yaslanmıştı. Başını hafifçe eğdi, dudakları aralandı, benimkiler onun dudaklarını izledi ve dilini ağzıma soktu.

Tanrım.

Kollarımı boynuna dolayabilmek için ellerimi başından çektim. Tadı güzeldi, bedenime yaslanırken yarattığı his güzeldi ve birisi beni en son öptüğünden beri aradan uzun zaman geçmişti. Destry ve ben iki seneden uzun bir süre önce ayrılmıştık. O zamandan beri bir sevgili bir kenara, bir erkekle çıkmamıştım bile ve kesinlikle kimseyle öpüşmemiştim.

Öpüşmemiz bir harikaydı. Mitch bir On Buçuk olduğu, imkânsız bir şey gerçekleştiği ve bir İki Buçuğu öptüğü için değil. Sadece harika bir öpüşmeydi.

Ne yaptığını biliyordu ve ben de yaptığı şeyin tamamını sevmiştim.

Ellerimden biri bu yüzden ensesini kavrayıp yukarı doğru ilerlemiş olmalıydı. Parmaklarım saçlarına kaydı ve yumuşak olduklarını düşünmekte haklı olduğumu anladım. Aynı zamanda gürdü. Görüldüğü kadar güzel bir his yaratıyordu.

Onu, öpücüğünü daha fazla hissetmek için kendimi ona biraz daha yaslardım. Belimden aşağı kayan eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve neyse ki beni kendisine çekti. Boğazımın gerisinden bir ses çıkarken, diğer elimi kolumun altından geçirip sırtına sarıldım ve parmaklarım sırtının sert kaslarıyla buluştu. Çok hoşuma giden bu durumun yarattığı hisle, kendimi ona biraz daha ittim. Göğsümü göğsüne, kalçalarımı kalçalarına dayadım ve ellerimiz birleşmiş bir halde, başlarımız hareket ederken dilim onun diline karıştı. Tekrar tekrar pozisyon değiştirerek dillerimiz birbirine kilitlendi, dans etti, birbirini içti ve bedenlerimiz sımsıkı birbirine yaslanarak birbirimizi kollarımıza hapsettik.

Hayatımın en muhteşem öpüşmesi idi; hatta tarihin en iyi öpüşmesi olabilirdi ve asla sona ermesini istemiyordum.

Her şey er ya da geç sona ererdi, ama öpüşmemizin sona erişini dünyamı sarstı.

Mitch dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, ama alnını alnıma dayadığını ve beni nefessiz bırakarak kolumu sırkarken hafifçe inlediğini hissettim. "Lanet olsun, *Tanrım*. Bebeğim, sen cidden iyi öpüşüyorsun."

Gözlerimi açınca, gözlerini tam karşımda gördüm ve düşünemediğim için düşünmedim. O yüzden de, aptalca ve nefes nefese “Tanrım, hayatımın en muhteşem öpüşmesiydi,” demeden kendimi alamadım.

Parmakları kafa derimde gerildi ve beni şok ederek “Aynen öyle,” dedi.

O anda, ikimizin de nefes nefese olduğunu fark ettim. Nefeslerimiz hâlâ birbirine yakın duran dudaklarımızın üstünde birbirine karışıyordu. Birbirimizin gözlerine bakıyorduk ve ikimiz de bir milim kıılmadığımız için hâlâ birbirimize sıkı sıkıya yaslanıyor, birbirimizi kollarımızda tutuyorduk.

“Evet,” diye fısıldadı kollarını biraz daha sıkarak. Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve gözlerinde o sıcacık ifade belirdi. “Bu Mara’yla anlaşılabirim.”

Gözlerimi yavaşça kapattım.

Tanrım. Ne yapmıştım?

Gözlerimi açıp geri fısıldadım. “Mitch...”

Başka bir şey söylememem fırsat kalmadan, kapı gümbür gümbür çalındı.

Derken annemin “Marabelle Jolene Hanover!” diye bağırdığını duydum. “Lanet olasıca kapıyı hemen aç!”

İşte o anda, bedenim ve suratım dehşetle kaskatı keşildi.

Onuncu Bölüm

Annem ve Lulamae

Mitch'in kollarında donakalmıştım. Bedeninin gerildiğini, başını hızla kaldırdığını hissettim ve kapının gümbür gümbür çalınışını, annemin ve Bill'in annesi Lulamae Teyzemin onunla birlikte bağırışını duyduğumda zihnim boşalıverdi.

Annemden kesinlikle daha çatlak ve kötü kalpli olan Lulamae Teyzem. Bu çiftte bela demekti.

Onları evden ayrıldığımdan beri görmemiştim. İkisini de neredeyse on üç senedir görmemiştim.

Tanrım! Gecenin onundan sonra kapımda ne işleri vardı? Hatta neden oraya gelmişlerdi?

"Şu lanet olasıca kapıyı aç!" diye bağırды annem.

"Siktir," diye mırıldandı Mitch ve bakışlarını arkamda kalan kapıya çevirdi. Beni bıraktı ve kapıya yöneldi.

Bir anda boşlukta kaldım, odaklanıp öne atıldım. Mitch'in elini kapıp onu sertçe, çaresizlik içinde kendime çevirdim. Başını çevirip bana baktı.

"Yapma," dedim yalvarır gibi. Suratımdan hissettiğin panik belli olmalıydı ki elimi tutan parmakları gevşedi ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Marabelle!" diye cıyıkladı Lulamae Teyzem. "Sen bu

kapıyı açana ve lanet olasıca torunlarımı bana verene dek buradan gitmiyoruz.”

Bunu duyunca Mitch'i anında bıraktım, hızla geriye adım atıp fiskos masasına çarptım ve dehşet içindeki gözlerimi kapıya çevirdim.

Bill. Onları aramış olmalıydı. Lanet olasıca, rezil Bill.

“Aç şu kapıyı!” diye bağırdı annem, ama Mitch bir anda önüme geçip burnumun dibinde durdu.

“Çabuk anlat,” diye fısıldadı.

“Annemle Bill'in annesi gelmiş,” dedim. “Lulamae Teyzem.”

“Kötü haber mi?”

Evet anlamında başımı salladım. “En kötüsünden.”

“Burada yaşayan tek akrabalarının Bill ve çocukları olduğunu söylediğini sanıyordum,” dedi Mitch.

“Burada yaşamıyorlar. Iowa'da yaşıyorlar. Onları oradan ayrıldığımdan beri görmedim. Aradan on üç sene geçti.”

Mitch'in gözleri parıldadı. “O sersem onları aramış,” diye homurdandı.

Yine evet der gibi başımı salladım.

“Marabelle!” diye bağırdı annem.

Derek'in o karmaşa arasında “Ya sesini alçalt ya da polisi arayacağım,” dediğini duydum. “Siktir git!” diye bağırdı Lulamae Teyzem.

“Demek yakın değilsiniz,” dedi Mitch. Omzundan gözlerine bakınca, dikkatle gözlerimin içine baktığını gördüm.

“Evdeyken aramız iyi değildi,” diye fısıldadığımı duyunca Mitch çenesini sıkı.

Derken kapı tekrar yumruklandı ve Lulamae Teyzem “Çabuk kışını yataktan kaldırıp kapıyı aç!” diye bağırdı.

“Bağırmayı kesin!” diye seslendi Derek.

“Çocuklar?” dedi Mitch.

Başımı salladım. “Bill onlardan en az benim kadar nefret eder. Çocuklar ikisini de tanımıyor.”

“Marabelle!” diye çılgık attı annem.

“Sen ortadan kaybol,” dedi Mitch emir verir gibi. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Ne?” dedim.

“Tamam, polisi arıyorum,” dedi Derek.

“Hemen ara! Umarım ararsın. Çocuk kaçırın lanet olasıca birisinin yan dairesinde yaşıyorsun!” diye bağırırdı Lulamae Teyzem.

“Mara, hemen,” dedi Mitch telaşla. “Hemen kaybol.”

“Ben...”

Elleriyle suratımı kavradı. “Hemen bebeğim.”

Tamam der gibi başımı salladım. Koridorun sonunda çocukların odasının bulunduğu yere koştum. Yandaki duvara sırtımı dayadım, derin bir uykuda olmaları ve sesleri duyup uyanmamaları için dua ettim.

Bunun ezik bir davranış olduğunu biliyordum, ama umurunda değildi. Iowa’yı terk etmemin nedenleri vardı ve o nedenlerin her ikisi de o sırada kapımda duruyordu. Mitch iri yarı bir erkekti ve polis memuruydu. Karşısında bulacağı şeyi görmesini istemediğim halde, o saf panik hali içinde aklımdan geçen tek şey onun bu durumu benden daha iyi savuşturabileceğiydi. Bu durumdan sıyrılabilirdi. Ben de kanımda bu durumla baş edebilecek gücü taşıyordum. İçinde uyur vaziyetteydi ve o parçamın uyanmasını istemiyordum.

O yüzden, Mitch’in kapıyı sadece eşikte duracak ama benim dışarısını göremeyeceğim kadar aralayışını izledim.

Sonra annemin “Eh, en sonun... Sen de kimsin?” dediğini duydum.

“Ben Dedektif Mitch Lawson,” dedi Mitch.

Kısa bir sessizlikten sonra Lulamae Teyzem “Mara’nın burada oturduğunu sanıyordum,” dedi.

“Mara burada oturuyor,” dedi Mitch boş bulunarak. Sonra, bir o kadar daha boş bulunarak yalan söyledi. “Biz sevgiliyiz.”

“Mara bir *polis* memuruyla mı sevgili?” dedi annem sanki Mitch bir seri katil olduğunu söylemiş gibi şok, inanmazlık ve tiksinti dolu bir sesle.

“Evet, bir *polis* memuruyla sevgili ve sizinle arasının bozuk olduğunu söyledi. O yüzden sanırım gitseniz iyi olacak,” dedi Mitch.

“Arası bozukmuş! Doğru. İşte, bu harika. Maraballe ‘Sütten Çıkmış Ak Kaşık’ Jolene Hanover’ın anneciğiyle arası bozukmuş demek. Kıcımla gülerim buna,” dedi annem.

Bunu neden komik bulduğunu bilmiyordum, çünkü *gerçekten* de öyleydik. On seneyi aşkın bir süredir görüşüp konuşmamak arası bozuk demekti. Tabii, annem muhtemelen bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordu.

“Dediğim gibi, gitseniz iyi olacak,” dedi Mitch yine.

“Bana torunlarımı verirseniz giderim,” dedi Lulamae Teyzem araya girip.

Demek öyleydi. Buraya gelmelerinin nedeni buydu. Tam da korktuğum şeydi. Kahretsin!

“Mara geçici olarak çocukların velayetini aldı, o yüzden ne yazık ki bunu yapamam,” dedi Mitch.

“Geçici velayetmiş, ne saçma. Onların küstah bir sürtük-
le değil, büyükanneleriyle birlikte olmaları gerekiyor. Şimdi beni içeri al da torunlarımı alayım,” dedi Lulamae Teyzem.

“İçeri zorla girmemenizi öneririm, yoksa buraya devriyeleri çağırmam gerekecek,” dedi Mitch. Polis konuşmasına geçtiği anda, annemle teyzemin içeri girmeye çalıştıklarını anladım.

Kahretsin.

“Beni torunlarımdan ayıramazsın!” diye cıyakladı Lulamae Teyzem.

“Torunlarınızı gayet iyi tanıyorum, hanımefendi. Bir kez bile sizden söz etmediler,” dedi Mitch sakın bir ses tonuyla yarı yalan olan bir şey söyleyerek ve doğrudan yalan olan bir şeyle devam ederek. “Öğretmenleri ve müdürleri de sizden söz etmedi.” Sonra, doğruyu söylemeye koyuldu. “Okul kayıtlarındaki acil durum bağlantıları Mara. Bill Winchell şu anda tutuklu. Kaçma riski bulunduğundan kefaletle bırakılması söz konusu değil. Avukat tutacak parası yok ve polisin elindeki kanıt gayet yeterli. Bunların haricinde, çocuklara bakmaya uygun değil, bunu destekleyecek kanıtlarsa çok daha fazla. Mara’nın geçici velayeti muhtemelen yakında tam velayete dönüşecek ve siz bu kritere uymuyorsunuz. Torunlarınızı görmek istiyorsanız size Mara’yı uygun bir zamanda aramanızı, medeni bir biçimde isteklerinizi konuşabileceğiniz bir yer ayarlamanızı öneririm. Mara ondan sonra torunlarınızı ne zaman ve nasıl göreceğinize karar verir. Şimdi, torunlarınızla konuşmak istiyorsanız, Mara’nın onları görmenizi engellemesini istemiyorsanız, biraz sessiz olmanızı, arabanıza geri dönmenizi ve buradan ayrılıp Mara’yı dostane bir biçimde bu konuyu görüşmek için aramanızı tavsiye derim.”

“Eh, *polis* bey, lanet ağzından çıkan bu havalı lafların yarısını anlamadığım için torunlarımı görmeden sesimi kesip buradan gitmemi unutabilirsin,” dedi Lulamae Teyzem hışımla. Gözlerini yumdum.

“Polisler neden böyle konuşur ki?” diye sordu annem teyzeme.

“Ne bileyim,” dedi teyzem.

Tanrım. “Gerzek Sürtük”le kankası Sürtük Gerzek

Denver'da"dan bir bölüm izliyorduk sanki. "Merkez?" dedi Mitch; ona baktığımda kulağında telefonu olduğunu gördüm. Konuşmaya devam etti. "Evet, ben Dedektif Lawson. Evergreen'e birkaç devriye yollamanızı istiyorum. C Blok. Üst kat. Rahatsızlık çıkaran birileri var."

"Az önce polisi aramadın, değil mi?" diye cıyaktı Lulamae Teyzem.

"Lanet olsun!" diye bağırdı annem. "Bırak da kadın to-runlarını görsün! Ona izin vermek ne kadar zor olabilir?"

"Öyle mi? Teşekkürler. Görüşürüz," dedi Mitch telefonunu kapatıp onlarla konuşmaya devam ederek. "Bir kere daha bağıırırsanız, kapıyı yumruklarsanız, çocukları veya Mara'nın komşularını uyandırırırsanız, ikinizi de kelepçeler, kendim kaldırıma çıkarır ve sizi neyle suçlayacağım konusunda yaratıcı davranırım. Seçeceğim şey 'kamu huzurunu kaçırmak' gibi basit bir suç da olmaz. Sakın sabrımı denemeyin, dalga geçmiyorum. Çok ciddiylim."

Mitch'in bu sözleri sessizlikle karşılandı ve en az sözleri kadar surat ifadesinin de ciddi olduğundan öyle olduğunu düşündüm. Ses tonu cidden ciddiydi. Annem ve Lulamae dünyanın en zeki kadınları değillerdi, ama hapishane hücrelerine yabancı da değillerdi. Sık sık oraya düşmüşler, oradan asla hoşlanmamışlardı.

Mitch "Sanırım konuşmamız bitti," dedi. Biraz duraksadı, sonra bir başka yalan söyledi. "Hanımlar." Kapıyı kapattı.

Dışarıdan "Kapıyı *nasıl* yüzüme kapatırsın?" diye boğuk bir ses geldi.

Lulamae Teyzem'di.

"Domuz!"

Bu da annemdi.

Mitch'in bana yaklaştığını gördüm. Dışarısı sessizleşin-

ce, çocukların kapısına gidip dikkatle açtım ve içeri baktım.

Billie örtüsü üstünü yarı örter halde yatakta sere serpe yatıyordu. Tek elinde Mitch'in ona aldığı pembe renkli oyuncak ayı vardı ve derin bir uykudaydı. Billy'ye bacaklarını karnına sımsıkı çekip yan dönmüş, ellerini yastığının altına koymuştu.

Şükürler olsun Tanrım.

Geri çekilip kapıyı yine dikkatle kapattım ve arkama bakınca Mitch'in geldiğini gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı, ben de evet anlamında başımı salladım.

Sonra, hızla koridordan ön kapıya geçtim ve gözetleme deliğinden baktım. Bir şey göremediğim için kulağımı kapıya dayadım, ama bir şey de duyamadım.

Sonra, kapının yanındaki duvarın önüne geçtim ve başımı duvara vurdum. Bunu tekrar tekrar yaptım. Mitch yanı başıma geldiğinde hâlâ devam ediyordum.

Kolumun üstüne elini doladı ve beni duvardan uzaklaştırırken "Tatlım," diye mırıldandı. Ona baktım.

"Haklı olduğumu anlamışsındır," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, durumu komik bulmuş ve tam olarak neden söz ettiğimi biliyormuş gibi bana baktı. Gözlerim dudaklarına, ardından da gözlerine kaydı.

"Gerçek dünyada farklı türden insanlar olmadığı konusunu tekrar tartışmak ister miydin?" dedim.

"Mara," diye fısıldadı.

"*Annemi* bu eve çağırmak ister misin? *Annemin* yanına koymak? Bir kıyaslama yapmak?"

Kolumu çekip beni kendisine çevirdi ve iki kolunu birden etrafıma doladı.

"Evet," dedi. "O tartışmayı yapabiliriz, çünkü hâlâ yaşıyorsun. Ama ben bu fırsatı kullanıp sana yanıldığını

ve tüm bunları tek başına üstlenemeyeceğini söylemek isterim. Artık eskisinden de haklı olduğumu biliyorum; zaten önceden de haklıydım,” dedi. Duygusal olarak yerle bir olduğum halde, elleri beni yatıştırmak için sırtımda aşağı yukarı gidip gelmeye başlayınca itiraf etmem gerekirdi ki yarattığı his hoşuma gitmişti.

“Ben haklıyım. Sen benden tamamıyla farklı bir dünyada yaşıyorsun,” dedim ısrarla.

“Tatlım,” diye mırıldandı; dudakları seğirdi. Nedense bu durumu komik bulmuştu ama hiç komik değildi.

“Annen muhtemelen ikili takımlar giyiyordur.”

“Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum,” dedi.

“Birbirine uyan şık kazaklar ve hırkalar,” dedim.

“Başka?” dediğinde doğru bir tahminde bulunduğumu anladım.

“Fularlar da takıyordur,” dedim tahminimi desteklemek için.

“Başka?”

Evet, fular da takıyordu.

“Eminim ki takımlarını kusursuzca süsleyen çok şık fularlar seçiyordur.”

“Mara,” dedi her an kahkaha atacakmış gibi bir sesle.

“Annem göğüs dekoltesi bir şey mi giymişti?”

Bunu söylemem etkili oldu. Suratındaki o keyifli ifade uçu ve irkildiğini fark ettim. Yani, annemi aynen dediğim gibi görmüştü; annemin o halini görmemiş olsa aklında çirkin bir kavram olarak kalırdı, ama artık beynine çirkin bir anı gibi kazınmıştı.

“Göğüs dekoltesi bir şey giymişti,” dedim omzuna mırıldanarak. Dehşet içindeydim, çünkü annem göğüslerini fazlasıyla sergilerdi. Lulamae Teyzem de muhtemelen aynı şekilde gelmişti.

Mitch'in "Mara," dediğini duyunca ona baktım.

"Denesek bile asla yürütemezdik," diye fısıldadım. Elleri sırtımı okşayarak beni teselli etmeyi kesti, teki belimin etrafına dolandı, diğeri de ensemde saçlarımın arasına gitti.

"Kes sesini," diye fısıldadı.

"Benden farklı bir dünyada yaşıyorsun," dedim yine. Başını bana eğdiğini gördüm. "Sen üst bölgedesin, ben daha aşağı bir bölgede. İki zıt kutup asla birleşmez."

Bunları tam beni öptüğü anda söylemiştim.

"Kes sesini," dedi yine beni öperken.

"Mitch..."

"Tamam, bebeğim, sesini ben keseceğim."

Başını eğip bu sefer beni ağzını açarak öptüğünde, ayaklarımı yerden kestiğinde, dünyamı salladığında ve tarihin en iyi öpüşmesini bana sunduğunda bunu gerçekten de yaptı.

Dudaklarını benimkilerden çektiğinde, onu kendime doğru çekmiş bedenimi sımsıkı bedenine yaslamıştım. Elim saçlarının arasındaydı. Çok ama cidden çok güzel saçları vardı.

"Saçların harika," diye fısıldadım dudaklarına.

Dudaklarını ayırmadan gülümsedi.

Beni tekrar öptü; o kadar güzel öptü ki dudakları dudaklarımdan ayrıldığında artık başımı dik tutamaz haldeydim. Başımı eğip alnımı omzuna dayarken, düzgün nefes almaya çalıştım.

"Kahretsin, cidden harika öpüşüyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

Yanıliyordu; asıl güzel şeyleri kendisi yapıyordu. Ben sadece olup biten o güzel şeylerde hevesli bir katılımcıyım.

Olanlar beni huzura kavuşturacak gelişmeler değildi.

Mitch'in tarihin en iyi öpüşen adamı oluşunun üstüne, onunla ilgili tüm diğer harika şeyler, komşum oluşu ve ben-den "hoşlandığını" söylemesi huzurun tam zıttı demektir.

"Hâlâ burada ne işin var?"

Mitch sese döndü, ben de arkasına baktım ve Billy'nin üstünde pijamalarıyla koridorun ağzında durduğunu gördük. Hâlâ uykuluydu ve biraz da asabi gibiydi. Harika. Görünüşe göre beş dakika önce uyur taklidi yapan Billy tarafından Mitch'in kollarında yakalanmışım.

Mitch'in kollarından geri çekildim ve kuzenime doğru gidip "Billy..." dedim.

Öfkeli bakışlarını Mitch'ten bana çevirdi ve "Bağırın kimdi?" diye sordu.

Durup önünde dizlerimin üstüne çömeldim. "Bunu sabah konuşuruz," dedim yumuşak bir sesle. "Şimdi, bana bir iyilik yap ve yatağına geri dönüp uyu."

"O neden hâlâ burada?" diye sordu Billy beni duymazdan gelip. Sonra, tekrar başını Mitch'e çevirdi.

"O..."

Billy lafımı kesti. "Önce geliyor sonra ortadan kayboluyor, sonra tekrar gelip sana dokunuyor. Yarın da çekip gidecek mi?"

"Tatlım yarın da burada sizinle vakit geçiriyor olacak, bunu sen de biliyorsun."

"Ya sonraki gün?"

"Ben..."

Billy Mitch' baktı. "Sensiz idare edebiliyoruz. Mara Teyzemin çalışması gerektiğinde Billie'ye ben de bakabilirim. Eskiden de hep öyle yapıyordum."

Elimi uzatıp çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Tamam, dostum," dedim sakince. "İlk olarak, Billie'yle tek başına olman doğru değil. Sen zeki bir ço-

cuksun ve kız kardeşine çok iyi bakıyorsun, ama babanın sizi yalnız bırakması doğru bir davranış değildi.” Billy dik dik bana bakmaya başladı; elimi geri çekip devam ettim. “İkincisi, sana iki kere Mitch’in iyi birisi olduğunu, bize yardım ettiğini söyledim ve bunlar doğru. Sana yardım eden kişilere aksi davranmazsın.” Ona biraz yaklaşıp daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam ettim. “Az önce gelenler annemle senin büyükannendi.” Bunu duyunca, Billy’nin bakışları daha da sertleşti. “Bunu sonra konuşuruz, ama babanla ben onlarla yakın değiliz. Buraya ne nedenle gelmiş olurlarsa olsunlar, bu konuda ne yapacağımı düşünmem gerek. Ama bunu yapabilmek için iş yüzünden bitkin olmamam gerek. Hem henüz saat on bir bile olmadı. Mitch’in bu konuda yardımcı olması benim için büyük şans ve bunu yaptığı için ona minnettarım.”

Mitch’in bakışlarını arkamda hissederken, Billy’nin de dikkatle suratıma baktığını görebiliyordum. “Torunlarını istediğini söyledi,” dedi Billy.

“Evet,” dedim.

“Bizi alıp götüreceksin mi?”

“Hayır,” dedim kararlılıkla.

“Bunu yapmayı deneyecek mi?” diye sordu ısrarla.

“Belki,” dedim dürüst davranarak.

Billy önce Mitch’e, sonra tekrar bana baktı. “Bizi burada tutman için o sana yardım edecek mi?”

“Dediğim gibi dostum, Mitch’in işi bu. O, öyle birisi. İnsanlara yardım eder,” dedim ona anlattıklarımı hatırlatarak.

Billy yine ona baktı. “Yine çekip gidecek misin?” dedi sert bir sesle.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Dönüp Mitch’e baktım.

“Daha önce de çekip gitmedim evlat,” dedi Mitch. “Her zaman geçidin karşısındaydım.”

“Gittin,” diye Billy onu suçladı ama yanıliyordu. Mitch’i ben yollamıştım. Billy de bundan etkilenmişti. Hem de çok.

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

“Tamam o halde, hayır. Bir daha asla çekip gitmeyeceğim,” dedi Mitch.

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Öfkeyle Mitch’e bakıyordum, çünkü *benim* tutamayacağım vaatlerde bulunuyordu.

“Billie seni seviyor,” dedi Billy ona.

“Ben de onu seviyorum.”

Billy ona dikkatle baktı, Mitch de bunu yapmasına izin verdi.

Sonra, Billy kararını verdi. “Ben tekrar yatmaya gidiyorum Mara Teyze.”

Oh, şükürler olsun. Bunun konuyu o an için ertelediği anlamına geldiğini biliyordum, ama benim de o sırada buna ihtiyacım vardı.

Ona döndüm. “Tamam dostum. Sabah görüşürüz,” dedim.

Billy Mitch’e baktı. “Yarın geri gelecek misin?”

“Geleceğim,” dedi Mitch.

Billy tamam der gibi başını sallayıp bana baktı, sonra arkasını dönüp odasına gitti.

Kapıyı ardından kapatmasını çömelerek bekledim, sonra ayağa fırlayıp hışımla Mitch’in yanına gittim. Elinden tuttuğum gibi onu ön kapıya götürdüm. Kapıyı açıp onu dışarı ittim ve geçidin Billy’nin bizi duyamayacağı bir yerine çektim, ama Mitch de harekete geçti. Elini kapıya uzattı, kapattı ve beni sırtımdan kapıya mıhlayıp önüme geçti.

Sonra, ellerini kalçalarımaya götürüp sırtıma ilerledi. “Hayır, tatlım,” dedi.

“Az önce yaptığın şeye inanamıyorum,” diye fısıldadım öfkeyle. Ellerimle omuzlarından onu ittiğimde suratını başka bir şey göremeyeceğim kadar benimkine yaklaştırdı ve onu itmeyi kestim.

“Beni bir lanet olasıca saniye bile o şekilde öpüp sonra da bunu yapabileceğini düşünüyorsan... Sonra, Karavan Pisliği İkizleri kapına dikildi. Billy gelip bana kızdı. Tekrar ediyorum, beni öyle öpüp sonra da bir daha bu kapıdan örtülü geçide çıkarıp emirler savurabileceğini düşünüyorsan tatlım, kafanı gidip bir kontrol ettirmen gerek.”

“Bu senin kararın değil,” dedim.

“Gayet de benim kararım. Bir hafta önce bir hata ettim ve sinirlenip gittim. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Boğuluyorsun Mara. Geçidin karşısında yaşadığım yerde oturup buna seyirci kalmayacağım. Özellikle de bu, sen kendi kabuğuna çekildiğinde o ağzınla başka neler yapabileceğini öğrenme fırsatım olmayacak anlamına gelecektir. Ağzınla neler yapabileceğin derken, zehir zemberek saçmalıklar söylemenden de söz etmiyorum.”

“Mitch!” dedim yüksek sesle. Kollarından biri arkamdan yukarı yükseldi ve eliyle çenemi kavradı.

“Bebeğim,” dedi tatlı bir sesle. “Bir saniye dur, bir soluklan ve onların kapının arkasından bağırdıklarını duyduğunda neler hissettiğini düşün. Sonra, Billy’yi düşün. Sonra da öpüşmemizi. Bunları yaptıktan sonra bana ihtiyacın olmadığını, gitmemi istediğini söyle ve beni ikna et. Yarın çocuklara baktıktan sonra giderim.”

“Gitmeni istiyorum,” dedim hemen.

Sırtı, sonra “Mara tatlım, daha soluklanmadın,” dedi.

Ters bir ifadeyle suratına baktım. Sonra nefes aldım. Karavan Pisliği İkizleri’nin benimle işlerinin kesinlikle bitmediğini fark ettim. Bill beni tehdit etmişti ve yapabi-

leceği en kötü şeyi yapmıştı. Onlardan kendisi de nefret ettiği halde onları aramıştı, çünkü bana ulaşabileceklerini biliyordu. Hem bunlar daha sadece başlangıçtı ve en kötüsünü henüz görmemiştim.

Sonra önceki haftayı, Mitch'in ne tür bir yardımda bulunabileceğinden nasıl emin olmadığımı, ama bu yardım teklifini kabul etmediğim takdirde annem kadar aptallık edeceğimi düşündüğümü hatırladım. Tanrı biliyordu ya, bu yardıma ihtiyacım vardı. Dahası, çocuklar Mitch'ten hoşlanıyorlardı ve Billy'nin hayatına ilk kez büyük bir şans eseri düzgün bir erkek yetişkin giriyordu ve ben onu ondan uzaklaştırıyordum. Bunu tekrar yapamazdım. Bunun yapmamın nedeni (ki Mitch bu konuda haklıydı), ona karşı hissettiklerimin ödümü koparmasıydı ve bu durum, çocuklar için doğru olanı yapma becerim hakkında pek iyi bir şey söylemiyordu.

Öpüşmemizi düşünmemeye karar verdim. Bunu asla yapmayacaktım, bir daha da öpüşmeyecektik.

Mitch'e odaklandım. "Uyumam gerek."

"Mara..."

"Ama," diye lafını kestim. "Yarın yardım etmeye ne kadar istekli olduğunu konuşuruz."

"Bana ihtiyacın var mı diyorsun yani?"

"Çocukların seni sevdiğini söylüyorum, Mitch. Billy'nin sana ihtiyacı var ve yardım etmeye niyetliysen bunu kabul edebilirim."

Daha da çok sırtıttı. "Bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun."

"Her neyse," dedim. "Artık gidip uyuyabilir miyim?"

"Evet hayatım," dedi ama beni bırakmadı.

Bekledim.

"Beni bırakacak mısın?" diye sordum uzunca bir süre bir şey yapmadığını görünce.

“Evet, bana bir iyi geceler öpücüğü verdikten sonra,” dedi.

“Hayır. Artık öpüşmek falan yok. Bunu da yarın konuşuruz.”

“Eminim ki o konuşma da çok güzel olacak,” diye mırıldandı hâlâ lanet bir sırıtmayla!

“Alo? Dedektif Mitch Lawson?” dedim. “Beni bırakacak mısın?”

Bakışları derinleşti. Tıpkı benim sevdiğim hale gelince odağımı yitirdim. Bakışlarının değişmesine o kadar kendimi kaptırmıştım ki dudaklarının yaklaştığını fark etmemiştim. Son anda geri çekildim, başımı kapıya çarptım ve dudakları benimkileri okşadı.

“İyi geceler Mara,” derken dudaklarını geri çekmedi.

“İyi geceler Mitch,” dedim; nefes alıp verişim kesikleşti ve kalp atışlarım hızlandı.

Dudaklarıma karşı gülümsedi.

Sonra da beni bıraktı.

On Birinci Bölüm

Sınırlar

Bir erkeğin kalın ve çekici sesini andıran, uzaktan gelen mırıltıları, küçük bir çocuğun pek de kalın olmayan sesini, küçük bir kızın kesinlikle kalın olmayan sesini ve televizyonun sesini duydum.

Gözlerimi açıp alarmlı saatime baktığımda, neredeyse dokuza gelmek üzere olduğunu gördüm.

Gözlerimi kırptırdım.

Lanet olsun! Alarmım niye çalmamıştı?

Örtüyü üstümden atıp yataktan kalktım ve derhal banyomun kapısına koşup bornozumu aldım. Kısa geceliğimin üstüne geçirdim ve yatak odamın kapalı kapısına koştum.

Sonra hızla tekrar banyoya koşup, lavabomun üstündeki raflarda duran ve insanoğlunun bildiği ve bende takıntı boyutuna ulaştığını bildiğim her renkte saç lastiğini içeren koleksiyonumun durduğu pembe renkli güzel kâsedden bir lastik aldım. Odamdan fırlarken, bir yandan da saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir atkuyruğu biçiminde bağladım.

Oturma odası / mutfak / yemek odası alanıma girdiğimde, fiskos masasının üstünde yarısı dolu bir çörek kutusu, bardak altlarının üstünde olmayan boş süt bardakları ve

televizyonda bir çizgi film oynadığını gördüm. Billy'nin kolu tekli koltuğuma yayılmıştı, Billie'ye koltuğuma yayılmış olan Mitch'in üstüne yayılmıştı.

Hepsi bana baktı.

"Mara Teyze! Mitch bizi dışarı çıkarıp çörek aldı!" diye bağırdı Billie, ama Mitch'in üstündeki yerinden kıpırdamadı.

Öyle yaptıklarını çörekleri ve Billie'nin ağzının etrafındaki yapış yapış çikolata kremasını gördüğümde zaten anlamıştım.

"Görebiliyorum bebeğim," dedim. Sonra, Mitch'e döndüm ve saat dokuzdan önce koltuğuma yayılıp çocuklarla birlikte çörek yemiyor olması gerektiği için gözlerimdeki görünmez lazer ışınlarını suratına diktim. Hatta saat on bire kadar orada olmaması gerekiyordu. Ne yazık ki gözümdeki retinal lazer ışını işime yaramadı ve Mitch oralı bile olmadı.

"İstediklerimizden almamıza izin verdi," dedi Billy. Ona bakınca, üstündeki yeni tişörtünün ön tarafının pudra şekeriyle kaplı olduğunu fark ettim.

"Ona teşekkür ettiniz mi?" diye sordum.

Billie başını hızla Mitch'e çevirdi, ellerinden birini kaldırıp göğsüne vurdu ve suratına "Teşekkürler Mitch!" diye bağırdı.

"Evet, teşekkürler Mitch," dedi Billy de itaatkâr bir tavırla.

Ne yapacağımı bilemeden, seçenekler aklımdan geçip dururken orada dikildim. Önceliği Billie'nin çikolata kaplı ağzına vermeye karar verdim. Böylece mutfağa girdim, bir kâğıt mendil aldım, ıslattım ve koltukta uzanan Mitch'le Billie'nin yanına gittim. Yanlarında diz çöktüm ve Billie'nin çenesini tutup ağzını sildim.

“Her tarafın krema olmuş hayatım,” diye mırıldandım suratını temizlerken.

“Biliyorum,” dedi ben ağzını silerken ve suratında muzip bir gülümseme belirdi. “Kremaları sonraya saklıyordum.”

Silme işini bitirip ona baktım. “Kaç tane çörek yedin?”

“Milyar tane!” dedi.

“Pekâlâ,” dedim. “Gerçekten kaç tane yedin?”

Elini kaldırıncâ çenesini bıraktım ve üç parmağını havaya kaldırdığını gördüm.

Görüyorsunuz değil mi? Çocuklar yemeleri gereken miktardan hep daha fazlasını yerlerdi. Billie’nin minnacık midesinde üç çöreğe nasıl yer olduğunu bilemiyordum.

Hâlâ muzip bir ifadeyle gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim, yine çenesinden tuttum ve uzanıp alnından öperken onu kendime çektim. Sonra onu bıraktım.

“Bana da var mı?” dediğini duydum Mitch’in kalın sesiyle. Ona döndüm.

“Dudaklarında krema falan yok,” dedim. Gözleri gülümseyince bunu bedenimin her yanında hissettim ve bir sonraki hamlemin kaçmak olduğuna karar verdim.

Doğrulurken Mitch’in ılık ve güçlü parmaklarının dizimin arkasını tuttuğunu hissedince, bu planımı tamamlayamadım.

Durup içime bir nefes çektim ve tepeden ona baktım.

“İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Evet, tabii ki. Spring Deluxe’a bayılırım,” dedim. Bir yandan da parmaklarının dizimin arkasını alev alev yak-tığını hissediyordum.

Bunu duyunca, gözlerindeki gülümseme tüm suratına yayıldı ve midemde o tuhaf hissi yarattı.

“Seni çocuklar mı içeri aldı?” diye sordum.

“Hayır. Yedek anahtarını bulup aldım.”

Yine gözlerimdeki retinal lazer ışığını devreye sokup, işe yaramasını dileyerek ona baktım. Yaramadı.

Sonra gayet mutsuz bir sesle “Yedek anahtarımı bana sormadan mı aldın?” dedim.

“Bana kedi evimdeymişim gibi davranmamı söylemiştin.”
Dişlerimi sıktım.

“Tam olarak öyle demek istememiştim.”

Mitch bir şey demedi. Biz konuşurken bir ona bir bana bakmakta olan Billie beklentiyle bana döndü.

Tam son anda aklıma bir şey geldi. “Acaba alarmlı saatimin neden çalmadığını biliyor olabilir misin?”

“Kapattığım için olabilir,” dedi.

Bunu duyunca kaskatı kesildim. Evime girmesi, ben uyurken yatak odama girip alarmı kapatması konusunda ne hissettiğime karar verebilmek için suratına baktım. Sonra, çocukları giydirip çörek almaya götürmesi hakkında ne düşündüğümü anlamaya çalıştım. Bunun ardından da ben uyurken çocuklarla vakit geçirmesi ve çörek yemeleri konusunu düşündüm.

Ben bir karara varmaya çalışırken gözlerini benden ayırmadı. Bundan pek de hoşlanmadığıma karar vermiştim.

“Belki de geçitte bir konuşma yapmamız gerekiyor,” dedim ve Mitch kahkahalarla gülmeye başladı. Nedense, Billie de aynı şeyi yaptı. Bacağımı Mitch’in elinden kurtarıp geriye çekildim. “Cidden, Mitch. Konuşmamız gerek,” dedim ısrarla.

Mitch suratındaki o kocaman gülümsemeyi bozmadan “Seninle sohbet etmek çok hoşuma gider hayatım, ama bunu hayatta o geçitte yapmayacağız,” dedi.

“Tamam,” diye parlayıp yatak odama yöneldim.

En iyi seçenek değildi, ama başka seçenek yoktu. Çocukların odası onlara aitti ve onlar için öyle kalmasını is-

tiyordum. Koridordaki banyo çok ufaktı. Dolayısıyla, tek seçenek yatak odamdı.

Elimdeki kâğıt peçeteyi banyomdaki çöp bidonuna atana ve Mitch odama girene dek odama geri dönmüştüm. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, tek ayağımı öne çıkardım ve ayağımı yere vurmamaya odaklandım. Başka bir şeye odaklanacak olursam şiddet içeren şeyler yapabilirdim.

Mitch kapıyı kapayıp sırtını yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni tepeden tırnağa süzdü.

“Şirin gecelikmiş,” dediğini duyunca, hızla ona baktım ve derhal üstünde pembe renkli minik çiçekler olan minnacık, krem rengi ve daracık pamuklu geceliğimi örtmek için sabahlığımın önünü kapattım.

Sabahlığı sıkıca önüme çektim ve odamdan dışarı fırlamadan önce neden üstüme yedi kat giysi giymediğimi düşündüm. Sonra, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bakışlarımı Mitch’e diktim.

Konuşmak için ağzımı açtım. Sonra vazgeçip kapattım. Sonra tekrar açtım. Sonra tekrar kapattım.

“Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum,” dedim.

“Yanıma gelip bana bir günaydın öpücüğü vererek başlamaya ne dersin?”

Gözlerimi kısıtım.

“Nereden başlayacağımı biliyorum,” dedim bu sefer.

Dudakları her an gülecekmiş gibi seğirdi. “Başla.”

“Bir kere, Mara Hanover’ın evinde bardak altlıkları kullanırız,” dedim.

Mitch yine gülecekmiş gibi oldu. “Tamamdır,” dedi.

“İkincisi, sınırlarımız vardır.”

“Sınırlar mı?”

“Evet, sınırlar,” dedim başımı sallayarak. “Mesela, Billy’nin ve Billie’nin odaları onlara ait olduğu için, orayı

kendilerine ait hissetmeleri için burada konuşuyoruz.”

“Tamam,” dedi.

“Bir başka örnek de şu olabilir,” dedim elimi öne uzatıp. “Burası benim alanım ve burada yalnız olduğumda ve uyduğumda, kimsenin içeri girmesine ve mesela alarmımı kapatmasına izin yoktur.”

“Peki, sen uyumuyorken mesela benim buraya girmeme izin var mı? Farzet ki, o şirin gecelik üstünde, uyanıksın, sabahlığını çıkarıyorsun ve beni şahsen Spring Deluxe’ın muhteşem özelliklerini keşfetmeye davet ediyorsun.”

Azıcık öne eğilip “Şaka yapmıyorum Mitch,” dedim.

“Ben de Mara,” dedi.

İçime bir nefes çekip geriye çekildim.

Pekâlâ, bu konuyu üstelemeyecektim.

“Üçüncüsü...”

“Bir dakika ikincisine bir geri dönelim,” diye lafımı kesti. Kapıdan uzaklaşıp bana yaklaştı. “Bu odanın sınırları konusunda bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

Geri geri gitmeye başladım. “Mitch...”

“Sırf bil diye söylüyorum. Söz konusu sen olduğunda, kendi yatak odamla ilgili sınırlarım yok.”

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı. Mitch hâlâ üstüme gelmeye devam ettiğinden, elimi kaldırıp onu engellemeye çalıştım. “Şey...”

“Sırf bil diye dedim,” dedi. Göğsü elime çarptı ve bedeni tüm alanımı kapladı. “Kendi yatağında uyuyor olsam da uyanık olsam da, mesela yanıma yatıp dilediğini yapmaktan çekinme.”

Tanrım.

Geçitte daha kararlı hareket etmiş olmam gerektiğini şimdi anlıyordum.

“Şey...” dedim yine. Mitch’in göğsü elime dayandı; ba-

kışlarını yatağıma ve tekrar bana çevirirken elleriyle belimi kavradı.

Tanrım!

“Rahat gözüküyor bebeğim,” diye fısıldadı.

“Şey...”

“Ama insan bu tür bir şeyi satın almadan önce denemeli. Bu konuda bana yardımcı olur musun?”

Biraz zor oldu ama kendimi toparladım.

“Diğer odada iki çocuk varken bana asılıyor musun?” dedim.

“Billie üç çörek yedi, Billy de dört tane. Beş dakika içerisinde ikisi de şeker patlaması yaşayacak ve çörek komasına girecek. Tahminimce bir saatimiz var.”

“Mitch, cidden, konuşmamız gereken önemli şeyler var.”

“Haklısın. İkimizin de yatağının sınırlarını belirlememiz çok önemli.”

Biraz ona yaklaşıp öfkeyle “Mitch!” diye fısıldadım.

Gözlerinde sevecen bir ifade belirdi. “Söz veriyorum, bir daha sen uyurken buraya girdiğimde alarmı kapatmayacağım.”

“Güzel, şimdi devam edebilir miyiz?”

Beni duymazdan geldi. “Ama bu yapmamaya söz verdiğim tek şey.”

Offff!

Ona biraz daha yaklaşıp “Tamam,” dedim. “Şimdi... Konuşmaya... Devam edebilir miyiz?”

Elleri belimden aşağı kayd, tek elini kalçama doladı, diğer elini de kürek kemiklerimin arasına götürüp sırttı ve “Tamam. Devam edelim,” diye pes etti.

İki elimi birden göğsüne yasladım. “Bu konuşmaya bana sarılmadığın bir anda devam etmeyi tercih ederim.”

Belimdeki eli daha da sıkılaştı, kürek kemiklerimin ara-

sındakini bastırdı ve kendimi ona yaslanır halde buldum.

Suratını benimkine yaklaştırıp tatlı bir sesle “Sanırım ricanın yanıtını aldın. Şimdi, devam ediyor muyuz?”

Gözlerinin içine baktım. Sonra, iç çektim ve bir an önce kahvemi içip işe gitmek üzere hazırlanabilmek ve çıkabilmek için konuşmayı hızla halletmeye karar verdim.

“Anahtarlarımın sende olmasından, içeri girip çocukları bana haber vermeden dışarı çıkarmandan dolayı içim rahat değil.”

Buna “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye yanıt verdi.

Başımı geri çekip “Pardon?” dedim.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu yine.

“İyiyim.”

“İyi uyuduğunu söylemiştin.”

“Evet, iyi uyudum.”

“Dinlenebildin mi?”

Neyi kast ettiğini anlayınca midemdeki o tuhaf ama güzel his geri geldi. Uyuyabileyim diye alarmımı kapatmıştı.

Tanrım.

“Mitch,” diye fısıldadım.

“Hayatım, ben geldiğimde çocuklar uyanmıştı. Sen hâlâ uyuyordun. Onlara giyinmelerini söyledim, alarmını kapattım, sonra da onları dışarı çıkardım ama sana bir not yazdım. En fazla on beş dakika burada değildik. Zor bir hafta ve çılgınca bir gece geçirmiştin, uyuman gerekiyordu.”

“Bunlar yardımlarının bir parçası mı?” diye sordum alçak sesle.

“Evet,” dedi aynı şekilde.

Güzel bir davranıştı. Hayatıma müdahale eden ve çizgiyi aşan bir davranıştı, ama yine de güzeldi.

Kahretsin.

"Başka nasıl yardımcı olacağın konusunda ortak bir karara varmamız gerek," dedim.

"Çocukların okul sonrası bakımlarıyla ilgili işi hallettin mi?"

"Evet."

"Onları okula ben götürmek isterim, çünkü saatleri sana uymuyor ama bana uyuyor. Onları okuldan almak için işten çıkabilirim ve okul sonrası gidecekleri yere götürebilirim. O yüzden, bunu da üstlenebilirim. Senden önce işten çıkarsam, onları oradan alır sen gelene dek birlikte vakit geçiririm. Hafta sonları çalışman gerekirse onlara bakabilirim. Arkadaşlarından biri bir terslik olduğunda yardımcı olamazsa, anneme veya kız kardeşim Penny'ye söyleyebilirim. Sana yardımcı olabileceğim şeyler var."

Suratına baktım. Buna yardım denmezdi. En zor işleri üstlenmek denirdi. "Bunlar çok fazla," dedim söylememe gerek olmadığı halde.

"Sorun değil."

"Senin bir işin, hayatın var," dedim.

"Bunları da hayatıma katabilirim."

Başımı salladım. "Bu durum beni rahatsız ediyor."

"Hayatım, Mara, sana sorun değil diyorum."

"Ama öyle. Beni çok az tanıyorsun. Onları hiç tanımıyorsun!" Sırf huzursuz olmamıştım, bir yandan da fena halde korkmaya başlamıştım.

"Seni de onları da tanıyacağım."

Başımı hafifçe yana eğdim. "Beni tanıdığında ve artık tanımak istemediğine karar verdiğinde ne olacak? Onlara ne olacak?"

Başını geriye attı, tavana baktıktan sonra "Tanrım, yine başladık," dedi.

Göğsünü hafifçe ittim ve “Mitch!” diye çıkıştım. Tekrar gözlerime baktı. “Ciddiyim.”

“Ciddi mi?” dedi. “Bak, geleceği göremem. Şu anda bildiğim tek şey, seni tanımak istiyor olmam. Bunu yapmaya kararlıyım. Ayrıca, içerideki iki çocuk zor zamanlar geçirmişler; bu dünyada onları önemseyen iyi insanlar olduğu dersini öğrenmeleri gerek, çünkü babaları onları kesinlikle umursamıyor. Sana bu duruma müdahale edeceğimi ve bu dersi öğrenmelerine yardım edeceğimi söylüyorum. İkimiz de yetişkiniz. İkimiz de iyi insanlarız. Bu yüzden, o iki çocuk bize her ne olursa olsun bunu hissetmeyecek.”

“Ben bunun...”

“Mara,” dedi beni sıkıp. “Bebeğim, şimdiki zamanda yaşaman gerek. Zihninde değil. Korkuların seni kontrol etmemeli. Beş ay sonra neler olacak diye düşünerek yaşamazsın. *Bugün* yüzleşmen gereken konular var. Bunlarla şimdi yüzleşmen gerekiyor. Sana güvenen iki çocuk var ve sırf sen vereceğin her kararı ince ince düşünüp hesaphyorsun diye hayatları her geçen gün daha iyiye gitmiyor. Artık bu tür seçeneklerin yok. Her gününü günü gününe yaşamalı ve kararlarını hızlı vermelisin. Sana yardım etmek için yanında olduğumu söylüyorum. Senin de çocukların da buna ihtiyacı var. Bana gerçekten de hayır mı diyeceksin?”

Haklı olduğunu fark edip sinir olunca, dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bunu ona söylemedim. Bunun yerine konuyu değiştirdim.

“Konuşmamız gereken başka şeyler de var.”

Bir an için bana baktı ve başını bir kere sallayıp iç çekti. Sonra “Evet, Karavan Pisliği İkizleri,” dedi.

“Şey, hayır, onlar değil,” dedim. “Ben şeyden söz edi-

yordum... Dün... Dün gece olanlardan.”

Gülümseyip başını tekrar salladı. “Tanrım, ne olduğunu söyleyemiyorsun bile.”

Gözlerini kısıp ona “Sana bunun bir daha olmayacağını söylemem gerekmiyor,” dedim.

Başını hafifçe arkaya atıp bana baktı. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

“Mitch!” dedim ters ters, elimle göğsüne vurarak.

Hâlâ gülmeye devam ederken “Tanrım, işte bu çok komikti,” dedi.

“Komik bir şey söylemiyordum,” diye yanıt verdim.

Bu sefer, sadece sırtarak “Hayatının en güzel üç öpüşmesinden sonra, benimle olan öpüşmelerden sonra, bana beni bir daha asla öpmeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Aynen öyle diyorum.”

“Yatak odanda kollarımda duruyorsun; üstünde seksi geceliğin ve sabahlığın var ve bana beni bir daha asla öpmeyeceğini söylüyorsun.”

“Evet!” diye bağırdım.

“Delirmişsin.”

“Delirmedim!” Sesimi yükseltmeye başlamıştım.

“Sorun değil tatlım, şirinsin.”

“Deli falan değilim!”

Birden, görebildiğim tek şey suratı oldu ve ifadesi bir kalp krizi kadar ciddiydi.

“Yine olacak Mara,” dedi kararlılıkla. “Seni öpeceğim ve sen de bana karşılık vereceksin. Sana başka şeyler de yapacağım, sen de bana yapacaksın. Bir erkekle aranda, ikimiz arasında geçen öpüşme gibi bir şey geçtikten sonra bu ilişkinin nereye gidebileceğini görmek istememen imkânsız.”

“Mitch...”

“Dilediğin kadar kendine bunun bir daha olmayacağını söyle, ama ben sana *olacağını* söylüyorum bebeğim.”

“Bence...”

“Konu kapanmıştır,” dedi. “Şimdi sıra Karavan Pisiği İkizleri’ne geldi.”

“Bizim bence şeyi konuşmamız...”

Bana baktı. Ben susup da başka bir şey diyemeyince “Tanrım, gerçekten de *söyleyemiyorsun*,” dedi.

Kahretsin! Söyleyemiyordum!

“Her neyse işte,” diye homurdandım.

Kolumu sıktı. “Evet, cidden şirinsin.”

Dik dik suratına baktım. “Biliyor musun Dedektif Mitch Lawson? Çoğu normal, aklı başında erkek kendilerini birdenbire babalarının peşinde Rus mafyası olan iki çocuğun koruyucu velisi olarak bulduğunda, bu babanın akrabalarının boktan ve ona göre çatlak, dünyadan haberi olmayan ve kafalarını kuma gören insanlar olduğunu gördüğünde, derhal birkaç kilometre uzaklaşırdı.”

“Evet, şanslısın ki tüm bunların şirin olduğunu düşünüyorum.”

“Karavan pisiği akrabalar şirin değildir!” dedim gerçeği söyleyerek.

“Doğru, o ikisi şirin değildi. Onlar gittikten sonra senin kafanı duvarlara vurman ve annemin fular taktığını tahmin etmen sırf şirin değildi, tapılasıydı.”

“İşte, aklın başında değil,” dedim.

Mitch bana sırtlamakla yetindi.

Devam!

“Pekâlâ,” dedim. Sonra onu “Geri gelecekler,” diye uyardım.

“Evet, bunu tahmin ediyordum zaten.”

“Çocukların onları görmesini istemiyorum.”

“Evet, bunu da tahmin ediyordum.”

“Bu durumda bir plan yapmamız gerek.”

“Aklına bir fikir geliyor mu?”

Buna “Cinayet işlemek tam olarak ne kadar yasa dışı?” diye cevap verdim.

Mitch yine kahkahalara boğuldu. Neyse ki bu sefer şaka yapıyordum. Yani, şaka yapıyor sayılırdım.

Mitch gülmeyi kestikten sonra beni yine sıktı ve “Şuna ne dersin?” diye sordu. “Bray, Brent, LaTanya ve Derek’e olanları anlatayım, onları görürlerse beni aramalarını söyleyeyim. Çocuklarla ben de bugünü dışarıda geçirmek için yapacak bir şey bulalım. Karavan Pislği İkizleri geçidin karşısında yaşadığını bilmediklerinden, çocuklarla benim dairemde vakit geçirebiliriz. Sen de gece eve döndüğünde onları benden alırsın. Gece geç saatte yine gelirlerse ve seslerini aşağıdan duymazsam ve müdahale edemezsem, beni ara gelip duruma el koyarım.”

“Bağırıp çağırırlarsa, çocuklar yine de onları duyabilirler.”

“Evet, ama bugün Billy’yle konuşup ona durumu anlatırım. Annenle teyzen bir karmaşa yaratırlarsa, bir devriyeyi arayıp onları gelip almalarını söylerim. Billie konusunda olayların akışına göre hareket ederiz.”

İyi bir plandı.

“Çocuklar ben eve gelmeden önce yatacaklar. Dokuz buçuk altı buçuk çalışma saatlerine yarın dönüyorum.”

“Pijamalarını getirip bende de kalabilirler. Sen eve geldiğinde onları kucağımda getiririm.”

Bu harika bir seçenek değildi, ama tek seçeneğim olduğundan tamam anlamında başımı salladım. “Peki.”

“Bugün Bob Pierson’ı arar, olanları anlatırım,” dedi Mitch. Bunun üzerine, kaşlarımı çattım.

“Neyi anlatacaksın?” dedim.

“Karavan Pisliği İkizleri’ni.”

Siktir. Bu hiç aklıma gelmemiştir.

Bill nerede çalıştığını biliyordu. Annemle Lulamae Teyzemin iş yerime geldikleri ve geldiklerinde çevirecekleri numaraların düşüncesi bile gözlerimi yum mama neden oldu.

Başımı Mitch’in göğsüne yasladığım ellerimin üzerine koydum.

Mitch elini kaldırıp boynuma masaj yaparken “Bunu düşünmediğini görebiliyorum,” dedi.

“Bill iş yerimi biliyor.”

“Hı-hı.”

“Çoktan onlara söylememişse bile söyler.”

“Doğru.”

“Kahretsin,” diye fısıldadım.

Bill’le konuşmam gerekiyordu. Karavan Pisliği İkizleri’ni engellemeliydi. Onlarla başa çıkamadığım için bunu yapmam gerekiyordu, ama daha çok işimi kaybetmem gerektiği için yapmalıydım. Hem komşularımdan da memnundum ve onların da beni sevmeye devam etmelerini istiyordum.

“Mara tatlım, bana bak,” dedi Mitch.

İçime bir nefes çekip başımı geriye attım ve ona baktım.

“Patronun seni çok seviyor. Bu konuda sorun çıkarmayıp seni koruyacaktır,” dedi Mitch bana.

“O da yaşadığım alan konusunda yanılıyor; o ikisini görünce bunu anlayacaktır,” dedim. Mitch başını salladı.

“Eminim birçok kişinin bu konuda yanıldığını düşünüyorsundur,” dedi.

Haklı olduğundan hiçbir şey demedim.

Mitch devam etti. “Bu da demektir ki belki de yanılan-

lar onlar değildir.”

Eyvah. Yine aynı konuyu açmıştı.

“Kahve içmem gerek,” dedim.

Dikkatle bana baktı. Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve sırtarak “Tamam,” dedi. Ama sonra kımıldamadı; sadece tek eliyle hâlâ boynuma masaj yapıyordu.

O yüzden “Şu anda demek istemiştım,” dedim.

Dudaklarının iki tarafı da yukarı kıvrıldı, gözlerinde çok tatlı bir ifade belirdi ve bana gülümsedi.

Midemi yine o his kaplayınca, dudağımı ısırıp ona baktım.

“Kahveden önce bir öpücük alabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır.”

“Sonra?”

“Hayır.”

“İşe gitmeden önce?”

“Hayır.”

“Eve döndüğünde?”

Ellerimle göğsünü itip ters bir tavırla “Hayır!” dedim.

“Peki,” diyerek beni şaşırttı ve hemen bundan istifade ettim.

“Güzel, bırak da gideyim. Kahve içip çocuklara bakmam gerekiyor.”

“Hayır.”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Pardon?”

“Hayır.”

“Mitch, bırak beni.”

“Hayır.”

“Mitch!”

Birden, boynuma masaj yapan eli durdu. Parmakları hareket etti, kafa derimin etrafında kıvrıldı ve başımı yana eğip beni öptü.

Kahretsin!

Ellerimle nafile yere göğsünü itip belime doladığı koldan kurtulmaya çalıştım. Dilinin dudaklarıma değdiğini hissettim, hoşuma gitti ve onu büyük bir çabayla itmeye çalıştım, ama dudaklarım yine de aralandı ve dili anında ağzıma girdi. Benim parmaklarım da derhal gömleğini kavradı, çünkü dilini hissetmek bana bunu yaptıracak kadar güzeldi.

Sonra, beni öpmeye devam etti ve bunu tutkuyla yaptı. Ben de ona fazlasıyla izin verdim ve aynı şeyi coşkuyla yaptım.

En sonunda başını kaldırdığında, alev alev yanan gözlerini gördüm; kolları etrafımda sıkılaştı ve “Beni tekrar öpeceğini söylemiştim,” dedi.

Haklı çıkmasından cidden nefret ediyordum.

On İkinci Bölüm

İşte Böyle Olacak

Daireme doğru basamakları çıkarken çok bitkin durumdaydım, ama bunun nedeni yaşadığım duygusal karmaşa değil, o gün Pierson Şilteleri ve Yatakları'nda cılgınca bir gün yaşanmış olmasıydı. İşin kötü yanı, iyi bir uyku çekmiş olduğum halde yine de bitkin düşmüştüm. İyi haberse, aralarında iki tane en büyük boy Spring Deluxe olan bir sürü yatak ve şilte satmıştım. Yani, Billy, Billie ve ben yakın gelecekte konserve çorbaya muhtaç kalmayacaktık; bu da onca bitkinliğime rağmen beni mutlu etmişti.

En üst basamağa vardım ve doğrudan Mitch'in kapısına gittim. Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdım, ama kapı daha elim değmeden içeriden açılıverdi. Şaşkınlıkla irkildim ve Mitch'in karşımda durduğunu gördüm; ancak Mitch eğilip elimi sımsıkı tutunca ve beni içeri çekince hareket edebildim.

Kapıyı kapattı ve bana döndü.

Tuhaf davranıyordu, ama bunu o anda pek fark etmemiştim çünkü evine bakmakla meşguldüm. Kapısının ardında çok uzun süredir merak ettiğim bir şey vardı ve oturma odasına baktığımda, bunun gerçekliği beni şok etti.

Harika mobilyalara *ve* harika bir zevke sahipti. Piersons'da çalışmaya başlamadan önce bir mobilya mağazasında çalışmışım ve mobilyaların iyi olduğunu ilk başta anlamışım. Ama gerçekten kaliteli mobilyalardı. Çikolata kahverengisi, kocaman, parçalara ayrılabilir koltuk hem çok rahat gözüküyordu hem de şıktı. Bunun önünde devasa boyutlarda, kare biçimli bir sedir duruyordu. Ağırlığı bir tonmuş gibi gözükken koyu renkli ahşap duvar ünitesinin bir ustanın elinden çıktığı belliydi. Bu üniteye, düz ekran televizyon, bir sürü CD, DVD ve kitap duruyordu.

Vay canına. Mitch her zaman çok şık giyinirdi ve binamıza taşındığından beri bir iki cip değiştirmişti, ama polis memurlarının ortalama bir maaşı olduğunu sanıyordum. Dairesi düşündüğümünden çok daha iyi kazandığını gösteriyordu.

"Hayatım," diye bana seslenince bakışlarımı muhteşem daireden ayırıp ona çevirdim.

Gördüğüm şey nefesimi kesti.

Bir terslik vardı. Ciddi bir sorun vardı.

"Billy'yle Billie'ye bir şey mi oldu?"

"Onlar iyiler," dedi Mitch. Elimi sıkı sıkı tuttuğunu fark ettim.

Eyvah.

"Terslik nedir o halde?" diye sordum hâlâ fısıldayarak.

Elimden çekip beni kendisine yaklaştırdı ve diğer eliyle boynumun yan tarafını tuttu. "Çocuklarla birlikte öğle yemeğine çıktık, sonra da Washington Parkı'na gittik. Derek'le LaTanya da gün boyunca onun kız kardeşinin evindeydiler. Bray çalışıyordu. Brent de spor kulübüne gitmişti."

Suratına bakıp bana neden bunları anlattığını anlamaya çalıştım.

“Eee?” dedim başka bir şey söylemeyince.

Mitch bir süre bir şey demeden bana baktı. Sonra, gözlerini yumdu ve “Kahretsin, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedi.

Beni korkuttuğu, hapiste olan kuzenim mafya tarafından arandığı ve annemle Lulamae Teyzem bizi rahatsız ettiğinden, ona yaklaşıp elimi göğsüne dayadım.

“Söyle artık,” dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerini açtı ve eliyle boynumu hafifçe sıktı. “Kimse yokken evde dairene girmişler. Evi yerle bir edip harap bir biçimde bırakmışlar.”

Tanrım!

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Çok üzgünüm bebeğim,” dedi benim gibi fısıldayarak.

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Annemle Lulamae Teyzem çatlıktı, kötü kalpliydi ve aptaldı. Her ikisi de bu konularda eşsiz becerilere sahipti, ama genellikle kendilerini sözel olarak ifade ederlerdi. Bu olay, çılgınlığı, kötülüğü ve aptallığı yeni bir seviyeye taşıyordu.

Mitch elimi bıraktı ve kolunu belime sarıp “Mara hayatım, geri dön,” dedi.

Ona baktım. “Durum ne kadar kötü?”

“Kötü.”

“Ne kadar kötü?”

“Kahretsin Mara,” diye mırıldandı ve elimi göğsünden çekip ensesine götürdü.

“Durum ne kadar kötü Mitch?”

Derin derin gözlerimin içine baktı. “Birden ona kadar bir sayı vermem gerekirse mi?” Evet anlamında başımı salladım. “On beş.”

Artık başımı dik tutamıyordum; önüme eğdim ve Mitch

o anda beni sıkı sıkı kendisine çektiği için göğsüne dayamak zorunda kaldım.

İçime derin derin nefes çekip duyduklarımı idrak etmeye çalıştım. Bunu beceremeyince de “Çocuklar gördüler mi?” diye sordum.

“Geri döndüğümüzde kapının aralık olduğunu fark ettim. Çocukları kendi daireme getirip seninkine gittim. Sonra da polisi aradım. Çocuklar görmediler ama bir şeyler olduğunun farkındalar. Billie bile temkinli davranıyor.”

Alnımı göğsüne sürterek tamam der gibi başımı salladım. En azından çocukların görmemiş olması iyiydi. İyi sayılırdı.

“Sen ve çocuklar bu gece burada kalıyorsunuz,” dedi.

Yine tamam der gibi başımı salladım.

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki hayatım, dairene gidip sana getireyim.”

Bu duyunca başımı kaldırdım. “Ben gidip alırım.”

“Bence oraya gitmeyi biraz ertelesen iyi olur. Bir sonraki izin günün ne zaman?”

“Salı.”

“O halde yarın gece gideriz.”

Gördüklerime tepki verebileceğim kadar vaktim olana dek dairemi görmemi istemiyorsa, durum hakikaten de on beş seviyesindedir diye düşünüp ona baktım.

Gözlerimi yumdum.

“Hayatım, ne istediğini söyle,” dedi Mitch. Bunun üzerine gözlerimi açtım.

“Oraya gitmem gerek.”

“Şu an gitmenin iyi olacağını düşünmüyorum.”

“Mitch, oraya gitmem gerek. Neler olduğunu tahmin ederek uyuyamam. Bilmem gerekiyor.”

“Vakit geç oldu, yarın da görebilirsin.”

“Mitch,” diye ona sokulup parmak uçlarıma yükseldim. “Lütfen, şu anda bilmem gerek.”

Dikkatle yine suratıma baktı. Sonra “Siktir, tamam,” diye homurdandı. “Bir dakika bekle de Bradon’dan veya Brent’ten buraya gelmelerini isteyeyim. Çocuklar uyanırlarsa burada birileri olsun.”

Tamam anlamında başımı salladım ve Mitch ellerinden birini belimden çekip kotunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı.

O bunu yaparken, ben de “Çocuklar şu anda neredeler?” diye sordum.

Yanıt verirken birkaç düğmeye bastı. “Billie ikinci yatak odamdaki çekyatta uyuyor. Derek’le LaTanya’nın bir şişme yatağı vardı. Onu Billy için Billie’nin uyuduğu yatak odasına koyduk.”

Telefonunu kulağına götürdüğünde dudağımı ısırardım. “Bray? Ben Mitch. Evet. Acaba ben Mara’yı eşyalarını alması için dairesine götürürken birkaç dakikalığına buraya gelebilir misin?” Duraksadı. “Sağ ol dostum.” Telefonu kapatıp tekrar arka cebine koydu ve kolunu yine belime doladı.

“Bu yeni bir seviye,” dedim ona bunu yaptığı anda.

“Pardon?”

“Vandalizm,” dedim. “Karavan Pisliği İkizleri için yeni bir seviye. Aptal, çatlak ve kötü kalplilerdi, ama...” Susup omzuna baktım.

Bunu bir süre yaptığımı ve Mitch’in bir şey demediğini fark ettim ve ona bakınca düşünceli düşünceli beni izlediğini gördüm.

“Ne oldu?” dedim.

“Bir şey yok,” diye yanıt verdiği anda kapı çalındı.

Mitch ellerini belimden çekti, ama elimi tutup kapıya

yöneldi. Kapıyı açtığında Bradon hem endişeli, hem de meraklı bir halde karşımızda duruyordu. Mitch ikimizi kenara çekti ve Bradon içeri girdi.

Bradon uzun boylu, sarışın ve ince yapılydı; gay olmasaydı ondan da platonik olarak uzaktan hoşlanıyor olabilirdim. Harika bir adamdı ve neyse ki gay olduğundan arkadaşım olabilmışti.

“Selam tatlım, nasılsın?” diye sordu. Başımı hafifçe yana eğdim ve dudaklarımın titrediğini hissettim. “Kahretsin,” dedi Bradon. Beni Mitch’ten kendisine çekip sımsıkı sarıldı. Ben de kollarımı sıkıca boynuna dolayıp ona sarıldım. “Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı kulağıma.

“Evet,” diye fısıldadım, ama buna kendim bile inanmadım.

“Artık durumu bildiğimize göre, hepimiz tetikte olacağız. Sen ve çocuklar iyi olacaksınız,” dedi Bradon beni teselli etmek için.

Bray uzun ve ince yapılydı. Brent’s e biraz daha kısa, iri yapılı ve daha kaslıydı. Derek iri yarı ve güçlüydü. Mitch’in de sımsıkı, güçlü kasları olduğunu fark etmiştim. Ama bu adamların hiçbir i birer ninja değildi.

Ama Mitch’in silahı vardı ve bunu kullanacak eğitime ve otoriteye sahipti. Karavan Pisliği İkizleri tekrar binaya gelecek olursa, Mitch’in onları öldürmek yerine sakat bırakacağına emindim. Onlardan nefret ediyordum, bunun için eskiden de geçerli nedenlerim vardı; artık bu nedenlere bir yenisi eklendiği halde, ölmelerini istemiyordum. Sakat kalmaları kâfiydi. Kendimi biraz daha iyi hissettiğim için bu düşünceye odaklandım.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım Bray’e ve Mitch’in ılık elini sırtımda hissettim.

“Gidip şu iş i bitirelim bebeğim,” dedi Mitch yumuşak

bir sesle.

Bradon'dan çekildim ve gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. Benimki biraz titrek bir gülümsemeydi. Sonra, Mitch'e döndüm ve tamam anlamında başımı salladım.

"Geç kalmayız," dedi Mitch kapıyı açarken Bradon'a.

"Sorun değil Mitch. İşim yok," dedi Bradon.

Mitch ona kafa salladı, elimi tutup beni dışarı çıkardı. Daha önceden kendi kapıma bakmadığım için fark etmediğim çapraz sarı renkli polis şeridini gördüm. Bu şeridi görmek, olanları daha da gerçek kıldığı için birden geçidin yarısında durdum. Ben bunu yaptığım anda Mitch burnumun dibinde bitiverdi.

"Bunu yarın yapsak daha iyi olur," dedi.

Başımı geriye atıp geçidin tavanına baktım ve içime bir nefes çektim. Sonra, tekrar ona baktım.

"Ben iyiyim."

Elimi tutan eli gerildi ve "Gerçekten güçlüsün," diye mırıldandı.

Sonra yolun geri kalanını gitmeme yardımcı oldu, elimi bırakıp cebinden anahtarları çıkardı ve kapımdaki yeni kilidi ve sürgüyü açtı, çünkü kapı kolu ve etrafı paramparçaydı.

Tanrım.

Kapıyı açıp beni elimden tutarak ileri çekti, sonra elini sırtıma koyup sarı şeridin altından geçmeye yönlendirdi. Birlikte içeri girdik, Mitch ışıkları açtı.

İçerideki manzarayı gördüğüm anda, zihnim boşaldı ve gördüklerimi idrak edemedim. Koltuk takımımın paramparça olduğunu, minder süngerlerinin her yana saçıldığını gördüm. Televizyonum yüz üstü devrilmiş ve un ufak olmuştu. Müzik setimin parçaları odanın dört bir yanına

dağılmıştı. Raflarımdaki CDler, DVDler ve kitaplar her yerdeydi; kapakları ve içlerindeki diskler kırılmış, kitaplar yırtılmıştı. Mutfak dolaplarımdaki her şeyin de devrildiğini, bazılarının tezgâhın altındaki zeminde yerde durduğunu gördüm. Tabak çanaklar kırılmıştı. Yiyecekler bile.

Rezalet.

Koridorda ilerleyip banyonun ışığını açtım. Orada fazla bir şeyim yoktu, ama olanlar da darmadağındı.

Yatak odama gidip ışığı açtım. Spring Deluxe'ım da paramparçaydı. Tek bir sağlam yanı kalmamıştı. Bögürtlen kırmızı çarşaflarım ve üstünde bögürtlen renkli çiçekler ve yeşil renkli narin dallar ve yapraklar olan açık pembe renkli yatak örtüm, yastıklarımın ve yorganımın içindeki tüyler de etrafa saçılmıştı. Giysilerim dört bir yana atılmıştı, gardırobum, çekmecelerim çekilmiş ve odamın farklı yerlerine fırlatılıp kırılmıştı; şifonyerimin çekmece-leri çıkarılıp kırılmış, içindekiler tüylere ve çarşaflarımdan geriye kalanlara karışmıştı.

Banyoya bakınca benzeri bir manzarayla karşılaştım. Tampon kutuları boşaltılmış, tamponlar lavaboya ve yere fırlatılmıştı. Tuvalet kâğıdı rulolarının ambalajı çıkarılmış, rulolar açılmıştı. Tuvalet malzemelerimin şişeleri ve kapakları açılmış, içindekiler dökülmüş, tamponlarla ve tuvalet kâğıtlarına bulaşıp banyodaki dolabımda duran yedek havlularımı ve çarşaflarımı lekelemişti. İlaç dolabım dağıtılmıştı. İbuprofen kapsülleri bile her yere saçılmıştı.

"Mara hayatım, ihtiyacın olan şeyleri al..." dediğini duydum Mitch'in yakınlardan, ama odadan çıkıp koridora geçtim ve çocukların odasının ışığını açtım.

Orada da durum aynıydı. Yeni yatakları paramparça edilmişti. Çarşaflar yırtılmış, parçalanmıştı. Yeni ve eski giysileriye odaya saçılmıştı.

Yerde bir şey görünce yanına gittim ve Billie'nin Mitch'in ona aldığı pembe renkli oyuncak ayısından geriye kalanları gördüm. Billie bu ayıya bayılmıştı. Hayatında sahip olduğu en güzel oyuncaktı. Mitch bunu ona verdiğiinden beri her gece onunla uyumuştı. Her gece. Derin uykudayken bile elinden bırakmamıştı.

Asla bırakmazdı.

Annemle Lulamae Teyzem bunu neden yapmışlardı?

Durum kötü olsa da, etrafımdaki puslar silindi ve gördüğüm her şey tüm ağırlığıyla üstüme çöktü.

Her şeyi yeniden almam gerekiyordu. Çocukların ihtiyacı olanları da. Bedenime bir şey söylememe fırsat kalmadan, kollarımı başımın arkasına sardım, suratımı dizlerime gömüp çömeldim ve Billie'nin parçalanmış ayısının yumuşak tüylerini yanağımda hissettim.

"Siktir," diye mırıldandığını duydum Mitch'in.

Dizlerime kapanmış hıçkırıyor, etrafımdaki nefretten ve çirkinlikten başka hiçbir şey hissedemiyordum. İnşa etmek için didinip durduğum, Billie'yle Billy'ye tüm kalbimle vermek istediğim hayatıma çocukken evde yaşadığım onca çirkin şey sızıvermişti. Her zamankinden daha da çok bildiğim bir şey varsa, hayatım boyunca sahip olmak için çalıştığım güzel her şeyi yerle bir eden şeyin damarlarımda akan kan olduğuydu.

Bundan uzaklaşabileceğimi, kaçabileceğimi düşünmekle düşündüğümünden daha da büyük bir aptallık etmiştim. Asla kaçamazdım.

Hareket ettiğimi hissettim ve kendimi birden Mitch'in kollarında buldum. Kollarımı boynuna doladım, suratımı boğazına yasladım ve o beni dairemden çıkarırken tenine karşı sessizce ağladım. Kapı çerçevesindeki polis şeridinin yırtıldığını hayal meyal duydum ve bir anda geçide

çıktık. Sonra, kendimi Mitch'in dairesinde buldum.

"Ha siktir," diye fısıldadığını duydum Bray'in. "Çok iyi gitmedi sanırım."

Başımı kaldırmadım; Mitch de emirler yağdırırken yürümeyi kesmedi.

"LaTanya'yı çağır," dedi Bray'e. "Mara'nın bir süreliğine bazı şeylere ihtiyacı olacak. Ona dokunduğu şeylere dikkat etmesini, sadece buraya getireceklerine dokunmasını söyle. Başka bir şeyi ellemesin. Bunu Mara için yapabilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Bradon.

Sonra, Mitch tuhaf bir biçimde hareket etmeye başladı ve artık ayakta olmadığını, beni kucağına alıp kollarını sımsıkı etrafıma dolayarak oturduğunu fark eder gibi oldum. Bunların hayal meyal farkındaydım, ama ona daha da sıkı sıkı sarılıyor, suratımı daha da boynuna bastırıyordum.

Eliyle sırtımı okşamaya başladı. Başını yana eğdiğini ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdığını hissettim.

"Üzülme bebeğim, hepsi geçecek," diye fısıldadı.

"Ama ben... Bunlar için o kadar çok çalıştım ki," dedim kekeleyerek.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben... Onların olmadığı... Bir şey olabilmek için... Çok çalıştım. Etrafımda... İyi şeyler... Olsun diye," diye devam ettim aynı şekilde. "Ne-neden... Benden o kadar nefret ediyorlar? Ne-nefes almaktan ba-başka onlara ne yaptım?"

Mitch yanıt vermedi, ama başını da kaldırmadı; yanığının saçlarıma dayadığını, elinin sırtımda bir ılıkılık yaparak gezindiğini hissedebiliyordum. Bir süre sonra kendimi daha iyi hissettiğimi fark ettim ve gözyaşlarım biraz dinmeye başladı.

Mitch bunu fark edince “Her şey yoluna girecek Mara,” dedi yine.

Ona bir saniye bile inanmadığım halde, tamam der gibi yanağına karşı başımı salladım.

Temkinli bir ses tonuyla “Kiracı sigortan var mıydı?” diye sordu.

Boynuna bakıp gözlerimi kırptıstırdım. Sonra, başımı geriye çektim ve başını doğrultmuş bana bakmakta olan Mitch’le göz göze geldim.

“Pardon?”

“Kiracı sigortası bebeğim. Var mıydı?”

Tanrım! Evet! Kesinlikle vardı! Hem de maksimum limite vardı! Sigorta anlaşmasını imzaladığımda, sigorta satıcısı mutluluktan havalara uçmuştu. Kimsenin benim seçtiğim poliçeyi tercih etmediğini söylemişti. Hatta yapmaması gerektiği halde, bana o kadar da büyük bir korumaya ihtiyaç duymadığımı söylemişti. Bunu hiç umursamamıştım. Benim deneyimlerime göre kötü bir şey olma ihtimali varsa mutla olurdu ve o güne karşı her zaman hazırlıklıydım.

İşte, o gün gelip çatmıştı.

Bir anda o kadar rahatladım ki, sırf bir gece önceki şeyi tekrar yapabileyim diye Mitch’ten geri çekildim. O yakışıklı suratını kavradım ve onu kendime çektikten sonra dudaklarını sert bir biçimde öpüverdim.

Sonra, geri çekildim ve iki kolumu da havaya kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle “Var!” dedim. “Sigortam her şeyi karşılıyor!” Kollarımı indirip boynuna doladım ve alnımı alnına dayadım. Gözlerimi yumup “Şükürler olsun,” dedim. “Bunu unutmuştum. Şükürler olsun.” Gözlerimi açıp onunkilere baktım. “Sigortam var. Koruma altındayız. Şükürler olsun!”

Kopkoyu, dipsiz, gülümseyen gözlerine yakından baktım. Sonra, o çekici kalın sesiyle “Çok sevindim hayatım,” dediğini duydum ve yaklaştığını gördüm.

O anda, Dedektif Mitch Lawson’ın kucağında oturduğumu, kollarımı boynunun etrafına sardığımı ve az önce onu (yine) öpmekle kalmayıp, alnımı da alnına dayamış olduğumu fark ettim.

İrkilerek geri çekildim ve bir saniye sonra kendimi bir yatağın, Mitch’in yatağının üstünde sırt üstü yatarken ve Mitch’i üstümdeyken buldum.

Eyvah.

“Mitch,” diye fısıldadım; irileştiğini bildiğim gözlerimi ona çevirdim.

“Tatlım feci bir hız trenindesin, bunun farkındayım. Berbat bir durum ve çok üzgünüm. Ama neler olduğunu, içine kapanıp beni kendinden uzaklaştıracaklarını görebiliyorum. Sana hemen söyleyeyim, bunu yapmana izin vermeyeceğim. Gördüklerinden, verdiği tepkiden ve kozandan çıkıp bana kendini gösterdikten sonra buna izin veremem. On dakikalığına gerçek Mara kollarımdaydı ve ışığı filtreden geçmeden etrafımı sarmıştı. Bunu çok sevdim ve sana geri vermeyeceğim; o yüzden sakın bunu benden alabileceğini sanma.”

Kalp atışlarım iki misline çıkmıştı. “Mitch, ben bunu...”

“Yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum,” diye lafımı kesti; tek eliyle suratımın bir kenarını kavrayıp başparmağıyla hâlâ ıslak olan yanağımı sildi. “Seni daha da fazla korkutmak istemiyorum; o yüzden sadece, ne olursa olsun, uzun vadede senin ve çocukların yanında olacağımı söylüyorum. Buna söz veriyorum hayatım. Ama tahminimce, daireni talan eden kişiler Karavan Pisliği İkizleri değildi.”

Bunu duyunca ağzım açık kaldı, ama Mitch konuşmaya devam etti.

“Birisi orada bir şey arıyordu, Mara. Çok istediği bir şeyi arıyordu. Bu olay vandalizm falan değil. Çaresizlikten yapılmış bir şey.”

İşte, o anda kalbim iki misli hızla çarpmayı kesti, çünkü tamamıyla durdu.

En sonunda güçlkle “Ne?” diyebildim.

Mitch dediği şeyi tekrar etmedi. Bunun yerine “Sanırım kuzenin Bill’i biraz daha iyi araştırmam gerekecek,” dedi.

Olamaz. Kahretsin. Hayır!

“Yani, buraya gelenler...” Yutkundum. “Rus mafyası mıydı?”

Başını salladı. “Rus mafyası böyle çaresizce davranmaz. Niyetleri nedir, bunu yapan kimlerdir bilmiyorum, ama öğreneceğim.”

Eyvah. Bunu söyleyiş tarzı beni bunu mutlaka yapacağına ve onu hiçbir şeyin durduramayacağına inandırdı.

“Mitch...”

Devam etti. “Bunu yaparken seni güvende tutacağım, Mara. Çocukları da güvende tutacağım ve bu konuda bir seçim şansın yok, hayatım. Artık işler bu şekilde devam edecek.”

Yanmıştım. Bunu söyleyiş tarzı da bunu yapacağını ve onu hiçbir şeyin durduramayacağına inandırdı.

“Bence...”

“Bencesi falan yok. Bu konuda tartışmayacağız. Hiçbir itiraz duymak istemiyorum Mara. Sana bundan böyle bu şekilde olacak dediysem, artık böyle olacak.”

Bana baktı. Ben de ona. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve mahvolmuş dairem gözlerimin önüne gelince hızla açtım.

Alçak sesle “Sence biz... Güvende değil miyiz?” diye sordum.

“Şu anda güvende olup olmamanız umurumda değil. Güvende olacaksınız.”

O anda, kontrol edemediğim güçlere karşı bir tek kendimi korumak gibi bir durumda olmadığımndan bir karar verdim. Evime bunu yapabilen bir güç, Billy’yi, Billie’yi veya beni incitecek çok daha kötü şeyler yapabilecek bir güç demekti. Billy’yle Billie’yi güvene almadan önce, kendimi Dedektif Mitch Lawson’a karşı korumak gibi bir şeye öncelik veremezdim.

Dolayısıyla cesaretimi yitirmeden önce “Tamam,” dedim.

Mitch bana baktı. Gözleri suratımı tararken, başparmağıyla yine yanağımı okşadı.

Gözlerimin içine bakan gözleri sevecendi. Midemde yine o güzel his belirdi ve Mitch de benim gibi “Tamam,” diye fısıldadı.

On Üçüncü Bölüm

Koğkuyogum

Bir şey gözlerimi açmama neden oldu; karanlığa baktığım anda nerede olduğumu şaşırdım. Gerçekten de nerede olduğumu bilmiyordum.

Sonra, hatırladım.

Aklıma LaTanya ve Bradon, sonra da Brent ve Derek geldi; hepsi de birkaç parça giysimle, makyaj ve tuvalet malzemelerimle gelmiş, ellerinden geleni yapmışlardı. Mitch o zamana kadar akıllıca davranarak beni şarapla oyalamıştı.

LaTanya, Derek ve Brent bana sarıldılar ve birer kadeh şarap içip sinir krizi geçirmeyeceğimden emin olana dek beklediler. Sonra, Mitch o Kararlı Mitch sesiyle beni kendi yatağında yatmaya ikna etti; kendisi koltukta uyuyacaktı. Bunun düşüncesi bile ödümü kopardı, ama korktuğumu belli etmemeye çalıştım ve bunu onunla doğru düzgün tartışamayarak başardım..

Gerekçelerim zayıftı, çünkü dairemin mahvolduğunu görmüş, kollarında hıçkırarak ağlamış ve gizliden gizliye âşık olduğum ama bir yandan da hayatımdan çıkarmaya çalıştığım adamın evine geçici olarak taşınmayı kabul etmiş, üstüne de iki kadeh şarap içmiştim. Uyumaktan

başka bir şey yapacak halim kalmamıştı. Mitch'le tartışmaya bile.

Hem zaten Mitch'le yaptığım tartışmalarda nadiren haklı çıktığımdan, bunu yine yaparak kendimi yormanın anlamı neydi?

LaTanya, Derek, Bray ve Brent de Mitch'le aramda geçenleri bariz bir ilgiyle izliyorlardı. Tabii, bu da beni daha da korkuttu.

Böylece, pes edip Mitch'in ana banyosuna gittim, hep uyumadan önce yaptığım gibi suratımı temizledim, dişlerimi fırçaladım, nemlendirici sürdüm ve Mitch'in odasına gidip içime derin bir nefes çektikten sonra kocaman ve çok havalı yatağına girdim.

Mitch'in yatak odası tıpkı oturma odası gibiydi ve etrafı iyice kolaçan ettikten sonra barının etrafındaki harikulade tabureleri, son derece şık ve özgün ahşap ve çelik yemek masasını da fark etmiştim. Yatak odasının mobilyaları çok koyu renkli ahşaptan olduğundan neredeyse siyah gibi gözükiyordu; güzel, ağır ve harikaydı. Yatak odasının köşesinde yüksek bir çalışma masası, bunun önündeyse üstüne kıvrılıp saatlerce rahatlatmanız için adeta bağırان bir sedirle koyu lacivert bir çalışma sandalyesi ve yer lambası duruyordu.

Yatağı odasının en iyi parçasıydı. Kavisli bir yatak ucu ve başı olan altı kasalı bir yatağı, şarap rengi çarşafı ve arka planında üstünde çeşitli genişliklerde şarap, lacivert, koyu yeşil, siyah ve açık kahverengi şeritler olan gri çizgili, pofuduk bir yorganı vardı.

Yatağın tamamı harikaydı (gerçi gerçekten de Spring Deluxe alması gerekiyordu; yatağı fena değildi ama Spring Deluxe da değildi). Dairesi baştan aşağı muhteşemdi.

Mitch'i tanımıyor olsaydım ilk olarak rüşvet yediğini, sonra da gay olduğunu düşünürdüm.

Ama gay erkeklerin kadınları onun beni öptüğü gibi öptüğünü sanmıyordum; dahası, Mitch'in rüşvet aldığını da düşünmüyordum.

Gecenin bir yarısı karanlıkta onun yatağında yatarken gerildim, çünkü tuhaf bir biçimde bir terslik olduğunu hissettim.

Ses çıkarmadan kulak kesilip dinledim. Mitch'in yatak odasının kapısı açılınca da kaskatı kesildim.

Kahretsin!

"Mara?" dedi Mitch.

Doğrulup oturma pozisyonuna geçtim ve ışığa döndüm.

Işığı açtım ve Mitch, kollarını boynuna bacaklarını beline sımsıkı sarmış ve gözle görülür bir biçimde titreyen Billie'yle kapıda belirdi.

Mitch'e baktım. "Sorun ne? Hasta mı?" diye sordum.

Mitch içeri girdi. "Hayır. Korkmuş," dedi. Yatağa gelip kenarına oturdu ve kucağındaki Billie'yi oturtmak istedi. Ama Mitch'ten ayrılmak istemediği için buna karşı koyan, sadece Mitch yatağa sağlamca oturduğunda sakinleşen Billie'yi endişeyle izledim. Sonra Mitch gözlerimin içine baktı. "Biraz da değil Mara. Çok," dedi alçak sesle.

Söylemesine gerek yoktu. Halini görmüştüm ve ben de korkmuştum.

"Bebeğim," diye Billie'ye fısıldadım ve kollarımı onlara uzattım. Ona yaklaşıncı, kendimi ikisinin etrafına dolamak için elimden geleni yaptım ve elimi uzatıp Billie'nin sırtını okşadık. Başımı onunkine yaklaştırdım. "Neyin var canım?"

"Koğkuyoğum," diye fısıldadı. "R" harfini kısa bir süre önce düzelttiği halde o an tıpkı daha küçükken yaptığı gibi söyleyemiyordu.

“Neden korktun canım?” diye sordu Mitch tatlı bir sesle.

Billie yanıt vermedi, Mitch’e daha da sokuldu. Mitch’in ona daha sıkı sıkı sarıldığını gördüm.

“Billie, canım, ben buradayım, Mara Teyzen de burada. İkimiz de buradayız. Güvendesin. Neden korkuyorsun?” diye sordu Mitch alçak sesle.

“Kötü adam babacığımı, Billy’yi ve beni almaya geliyor,” dedi Billie titrek bir sesle.

Başımı kaldırıncı, Mitch’le göz göze geldim ve bana baktığını fark ettim.

“Hangi kötü adam Billie?” diye sordum küçük kuzeni-me gözlerini Mitch’ten ayırmadan.

“Babamın peşinde olan kötü adam,” dedi cılız ve titrek bir sesle.

Kahretsin.

Fısıltıyla “Rus mafyası mı?” dedim Mitch’e. Başını salladı, ama hayır anlamında değil de “Bilmiyorum,” dercesine salladı.

Mitch Billie’yi giderek daha yukarı kaldırırken, Billie düşeceğinden korkarak ona daha da sıkı sarıldı. Dudağımı ısır-dım, çünkü çok korktuğunu görebiliyor ve hissedebiliyordum.

Sonra, Mitch “Hiçbir kötü adam sana veya Billy’ye zarar veremez, tamam mı? Burada güvendesin, Billie. Mara Teyzen ve ben seni koruyacağız. Tamam mı?”

“Neden Mara Teyzemın evinde değiliz?” diye sordu Billie. Tekrar ona döndüm.

“Misafirliğe geldiniz,” dedi Mitch kısmen yalan söyleyerek.

“Kötü adam orada olduğu için değil mi?”

“Orada kötü adam falan yok, Billie,” dedi Mitch alçak sesle. “Sen, ağabeyin ve teyzen sadece bir süre bende kalacaksınız.”

“Ama oyuncak ayımı orada bıraktım. Onsuz uyuyamam,” dedi Billie.

“Yarın gidip oyuncak ayını alırız. Sen okuldan döndüğünde burada olur,” dedi Mitch. Bense içimden Target’ın aynı oyuncaklardan hâlâ sattığını umdum.

“Tamam,” diye fısıldayan Billie ona biraz daha sokuldu.

Mitch onu sıkı sıkı tutu, ben de bir süre sırtını okşadım. Billie rahatlamaya başlayınca da, yumuşak bir sesle “Tamam, bebeğim, şimdi gidip seni yatırırım,” dedim. “Ben de yanında kalacağım. Kendini öyle daha iyi hissedersin?”

“Burada seninle ve Mitch’le uyuyabilir miyim?” diye sordu yine cılız ve ürkek bir sesle.

Benle ve Mitch’le mi?

Derhal Mitch’e baktım, ama Billie’yle konuşmak için başını eğmişti.

“Burada teyzenle uyumaya ne dersin?” dedi, ama Billie buna derhal tepki verip ona daha da sıkıca sarıldı, Mitch’in güçlü bedenine daha yakın olabilmek için sırtını gerdi ve tekrar konuştuğunda sesini yükseltti.

“Sen daha güçlüsün!”

“Tatlım,” dedi Mitch.

“Seninle ve Mara Teyzemle uyumak istiyorum.” diye bağırdı Billie başını kaldırmadan.

“Billie, canım, burada teyzenle birlikte güvendesin. Ben de hemen dışarıda...” dedi Mitch onu yatıştırmak için tatlı bir sesle, ama Billie onu dinlemek bile istemedi.

“Sen daha güçlüsün! Kötü adam senden korkar!”

Lanet olsun. Bu durumda ne yapmalıydım? O da ben de Mitch’le birlikte uyuyamazdık.

Mitch başını kaldırıp bana baktı.

Billie’ye biraz yaklaştım. “Tamam tatlım, beni dinle.

Sen burada benimle kalabilirsin; Mitch de hemen oturma..."

Billie aniden sert bir biçimde yana döndü.

Elini uzattı ve saçlarımı canımı yakacak kadar çekti; suratı kıpkırmızı kesilip benek benek oldu ve bana bağırırmaya başladı. "Kötü adam beni yakalayacak. Beni ve Billy'yi bulacak! Kötü adam Mitch'ten koğkağ! Ondan koğkağ. *Mitch'ten koğkağ!*"

Yüce Tanrım.

Küçük kızın kapıldığı dehşet karşısında hemen pes ettim. "Tamam bebeğim, tamam. Hepimiz burada uyuruz. Kimse bir yere gitmiyor. Hepimiz burada uyuruz."

Suratıma baktı, gevşedi, elini saçımdan çekti, başını Mitch'in omzuna koydu ve eli gevşekçe yana düştü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Elimle suratını okşadım ve rahatlatarak gözlerini yumdu. Mitch'e baktım. Ne söyleyeceğimi veya yapacağımı bilemiyordum. Mitch'in yanında gözüme uyku girip girmeyeceğini bilemiyordum, ama bunu yapmayacağımdan neredeyse emindim. Mitch'in aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Billie'nin bu davranışının ödümü koparmış olduğuydu.

"Bir sakıncası var mı?" diye fısıldadım Mitch'e. Bana bakmakla yetindi.

Bir süre sonra da "Hayır, yok," dedi.

"Teşekkürler," dedim fısıldayarak.

Mitch yataktan kalktı ve örtüleri geri örttüm. Mitch biraz eğilip Billie'yi aramıza yatırdı, sonra dönüp ışığı kapattı. Karanlık olduğundan, ikisinin de yatağa yerleştiğini duydum ve elimi uzattığımda Billie'nin Mitch'e dönük olduğunu ve ona sarıldığını fark ettim. Bir süre sırtını okşadıktan sonra, Billie'nin nefes alıp verişinin ağırlaştığını ve minik bedeninin gevşediğini hissettim. Sırt üstü

uzanıp bakışlarımı karanlık tavana diktim.

“Mitch, uyanık mısın?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi.

“Olanlar için üzgünüm.”

Bir sessizlik oldu.

“Gerçekten de şey... Çok üzgünüm,” dedim alçak sesle.

“Sorun değil.”

“Çok korkmuştu ve ben... Ne yapacağımı bilemedim.”

“Mara, sorun değil.”

“Kendimi kötü hissediyorum,” dedim aynı sesle. “Bize çok iyi davranıyorsun ve...”

Yatağın oynadığını hissettim ve Mitch’in gölgesinin Billie’nin üstünden bana yaklaştığını gördüm. Parmaklarını yanağımda, başparmağını dudaklarımda hissettim.

“Bu yatakta seninle ve korkudan mahvolmuş altı yaşındaki bir çocukla uyumaktan çok daha kötü şeyler var,” dedi. “Dediğim gibi tatlım, sorun değil. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım başparmağına karşı.

“Artık biraz uyu.”

“Tamam.”

Başparmağıyla dudaklarımı okşadı ve gölgesi yatağa uzanırken gözden kayboldu. Billie kıpırdanıp ona sokuldu; hâlâ derin derin nefes alıp veriyordu. Onu uyandırmadığımızı umdum.

Karanlıkta yatıp tavana baktım.

Bir süre öyle devam ettim.

“Mitch?”

Bu sefer, boğuk ve mahmur bir sesle “Evet?” dedi.

“Pardon, uyumuş muydun?”

“Henüz değil.”

Dudağımı ısırdım.

“Bir şey mi istiyordun?”

“Şey...”

“Mara, tatlım, yarın ikimiz de işe gideceğiz...”

Fısıldayarak lafını kestim. “Çok korkmuştu.”

“Evet.”

“Sıradan bir korku değildi,” dedim.

“Doğru.”

“Sence...”

“Bunu yarın konuşuruz.”

Yine dudağımı ısırdım. Sonra “Tamam,” dedim.

“Uyu, tatlım. Şu anda her şey yolunda. Düşünmen gereken tek şey de bu.”

“Tamam.”

“İyi geceler, bebeğim.”

“İyi geceler, Mitch.”

Mitch

Mara yatakta kıpırdandı, hem Billie’ye hem de Mitch’e sokuldu. Mitch onun hareket ettiğini hissedince uyandı.

O sırada sırt üstü yatıyordu ve yanında her ikisi de kolunu onun karnına atmış olan bir dünyalar güzeli kız çocuk, bir de dünyalar güzeli yetişkin kadın vardı. Billie başını onun kaburgalarına, Mara’ysa omzuna dayamıştı.

Bir kez daha, Mara’nın saçlarının inanılmaz derecede güzel koktuğunu fark etmişti.

Karanlık tavana bakıp sırttı.

Derken, aklına Mara’nın yazları birçok kere farklı zamanlarda şort giydiğinde gördüğü uzun ve biçimli bacakları geldi. Ayrıca, kulüpteki bara gittiğinde veya spor yapmak için spor salonuna girip çıkarken Mara’nın bikinisiyle dışarıdaki havuzun orada güneşlendiği zamanlarda da bacaklarını görmüştü. Önceki sabah Mara kısa bir sabah-

lık ve o şirin geceliği giydiğinde de görmüştü. O sırada, üstünde yine o gecelik vardı. Harika yerlerine yapışan ve adeta sonsuza kadar uzanan muhteşem bacaklarının da büyük bir kısmını sergileyen o gecelik.

Yaz yaklaşıyordu.

Sırıltması kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra da uyuyakaldı.

On Dördüncü Bölüm

Nazik Davranırım

Gözlerimi ağır ağır açtım ve daha yeni uyanmama rağmen fena halde afalladım.

Bunun nedeni, görüş alanımı kaplayan inanılmaz derecede çekici, yok, insana suç işletecek kadar çekici, pürüzsüz tenli, belirgin hatlı, sağlam kaslardan oluşan bir göğüs duvarı ve köşeli kaburgalarının bir kısmına dayanmış olan Billie'nin başının tepesiydi. Kolum da Billie'nin kolunun altından geçmiş, dümdüz, adeta bir heykeltıraşın elinden çıkmış bir sanat eserini andıran bir karnın üstünde duruyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, ama göğüs, Billie ve kollarımız hâlâ oradaydı.

Gözlerimi biraz daha yavaş kırıştırdınca ve aynı şeyi görünce gözlerimi açtım.

Başımı dikkatle geriye atınca, tanıdık, kaslı bir boyun ve tanıdık, güçlü, kare biçimli, koyu renkli bir kirli sakalla kaplı bir çene gördüm ve On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson'ın profiline baktığımı anladım. Alnına saçları düşmüştü, gözleri kapalıydı, uzun, koyu renkli kirpikleri yanaklarına değiyordu ve orada öylece uyurkenki hali bile son derece seksiydi. Mega seksiydi. Seksiliğini ölçmek mümkün değildi.

O kadar yakışıklıydı ki, nefesimin kesildiğini hissettim.

Önceki gece Billie için o kadar endişelenmiş, gözüm o kadar hiçbir şeyi görmemişti ki, belinden yukarısının çıplak olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca, onunla birlikte onun yatağında olduğumu ve belinden yukarısının çıplak olduğunu düşünmek için de kendime fırsat tanımamıştım.

Hoşuma gitmişti. Hepsi.

Tanrım.

Alarmlı sâate bakınca, genellikle çocukların hazırlanmasına yardım edeyim ve kendim hazırlanayım diye kalktığım zamanı on dakika geçtiğini gördüm. Onları Mitch okula götüreceği için bunu benim yapmam gerekmiyordu. Yine de güne başlama vakti gelmişti, çünkü Mitch onları okula götüreceği halde, birisinin onları uyandırması, giydirmesi, çantalarını hazırlaması (çantaları her neredeyse) ve karınlarını doyurması gerekiyordu.

O kişi bendim.

Dikkatle başımı Mitch'in omzundan çekip eğildim. Billie'nin koyu renkli saçlarını suratından geriye attım ve şakağından öpmek üzere eğildim. Zavallı kızım, önceki gece son derece gerçek olan bir şey yüzünden büyük bir korku yaşamıştı.

O sabahki yapılacak işler listesindeki bir başka şey de buydu. Billie'nin anlattığı şeylerle ilgili olarak onları korkutmadan Billy'yle ve Billie'yle konuşmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Tatlım," diye homurdandı Mitch.

Başımı geriye atıp ona baktım ve o seksi, mahmur suratını, tatlı tatlı bakan gözlerini ve alnına düşmüş olan saçlarını gördüm. Derken, dört yaşımdan ve asla kurtulamayacağım dünyanın farkına vardığımdan beri olmayan bir şey oldu.

Bir fantezi dünyasına daldım.

"Selam," diye fısıldadım.

Elini kaldırıp yanağımı tuttu ve dikkatle beni süzdü.

Sonra o da "Selam," dedi.

"İyi uyudun mu?" diye sordum alçak sesle.

"Evet," dedi aynı şekilde.

"Güzel," dedim. "Çocukları okul için hazırlamam gerek. Bunu senin sabah programını alt üst etmeden nasıl yapabiliriz?"

"Beni merak etme. Siz buradayken de işlerimi yapabilirim."

Tanrım. *Cidden* iyi bir adamdı.

"Tamam," dedim fısıldayarak.

Bakışları gözlerime kayınca alev alev yandı; ben de göğsümün alev aldığını hissettim. Mitch nazıkçe "Gel buraya," dedi.

Hiçbir şey düşünmeden ona yaklaştım; Mitch'in eli yanağımdan saçlarıma gitti. Ona iyice yaklaştığımda tekrar suratıma dikkatle baktı, sonra bakışları omuzlarıma ve boynuma kaydı.

"Saçlarını hiç açık görmemiştim," diye mırıldandı parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken. "Düşündüğümünden de yumuşakmış."

Saçlarımin ne kadar yumuşak olduğunu mu düşünmüştü?

Başımın arkasını kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Üstelik çok ama çok yumuşak olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Mitch," diye fısıldayıp sustum.

Parmaklarını biraz başıma bastırdı, beni kendisine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma götürdü.

Tanrım, bu fantezi dünyasına bayılmıştım. İnanılmaz güzeldi.

Billie aramızda kıpırdanınca, Mitch elini saçlarımın arasından çekti. Ben de yana döndüm ve aşağıya bakınca, Billie'nin başını geriye atmış, mahmur ve güzel gözlerini bize diktiğini gördüm.

"Mitch artık erkek arkadaşın mı, Mara Teyze?" diye sordu.

Bunu duyar duymaz fantezi dünyasından sıyrıldım.

Lanet olsun!

Geri çekilmeye koyuldum, Mitch'in arkamdaki eli gerildi, elini kürek kemiklerimin arasına götürdü, oraya dümdüz dayadı ve beni yakınında tuttu. O yüzden öylece durmaktan başka çarem kalmadı.

"Şey..."

Kahretsin!

Konuyu değiştirmeye karar verdim ve tatlı bir sesle "İyi uyudun mu hayatım?" diye sordum.

"Ayıcığımı özledim," dedi Billie.

Şahsen Dedektif Mitch Lawson'ın pembe renkli minik bir oyuncak ayıdan çok daha üstün olduğunu düşünüyordum, ama ben altı yaşında değildim.

"Onu senin için bulacağız," dedim.

Mitch kıpırdandı ve onun Billie'yi kollarının altından kaldırıp göğsüne yatırışını izledim. Böylece Billie hem onunla, hem de benimle yüz yüze kaldı.

Mitch kolunu onun beline doladı ve "Yulaf ezmesi yer misin tatlım?" dedi.

Billie suratını ekşitip "Çörek istiyorum," dedi.

Mitch'in ona sırtışını yakından gördüğümde, midemde yine o tatlı his belirdi. Onun kuzenime tatlı davranmasını izlemek, onunla aynı yatakta olmak, ona (ve Billie'ye) sokulmuş olmaktan çok daha tehlikeliydi.

"Çörek, çizgi film izlemekten başka işin olmadığında

Pazar günleri kahvaltıda yenecek şeylerdir. Yulaf ezmesiye beynini çalıştırmak için okula gitmeden önce kahvaltıda yediğin bir şeydir,” dedi Mitch.

Billie başını hafifçe yana eğdi ve biraz kafası karışmış gibi şapşal şapşal gülümsedi. “Yulaf ezmesi beynimi mi çalıştırır?” diye sordu. Bu sefer, Mitch’in suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Evet, önce midene gider, sonra tüm bedenine enerji verir, beynini bile uyandırır. Böylece çok zeki olursun,” dedi Mitch.

Billie tek elini kaldırıp meraklı bakışlarla Mitch’in boynuna koydu. “Aaa, büyüdüğümde çok zeki olmayı ve kuaför olmayı istiyorum!” dedi. Gülümsedim. Mitch de hafifçe güldü ve bir koluyla Billie’ye, diğeriyle de bana sarıldı.

“Peki, o zaman Mara ağabeyini uyandırısın, sen de bana ikinize yulaf ezmesi hazırlamama yardım et, ne dersin?”

“Tamam,” dedi Billie.

Sonra, ben daha neler olduğunu anlayamadan Mitch’in kürek kemiklerimin arasındaki eli beni öne itti; başını kaldırdı, dudakları dudaklarımı okşadı ve bu sefer hem midemdeki o güzel hissi, hem de her yanımin ürperdiğini hissettim. Mitch beni bırakıp Billie’yle birlikte doğruldu. Beni neyse ki düşmeyeceğim biçimde sırt üstü yatakta bırakıp kalktılar, çünkü Mitch’in kaslı muhteşem sırtına ve beli lastikli, lacivert bir pijama altının içindeki bir o kadar güzel poposuna bakakaldım. Billie kollarını ve bacaklarını Mitch’e dolamış, onun omzunun üstünden bana bakıp adeta mutfağa değil de tatile gidiyormuş gibi el sallarken ikisinin yatak odasından çıkışını izledim.

Daha sadece haftalar önce Dedektif Mitch Lawson’ın yan dairedeki erişilmez rüya erkek olduğunu ve önceki gece onunla birlikte onun yatağında uyumuş olduğumu

düşünecek vaktim olmadı. O sabah olanları hafıza bankalarımaya yerleştirecek vaktim de olmadı. Dahası kendime, benim ve Mitch'in Mara'nın Dünyası'nda nereye oturduğunu hatırlatacak fırsatım da olmadı.

Bakmam gereken çocuklar vardı.

Yatağın Mitch'in yattığı tarafına geçip kalktım ve ikinci yatak odasına girdim. Çocukların ikisinin de okul çantalarını, giysilerini ve diğer eşyalarından bazılarını o odaya koyduklarını gördüm. Birkaç parça giysi aldım, bunları koridordaki banyoya götürüp geri döndüm ve Billy'yi uyandırıp mahmur kuzenimi banyoya götürdüm.

Koridordan çıkmış tam Mitch'in oturma odası / mutfak/ yemek odası alanına geçiyordum ki, hem üstümde kısa geceliğim olduğunu, hem de LaTanya'yla Bray'in sabahlığını getirmediğini fark ettim.

Tam arkamı dönüp üstüme giyecek bir şey almak üzere yatak odasına tüyecekken, Mitch mikrodalgada birkaç düğmeye bastıktan sonra arkasını döndü ve beni o halde gördü. Sonra, bakışları anında geceliğime kaydı. Tabii, bir anda suratımın kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. Ama bir yandan da bedenim donup kaldı. Bunun bir nedeni de mutfağında belinden yukarısı çıplak vaziyette kahvaltı hazırlayan Mitch'e bakıyor olmamdı. Mitch'in görüntüsünü idrak ettiğim anda bedenim hareket kazandı; ama ne yazık ki hareket eden titreyen bacaklarımdı.

Kahretsin!

Lanet olsun!

"Yaban mersini suyunun tadı bir garip," dedi Billie. Mitch ve ben transa geçmiş gibi birbirimize bakıyorduk, Billie ise bize sesleniyordu. Bardağı dudaklarından çekti; yaban mersini suyunun bir parçası bıyık gibi dudaklarının üzerinde kalmıştı ve burnunu Mitch'e doğru buruştur-

ruyordu. Mikrodalgaanın yanındaki tezgâhta oturuyordu.

Mitch gözlerini geceliğimden çevirip Billie'ye döndü. "Belki de tatlım, ama senin için çok faydalı."

"Neden faydalı olan her şeyin tadı bir garip oluyor?" deyip başını devirdi ve devam etti.

"Ya da bu kadar kötü?"

"Her zaman öyle olmuyor," dedi Mitch.

"Brokolinin tadı da çok kötü."

"Brokolinin tadı gayet güzel."

"Hayır, değil."

"Çok lezzetli," diye devam ettirdi Mitch.

Billie iyice Mitch'i inceledi ve "Garipsin," dedi.

Mitch kuzenime gülümsedi. Dizlerim yeniden sallanmaya başladı.

Kahretsin! Onun yanında bile zorla durabilirken onunla nasıl birlikte yaşayacaktım.

"Hayır," diye cevapladı Mitch dudaklarını büzerek.

"Şeeyy..." Zihnimde bir şeyler döndü ve ağzımdan şu çıktı: "Gömleklerinden birini ödünç alabilir miyim?"

"Niye gömlek giyiyorsun ki?" diye şaşırdı Billie ve gözlemlemeye koyuldu. "Kendi evinde gömlek giymiyorsun."

"Biraz üşüyorum," diye yalan söyledim ve bu kesinlikle söylememem gereken bir şeydi. Çünkü Mitch sanki bu durumun doğruluğunu kontrol eder gibi göğsümü incelemek için gözlerini bana dikmişti.

"Ben üşümüyorum," dedi Billie.

"Ama ben üşüyorum tatlım," dedim ve Mitch'e seslendim. "Mitch?" Gözleri göğüslerimden yüzüme çevrilmişti.

"Keyfine bak tatlım," diye mırıldandı ve bir şey yapmak için sırtını tezgâha döndü. Ne yapacağını bilmiyordum, ama oradan kaçmam için bu iyi bir fırsattı.

Gardırobuna gittim, bir tane eski İskoç desenli pamuk-

lu bir gömlek alıp üstüme geçirdim ve öndeki düğmelerinin bazılarını ilikledim. Sadece önümü kapatacak kadar. Öyle boğazıma kadar değil. Aslında yapmak istediğim oydu, ama o da beni embesil gibi gösterirdi.

Sonra mutfağa yöneldim. Mitch'in göğsünü görecektim. Olmanın heyecanıyla derin nefesler alıp hazırlık yapıyordum. Mutfaka gittiğimde ise bu işe yaramadı. Mitch'in gözleri bir anda bana döndü ve oradan kalçalarıma kadar indi ve geri çıktı. Bakışları içimi ısıtmıştı. Ve sonra kocaman gülümsedi. Bu tartışmasız bir şekilde göğsünden daha etkili bir şeydi.

Bunu görmezden geldim ve kafeine yöneldim.

Mitch beni görmezden gelmiyordu. "Seni sadece geceliğinin içerisinde tercih ederim bebeğim. Geceliğin çok tatlı çünkü."

"Ben de Mara Teyze," diye araya girdi Billie. "Onun üzerinde küçük güzel çiçekler var ve bu gömlek erkekler için."

Bir kahve fincanı aldım, kahve makinesinin yanına koydum ve Billie'nin yanına gittim.

İki elimi de onun iki tarafına koydum ve yüzümü ona eğdim: "Benim ne giydiğimden konuşmayı bırakıp senin hakkında konuşmaya ne dersin? İyi misin?"

Başını salladı gülümseyerek. "Mitch beynimi çakıştırmak için bana yulaf ezmesi hazırlıyor."

"Çakıştırmak için tatlım."

"Çakıştırmak!" diye tekrarladı.

Gülümsemem. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek saçlarını omuzlarının arkasına attım ve yumuşak bir sesle devam etmeden önce tekrar ona baktım: "Kötü bir gece geçirdin tatlım."

Gülümsemesi kayboldu ve bana, Mitch'e ve tekrar bana bakarken dudaklarını büküyordu.

“Özür dilerim Billie,” dedim sessizce. “Ama senden bana büyük bir iyilik yapmanı isteyeceğim. En büyük iyiliği. Normalde istemezdim ama çok önemli.”

Dudaklarını düzeltti ve fısıldadı. “Ne?”

İki elimi de kaldırıp yüzünü tuttum. “Billy çıkınca, onun ve senin sizi korkutan bu kötü adam hakkında Mitch ile konuşmanızı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?”

Dudaklarını tekrar buruşturdu. O küçük bedeninin yüzüyle birlikte gerildiğini hissediyordum. Bu his, Mitch’in ellerim tezgâhtayken ellerini üzerine koyup bana yakınlaştığında sırtımda hissettiğim ateşe benziyordu.

Omuzlarımın üzerinden “Her şey yoluna girecek Billie,” dedi sakın bir sesle Mitch. Onu görebilmek için boynumu çevirdim. Billie’ye bakıyordu. “Güvendesin tatlım. Ama Mara ve benim seni ve Billy’yi daha da güvende tutabilmek için bilmemiz gereken şeyler var.”

Tekrar Billie’ye baktığında dudaklarını diğer tarafa doğru büzdüğünü gördüm. “Babamı da güvende tutacak mısınız?” diye sordu.

Mitch’in vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Bu, bu isteği yerine getiremeyeceğini gösteriyordu ve aynı zamanda bunu Billie’ye söylemek ya da ona yapabilirim diyerek yalan söylemek istemediği anlamına geliyordu.

Bu yüzden, ben araya girdim. “Şimdi endişelenmemiz gereken kişi Billy ve sensin. Baban için daha sonra endişeleniriz. Nasıl, güzel bir plana benziyor değil mi?”

O büyük mavi gözleriyle bana baktı ve fısıldadı: “Babam nerede?”

Lanet olsun. Buna hiçbir zaman hazır olamayacağımı bildiğim gibi bunun olacağını da biliyordum. Ve haklıydım. Bu gerçekten oluyordu ve bunun için hazır değildim.

“Şey...” dedim, ama Mitch araya daldı ve cevapladı. Cevabı verdiğinde aslında doğruyu da söylemişti.

“Cezaevinde Billie,” dedi Mitch dikkatli bir şekilde ve Billie’nin gözleri daha da irileşti ama “Hayat çok harika değil mi?” tarzı bir ifade değildi yüzündeki.

Benim de ifadem onunkinden farklı değildi.

“Babam cezaevinde mi?” diye bir ses duyduk arkamızdan. Billie’nin başını bıraktım ve Mitch’le beraber arkamıza döndük. Billy, giysilerini giymiş, ıslak saçlarıyla Mitch’in buz gibi oturma odasında dikiliyordu.

Ah. Bu konuyu onlarla konuşmaktan hep kaçınıyordum ve hayatımızda bir sürü garip şeyin aynı anda olması ve çocukların yeni düzenlerine alışma sürecinde olmaları bunu mümkün kılmıştı. Onlar bana hiçbir şey sormamışlardı ve ben de bu bilgiyi onlarla paylaşmamıştım.

Ne yapmıştım ben?

Kararsızca duruyordum ama Mitch öyle değildi.

Öyle olmadığını biliyordum çünkü hemen onu yanına çağırırdı: “Dostum buraya gel.”

Billy birkaç saniye Mitch’e baktı; yüzü sert, bakışları ifadesizdi. Sonra mutfığa doğru gelmeye başladı. Yakınlaştığı zaman, Mitch elini karnıma koyarak beni birkaç adım arkaya doğru ittirdi. Sonra eğildi, ellerini kavuşturdu ve onu görebilmek için boynunu kaldırdı.

“Ayaklarını ellerime koy dostum. Seni yukarı kaldıracam.”

Billy yine birkaç saniye tereddüt etti ve sonra ayaklarını Mitch’in ellerine koydu. Elleriyle Mitch’in omzunu tuttu ve Mitch de onu tezgâhta kardeşinin yanına oturtmak için taşıdı. Sonra Mitch bir elini bana uzattı, gömleğimden tuttu ve beni kendine çekti. Ona doğru ilerlemek zorunda kaldım. Yanına geldiğimde kolunu belime doladı.

Eliyle kalçalarımın etrafında hafifçe geziniyor ve beni sıkıca yanında tutuyordu.

Sonra konuşmaya başladı.

“Bir süre önce hep beraber babanızın yanına gittiğimiz günü hatırlıyor musunuz? Kendisini çok iyi hissetmiyordu hani?”

Billie dudaklarını ısırıldı.

Billy sert ve kızgın bir sesle cevap verdi: “Hayır. Ben gayet iyi hissettiğini hatırlıyorum. Sadece her zamanki gibi sarhoştı ve bağırıyordu. Her zamanki gibi.”

Nefesim kesildi o an. Billie dudaklarını ısırmayı bıraktı ve titremeye başladı.

“Dostum...” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Mitch benim ardımdan ve ben de onu görebilmek için başımı çevirdim. O da devam etti. “Alkol kullanmak yasak olan bir şey değil ama uyuşturucu kullanmak yasak. Bu zaten yeterince kötü bir şey ve bunu çocukların önünde yapmak durumu daha da kötüleştiriyor.”

“Mitch,” diye fısıldayarak onu uyarmaya çalıştım ama bu uyarım havada kaldı ve Mitch konuşmayı sürdürdü.

“Kötü şeyler yaparsan yetişkin ya da çocuk olman fark etmez, cezalandırılırsın. Babanız kötü şeyler yaptı ve şu an cezalandırılıyor.”

“Mitch!” diye tekrar ettim. Bu sefer fısıldamaktan daha sert bir şekilde. Ve elim otomatik olarak uyarı vermek için onun karnına gitti. “Sus artık!” demeye çalışıyordum. O da bunu tamamen görmezden geliyordu.

“Yani o şimdi uyuşturucu kullandığı için mi cezaevinde?” diye sordu Billie. Sesinde belli belirsiz bir merak vardı, başka bir şey değil.

“Hem o hem de diğer yaptığı şeyler iyi şeyler değil. Ve

ikiniz de bilmelisiniz ki, büyük olasılıkla bir süre daha orada olacak.”

Aman Tanrım! Ne yapıyordu böyle?

Billie’nin gözlerinin dolduğunu görünce sözünü orada kestim. “Mitch!”

Mitch bana baktı ve “Bilmeleri gerekiyor,” dedi.

“Bunu başka bir zaman tartışmamız gerekiyor,” dedim.

“Hayır, gerekmiyor Mara Teyze,” diye araya girdi Billy ve hemen ona baktım. “Mitch haklı. Bilmemiz gerekiyor.”

Gözlerim Billie’ye doğru yöneldi ve konuşmak için ağzımı açtım. Sonra gözyaşlarının yanaklarına doğru süzldüğünü görünce sustum ama Mitch devam etti. Beni de bıraktı. Billy’yi tezgâhtan indirdi ve altı yaşındaki Billie’yi bir koluyla kalçalarının üzerine yerleştirdi. Sanki büyük bir oyuncak bebekten daha ağır değilmiş veya yeni yürümeye başlamış bir çocuk gibi.

Sonra saçlarını kulaklarının arkasına attı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Bunun seni üzdüğünü biliyorum güzelim. Seni üzüyor çünkü bu üzücü bir durum. Ama belki de babanız bu durumu iyi değerlendirecek ve eğer dışarı çıkarsa kendisine daha iyi bakacaktır. Çünkü sonuçta siz, size iyi bakacak birini hak ediyorsunuz.”

Billie Mitch’in gözlerinin içine baktı. Gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Aynı zamanda, Billy de mırıldanıyordu. “Evet, sanki öyle olacaktı gibi.”

Onu uyarmak için bir elimi kuzenimin dizlerine koydum. Billie gözyaşları damlamaya devam ederken bir yandan da hıçkırıyordu.

“Dostum, kızgın olmanı anlıyorum, sebebini de anlıyorum. Ve kızgın olmakta haklısın ama bana hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi sakince Mitch. Billy dudaklarını birbi-

rine bastırıyordu. Mitch tekrar Billie'ye döndü. "Ama şimdi iyi bir yerdesiniz tatlım. Size değer veren insanlarla birlikte, olmanız gereken yerdesiniz. Ve şimdi geçen gece seni korkutan kötü adam hakkında bize bilgi vererek Mara'ya, bana ve babanıza yardım etmeniz gerekiyor."

"Gece onu korkutan kötü adam da kim?" diye sordu Billy. Ona doğru döndüm.

"Billie zor bir gece geçirdim bebeğim," diye açıkladım. "Çok korkmuş bir şekilde uyandı ve size ve babanıza zarar vermesinden endişelendiği kötü bir adamdan bahsetti."

"Babam tam bir şerefsiz olduğu için senin evine gide-medigimize göre, evet, endişelenmeli." Tipik Billy idi. Neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Billy'yi tekrar kullandığı dil konusunda uyaracaktım, ama Mitch benden önce davrandı.

"Kelimelerine dikkat et dostum," diye nazıkçe uyardı ve Billy bir saniyeliğine ona isyankâr bir şekilde baktı. Sonra kafasını yere eğdi. Mitch dikkatini tekrar Billie'ye verdi. Billie o an başını Mitch'in omzunda dinlendiriyor ve yumruğunu dudaklarına yapıştırıyordu.

"Sen iyi misin bebeğim?" diye sordum Billie'ye.

Ben daha fazla bir şey diyemeden Billy tekrar araya girdi. "Sana ve Mara Teyze'ye nasıl yardım edebiliriz?"

Mitch bir eliyle Billie'nin saçlarını okşamaya başladı ama gözleri Billy'deydi.

"Kardeşinin bahsettiği bu kötü adamı tanıyor musun?"

"Evet."

"Onu gördün mü?"

"Evet, her zaman görüyorum."

"Bana onu tarif edebilir misin?"

Varmaya çalıştığı noktayla ilgili hislerimin ne olduğundan emin değildim.

“Tabii ki.”

“Onu bir resimden çıkartabilir misin?”

Eyvah!

“Evet, sende bir resmi varsa tanırım.”

“Güzel. O zaman bugün sizi okuldan aldıktan sonra ikiniz de benimle merkeze geleceksiniz. Benim arkadaşlarımdan bazılarıyla konuşacak ve bazı resimlere bakacaksınız. Onu bulduğunuz zaman biz de kız kardeşini kimin korkuttuğunu bilecek ve böylece bu konuda bir şeyler yapabileceğiz.”

Orada öylece duruyordum. Kan basıncım hızlanıyordu ve bu konu hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Her şeyden önce bu çocukların koruyucusu kimdi? Mitch mi ben mi? Tüm bunları açık bir şekilde çocuklara anlatmış olmasından hoşlanmamıştım. Bunların anlatılması gerekiyor olsa da, bunu nasıl yapacağımızla ilgili önceden konuşmayı tercih ederdim. Hoşuma gitmeyen şey, Mitch’in sorumluluğu üzerine alıp çocuklara kötü haberi vermesi, Billie’yi ağlatması ve de bana sorma gereği duymadan çocukları merkeze götürmeye karar vermesiydi.

Mitch’e geçide çıkıp bunu konuşmayı önermek üzereydim. Brent, Bray, Derek ve LaTanya’nın, ben Mitch’i planların bana danışılmadan yapılmasıyla ilgili sorgularken bizi yatak kıyafetlerimizle dışarıda görmeleri umurumda değildi.

“Merkez mi?” derken nefesi kesildi Billy’nin. Ses tonu meraklı ya da kızgın ya da sert değildi. Hayranlıkla doluydu. Açıkça görüldüğü ki polis merkezi dokuz yaşındaki bir çocuk için lunapark gibi bir şeydi.

Aynı zamanda Billie de “Polis merkezi mi?” diye fısıldadı. Sonra da küçük kızın beyni, cezaevindeki babasının, mutsuzluğun ve suçların olduğu dünyadan tamamen fark-

lı bir dünyaya daldı. Gövdesi Mitch'in kollarına vurdu, yumrukları havaya kalktı ve bağırırmaya başladı. "Yuppii! Okuldaki arkadaşlarıma polis merkezine gittiğimi söylemek için sabırsızlanıyorum."

Belli ki altı yaşındaki bir kızın polis merkezine gitmesi de bir eğlenceydi.

Ellerimi kalçalarımaya koyarken dişlerimi sıktım.

Sonra Mitch'e dönüp yanlış anlaşılmayacak bir ses tonuyla "Çocukların yulaf ezmesi oldu mu?" diye sordum.

Mitch ve Billy'nin bakışları bana döndü. İkisi de beni yanlış anlamış gibi gözüküyordu.

Billie'nin gözleri ağabeyine döndü ve onu bilgilendirdi. "Bil bakalım ne oldu Billy! Mitch, biz çok zeki olalım diye beyinlerimizi çakıştıracak."

"Güzel," diye mırıldandı Billy. Mitch'e bakışlarımı izliyor, ne olduğunu bilmediği için dikkatli davranmaya çalışıyordu.

"Evet oldu," diye soruma cevap verdi Mitch. Gözlerinde hem mutluluk hem de telaş vardı.

"Mükemmel." Geriye çekildim ve Billy'ye döndüm. "Atla bakalım dostum ve kendine bir tabure çek." Mitch'e döndüm ve "Billie'yi de tabureye oturt. Bir şeyler yedikten sonra onu duşa sokacağım. Sonra da seninle geçitte konuşabiliriz."

Mitch bana anlık bir bakış attı ve tezgâhın etrafında dolanarak Billie'yi tabureye oturttu. Sonra da benimle konuşmaya başladı. "Bebğim, belki bunu anlamamış olabilirsiniz o yüzden doğrudan söyleyeceğim: Konuşmamız gerekiyorsa konuşalım ama bunu asla geçitte yapmıyoruz."

"Tamam," dedim. Yulaf ezmesi kâselerini almak için mikrodalganın kapağını açıyordum. Onları aldıktan sonra devam ettim: "Senin yatak odanda o zaman."

“İşte bu bana tamamen uyar,” diye mırıldandı.

Kâseleri çocukların önüne bırakırken ona hızlı bir bakış attım. İkisi de taburelerindeydi artık. Kaşıkları bulana kadar birkaç tane çekmece kurcaladım. Bulduktan sonra iki tane kaşık aldım ve çocukların kâselerinin yanına bıraktım.

Sonra tezgâhın etrafından doladım. Oturma alanından geçip onun odasına yöneldim. O gelene kadar bir elim kapıda bekledim ve sonra kapıyı kapattım. Dönüp onu olanlar konusunda sorguya çekmek için ağzımı açacakken, bir anda kendimi onun kollarında çıplak göğsüne yapışmış bir şekilde buldum.

Normal bir günde, bu durum benim felç geçirmeme bile sebep olabilirdi. Ama şu anda, beni sinirlendirmişti.

Ellerimi omuzlarına koyup bastırdım ve tısladım:

“Bırak beni.”

Mitch onlara yaslanmak dışında ellerimi umursamadı.

“Bana kızgınsın.”

“Evet. Oradaki tek kişilik şovun, şey...” Kafamı salladım, yüzüne yaklaşabilmek için parmak uçlarıma yükseldim ve sözümü bitirdim: “Hayır.”

“Sevgilim, bunu bilmek zorundalar ve olan şeyler her ne kadar boktan da olsa bunu sonlandırabilmemiz için bize yardım etmeliler.”

“Belki de, ama onların koruyucusu benim ve sen sadece bana yardımcı oluyorsun. Bu yüzden onlarla nasıl iletişime geçeceğimiz ve bize ne konuda yardımcı olacakları konusundaki kararları beraber vermeliyiz.”

“Bunları konuşup en iyi seçeneğin ne olduğunu tartışacak vaktimiz yok, Mara. Şimdi hemen çocukları okula götürmeli, okuldakilerle durumu konuşmalı, sonra ben de sen de işimize gitmeliyiz. Ayrıca bir de senin evini darma-

duman etmiş bir kötü adamımız var. Bunlar sadece acele etmemiz gereken durumlar. Senin ve çocukların etrafında dönen diğer durumları ise sana hatırlatmama gerek yok.”

“Hayır, gerek yok. Ama bu, karar vermeden önce konuşmamalıyız demek değil.”

“Bebğim.” Sesinden sabrının taşmak üzere ve asabi olduğu belliydi. “Daha şimdi söyledim, bunun için vaktimiz yok.”

Parmak uçlarımda daha da yükseldim. Yüzümle onun yüzü arasında iki buçuk santim vardı. “Bal-kabağım, konu o çocuklarla ne yapacağımıza geldiğinde zaman yaratırız.” Sonra benim kinayeli sevgi ifademe kaldırdığı dudağını görmezden geldim ve onu suçlayarak ana fikrime geri döndüm. “Billie’yi ağlattın.”

“Çocuk babasını seviyor. Bu durumda onun ağlamasını engelleyecek bir şey yapamayız. Sen onları alalı bir hafta olmasına rağmen ikisi de hâlâ babalarının cezaevinde olduğunu bilmediği için, bunun senin de farkında olduğunu biliyorum. Gerçekleri söylememiz gerekiyordu, kaç yaşında olurlarsa olsunlar. Çünkü uyuşturucu bağımlısı babalarının uyuşturucu kaçakçılığı da yaptığını ve uzun bir süre cezaevinde kalma ihtimali ile karşı karşıya olduğunu güzelce anlatmanın bir yolu yok.”

Kahretsin. Haklı olmasından nefret ediyordum.

“Tamam, haklısın,” dedim ve bunun sonucunda bir koluyla beni sıvazladı ve dudağı büzüldü ama ben konuşmaya devam ettim. “Ama aynı zamanda da haksızsın. Ben bu durumda bir görgü tanığı değilim. Onlara bunun nasıl söylendiği, onlara söylenmeden önce ikimiz arasında tartışılmalı ve kararlaştırılmalıydı. Böylece herhangi bir duygusal çöküntü ihtimaline karşı önlem alabilirdik. Eğer sen kararları tek başına vermeye devam eder ve beni

rüzgârda öylesine savrulmaya bırakırsan bunu yapamayız. Bunu ancak bir takım olarak hareket ederek başatabiliriz.. Ki takım olarak yaparsak, onlara verebileceğimiz en iyi desteği vermeye hazırlanmış oluruz, çünkü Bill'i, annemi ve Lulamae Teyze'yi tanıyorum ve bu olanlar daha başlangıç. Beni anlıyor musun?"

Dikkatim onun üzerinde değildi. Bu yüzden Mitch elini sırtıma götürdü, sonra boynuma ve sonra başımın arkasında saçlarımın içine doğru soktu. Ben bu hareketleri fark edene kadar devam etti. Ayrıca gözlerini benimkilere dikene kadar onun üzerindeki büyük değişikliği de fark etmemiştim. O kadar büyük bir değişiklikti ki alenen önemli olduğu bile söylenebilirdi. Yine de ne olduğunu çözemedim.

Sakin bir şekilde cevap verdiğinde bütün bu düşüncelerden bir anda uzaklaştım. "Anlıyorum."

"Güzel. Bir şey daha var: Biz bu tarz konuları konuşurken beni tutmayacaksın." Tekrar omuzlarına baskı yaptım. "Şimdi, beni bırak."

"Ah hayır tatlım, hayatta bana sinirlenmene izin vermem. Üzerinde o güzelim gecelik varken ve saçların açıkken seninle ancak kollarımda olduğunda konuşabilirim."

Hımm... Ne?

"Ne?" diye sordum.

"Beni duydun."

"Şu anda üzerimde gecelik yok. Gecelik ve onun üzerinde de gömlek var."

"O geceliği kayak montuyla bile kapatabilirsin tatlım, ama benim oturma odamda sadece o geceliği giyerkenki görüntün beynime çok güzel bir şekilde kazınmış durumda. Yani üzerine ne giyersen giy, üzerinde o lanet olası geceliği görüyorum."

“Çılgınlık bu.”

“Sen erkek değilsin.”

“Tamam, asıl bu çılgınlık.”

“Belki de o geceliğin ne kadar tatlı olduğunu farkında değilsin.”

Ah.

“Mitch...”

“Ya da senin üzerinde ne kadar güzel durduğunu bilmiyorsun.”

Ah Tanrım.

“Mitch...”

“Ya da saçların böyle açıkken ne kadar harika göründüğünü bilmiyorsun.”

“Mitch!”

“Ya da sen her sinirlendiğinde kozandan çıktığında ya da zırhını kuşanmayı unutup o Mara ışığı ışıldadığında sertleşmemek için savaş verdiğimi bilmiyorsun.”

Bu beni susturdu ve şok olmuş halde onun derin gözlerine bakarken parmaklarımın omuzlarını sıkmasına neden oldu. “Evet,” diye mırıldandı, kolu belimin etrafında sıkıca dolanmıştı. “Nihayet beni anladığını görebiliyorum.”

“Bence bu konuşma şimdilik bitti,” diye fısıldadım. Bitirmiştik de. Kesinlikle konuşmamız bitmişti.

Tabii ki, işin gerçeği bence bu konuşma bitmişti. Mitch için bitmemişti. Bunu eliyle kafamı tutup kendine doğru çekerken belimi koluyla daha da sıkı sarınca anladım. Nefesini dudaklarımda hissediyordum.

“Şimdi senin dikkatini çektiğime ve kendini geri çekmeye başladığına da gördüğüme göre, bu söyleyeceklerimi o kozanın içine girdiğin zaman yanında götürmeni istiyorum. Ciddiyim Mara. Seni yatağımda istiyorum. Ve sen yatağımdayken, ben de senin içinde olacağım. Ve ben

senin içinde hareket ederken, o uzun bacakların sırtıma dolanırken, ellerim nihayet o muhteşem poponu sıkarken, dilin ağzımın içine girerken ve beni sadece senin öpebileceğin gibi öperken seni kuvvetle orgazma ulaştıracağım. Bir şeyleri kafanda başka kılıflara sokup yanlış anlama eğilimin olduğunu biliyorum ve eğer senden ne istediğimi doğrudan söylersem, belki beni doğru anlar ve bana karşı koymayıp bize, ikimizin de uzun zamandır istediği şeyi verebilirsin.”

Dinlememeye çalışıyordum, dediklerinin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum ama bir yandan da başarısız oluyordum. “İkimizin de uzun zamandır istediği” derken neyi kastediyordu?

“Dinliyor musun?”

“Şey...” diye mırıldandım, çünkü bazı şeyler hakkında emin değildim ama diğer şeyler konusunda ona hak vermekten kendimi alıkoyamıyordum. Mitch gülümsedi.

Sonra, “Dinliyorsun,” dedi.

“Düşünüyorum da...” diye başladım ama başımı tutan parmaklarını iyice bastırdı.

“Senin ne düşündüğün umurumda değil tatlım. Çünkü söyleyeceklerin dudaklarından çıkana kadar muhtemelen berbat olacak. Ama düşündüğüm şey şu ki, bence bu konuşma bitti... Şimdilik. Senin takıldığın konuları anlıyorum ve haklısın. Çocuklarla ilgili önemli herhangi bir şeyi önceden konuşuyoruz. Ama sen de şunu kabul etmelisin, ikisi de liseden mezun olana kadar bunun hakkında konuşmayacağız. Şimdi, beni anlıyor musun?”

“Ne düşündüğüm umurunda değil mi?” diye sordum yavaşça.

“Saçma ve yanlış olduğu sürece değil. Şimdi sen bu dediğime katılıyor musun?”

“Ama...”

“Mara, okul için hazırlamamız gereken çocuklarımız var. Dediklerime katılıyor musun katılmıyor musun?”

“Bence...”

Kolunu omuzlarımı sıkmak için saçlarımdan çekti. Beni omuzlarımdan nazıkçe sıktı ve tekrarladı. “Bebeğim, bana katılıyor musun?”

“Şey... Evet. Katılıyorum. Ya da en azından son kısmına.”

Gözleri yüzümü dolaştı ve ben de izin verdim. Çünkü onun kollarındayken ve sıcak sert omuzları parmaklarımdın altındayken düşünemiyordum. Başka bir yere gidip düşünmem gerekiyordu. Belki de Kanada'ya.

“Bir başka şey tatlım, önceden senden ne istediğimden çok emindim. Ama o kozanın içine alman gereken bir başka şey ise, seni sandığından çok daha iyi anlıyorum. Seni anlıyorum ve anladığım şeyi seviyorum. Ve benden hiçbir şekilde korkmaman gerektiğini bilmelisin. Ne istediğimi biliyorsun ama bunu elde ederken oldukça nazık olacağım.”

Ah, Tanrım. Nazik Mitch.

Hımm... Güzel.

“Ben, ah...” diye başladım, ama dudakları dudaklarıma yapıştığında durdum.

“Nazik olacağım bebeğim,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Söz veriyorum. Benimle birlikteyken hep güvende olacaksın.”

Ah, Tanrım.

“Mitch,” derken nefesimi dışarı verdim.

O derin gözleri benimkilere kilitlendi ve kendinden emin bir şekilde “Her zaman,” dedi.

Gözlerinin içine baktım. O da bana bakıyordu. Ama gözleri bu sefer sıcak değil ciddiydi. Benimkilerse muhtemelen korku doluydu.

Sonra “Tamam mı?” diye sordu.

“Şey, tamam,” diye fısıldadım.

“Güzel,” diye cevapladı. Başını eğip sola çevirdi ve çenemi öptü. Sonra beni bıraktı. “Duşa girmem gerekiyor.”

“Şey, tamam,” dedim ve aceleyle odadan çıktım, çünkü Mitch duşa doğru giderken beynimde Mitch’in duşta-ki hali canlanıyordu. Duş alan bir Dedektif Mitch Lawson düşüncesinin içinde erimeye ya da Dedektif Mitch Lawson’ın bana dediklerinden sonra herhangi bir diğer düşünceyi zihnimde dolaştırmaya vaktim yoktu.

Çocukları okul için hazırlamalıyım.

On Beşinci Bölüm

Bir Doksan Boyunda ve Sürekli Spor Yapar

“Mükemmel,” dedim az önce ikinci en iyi modelimiz Slumber Excelsior’dan satın alan müşterimize makbuzunu uzatırken. “Teslimat cumartesi günü 10 ile 12 arasında gerçekleşecektir, emin olabilirsiniz ve teslimat elemanlarımızın isimleri...” bilgisayarda klavyeye birkaç defa tıkladım, monitöre baktım ve müşterimize geri dönüp gülümsedim. “Luis ve Paul.”

“İsimlerini de mi biliyorsunuz?”

“Tabii ki,” diye cevapladım, gözlerimin ucuyla Roberta’nın bizim tarafa doğru geldiğini görebiliyordum. “Luis tam olarak altı yıldır bizimle çalışıyor. Paul ise iki yıl önce başladı.”

“Burası gerçekten de bir aile yeri,” diye geveledi müşteri.

“Kesinlikle!” diye coşkulu bir şekilde cevapladım Roberta daha da yaklaşırken. Müşteri omuzlarının üzerinden ona baktı ve tekrar bana döndü.

“Şey... Bir şey sorabilir miyim?” diye başladı, ben de sorusunu duymak istediğimi belirten bir şekilde kaşlarını kaldırmıştım. “Cumartesi günü 10 ve 12 arasında ne yapıyorsunuz?”

Arkama yaslandım ve ona baktım.

Bunun olmasından nefret ediyordum ama çok oluyordu.

“Sadece...” diye gülümsedi. “Belki bana gelip bir kahve içmek istersiniz. Eşyaların sorunsuz bir şekilde geldiğini görmek için.”

“O saatte iki çocuğumla ilgileniyor olacağım,” diye kıs-men yalan söyleyince gözlerini kırptırdı. Roberta kah-kaha atmamak için kendini zor tuttuğunu herkesin du-yabileceği bir sesle belli etti. Müşterim gözlerini önce ona dikti, sonra bana döndü.

“Evet, o ve polis dedektifi erkek arkadaşı o sırada kah-ve içiyor olacaklar,” diye araya girdi Roberta. Ona gözleri-mi belerterek baktım ve o da tezgâhta yanıma geldi. “Er-kek arkadaşı 1,90 boyunda,” diye ekledi “ve düzenli olarak spor yapar,” diye bitirdi.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı müşteri.

“Şey... Yine de, yataklarınızın keyfini çıkarın ve eğer ya-tak odanızda herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa...” Tanrım! Ah, bundan nefret ediyorum. “Piersons aklınızda olsun.”

Cesaretimi toplayıp gülümsedim.

Adam da başını salladı ve tam kapı açılıp LaTan-ya beklenmedik bir şekilde içeri girerken kapıdan çıktı. LaTanya'nın gözleri benim üzerimdeydi ama onun sürpriz ziyaretine ayıracak vaktim yoktu. Roberta'ya döndüm.

“Bobbie, bu da ne demek? Mitch benim erkek arkada-sım falan değil.”

“Onun yatağında yatıyorsun,” diye bir noktaya parmak bastı ve beni önceki gece olanları onunla paylaştığıma piş-man etti.

“Ama...”

“Mitch de yatağında seninle birlikte yatıyor,” diye de-vam etti.

Şimdi gerçekten o akşamı Roberta ile paylaştığım için pişmandım. Ama en çok ne kadar da fazla şey anlattığım için üzülüyordum. Ama Mitch'in arkadaşlarıma yalan söyleme konusunda dedikleri aklıma gelmiş ve bu yüzden paylaşmamıştım. Neden yalan söylemediğimi de hatırladım böylece.

"Mitch'le yattın mı?" diye bağırdı LaTanya. Bir daha asla bir şeyimi paylaşmayacağıma yemin ederken gözlerim doğrudan Bay Pierson'ın ofisine gitti.

"Evet..." diye açıklamaya başladım ama devam edemedim.

"Aman Tanrım!" diye bağıırıyordu LaTanya.

"Biliyorum!" diye ona katıldı Roberta.

"Sakinleşin!" diye kızdım. Bay Pierson'ın ofisine baskarken LaTanya'nın omuzlarını itiyordum. Ortalığın boş olduğunu görünce LaTanya'ya geri döndüm. "Öyle çok abartılacak bir şey değildi. Billie de bizimle birlikte yataktaydı. Korkmuştu ve Mitch'i yanında istiyordu."

"Hı-hı," diye başını sallayıp kollarını göğsünde birleştirdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Tüm bu olanlar çok istisnai durumlar. Mitch sadece iyi biri olmaya çalışıyor," diye yalan söyledim, çünkü sabah dediği şeyden sonra sadece iyi biri olmaya değil, tamamen başka bir şey olmaya çalışıyordu hayatımda. (Neyse ki bunu Roberta ile paylaşmamıştım. Ona akşam olanlardan bahsettim ama sabahkileri söylememiştim.) "Mitch iyi bir adam," diye katıldı LaTanya. "Altı yaşındaki bir kızla yatakta kıvrılıvermesi çok hoş." Biraz durdu, öne doğru eğildi ve gülümsemesi daha da büyüyerek devam etti. "Ve tabi seninle. Yani bunda garip bir şey olduğundan değil." Geri çekildi. Başını sallarken memnuniyetten parlayan gözleri Roberta'ya çevrildi. "Hayır, garip olduğundan değil, yani dört yıl boyunca ikinizin birbirinizin peşinde

dolandıktan sonra. Sen onca sene adamla göz teması bile kuramazken o bir gecede senin musluğunu tamir ediyor ve bam!” El çırpabilmek için kollarını açtı ve yerimden zıpladım. “Resmen ona taşındınız.”

Hımm... Görünen o ki Mitch’ten kaçtığımı saklamak konusunda düşündüğüm kadar başarılı olamamıştım.

“Ona taşındığım falan yok. Benim evime hırsız girdi ve içindeki her şey darmaduman oldu. Gidecek başka yerimiz yoktu.”

“Hımm... Peki benim evime gelemey miydin?” diye araya girdi Roberta. “Ya da Bray ve Bentlerin evine? LaTanya ve Dereklerin evine? Bay ve Bayan Piersonlara? Ya da bir otele? Denver’da oteller var biliyorsun.”

“Düşünemedim. Yorgundum ve Bobbie görmeliydin, durum çok kötüydü. Olabileceğin en kötüsü. Her şey darmadağındı ve tamponlarım bile banyonun her tarafına saçılmıştı. Akıl alacak şekilde değildi.” Yüzü biraz yumuşadı. O sabah olduğu gibi (şaşkınlığını atlattıktan sonra) eliyle kolumu sıvazladı.

“Doğru söylüyorsun, ama arkadaşım beni dinle,” diye dikkatimi çekti LaTanya. “Mitch sadece iyi biri olmak için iyi davranmıyor. Bu dünyada hiçbir erkek sadece iyilik olsun diye bir kadın ve bir çocukla aynı yatakta yatmaz. Dediklerimi duyuyor musun?”

Dediklerini duyuyordum ama duymak zorunda da değildim. Mitch’in o sabah dediklerini duymuştum. Sözlerinin beynime kazındığından emindim.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. LaTanya’ya “Sen burada ne yapıyorsun ki?” diye sordum.

“Mitch’le aranda neler olduğunu ortaya çıkarmak için geldim. Bir gün Bray bana Mitch’e barbekü tavuklu pizzanı yaptığını söylüyor. Ki bu bile başlı başına önemli bir

gelişme çünkü Mitch o serseriden ayrıldığından beri sana ilgi duyuyordu ve yıllardır sana bir adım atabilmek için bir yol arıyordu. Sen de ona karşılık vermiyordun bu arada. Sonra sen ortadan kayboluyorsun ve duyduğum ilk şey onun evinde şarap içtiğin. O sana dünyadaki en değerli kristal parçasıymışsın ve seni incitecek herhangi birine karşı savaş açacakmış gibi davranıyor. Ben eşyalarını bir süre orada kalacağın için ona getiriyorum. O zamandan beri sen de telefonları açmıyorsun. Ben de bu zenci kışımı olanları öğrenebilmek için buralara kadar sürüklüyorum. Ama sana ne söyleyeceğim, geldiğime çok memnun kaldım. Bray ve Bent'e senin Mitch'le birlikte onun yatağında yattığını söylemek için sabırsızlanıyorum.”

“Hayır!” diye bağırdım. Telefon çalarken kolunu tutmaya çalışıyordum. “Bray'e ve Brent'e söyleme sakın.”

“Sen kendinde misin?” Kaşları saçlarının hizasına kadar çıkmıştı. “Bunu paylaşmamam gibi bir durum olmaz. Bu büyük bir haber. Evergreen'deki kadınların yarısı Mitch orada yaşadığı için oraya taşındı. Geri zekâlı sürtükler. Çünkü Mitch evinin etrafındaki kadınlara parmağını bile uzatmıyor. Derek bana Mitch'in sıkı kuralları olduğunu söyledi. Asla bir Evergreen çıtırı istemiyor. Spor salonuna her gittiğinde eski bir sevgiliye rastlamaktan kaçınıyor. Şimdi ise seninle takılıyor ve sen de tam gecidin karşısındasın. Bütün Evergreen bunu konuşacak.”

Kalbimin boğazımda attığını ve ciğerlerimin yandığını hissediyordum. O sırada Roberta'nın sesini duydum: “Pier-sons Minder ve Yatakları, size nasıl yardımcı olabilirim?” Sonra kalbimi kabartacak bir şey söyledi ve neredeyse boğulacaktım. “Ooo merhaba, Mitch! Nasılsın bakalım?”

Ruhsuzca ona döndüm ve tezgâhta ağzının kulaklarına vardığını gördüm.

“Evet, burada ve sana söylemem lazım ki tam zamanında aradın. Daha yeni bir müşteri ona asılıyordu.” Ellerim onun ellerine giderken tezgâhın kenarından dolandı. “Her zaman oluyor,” dedi Roberta. “Görüyorsun, geri gelebilir ve bazen geldikleri oluyor. Ve umarım sorun etmezsin ama ben biraz bir şeyler uydurdum tabii. Ona Mara’nın sürekli spor yapan bir polis dedektifiyle beraber olduğunu söyledim. Sürekli yapıyorsun değil mi Mitch? Spor yani?” diye merakla sordu. Bir kalçasını sanki bütün gün Mitch’le saçmalayacakmış gibi tezgâha dayadı ve LaTanya kıkırdamaya başladı. “Evet, ben de bunu düşünmüştüm. Yani geri gelirse, ona Mara’nın erkeğiyle telefonda olduğunu söylersem senin için sorun olur mu?”

O sırada sesimi zorlayarak bir fısıltı çıkarabildim. “Bobbie, telefonu ver bana.”

“Ay süper. Senin için sorun olmadığına sevindim,” dedi Roberta Mitch’e.

Aman Tanrım!

“Bobbie!” diye daha yüksek sesle seslendim. “Telefonu ver.”

“Ne?” diye sordu Roberta. “Tabii ki de. Sen de. Sonra görüşmek üzere.” Sonra durakladı, “Hoşça kal, Mitch,” dedi ve gülümseyen gözlerini bana dikip “Tam da tahmin ettiğimiz gibi sürekli spor yapıyormuş,” dedi.

LaTanya kahkahasını tutamadı.

Telefonu Roberta’nın elinden aldım, ona baktım ve önüne geçerek telefonu kulağıma götürürken ikisine sırtımı döndüm.

“Mitch?”

“Hey tatlım.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve karnımdaki o tanıdık güzel his yine kendini göstermişti. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Yolundaydı. Ta ki arkadaşın bir müşterinin sana asıldığını söyleyene kadar. Çok sık mı oluyor bu?”

“Şey...”

“Çok oluyor yani,” diye mırıldandı.

“Şey...”

Alaycı ses tonuna geri döndü. “Kızların senin arkasını kolladığını bilmek güzel.”

“Şey...” diye mırıldanıyordum sadece. Kendimi toplayıp “Neden aradın?” diyebilirdim.

“Sana kısa bir özet geçmek istedim. Çocukları aldım. Şu an merkezdeyiz. Birkaç tane fotoğrafa baktılar. İyi haber, o adam şu Rus mafyasından değil. Kötü haber, kim olduğuna dair bir fikrimiz yok. Kuzeninin bağlantıları olan kişilerin fotoğraflarını gösterdik çocuklara ama bir şey çıkmadı. Billy şimdi bir çizerle çalışıyor.”

“Billie yardımcı oluyor mu?”

“Hayır, kötü bir gece ve ertesinde de kötü bir sabah geçirdi. Ona bazı sabıkalı fotoğrafları gösterdik ama onu olaya bundan daha fazla dâhil etmek istemiyorum. Hank diye bir arkadaşım bugün merkeze yanında kadınıyla gelmiş. Şimdi Billie sorgu odalarının birinde Roxie ile resim yapıyor.”

“Teşekkür ederim Mitch. Bence bu yapılması gereken şeydi.”

“Evet,” diye cevapladı ve sordu. “Eve 7 gibi mi geleceksin?”

“7’den hemen sonra.”

“Ben çocukların karnını doyururum. Akşam yemeği için canının çektiği bir şey var mı?”

“Gelirken yolda bir şeyler alırım.”

“Hayır bebeğim. Ben yemek yapacağım. Çocuklarla markete gitmem gerekiyor zaten. İstedığın herhangi bir şeyi alabilirim.”

Ne nefes alıyordum ne de dinliyordum. Mitch'in sanki on yıldır benim için haftada bir ya da iki kez (hatta daha fazla) yemek yapıyormuş gibi konuşmasında takılı kalmıştım.

Ve bunu söyleyiş tarzını sevmiştim.

"Mara?" diye seslendi ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp açtım.

"Buradayım."

"Akşam yemeği için ne istersin?"

"Gerçekten, şey... Bir şeyler alırım ben."

"Benim de yemek yemem lazım."

"Çocuklarla yiyebilirsiniz."

"Billie balık kroketi istiyor, Billy de Billie ne yerse ondan. Balık kroketleri yemeyi on bir yaşında bıraktım ve annemi ondan nefret ettiğime ikna ettim. Bu yüzden çocuklarla yemiyorum, seninle yiyorum."

"Mitch..." diye karşı çıkmak için konuştum ve tam istediğim karşı çıkma ses tonunu çıkarabildim.

"Mara bebeğim. Sakin ol," dedi sakince. Ağzım biraz kapandı, çünkü bana bebeğim diye seslenmişti ama her şeyden önce adımı çok tatlı bir şekilde telaffuz etmişti. Sessizliği sağlayınca devam etti: "Bu nasıl? Bana sevmediğin şeyleri söyle, ben de senin sevmediğin bir şey olmadığın sürece istediğim şeyi pişireyim."

"Şey..." diye başladım, ama durdum.

"Çok zor değil, bebeğim."

"Şey..."

"Meksika yemeği sever misin?"

"Şey..." diye mırıldandım ve gülmeye başladı.

"Mara, tatlım. Meksika yemeği sever misin?"

"Evet," diye zorla cevap verdim.

"O zaman Meksika yemeği ve mısır ekmeği yapacağız,"

dedi. Bunu söylediği an acıkmaya başladım, çünkü gerçekten kulağa leziz geliyordu. Daha da hoş gelen şey, o pişirsin ya da pişirmesin Mitch'le birlikte yemek yeme fikriydi.

"Mitch..." diye mırıldandım, ama sonra durdum. Birisinin bağırdığını duyunca sırtımı doğrultup arkama baktım.

"İşte buradasın!"

Roberta kulağıma fısıldarken etrafta dolanıyordum. "Bu da ne böyle?" Annemle Lulamae'yi bize doğru gelirken gördüm.

Yatakların arasından geçmelerini izlerken hiç değişmediklerini fark ettim. Azıcık bile. On üç yıl içerisinde otuz yıl yaşlanmış olmaları dışında. İkisi de saçını sarıya boyatmıştı. Anneminki, en az iki buçuk santimlik koyu gri diple riyle saman sarısıydı. Lulamae Teyze'ninki, koyu siyah yığınları ile sarı karışımıydı. Gölge attırmış gibi durduğunu sanıyordu ama kendisi boyadığı için siyahlar daha çok şerit gibi görünüyordu. Sadece göğüslerinin değil tüm ciltlerinin sarkık olduğunu düşünürsek çok açık giyinmişlerdi. Ciltleri aynı zamanda kösele gibiydi ve gereğinden fazla yanmışlardı. Üstelik henüz yaz başlamamıştı. Ayrıca giydikleri her şey vücutlarını tamamen sarıyordu. Annem, kapri bir pantolon ve yuvarlak yakalı bir tişört giymişti. Lulamae ise kot pantolonlar ve süslü bir bluz giymişti. Düğmeleri aşığalara doğru sonuna kadar iliklenmişti ve düğmeler patlayacak gibi duruyordu. Denver Broncos ponpon kızlarının hepsine yarı futbol sezonu boyunca yetecek kadar makyaj yapmışlardı. İkisi de yüksek topuklu platform modeli strip-tizci ayakkabıları üzerinde sendeliyordu.

Yüce Tanrım. İşte gelmişlerdi. Benim iş yerime.

"Seni küçük sürtük!" diye çığlık attı Lulamae üstüme doğru gelirken.

Hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey söylemedim. Sadece

korku ve dehşet içinde ayakta dikilmiş onlara bakıyordum.

“Yüce Tanrım, Karavan Pislği İkizleri mi onlar?” diye sordu Mitch telefonda.

“Siz de kimsiniz?” diye atladı LaTanya Karavan Pislği İkizleri’ne.

Lulamae, elini kaldırıp LaTanya’nın yüzüne bir santim uzaklıktan avucunu gösterdi. LaTanya’nın başı yaklaşık otuz santim arkaya kaydı, elleri dosdoğru beline gitti ve kaşlarını çatı.

Eyvah!

“Seninle konuşuyorum.” Lulamae bana döndü. “Beni duyuyor musun kendini bir halt sanan sürtük?”

Mitch kulağımda hızlıca bir şeyler söylerken nihayet içine girdiğim şoku atlatmaya başlamıştım. “Mara beni dinle...” “Kapatmam gerekiyor,” dedim ve telefonu yuvasına geri koydum.

“O elini yüzümden çek,” diye tısladı LaTanya.

“Beyaz götümü öp,” diye karşılık verdi Lulamae.

LaTanya’nın hırladığına yemin edebilirdim.

Eyvah!

“Lulamae Teyze, anne,” dedim kısık sesle, tezgâhın etrafında hareket etmeye başlamıştım. “Lütfen, burası...”

Konuşmayı kestim çünkü Lulamae’nin eli düşmüştü ve ikisi de dik dik bakıyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun Marabelle? Ne Yap-tı-ğın?” diye sordu annem. Ben onlarla LaTanya ve Roberta arasına geçerken gözleri beni takip ediyordu. İki arkadaşımın da birer yanıma yaklaştığını hissettim.

Hepimiz yerlerimizi aldıktan sonra ben de merak ettim: Ne yapıyormuşum?

Annem izah etmedi. İkisi de dik dik bakmaya devam ediyordu.

“Bu annen mi?” diye fısıldadı Roberta kuşkuyla.

“Tabii ki de annesiyim. Lanet olsun, görmüyor musun hık demiş burnumdan düşmüş.”

İşte o an Roberta ve LaTanya’dan gülmemek için çabalarlarken boğuluyorlarmış gibi sesler çıktığını duydum. Annem ve Lulamae Teyze de bu sesleri duydular ve ikisinin de gözleri kısıldı ve elleri bellerine gitti.

“Dinleyin,” dedim hızlıca. “Benimle konuşmak istediğinizi biliyorum ama şimdi uygun bir zaman değil, isteyim.” Sonra söylememem gereken bir şey söyledim ve onlar buradan gittiklerinde hemen yeni bir telefon alacağıma dair kendime söz verdim. “Size numaramı vereyim. Bu gece beni arayın. Bir buluşma ayarlayalım ve konuşalım.”

“Hayır, tam da burada ve hemen şimdi torunlarım hakkında konuşacağız,” dedi Lulamae. “Ve bunu burada yapacağız çünkü o lanet olasıca, kendini bir bok sanan polis dedektifi...” bir an durakladı. Sonra da normal insanların sahip olduğu beyin hücrelerinin sadece çeyreğine yakın kısmına sahip olduğunu düşünürsek hiç de yaratıcı olmayan bir şekilde devam etti. “Burada değil ve bu yüzden bize burnu kalkık polis lafları edemeyecek.”

Ama olan olmuştu, bir hata yapmıştı.

Mitch’e hakaret etmişti.

Mitch’e. Haftalar önce beni tanımasa bile bana samimi bir şekilde gülümseyen ve benim uzaktan uzağa hayaller kurduğum kişi olan adama.

Sonra benim lavabomdaki arızayı tamir eden ve hatta parasını da ödeyen Mitch’e. Birkaç dolar tutmuş olması önemli değil, yine de ödemişti ya. Onun torunlarının karnını o ana kadar bulundukları en güzel mekânda yedikleri en güzel yemekle Lolas’ta doyuran da Mitch’e Bu akşam yine o çocukları balık kroketi ile doyuracak olan Mitch’e.

Billie korktuğunda ona sarılan da Billy'nin güvenini kazanan da Mitch'ti. Benim evimin darmaduman edilmesiy-le ilgilenen kişi de oydu. Ve evet, tıpkı LaTanya'nın dediği gibi, bana dünya üzerindeki en değerli kristal parçasıymışım gibi davranan ve bana zarar vermeye kalkışacak herkesle savaşıacak kişi de Mitch'ti. Ve son olarak, sadece iyi biri olduğu için çok az tanıdığı bir kadın ve iki çocuk için yüzlerce defa bunları yapacak olan kişiydi Mitch.

Tamam, belki beni yatağa atmak da tüm bunların bir parçasıydı ama fark ettiğim üzere sadece küçük bir parçasıydı.

O gerçekten çok iyi bir adamdı.

Bu yüzden, o sözü duyduğumda vücudumun başımdan ayak parmaklarıma kadar donduğunu hissettim. Dudaklarım kızgın bir şekilde konuşmak için hareket etti.

"Mitch hakkında böyle konuşamazsınız."

"Sen de teyzene nasıl konuşacağını söyleyemezsin," diye karşılık verdi Lulamae ve sonra anneme döndü. "Her zaman kibirli, her zaman..."

Sözünü kestim. Hâlâ alçak sesle konuşuyordum ama bu sefer sinirimden tısladığım için kelimelerin bazılarını yutuyordum. "Bir daha asla Mitch hakkında böyle konuşmayın."

"Eyvah," diye mırıldandı LaTanya arkamdan.

"Mara, tatlım..." diye araya girdi Roberta.

Ama annem onları umursamadı ve bana yaklaştı: "Sen de sakın teyzene nasıl konuşacağını öğretmeye kalkma."

Ben de ona karşılık olarak yaklaştım. "Sizi on üç senedir görmedim. On üç sene. Sizi ilk kez görüyorum ve iş yerime gelmiş, yüksek, kaba ve sert bir şekilde benim... Benim..." Bir saniyeliğine ne diyeceğimi bilemedim. "Benim Mitchime hakaret etmeye kalkıyorsunuz. Gerçekten

iyi biri olan ve hiç tanımadığınız bir adama. Bir merhaba yok. Benim nasıl olduğumu sormak yok. Siz sadece...” Tekrar durdum ve sonra bitirdim. “Siz yine her zamanki gibi davranıyorsunuz.”

“Marabelle...” diye başladı annem ama kafamı salladım ve elimi yüzüne doğru kaldırdım. Elime doğru gözlelerini kıstı ama ben diyeceğimi demiştim. Çenesini kapattı ve ben de elimi indirdim.

“Kimseniz o olun, ne söyleyecekseniz söyleyin, bana her zaman davrandığınız gibi davranın ama sakın, sakın, ama sakın Mitch’e hakaret etmeye kalkmayın.”

O sırada Bay Pierson’ın sesini duydum. “Mara tatlım, Mitch telefonda.”

Gözlerimi kırptırdım ve omuzlarımdan üzerinden arkama döndüm. LaTanya deli gibi kıkırdıyordu ve onun arkasındaki Bay Pierson da elinde telefonu tutarken aynı durumdaydı.

Nefesimi tuttum ve başımı çevirdim. Gözlerimin ateşle annemi ve Lulamae’yi parçalıyordum. Onları ne yazık ki pek yakmamıştı bu. Sonra Bay Pierson’ın yanına gittim. Elim kaldırdım ve telefonu elime verdi.

Telefonu kulağıma götürdüm. “Mitch?”

“Bana hakaret mi ettiler?” diye sordu ama sesi üzgün değil, tam tersine gülümsüyormuş gibi geliyordu. Söylediklerimi duymuştu. Ne kadarını duymuştu bilmiyordum ama Karavan Pisliği İkizleri’nin ona, uzun boylu ve yakışıklı Dedektif Mitch Lawson’a, hakaret ettiğini duymuştu.

Cevap vermedim. Dehşete düşmüştüm, o kadar ki donmuş kalmış ve konuşamıştım.

Sessizliğim bir süre devam etti. Annemle Lulamae’nin kızları ve Bay Pierson’ı rahatsız etmelerini görmezden geldim. Sonra Mitch araya girdi.

“Canım?”

“Ne kadarını duydun?”

“İş yeri, kabalar, gürültücüler, senin Mitchine hakaret etmişler, ben iyi bir adamım ve geri kalan her şeyi.”

Benim Mitchim.

Gözlerimi kapattım, kafamı eğdim ve tekrar sessizliğe gömüldüm.

Mitch tekrar seslendi ama bu sefer farklı bir sevgi ifadesi kullandı.

“Tatlım?”

Hiçbir şey demedim.

O zaman o da şunu söyledi: “Tanrı Aşkına! O Karavan Pisliği İkizleri’nin benim hakkımda ne düşündüklerini umursadığımı mı sanıyorsun?”

“Ben umursuyorum.” Kızmıştım ve neden kızdığımı da bilmiyordum. Ya da neden umursadığımı. Annem ya da Lulamae’nin düşünceleri önemli değildi; sadece herhangi birinin Mitch’e hakaret etmesiydi sorun.

Mitch de bilmiyordu ki muhtemelen bu yüzden sordu:

“Tanrı aşkına, neden?”

Sonunda döndüm ve Roberta, LaTanya ve Bay Pierson’ın tartıştıklarını gördüm. Yüzler kıpkırmızı olmuştu (bunlar annem, Lulamae ve Roberta’ydı), kaşlar çatılmıştı (bu da Bay Pierson’dı) ve eller bellerdeydi (bu da LaTanya’ydı.). Bu konuyu kapatmanın zamanı geldiğine karar verdim ve tekrar telefondaki Mitch’e döndüm. “Hâlâ buradalar ve şu an Bay Pierson ile kızları sıkıştırıyorlar. Gidip bir şeyler yapmalıyım,” dedim.

“Hiçbir şey yapmana gerek yok bebeğim. Ekipler oraya gelene kadar Bob onları meşgul edecek. Hemen onları oradan aldırıyorum. İçeri alınıp senin evine olanlarla ilgili sorguya çekilmelerini istiyorum.”

Kargaşadan başımı çevirdim ve halının üzerindeki ayaklarıma bakarken hızlıca gözlerimi kırptırdım.

“Ne?”

“Bu Karavan Pisliği İkizleri için bir planım var.”

Gözlerimi tekrar kırptırdım ve bir soru daha sordum.

“Planın mı var?”

“Evet bebeğim. Planım var. Sen telefonu kapatır kapatmaz Bob’u aradım. Bunun olacağını tahmin ediyordu zaten, ben de olayları açıkladım ve o şu an Çöplerden Kurtulma Operasyonu’nu ayarlıyor.”

Kendime hâkim olamadım ve güldüm.

Sonra yavaşça fısıldadım.

“Çöplerden Kurtulma Operasyonu?”

Sesi yine gülümsüyormuş gibi geliyordu.

“Çok iyi değil ama şimdilik aklıma bu geldi. Bu gece daha iyi isimler bulabiliriz belki.”

Aslında oldukça eğlenceli geliyordu kulağa.

“Planın ne peki?” diye sordum.

“İlk kısım onları oradan uzaklaştırmayı içeriyor. Bura gelecekler ve onların senin evine girenler olup olmadığından emin olacağız. Gerisini, bu akşam chili yerken konuşuruz.”

“Tamam,” dedim fısıltıyla. Her ne kadar annem ve teyzem hakkında konuşacak olsak da bu akşam Mitch’in evinde chili yeme fikri hoşuma gidiyordu.

“İlk kısmın bir diğer yönü ise sen zorunda kalma diye Bob’un bu durumla ilgilenmesi. Şu an müdahale etmeye başladığını tahmin ediyorum. Sen karışma ve onun halletmesine izin ver.”

Gruba tekrar dönüp baktım. Mitch haklıydı. Bay Pierson kollarını iki yana açmış annem ve teyzeme kapıyı ısrar ediyordu. Roberta ve LaTanya da onun arkasındaydı.

Aynı zamanda Mitch'in Bay Pierson'la ne zaman ona Bob diyecek kadar samimi olduğunu merak ediyordum.

Ona Bay Pierson diye hitap ediyordum çünkü benim patronumdu ama ayrıca Bay Pierson'dı o. Bir baba figürü gibi bir şeydi. En yakın arkadaşınızın babanız olmasını istediğiniz babası gibi. Ama Mitch otoriteyi elinde tutan bir adamdı. Sadece işi sebebiyle değil, genelde olduğu gibi. Birçok erkeğe Bay dediğini zannetmiyordum ama o birçok adam için Dedektif Lawson idi. Ve o bir erkekti tıpkı Bay Pierson gibi ve bu da dünyanın işleyişiydi aslında.

O an Mitch'in Bay Pierson için Mitch olduğunu ve Bay Pierson'ın da Mitch için Bob olduğunu, çünkü ikisinin arasında o an yaptıkları gibi beni korumak için bir bağ oluşturduklarını anladım ve karnımda yine o tanıdık, güzel his belirdi. Bu yüzden fısıldayarak "Mitch" dedim ve bu sefer ismi, ağızımdan ağır bir anlam yüklüymüş gibi çıkmıştı.

Mitch bunu duydu ve neden ona böyle seslendiğimi anladı. Anladığını sakın ama hızlıca konuştuğu için fark etmiştim.

"Geçen gece işlerin nasıl olacağına dair dediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim yavaşça.

"Evet, işte işler o şekilde olacak. Seni güvende tutacağım. Bob da bununla ilgileniyor. Sen işini yap, yataklarını sat, eve gel, chili yiyelim ve seni güvensiz hissettiren bu durumla ilgileneyim. Benimle misin?"

Güzel bir soruydu.

Mitch'le miydim?

"Bebğim, benimle misin?"

Görmeyen gözlerle önümde gerçekleşen olaylara bakıyor, bu soruya muhtemelen ondan daha fazla anlam yük-

lüyordum. Zihnim kendini toplamadan ağzım bir karara varmıştı.

“Seninleyim Mitch,” diye fısıldadım ve şimdi sessiz kalma sırası ondaydı.

Sessizliğinde, bu soruya ondan daha fazla anlam yüklediğimi fark ettiğini anlamıştım.

Nefesimi tuttum.

Sonra nazikçe rica etti.

“Hadi git yataklarını sat.”

Nefesimi bıraktım. Sonra polis ekibinin ön kapıdan içeri girdiğini gördüm. Tam o sırada annem de görmüştü. Bir çılgılık kopardı.

“Lanet olsun, bu da ne? Yine mi?”

Mitch de duydu.

“Ekip geldi sanırım,” diye mırıldandı.

“Marabelle!” diye bağırıyordu annem polisler onu arabaya doğru götürürken. “O kendini bir bok sanan polis sevgilini teyzenle benim üzerimden çekeceksin!”

Telefonu kulağımdan çektim, Tanrı’ya şükürler olsun hayatımda ilk defa dükkânda müşteri yoktu. Olabildiğince düzgün bir şekilde cevap vermeye çalıştım.

“Hayır! Onun hakkında böyle konuştuğunuz sürece asla!”

“Bir problem mi var burada?” diye sordu yeni gelen polislerden birisi ve Bay Pierson öne çıkarak başını salladı.

“İsa aşkına! Kendi kızımıla bile konuşamayacak mıyım?”

“Kendini bir bok sanan mı?” diye sorduğunu duydum Mitch’in; yine sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Gözlerimi kapattım.

“Marabelle! Buraya gel ve şu polislerle konuş!” diye bağırdı Lulamae.

“Mara, tatlım. Sen olduğun yerde kal. Polisler talimatı aldı,” dedi Mitch.

“Pekâlâ,” diye fısıldadım.

“Marabelle!” diye çılgılığı bastı annem.

“Kapatmam sorun olur mu yoksa onlar gidene kadar hatta kalmamı ister misin?” diye sordu Mitch telefonu kulağımda tutarken.

Gözlerimi açtım ve annemle teyzemin polis memurlarına, Bay Pierson’a, Roberta’ya ve LaTanya’ya karşı direnişlerini izledim. Polislerin talimatlarına karşı koymalarından ötürü onlar da kelepçelerini çıkarmışlardı.

Bu yüzden cevabım hayırdı. Hayır. Annem ve teyzem kelepçelenirken ve patronumla iki en iyi arkadaşım da bunu izlerken Mitch’in telefonu kapatmasını istemiyordum.

“İyiym ben,” diye yalan söyledim.

Biraz daha sessizlikten sonra, “Meksika yemeğinin yanında bira mı şarap mı içersin?” diye sordu.

Roberta ve LaTanya polislerin kelepçeli annemle teyzemi kapıya doğru sürüklemelerine gülerken bu soru karşısında gözlerimi kırıştırdım. Bu, Bay Pierson annemle teyzeme sanki anlamadığı avant-garde bir oyun izliyormuş ve bu oyunu pek de sevmemiş gibi bakarken oldu. “Ne?” diye sordum dikkatim dağılarak.

“Yemeğin yanında bira ya da şarap?”

“Şey...”

“Bira daha iyi gider bebeğim, ama eğer şarap istersen sana şarap da alırım. Hepsini geçen gece içtik o yüzden istiyorsan söylemen lazım.”

“Bira iyidir.”

“Tatlı için bir şey ister misin?”

“Şey...”

Polisler devriye arabalarının arka kapılarını açtılar.

“Dondurma?”

“Şey...”

Annemle Lulamae Teyze’yi içeri soktular.

“Dondurulmuş elmalı turta?”

“Şey...”

Kapıları annemle teyzemin üstüne kapattılar.

“Çocuklarla beraber Tessa’nın Fırını’na uğrayıp top kek alabiliriz.”

O top keklerden yemiştım, bir kereden fazla hem de. Bu yüzden hemen cevap verdim: “Top kek.”

“Tamamdır.” Sesinde yine gülümser bir ton vardı.

Polisler arabalarının ön koltuklarına bindiler.

“Billie’ye ayıcık aldım,” dedi Mitch.

Polis aracı hareket etmeye başladı.

“Pardon?”

“Okula gitmeden önce Target’a uğradım ve ona yeni bir ayıcık aldım.”

Tezgâha doğru gittim ve elimi üzerine koydum çünkü bacaklarım aniden titremeye başlamıştı.

Bacaklarım titriyordu çünkü Mitch artık sınırı aşmış ve Billie’ye yine ayıcık almıştı.

Ayrıca ona iyi olduğum konusunda yalan söylediğimi anlamıştı ve bu yüzden de titriyordum. Muhtemelen işte çok meşguldü ama telefonda vaktini benimle konuşarak harcayarak beni pislik akrabalarımın ve onların hayatımda yarattıkları sorunlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Zaten meşguldü, bir de Billy, Billie, Bill, Bob’la birlik olması ve Çöpleri Temizleme Operasyonu ve daha fazlasıyla onun vaktini harcadığımı biliyordum.

Bu yüzden, kendimi toplamak için elimi tezgâha koyunca, ona yavaşça söyledim: “Gittiler.”

“Güzel,” diye cevap verdi.

Düzenli bir şekilde nefes almaya çalıştım.

Yine sakın bir şekilde konuşmaya çalışıyordum.

“Şimdi iyiyim, Mitch.”

“Güzel,” diye tekrarladı; o da sakın konuşuyordu.

Yine düzgün bir nefes aldım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Rica ederim, bebeğim.”

“Akşam görüşürüz,” dedim.

“İşte bu her şeye değer,” diye cevap verdi. Bu da midemde yine o hoş hissin uyanmasına sebep oldu.

“Görüşürüz tatlım.”

“Hoşça kal Mitch.”

Sonra kapattı.

Bay Pierson’ın telefonunu kapattım ve başımı kaldırdım. Benim takımımın hepsi arkamdaydı ve hepsi de bana bakıyordu.

Hepsine doğru döndüm. “Çok özür dilerim. Onlar...” “Bir kelime dahi etme Mara,” dedi Bay Pierson kararlı bir şekilde sözümü keserek. Ona baktım, o elini bana uzatıp kolumu tuttu. Daha da yaklaştı ve şefkatle “Bir kelime dahi etme sakın tatlım. Bunu düşünme artık. Mitch ve ben her şeyi hallettik,” dedi.

Gözlerimin içine baktı, kolumu sıvazladı ve gülümseyerek beni bıraktı. Dikkatli bir şekilde telefonu elimden aldı ve ofisine doğru yürümeye başladı.

Arkamı dönüp onun gidişini izledim.

Sonra bana bakmakta olan Roberta ve LaTanya’yı görebilmek için onlara döndüm.

O sırada dudaklarımı ısırdım.

Ve dudaklarımı ısırduğımda, LaTanya benim ağzıma bakıp sonra gözlerime odaklandı ve buyurdu: “Evet, ilk

önce ilginç konular. Seninle Mitch'in arasından neler oluyor? Sonra Bigudi Savaşları Kaçkınları'na geri geliriz. Şimdi her şeyi anlat bana."

Bigudi Savaşları Kaçkınları.

İşte bu komikti.

Ve daha da komik olanı, ama öyle eğlenceli bir komiklik değil bu, Roberta ve LaTanya Bigudi Savaşları Kaçkınları'ndan biriymişim ya da daha kötüsüyümüşüm gibi, şok olmuş, afallamış ve kimin genlerinden geldiğimden ötürü iğrenmiş bir şekilde bakmıyorlardı bana. İkisi de merakla (baya merakla) yani LaTanya ve Roberta gibi bakıyorlardı.

Sadece bu değil, Bay Pierson da öyle. Mitch'le birlikte yaptıklarını, Çöpleri Temizleme Operasyonu'nun bir parçası olmaktan gurur duyuyormuş gibi söylemişti.

Bir düzgün nefes daha aldıktan sonra, benim için dünyalara bedel bu iki kadına baktım ve ağzım yine ben zihnimi toplamadan kararını vermişti.

"Mitch benden hoşlanıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum. Ve bence doğduğumda hastanede beni karıştırmışlar." Roberta ve LaTanya birkaç saniye bana bakakaldı ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu.

Gülmeyi bitirdiklerinde, ben de onlara olanları anlattım.

Evet doğru, anlattım.

Bazılarını müşterilerle ilgilenirken paylaşmak zorunda kalmıştım ama sonuçta paylaşmıştım.

Hepsini.

Ve ben bitirdiğimde, bana artık merakla değil ama yine de Roberta ve LaTanya gibi bakıyorlardı.

Benim için dünyalara bedel iki kadın.

On Altıncı Bölüm

Benim Maram Mumları Sever

Chili'yi, mısır ekmeğini ve top kekleri yerken Mitch'le ben Çöpleri Temizleme Operasyonu için farklı isimler bulamadık çünkü Mitch Billy'ye ödevlerinde yardım ediyor ve Billie de açıklanamayacak bir şekilde huysuz davranıyordu. Bu durum leziz chili, mısır ekmeği ve top kek yerken tüm dikkatimi almıştı. Billie bu sırada sürekli olarak homurdandı, sızlandı ve yaramazlık yaptı.

Mitch chili'yi çok güzel yapmıştı bu arada. İçinde dört farklı fasulye vardı. Baharatlı, etli ve lezzetliydi ama çok acı değildi. Üstünü tamamen erimiş, rendelenmiş peynirle kaplamıştı. Mısır ekmeği harikaydı ve Tessa'nın Fırını'ndan alınan top kekler hiçbir zaman hayal kırıklığı yaratmıyordu. Bunun kısmi nedeni kekin içinin çok zengin ve ıslaktı olmasıydı ama asıl nedeni, Tessa'nın keklerin üstünü devasa bir kremayla kaplamasıydı. Billie'nin geçen geceki yarıda bölünen uykusundan dolayı böyle mızımız olduğuna karar verdim ve ben de ondan farklı sayılmazdım. Ancak mızımız bir çocukla uğraşırken ve Mitch'in yanındayken huysuzluk yapamıyordum tabii.

Sonunda, onları uyumaları için hazırladık. Genelde bu

bizim için büyük bir iş değildi çünkü genelde uslu çocuklardı. Billy bir sorun çıkarmadı ama Billie mızımızlanıyor ve aksi davranıyordu. Sonunda onu sakinleştirip sesli kitap okumaya başladığımda yeni ayıcığına sarılırken uykuya daldı. O an daha da yorulmuş hissettim kendimi. Bundan sonra Mitch'in oturma odasına geri döndüm. Koltuğunda elinde birasıyla uzun bacaklarını açmış, ayaklarını önündeki pufa uzatmış, ekrandaki beysbol oyununu izliyordu. Boynunu çevirip siyah kanepenin üzerinden bana baktı.

"Uyudu mu?" diye sordu Billie için. Ben çok yorgundum, Billie hakkında endişeliydim, her şey hakkında endişeliydim. Ve Billie'nin güzel bir uyku çekmesini umut ediyordum ama yine de Mitch'in sorusu kalbimi okşamıştı.

Basit bir soruydu ama çok samimiydi. Billie için duyduğu endişe bir aile içinde geçen, bir babanın anneye, kocanın karısına sorduğu bir soru gibiydi.

Bunu sevmiştim. Bu sorudaki basitlik ve samimilik çok güzeldi ve harika oturma odasındaki harika koltuğunda sıcacık gözleriyle bana bakan böylesine yakışıklı, iyi, nazik bir adamdan geliyor oluşu daha da güzeldi.

Tüm bunları düşünüyordum.

Ama sadece "Evet," dedim.

Yorgun, endişeli bir haldeyken bir anda Mitch ile yalnız kalmıştım. Nerede olduğum, ne yaptığımı ve tüm bunların nasıl da bu kadar çabuk geliştiği konusunda çok garip hissediyordum. Mitch'in sabah bana dediği şeylerden bahsetmiyorum bile. İleride olacaklar konusunda seçeneklerimi düşündüm. Ve de koltuğunda nereye oturmam gerektiğini.

En güvenli yol ondan olabildiğince uzağa oturmaktı ve öyle yaptım. O koltuğun bir tarafının ortasıydı. Ben de diğer tarafında kol kısmına yakın oturmıştım.

Benim bu oturuşumu izledi ve dudaklarını gülmemek için zorladı ama yerinden kıpırdamadı.

En son yalnız kaldığımızda, oturma odasında televizyonda beysbol maçı izlerken olanları unutmamıştım. Çok yorgundum ve saat hâlâ erken sayılırdı. Son olarak, yatağa gitmek demek onun yatağına gitmek demekti.

Bu yüzden zaman geçirmeli ve bunu kendimi onun kucağında bulmadan yapmalıydım.

Bunu başarabilmek için aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

“İyi bir zevkin var.”

“Ne?”

Konuştuğumda, çıplak ayaklarımı altıma alırken ve kanepenin koluna yaslanırken gözlerim kanepede geziniyordu. Ama sorusunu sorduğunda ona baktım.

“İyi bir zevkin var,” diye tekrar ettim. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ve ben de açıklamaya başladım ve şimdi kendimi daha da garip hissediyordum. “Sen... Şey... Gerçekten iyi giyiniyorsun ve senin... Şey... Evin gerçekten çok güzel. Yani, şey... Gerçekten güzel mobilyaların var.”

Bu yorumuma karşı garip bir şekilde “Design Fusion’ı biliyor musun?” diye sordu.

Başımı diğer tarafa attım ve “Cherry Creek North’taki mağaza mı?” dedim.

“Evet,” diye cevapladı.

“Evet biliyorum.”

“Kızkardeşim Penny oranın sahibi.”

Vay canına.

O mağazaya gitmiştim. Mağazadaki mobilyalar inanılmazdı ve üzerlerindeki fiyatlar daha da inanılmazdı.

“Vay canına,” diye fısıldadım; o da gülümsedi. Elini havada şöyle bir gezdirdi.

“Bunların hepsi onun mağazasından,” dedi bana.

“Pardon?”

“Evin tamamını o döşedi benim için.”

İşte buna gözlerimi kırptırdım. “Evinin kız kardeşin mi döşedi?”

“Evet, o tam bir deli. Her şeyi dekore etmeye bayılıyor. Buzdolabının içini bile dekore etti hatta.”

Gözlerimi tekrar kırptırdım. “Buzdolabının içini mi dekore etti?”

Mitch kafasını salladı gülümseyerek.

“Bir buzdolabının içini nasıl dekore edebilirsin ki?” diye sordum bu duruma epey şaşırmış bir şekilde.

“Buzdolabının kenarlarında cam çıkartmaları ve yiyeceklerin aksine sadece raflarda duran havalı şeylerini koyduğu havalı kâseleri var. Bazen içine çiçekle küçük vazolar koyduğu bile oluyor.”

Bunun havalı mı yoksa garip mi olduğuna karar verememiştim. Bu ikilemi Mitch’le paylaşmadım.

Neyse ki o konuşmaya devam etti. “Çocuklarının odasını yılda üç kere dekore etmeye başladığında kocasının sabrı taşmıştı artık. O da karısına bir mağaza açmayı teklif etti ki başkalarının evlerini dekore etsin ve hatta sürekli olarak para harcayacağına yaptığı bu şeyden para kazansın. Bu yüzden, ben buraya taşındığımda işleri o eline aldı ve ben de yapmasına izin verdim. Vermeseydim de yapacaktı, ben karşı çıksam da hoş olmayacaktı.”

“Yani senin hiçbir katkın yok mu bunlarda?” diye şaşkınlıkla sordum. Çünkü Mitch her şeyi kontrolü altına almaktan hoşlanan bir adamdı.

Mitch kafasını salladı. “Ona sadece rahat bir tarz istediğimi ve burada bir gayin değil heteroseksüel bir erkeğin yaşayacağını unutmamasını söyledim. Rahatlık konusu-

nu halletti ama diğer konu biraz tartışmaya açık.”

Konuşmayı kesmişti ama gözleri benden ayrılmıyordu. Onun bu konudaki düşüncemi söylememi beklediğini fark ettim.

Ben de kendi düşüncemi belirterek onayladım. “Şey... Yani... Çok gay tarzı olmamış bence.”

Kafasını arkaya savurarak kahrkabayı bastı. Bense dudaklarımı ısırıyordum. Kahkahaları kıkırdamalara döndü ve çenesi yere düşerken bakışlarımı yakaladı.

“Bu iyi bir şey sanırım,” dedi gülümseyerek. Gözleri içimi ısıtacak kadar samimiydi. Çok samimi.

Akıllılık edip çenemi kapatmak ve beysbol maçına odaklanmak yerine, aptalca kendimi açıklamaya çalıştım. “Gerçekten çok güzel görünüyor, Mitch. Sana da yakışıyor çünkü sen de her zaman güzel görünüyorsun.”

“Yani benim giyim tarzımın güzel olduğunu ve kesinlikle gay tarzı olmadığını mı söylüyorsun?” diye alay etti. Sırtımı birazcık doğrulttum. Çünkü alay ettiğini biliyordum ve onu en ufak bir şekilde küçük düşürmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

Ve dahası, giyim tarzı gerçekten çok güzeldi ve gay erkeklerin giyindiği güzellikte bir güzellik değildi bu.

“Hayır, yani her zaman güzel göründüğünü söylemeye çalışıyorum... Yani... Güzel ve... Şey. Öyle işte. Her zaman gerçekten ve gerçekten güzel görünüyorsun.”

Konuşmayı bitirdiğimde, gözleriyle birlikte yüzü de değişmişti. Daha samimi gibiydi ama özellikle gözleri içimi ve vücudumun diğer yerlerini heyecanlandıran bir şekilde kararmıştı. Sonra aniden gözleri bedenimden başlayıp kesinlikle gay olmayan ama oldukça rahat ve havalı kanepesinin koluna doğru süzüldü.

Ve sonra aniden ayağa kalktı.

Mutfığa gidip oturma odasına geri dönüşünü izlerken elinde mumlar olduğunu fark ettim. Sonra onları duvar ünitesine yerleştirdi ve yaktı. Odayı aydınlatan tek lambayı kapatınca odanın atmosferi tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü. Sonra koltuğa geldi, kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Kumandayı alıp kanepenin arkasına atışını izledim. Diğer kumandayı alıp duvar ünitesine doğrulttu ve birden Journey'nin *Still They Ride* şarkısı çalmaya başladı.

Muhteşem bir şarkı.

Mumlar kaliteliydi. Taze pamuğun rahatlatıcı kokusu odayı sarmaya başlamıştı bile.

Mum ışığı, romantik oda atmosferi ve hafif müzik.

Eyvah!

Donup kalmış bir şekilde, o kumandayı da kanepenin arkasına atıp yanıma gelişini izledim. Ellerini koltuk altlarına koydu ve beni yavaşça kaldırdı.

"Mitch," diye fısıldadım ellerim onun omuzlarına tutunurken. Kollarından birisini kalçamdan indirip dizlerinin arkasını tuttu. Diğer eliyle de sırtımı tutup beni kaldırıp koltuk ile sehpa arasından geçirdi. Sonra dönüp kucığında ben varken koltuğa oturdu ve arkasına yaslandı. Ben büyük oranda onun üstüne yaslanmıştım. O oturduğu yerde dönünce şimdi ikimiz de uzanmış olduk ama bu sefer o benim üstümdeydi.

Bu süreçte şok etkisiyle sessiz kalmıştım.

Kanepeye sırtını dayayıp benim üstüme yerleşirken ben de sırtımı koltuğa dayamıştım ve nefes nefese fısıldadım. "Mitch."

"Çöpleri Temizleme Operasyonu," diyerek eliyle boynumun yan tarafını okşadı. "Pardon?" diye sorarken ellerim hâlâ sert omuzlarında geziniyordu.

“Annenin ve teyzenin Denver’den gitmesini istiyorum,” dedi.

Ben de istiyordum. Benim de istediğimi bildiğini düşündüm, o yüzden bir şey demedim. Onun yerine boynumda gezinen sıcacık elleriyle bedenime yasladığı sert ve sıcak bedenine karşılık vermemeye odaklanmaya çalışıyordum.

Her ne kadar çok hoşuma gitse de da başparmağı ile çenemin altını okşamaya başladığında odaklanmak daha da zorlaştı. Neyse ki o anda konuşmaya başladı ve ben de dikkatimi dediklerine vermeye karar verdim.

“Tahminimce, senin evine ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ama bu demek değil ki onların peşini bırakacağım. Onlar sana zorluk çıkarmak için buradalar. Yaptıkları şeyin boşa olduğuna inanıp evlerine dönmelerini umarak onlara daha zor zamanlar yaşatacağım.”

Bu iyi bir plana benziyordu.

“Nasıl yapacaksın bunu?”

“Üç gündür buradalar ve şimdiden iki kez karakolluk oldular. Eğer sana zorluk çıkarmaya devam ederlerse onları tutuklayacağım.”

Sonunda üstüme baskı yapan sıcak ve sert vücudunu, boynumda dolaşan sıcak elini ve çenemi okşayan tatlı başparmağını düşünmeyi bırakmış ve şok içinde yüzüne bakakalmıştım.

“Bu polis tacizi olmaz mı?”

“Hayır,” diye cevapladı hemen. “Vatandaşların taciz edilmesini engellemek polislerin görevidir. Anneni 13 yıl boyunca görmedin. Benimle çok bir şey paylaşmadın ama paylaştığın şeyler bana mutlaka iyi bir sebebin olduğunu gösteriyor. Sen hayatına devam ettin, ondan uzakta kendine güzel bir hayat kurdun. Sonra bir gün gelip senin ka-

pına dayandı, komşularını rahatsız etti. Yine patronunu da işin içine katarak iş yerine gelip saçma sapan konuştu. Bir polis uzmanı ona ve teyzene durumu açıkladı ve seninle nasıl iletişim kurmaları gerektiğini anlattı. Ama onlar görmezden gelip kendi bildikleri yoldan gitmeyi tercih ettiler ki bu yanlış bir seçimdi. Davranışlarını değiştirsinler, seninle düzgün bir şekilde iletişime geçip adam gibi davransınlar, o zaman Çöpleri Temizleme Operasyonu'nu durdururuz. Ama bu yolda devam ederlerse, kendilerini polis arabasında bulurlar. Uyarılarını aldılar. İki defa. Üçüncü uyarıda, sen şikâyetçi olursun ve kendilerini hücrede bulurlar. Dışarı çıktıklarında iki seçenekleri var. Şu anki davranışlarına devam edip bu cezaları daha da ağırlaştırabilirler, ki bu da Colorado'da umduklarından daha fazla zaman geçirecekler demek, ya da kışkıklarını evlerine taşıyıp seni ve o çocukları yalnız bırakırlar.” Duraksadı ve bitirmeden önce bir saniyeliğine gözlerime baktı. “Seni tekrar alt etmeye çalışırlarsa Mara, mahkeme aracılığıyla onlara bu seçenekleri açıklayacağım. İşte Çöpleri Temizleme Operasyonu bu.”

Gözlerimi gözlerine dikmişim ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bildiğim şey aşağılanmanın derinliklerinin dipsiz oluşuydu çünkü yanımda uzanmış olan bu iyi adam tamamen benimle ilgili olan, yani Bill, annem ve Lulamae ile ilgili olan zırvalarla uğraşıyordu.

Ve bundan dolayı, gözlerimi kapattım ve kafamı çevirdim.

Mitch kaçmama izin vermedi.

Eliyle çenemi kavrayıp kafamı geri çevirdi ve “Bana bak canım,” diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım.

Kafası bana doğru bir parmak kadar eğilmişti.

Nefesimi tuttum.

Daha sonra sessizce "Iowa'yı aradım, sabıklarından haberdarım," diyerek utancımın dipsiz derinliklerini daha da derinleştirdi.

Tanrım.

Devam etti: "Yaptıklarını biliyorum."

Tanrım!

Kafasını bir parmak daha aşağı indirdi ve artık görebildiğim tek şey oydu. "Ve bebeğim, bir şey daha biliyorum. Sen onlar gibi değilsin."

Parmaklarımı çenemdeki bileğinin etrafına sarabilmek için elimi omzundan çektim ve fısıldadım: "Mitch."

"Sen onlar gibi değilsin, Mara."

"Ben..."Başparmağını dudaklarıma bastırdı ve yüzü daha da yakındı artık.

"Sen... onlar... gibi... değilsin bebeğim."

"Sen," diyebildim başparmağına doğru ve o da dudaklarımı bırakıp yanağımı okşamaya başladı. "Yani, senin etrafındaki her şey, şu an hayatını tüketen ne varsa, hepsi benimle ilgili Mitch. Hepsi benim geldiğim yerle ilgili. Hepsi kim olduğumla ve kim olduğum da onlarla ilgili."

"Hem haklı hem de haksızsın," dedi.

Omzundaki diğer elim göğsüne doğru kaydı ve bileğini kavramış olan elim ise "Nasıl haksızım?" diye sorarken diğerine katıldı.

"Senin dediğin gibi, benim hayatımı tüketen her şey seninle ilgili ve Mara bebeğim, ben bunu hiç sorun etmiyorum. Onların hepsi neyle ilgiliyse seninle de ilgili. Sen iyi bir insansın. Kuzenlerin için doğru olanı yapmaya çalışıyorsun. Senin yaşamak zorunda bırakıldığını düşündüğüm hayatı onlar yaşamasınlar diye kendini ortaya koyu-

yorsun. Senin ve onların başına ne geliyorsa hepsi onlarla ilgili; Bill'in senin kendini çıkardığın bu hayattan kendini çekip çıkaramamasının seninle hiçbir ilgisi yok."

"Var," diye fısıldadım.

"Yok," diye sert bir şekilde cevapladı.

"Mitch, var."

"Mara." Parmakları çenemde gerilmişti. "Neden hayatımı tüketen bu saçmalıkları önemsemediğimi düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırptım çünkü bu gerçekten oldukça iyi bir soruydu.

"Bil... Bilmiyorum," diye kekeledim ve o pis pis sırıttı. Gözleri bile gülümsüyordu ve bu harikulade bir görüntüydü. Başparmağıyla bir kez daha yanağımı okşadığında bu görüntü tamamen nefes kesici bir hal aldı.

"Çünkü sen çok güzel Noel hediyeleri veriyorsun," dedi.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim ve kekeleyerek tekrar sordum. "Pa... Pardon?"

"Çok güzel Noel hediyeleri veriyorsun," diye tekrarladı. "LaTanya, Bray, Brent, hatta Derek, hepsi onları ve doğum günü hediyelerini konuşuyorlar."

Öyle mi yapıyorlardı gerçekten?

"Ama..." diye başladım ama sözümü kesti.

"Ve sen çok çalışıyorsun. İş arkadaşın sana çok değer veriyor ve patronun seni o kadar seviyor ki, kahretsin, seni kızı gibi görüyor."

Tekrardan gözlerimi kırptım, bunu Bay Pierson'dan öğrendiğine kendimi inandırarak "Gerçekten mi?" diye sordum.

Mitch yine sırıttı ve cevapladı. "Gerçekten."

"Ben..." diye başladım ancak eli çenemde gerildi ve yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. O kadar yakındı ki ne-

fesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Ağzımı kapattım ve onun güzel kahverengi gözlerine baktım.

“Güzelsin. Güzel giyiniyorsun. Güzel kokuyorsun. Harika bir gülüşün var. Sadıksın. Sevgi dolusun. Ve tatlım, seni geçitte veya bir partide görmek hayal kadar güzelken saçlarını kulaklarının arkasına atıp, benden bir vebadan kaçır gibi olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmanı görmek de bir o kadar moral bozucuydu. O geri zekâlı hayatından çıktığından beri, bana bir şans vermeni bekliyordum. Bunun senin gelip kollarımda ağlaman ve o çocukların hayatın gerçekten berbat olabileceğini çok erken öğrenmeleri ile olması çok kötü ama eğer o şans, bu saçmalıklarla baş etmekse ve senin kapının ardında saklanıp o dünyaya karşı boyun eğmek yerine şu an olduğun yerde benimle olman demekse, bunun için o boktan durumla baş etmeye hazırım.”

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

“Sana şans vermemi mi bekliyordun?” diye fısıldadım.

Mitch kafasını salladı. “İki yıldır ve ondan önceki iki yıl boyunca da seni izledim ve o aşağılık herifle ne yaptığını merak ettim. Ve o, bunu çok ciddi söylüyorum canım, seni kollarına almayı bırak soluduğun havayı solumayı hak etmenin yakınından bile geçmiyordu.”

Şunu itiraf etmeliyim ki, Destry benim alanımın dışında olsa da Mitch bu konuda hiç de yanlış düşünmüyordu.

Ancak başka bir konuda yanılıyordu.

Ve o iyi, hoş bir adamdı ve bunu bilmesi gerekiyordu.

“Mitch, hakkımda bilmediğin şeyler var,” dedim dik katlice.

“Haklısın ama vaktimiz bol, anlatırsın.”

“Ben öyle düşün...”

Yine sözümü kesti. “Sana bir şeyler olmuş ve bu her neyse, bana istediğin zaman anlatabilirsin. Anneni ve teyzeni gördüm, Mara. Kuzenini, anneni ve teyzeni görmek, onları tanımak, benim hiç canımı sıkmadı tatlım. Senin nasıl yetiştirildiğini biliyorum ve şu anki halini görüyorum. O boktan durumdan çok uzaktasın. O hayatı geride bırakmışsın ve bunu yapmak hiç kolay değil. Bu durum beni resmen sana daha da çekiyor ve ben senden zaten yeterince hoşlanıyordum.”

Gözlerime çok yakın duran koyu kahverengi gözlerinin içine baktım ve söylemeden edemedim: “Söylediklerin Mara’nın Dünyası’na hiç uymuyor.”

Bu çok aptalcaydı, saçmaydı ve her şeyi ortaya seriyordu. Bunu iki gözünün içi de gülmeden ve vücudu sarsılmadan önce kaşlarından birisi şaşkınlıkla seğirdiğinde anlamıştım.

Tamam, bir ahmak gibi davranıyordum ve zaten bir ahmaktım da, ancak o iyiliği için bunu bilmeliydi ve bilmesi gereken sadece ahmak olduğum gerçeği değildi.

Bu yüzden konuşmaya devam ettim. “Bu bütün doğa kanunlarına aykırı.”

Vücudu daha da fazla sarsılmaya başladı ve eli çenemden boynuma kaydı. Dudağını ısırды ve sadece ona bakarak bile bunun kakhaha atmamak için olduğunu anlayabiliyordum.

Ben de fısıldadım: “Komik olmaya çalışmıyorum.”

Aniden hareketlerindeki neşe silindi, gözlerini yavaşça kapattı ve kafasını aşağı bıraktı. Şimdi parmakları boynumu hafifçe sıkarken alını alnıma yaslanmış durumdaydı.

Gözlerini açtı, derin bir şekilde gözlerimin içine baktı ve fısıldadı: “Biliyorum ama bebeğim, sen bugün benimle olduğunu söyledin. Şimdi senden benimle birlikte kalma-

nı istiyorum. Eğer bunu yaparsan söz veriyorum, hatta yemin ediyorum, seni az önce söylediğin şeyin ne kadar komik olduğunu anlayacağın bir ruh haline taşıyacağım.”

O gün ona telefonda söylediklerimin benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını o an fark ettim.

“Mitch...” diye başladım ancak o kafasını biraz kaldırıp sarstı.

“Mara’nın Dünyası mantıksız ve saçma sapan bir dünya ve tahminiime göre annenin ve teyzenin bunda parmağı var. Gerçek dünyada, sen de dâhil herkesin yaşadığı dünyada, tatlım sen ve ben fazlasıyla güzel bir çiftiz.”

Göğsüne hafifçe bastırdığımda bile o güzel his yine karnıma dolmayı başarmıştı. “Ben öyle düşünmüyorum ve... Ve... Neyi kastettiğimi anladığında hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum,” dedim.

Tekrar gözlerini yavaşça kapatışını ve açışını izledim. Onların dipsiz derinliklerinde gördüğüm şey ile nefesim kesildi.

Ben kendime gelmeden önce (kendime gelemedim), Mitch’in kafası aşağı indi ama bu kez sağıma yönelmişti.

Dişlerinin kulak mememi kısırdığını ve ardından dilinin kulağıma dokunduğunu hissettim. Fısıldayarak şunu hatırlattı: “Bugün, benim senin Mitchin olduğumu kendin söyledin.”

Tanrım, bunu duyduğunu unutmuştum.

“Senin Mitchin miyim?” diye devam etti.

Daha hızlı nefes almaya başladım, göğsüm tamamen ısınmıştı. Parmaklarım gömleğine sıkıca yapışmıştı ve bunun onu tutmak için mi yoksa itmek için mi olduğunu bilmiyordum.

“Senin Mitchin miyim bebeğim?” diye vurguladı.

Bunun hakkında konuşamazdım. Onu neden savun-

duğumu açıklayamazdım. Ona benim Mitchim olduğunu söylemişim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun benim için kim olduğunu açıklayamazdım çünkü onun benim için kim olduğunu bilmiyordum ama onların ona hakaret etmesine izin veremezdim.

Bu konuyu kapatmamız gerekiyordu.

Bu yüzden konuyu garip bir şekilde değiştirerek “Mumlar çok güzel kokuyor,” dedim ve gömleğine sıkıca yapışmış olan ellerimle onu uzaklaştırmaya karar verdim. Bunu denedim ama o bir santim bile oynamamıştı.

Tam bu sırada Paul McCartney’nin *My Love* şarkısı çalmaya başladı.

Tanrım!

Bu şarkıya bayılıyordum! Harika, çok tatlı ve güzel bir şarkıydı.

Burnuyla kulak mememi okşadıktan sonra diğer taraf-taki eli omuzlarıma geçti. Sonra göğsümden geçerek aşağı yukarı sıvazlarken, dudaklarını boynuma doğru kaydır-dı.

O bunu yaparken ürpermişim.

“Eğer senin Mitchinsem, sen de benim Maramsın,” diye fısıldadı tenime. Sözleri beni yine ürpertmişti çünkü bu fikri sevmiştim, hem de çok sevmiştim. Daha sonra eli tekrar yanımda yukarı süzülürken dilinin boğazımda kaydığını hissettim ve yine ürperdim.

Tamam, artık konuşma becerimi ve bedenimin kontrolünü kaybettiğimi söyleyebilirdim (hiç kontrolü elime almış mıydım ki?) ve bir şey yapmalıydim.

Böylece, biraz umutsuzca ve az biraz da sesli nefes alarak şöyle dedim: “Koku oldukça hoş ve kaliteli oldukları belli. Belli ki yağları bol bol kullanmışlar.”

Dudakları boğazımda hareket etmeye devam etti ve bunun güldüğü için olduğunu anlamıştım. Dili boynu-

mun diğer tarafından kulağıma kadar kaydı ve fısıldamayı sürdürdü: "Benim Maram mumları sever. Bu yüzden çocuklarla beraber Target'ta alışveriş yaparken Billie bu mumları senin için aldı."

Benim mumları sevdiğimi fark etmiş.

Tanrım.

Bu çok hoştu.

Başparmağı tam göğsümün altını okşamaya başladı.

Tanrım!

Mükemmel bir histi.

Ellerimi açtım ve göğsüne hafifçe baskı yaptıktan sonra kafamı çevirip fısıldadım. "Mitch..."Ancak ben çevirince o da kafasını çevirdi. Dudakları benimkileri yakaladı ve beni öptü.

Çok ileri gitmedi. Nazik, tatlı, deneyen ama acele etmeyen bir öpücük. Diller de işin içindeydi ama nazıkçe, saldırgan değil. Çok şey veren ama hiçbir şey almayan bir öpücüktü ve parmaklarım gömleğine tekrar sıkıca sarıldı. Ama bu sefer onu kendime çekmek için.

Mitch beni öpmeyi kesip dudaklarıma fısıldadı. "Ağzını seviyorum tatlım." Engel olamayıp tekrar ürperdim.

Yavaşça geri çekildi ve elleri göğsündeki bileklerime giderken gözlerime baktı. Onları göğsünden aşağı itti. Onları bırakmadan gömleğini pantolonunun içinden çıkarmamı, gömleğin altındaki sıcak ve düzgün teniyle, sert sırt kaslarına dokunmamı sağladı.

Ellerimin altında o kadar seksiydi ki istemeden de olsa boğazımdan bir inleme çıktı.

Bakışlarının daha da kararmasını izledim ve bu hoşuma gitti., Ardından kafası aşağı doğru indi ve dudakları bir başka öpücük için benimkileri yakaladı. Bu da hassas, hoş, acele etmeyen bir öpücüktü ancak beni kendimi

daha fazla vermeme davet ediyordu. O çok vericiydi ama şimdi biraz da almaya başlamıştı. Sonunda beni öpücüğe kendimi kaptırmaya ikna etmişti ve Mitch'e kendimi kaptırmak istiyordum. Öyle de yaptım. Onun elleri de artık aynı şekilde benim üzerimde geziniyordu. Acele etmeyen, yumuşak, keşfeder bir gezintiydi bu ve bedenim onun altında eridi. Parmaklarım sırtının hatlarını keşfediyor ve hissettiğim şey çok hoşuma gidiyordu. Ellerim daha fazla keşfedebilmek için daha yukarı çıktı.

Sonra öpücüğü yine kesti ama bu sefer dudakları yanaklarımda ve çenemde gezinmeye başladı. Boynuma inerken dilini de hissediyordum artık. Daha sonra dişlerini de hissettim, kulak mememi kısıtırıp kulağımın arkasını diliyle keşfediyordu. Hepsini yavaşça, acele etmeden, ellerim sırtında gezerken zamanı hiç sorun etmeden yapıyordu. Bedenim onun altında teslim olmuştu ve nefesim boynunun derisine sürekli daha hızlı çarpıyordu.

Ardından eli göğüs kafesimden yukarı çıktı, kafası yukarı doğru gelip dudakları dudaklarımı yakalarken nefesimi tutmuştum. Parmakları göğsümü kavrarken dili ağzımın içine kayıyordu.

Mitch'in sıcak elinin göğsümde yarattığı his o kadar çok hoşuma gitmişti ki belim hafifçe ona doğru doğruldu ve küçük bir inleme boğazımdan ağzına doğru süzüldü.

Başparmağı meme ucumu okşuyor ve bu oldukça hoşuma gidiyordu. Bu yüzden belim daha da doğrulmuş ve uzun derin bir inleme tekrar boğazımdan ağzına süzülüyordu.

Burası acele etmeyen ve yumuşak davranışların kaybolduğu noktaydı. İniltim onun ağzına süzülürken, Mitch kafasını yana eğip öpücüğünü daha da derinleştirdi. Artık daha sert, talepkâr ve Tanrım, çok çok iyiydi.

Bir elimi sırtında, boynunda ve yumuşak sık saçları arasında hareket ettirebilmek ve onu kendime çekebilmek için gömleğinden çıkardım. Bunu yaptım çünkü beni öpmeyi bırakmasını hiç istemiyordum.

Hiç.

Parmağı, başparmağıyla taş gibi olmuş meme ucumda birleşmişti ve bluzumun üzerinde geziniyordu. Tanrım, Tanrım! Bu öyle harika bir şeydi ki diline doğru hafifçe inledim. Kalçalarım onun sertliğiyle derin bir birleşme için yanıp tutuşuyordu.

Diğer eli aşağı gidip eteğimi yukarı çekerken pozisyonunu değiştirip vücudunun daha da üzerime yerleştirdi. Dizi bacaklarımın arasına girip onları açmaya zorladı ama bunu yapmasına hiç gerek yoktu çünkü zaten bir bacağım kendiliğinden onun belinin etrafına dolandı.

“Tanrım çok tatlısın. O kadar, o kadar tatlısın ki,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Sesi derin ve boğuktu. Sesiindeki değişimin üzerimde yarattığı etkiyi tüm kuvvetiyle bacaklarımın arasında hissettim.

“Mitch,” diye fısıldadım başımı kaldırırken. Elimle saçından tutup onu kendime doğru çektim ve onu sert, tutkulu öptüm. Dilimi ağzının içinde dolaştırdım ve bu sefer onun iniltisini kendi dudaklarımın içine aldım.

Bunu da doğrudan bacaklarımın arasında hissettim.

Sonra göğsümdeki eli bluzumun düğmelerine gitti. Biz ateşli, ıslak ve sert bir biçimde öpüşürken hızlı ve ustalıklarla düğmeleri açtı. Bedenimi onunkine yasladım, o da bana yaslandı. Onun ağırlığını üzerime almaya bayılıyordum, onun gücünü hissetmeye.

Sonra göğüs kafesimin yarısına geldiğinde aniden düğmeleri açmayı bıraktı. Parmaklarının okşamaya başladığını fark ettim ve bedenim heyecanla kavrulurken ağzına

doğru nefes nefese kalmıştım. Sonra sutyenimi kopçasını açmadan aşağıya indirdi ve beni öpmeyi bıraktı. Parmakları göğsümü tutup yukarı kaldırdı. Vücudunun üst tarafını eğip dudaklarıyla meme uçlarımı derin derin emmeye başladı..

Gerçekten derin.

Aman Tanrım. Oh, Tanrım! İnanılmaz derecede harika hissettiriyordu.

O kadar inanılmazdı ki, iki elimin parmaklarıyla saçlarını kavrarken sırtım kanepeden doğruldu ve boynum yay gibi gerilip başım mindere yaslandı. Meme uçlarıma ağzıyla yaptığı şey derin derin inlememe ve bu bacaklarımin arasında sanki bir yangına sebep oluyordu.

Mitch aniden kafasını kaldırdı ve boynunu kanepenin arka kısmını görebilecek bir şekilde döndürdü.

Ona şaşkın şaşkın bakıyordum. Neden durduğunu anlamaya çalışıyor ve sadece iki saniye öncesine kadar yaptığı şeyi yapmaya devam etmesini nasıl sağlayabileceğimi düşünüyordum. O sırada sert ama kısık bir ses çıkardı. "Siktir!"

Sonra aniden elleri üzerimde gezinmeye başladı; sutyenimi düzeltti, bluzumun önünü kapattı ve eteğimi indirdi.

Artık tüm bedeni her yerimi kaplayacak şekilde tamamen üzerimdeydi ve kanepenin üstünden bakabilmek için boynunu diğer tarafa çevirmişti.

İşte o an benim On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson ile kanepede gerçekleşen ön sevişmemizi yarıda kesen, titreyen küçük bir kız sesi duydum: "Mara Teyze, ben hiç iyi hissetmiyorum."

On Gedinci Bölüm

Mitch'i Yakınında Tut

Kafamı sesin geldiği yere çevirdim. Kanepenin üstünden başımı kaldırıp baktığımda, Billie'nin koltuğun diğer tarafında öne eğilip Mitch'in oturma odası halısının üzerine kustuğunu gördüm.

"Ah kahretsin," diye mırıldandı Mitch. Hemen harekete geçti ve beni de kendisiyle birlikte doğrulttu. Birden kendimi kanepenin yanında ayakta bulmuştum.

Gözlerimi kırptım, biraz sendeledim ve sonra Mitch'in Billie'yi kollarında taşıdığı sahneye odaklandım. Oturma odasından hızlı bir şekilde hole doğru geçiyordu.

Kanepeye ve Billie'nin kusmuğuna dokunmadım ve hemen peşlerinden gittim. Bir yandan da gömleğimin düğmelerini kapatmaya çalışıyordum. Mitch'in usta işi banyosuna varana kadar, ışıkları yakmıştı ve Billie klozete kusuyordu. Mitch hemen yanında çömelmiş, saçını arkaya doğru tutuyordu. Başını çevirdi ve gözleri gözlerimle buluştu.

"Ateşler içinde," dedi sessizce.

Hemen bezlerini sakladığını umduğum banyo dolabına koştum.

"Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum, termometrem yok. Senin evinde var mı?"

“Hayır,” dedim ve bezlerini dolapta buldum. Bir tanesini aldım ve lavaboya gidip musluğu soğuşa getirdim.

Kusma sesleri devam ediyordu. Billie apaçık ortada olan şeyi tuvaletin içine doğru mırıldandı. “Hiç iyi hissetmiyorum.”

Bezin suyunu sıktım ve Billie’yle konuşmaya başladım. “Biliyorum bebeğim. Çıkar at içindekileri. Şimdi sana soğuk banyo yaptıracağım.”

Billie’nin yanına gittim. Mitch hâlâ saçını tutarken biraz kenara çekilip bana yer açtı ve ben de eğilip sifonu çektim. Sonra bezi alıp alnına koydum ve Billie tuvalete öksürmeye devam etti.

Aniden Mitch’in konuşmasını duydum: “Biliyorum, tatlım. Bu saatte aradığım için kusura bakma ama Billie kusuyor ve ateşler içerisinde. Ne yapmamız lazım?”

Gözlerim hemen ona gitti. Telefonla konuşuyordu, ama bakışları hâlâ Billie’deydi. Bir elimi Billie’yi sıvazlamak için kaldırdım, çünkü kusmaya devam ediyordu. Kalbim acıyordu, dudaklarımı ısırdım, o küçük bedeninin kusmak için çok çabaladığını hissediyordum.

Belli ki bugünkü asabiliğinin ve yaramazlığının sebebi buydu.

Çocuklar konusunda daha tecrübeli bir kadın bu işaretleleri kesin fark ederdi.

Mitch için deli olmak ve kanepenin üzerinde onunla oynamak yerine sorumluluklarıma daha fazla ilgi göstermeliydim.

Ve de çok kötü bir ebeveyndim.

“Hayır, Mara’nın öyle bir şeyi olduğunu zannetmiyorum ama eczaneye giderim. Tamamdır, teşekkürler.” Mitch telefonu kapattı, bana bakıyordu. “Kız kardeşim çocuklara uygun bir ağrı kesici ve termometre almamız

gerektiğini söylüyor. Eğer ateşi kötüyse ve öyle kalırsa, onu acile götürmemiz gerekebilir.”

“Tamam, eczaneye sen mi gidiyorsun ben mi gideyim?”

“Ben giderim, sen yalnız kalabilir misin?”

Başımı salladım ve Billie’nin saçlarını Mitch’in ellerinden çektim. O da başını salladı ve onun üzerinden uzanıp beni alımdan öptü. Sonra doğrulup kapıya giderken ona seslendim.

Durdu ve bana baktı. “Evet?”

“Sigortası yok.”

Çenesini sıktı, başını salladı ve sakince: “Sen onu şimdi dert etme, sevgilim. Bir ilaç alsın ve toparlansın da duruma bakarız. Tamam mı?”

“Tamam Mitch.”

“Hemen dönerim.”

“Tamam.”

Sonra kayboldu.

Billie içindeki her şeyi çıkarmıştı ve onu başında yeni bir ıslak bezle yatağına yatırdım. Mitch gelene kadar oturma odasındaki kusmuğunu da (fazla öğürmüş olsam da) kusmadan temizlemeyi başardım ve bütün mumları söndürüp, kumandaları bulup müziği kapattım. Geldiğinde ben onun yatağında Billie’ye sarılmış yatıyordum. Billie de bana sarılmış inliyor ve şikâyet ediyordu. Belli ki iyi durumda değildi ve ben de kendi içimde iyi sayılmazdım çünkü çıkardığı sesler ve bana sarılışı beni ölesiye korkutuyordu. Mitch kapıda belirdi ve gözlerim hemen ona gitti.

“Acele et,” diye fısıldadım.

O da fısıltıyla cevap verdi: “Tamamdır.”

Ona hemen bir doz ilaç verdi ve alnındaki bezi aldı. Çünkü ben onu termometreyi dilinin altına koymak için uğraşırken ısınmıştı artık. Mitch alnına koymak için yeni bir ıslak bezle geri geldi ve bir tane de boynuna fazladan

bez yerleştirdi. Sonra termometreyi çıkardı ve dereceyi okudu. "Lanet olsun."

"Ne kadar kötü?"

"İyi değil," dedi. Termometreyi sehpayaya bıraktı ve tekrar telefonu aldı. Billie bana yaslanıyordu ve titremeye başlamıştı. İkimizi birden yorganın altına çektim. Mitch telefonda konuşurken çarşafı kendi tarafıma doğru gerip Billie'yi kendime sardım ve soğuk bezi tekrar alnına koydum. "Tekrar ben, Penny. Ateşi 39 buçuk. Titriyor ve Mara'ya sarılıyor. Mara'nın onu içine çekmesini ister gibi bir hali var." Ben onu izlerken biraz duraksadı. Gözlerini asla benden ayırmıyordu. "Evet, verdim..." Duraksadı. "Evet." Duraksadı. "Tamam." Duraksadı. "Tamam, seni yarın arayıp haber veririm." Duraksadı. "Tamam, teşekkürler tatlım." Telefonu kapattı.

"Kız kardeşin mi?"

"Evet. Beklememizi söylüyor. 'Dört saat içinde ateşini tekrar kontrol edin, düşmemiş olursa bir doz daha verin' dedi. Eğer şu anki durumdan daha kötü olursa hemen acile götürmemiz gerektiğini söylüyor."

Korkuyla fısıldadım: "Mitch." Korkuyordum çünkü ateşle ilgili pek bir şey bilmiyordum ama küçük Billie'nin bedeninin 39 buçuk derece olması bana epey kötü geliyordu.

Mitch yatağa oturdu, botlarını çıkardı, ayağa kalktı ve yorganı kaldırıp Billie'nin diğer yanına yatıp ikimize de sarıldı.

"Mitch," diye tekrar fısıldadım, sesimde hâlâ korku vardı ama bu tamamen farklı bir korkuydu.

"Bizi dört saat içinde uyandırması için alarm kuracağım ve Billie'nin ateşini kontrol edeceğiz."

"Şey... Belki de bizimle yatmasan iyi olur" diye başladım.

"Mitch'i istiyorum," diye inledi Billie, bir şekilde hem Mitch'e hem de bana sarılmayı başarmıştı.

Kahretsin!

Mitch'in gözleri bana kilitlendi.

Ben gözlerimi kuzenime bakabilmek için ondan ayırdım. "Billie, Mitch'in..."

Hemen sözümü kesti. "Mitch'i istiyorum!"

Kahretsin!

"Tamam, o zaman ben gideri..."

"Seni de istiyorum. Mitch'i de istiyorum. Mitch'i istiyorum!" Sesi daha da yükselmişti ve bu sefer sesindeki korkuyu hissetmiştim. Bu yüzden elimi kaldırdım, saçlarını okşadım ve ona daha da yaklaştım.

"Tamam. Mitch burada. Ben de buradayım. Her şey yolunda."

"Soğuk," diye mırıldandı.

"İyi olacaksın," diye fısıldadım ve gözlerimi Mitch'e çevirdim.

"Gitme," diye tekrar etti Billie.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Onun da gitmesine izin verme." Küçük kollarından birini uzatıp küçük parmaklarıyla Mitch'in gömleğini tuttu ve garip bir şekilde yerinde oynuyordu bunu yaparken.

"Ben de buradayım tatlım," dedi sakince Mitch ve Billie'nin sırtını sıvazlamaya başladı.

"Soğuk," diye tekrar mırıldandı ve Mitch ile bana tekrar sarıldı.

Billie için duyduğum endişeden ve Mitch ile tekrar Mitch'in yatağından yatıyor olmaktan dolayı endişeden kurtulmak ve kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Sonunda kafamı yastığa yasladım. Mitch de dirseklerini yastığa, başını da eline almış dinleniyordu. Bu durumda bile gözlerimizin irtibatı kopmamıştı.

"Kız kardeşinin kaç çocuğu var?"

“Üç.”

Başımı salladım. Bu iyiydi. Kız kardeşi belli ki bu konularda uzmandı.

Derin bir nefes aldım ve Billie’yi kendime doğru çektim. Billie Mitch’i de kendisine çekti ve sonra ikimize de sarıldı. Mitch de onun sırtını okşamaya devam ediyordu. Neyse ki uykuya dalması çok sürmedi.

Artık uyuduğundan emin olduğumda, sessizce sabah ne düşündüğümden bahsettim Mitch’e. “Bugün çok garip davranıyordu. Moralinin bozuk olduğu günler çok nadirdir ama ben...” Nereye varacağımı biliyordu ve o yüzden bir fısıltıyla sözümü kesti: “Mara, yapma.”

Başımı salladım. “Sigortası yok Mitch. Eğer bu durum kötüyse...” “Mara sevgilim, yapma.”

Gözlerine baktım.

Sonra her şey tıpkı bir yük treni gibi yüzüme çarptı. Şu an olmakta olan her şey. Olmuş her şey. Her şey o kadar hızla üstüme doğru geliyordu ki daha fazla içime atamadım. Aynı anda üstüme gelen korkularım, endişelerim beni bilmediğim bir yere sürüklüyor gibiydi ve oraya gitmeye korkuyordum. Bu yüzdem içimdekileri paylaşmak zorundaydım. Ve paylaştım da... “Sigorta. Avukatlar. Yeni bir daire. Çocuk bakımı. Mitch tatlım. Param var ama bunları karşılayacak kadar değil. Eğer onu hastaneye götürmek zorunda kalırsak tüm paramdan olabilirim. Üstüne üstlük o hiç huyu olmayan garip davranışlar sergilediği zaman hasta olduğunu fark etmedim bile. Ne yaptığımı bilmiyorum, bu... Her şey, her şey, fazla geliyor ve...” diye sözcüklerimin arasında boğulmuştum. Kendimi toparladım ve bir araya getirmeye çalışıp kısık bir sesle bitirdim: “Bebegimin hasta olduğunu bile anlamadım.”

Sonra Mitch elini Billie’nin sırtından çekince sustum. Çenemi tuttu ve başparmağını dudaklarıma bastırdı.

“Mara bebeğim, yapma,” diye fısıldadı tekrar. “Şimdi zamanı değil. Şimdilik uyuyor. Başlarını sokacakları bir çatıları var, karınları doyuyor, onlara değer veren ve yarın onları okula bırakacak olan insanlar var yanlarında. Bunları düşünme şimdi. Sonra konuşuruz. Sonra konuşur ve her şeyi çözeriz. Ama şimdilik, tatlım, her şey yolunda.”

“Billie’nin karnı tok değil, daha az önce yediği her şeyi kustu,” diye hatırlattım.

Gülümsedi ve o da bana hatırlattı: “Ama Billy’nin karnı tok.”

Gözlerimi sabit tutup onun o içten ve dipsiz derin gözlerine baktım.

Sonra Billie’nin düzenli nefes alıp verişlerini duydum. Mitch’in gözlerindeki bakışların ve ağzından çıkan kelimelerin, tren çarpmış gibi duran benimle iletişime geçmeye çalıştığını fark ettim ve trenin bu seferlik beni rahat bıraktığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve kafamı salladım.

Başparmağıyla dudaklarımı okşamaya devam etti ama parmakları hâlâ çenemde duruyordu. Sonra kibar bir şekilde buyurdu: “Onun başında şimdilik ben durayım. Sen de git, yatmak için hazırlan ve geri gel. Sonra da ben hazırlanırım.”

Ona bakmaya devam ettim. Sonra tekrar başımı salladım. Dikkatli bir şekilde Billie’nin yanından kalktım ve bana söyleneni yaptım. Yüzüm yıkanmış ve nemlendirilmiş, pijamalarımı da giymiş bir şekilde yorganın altına girdim. Mitch Billie’yi kollarıma koydu. Sonra dikkatli bir şekilde yataktan çıkıp (muhtemelen yüzünü yıkayıp nemlendirmese de) aynı şeyleri yaptı. Sonra, (yine) yarı çıplak ve üzerinde sadece bir pijama altıyla bizim yanımıza sokuldu. O büyük, uzun ve sıcacık vücudunu bize sardı.

Ah Tanrım.

Billie, Mitch ve her şeyi aklımdan uzaklaştırabilmek

için "Alarmı kuracak mısın?" diye sordum.

Başını salladı.

Billie'ye daha da sırnaştım ve başımı onun saçına dayadım. Billie haklıydı, Mitch'in ona aldığı şampuan hari-ka kokuyordu.

"Hadi uyu artık Mara," dediğini duydum Mitch'in ya-vaşça.

Evet, Billie'nin 39 buçuk derece ateşle titreyerek ve ku-sarak hastalandığında, onun hayatındaki tek anne figürü olarak hastalığının belirtilerini bile fark edemediğimi dü-şünerek uykuya dalmaya çalıştım. Ve yine, onu topla vur-maya bile çalışmadan koltuğunda ikinci tabana geçmesi-ne izin verdiğim On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson ile aynı yataktaydım.

"Tamam," dedim.

Mitch

On dakika sonra, Mitch Mara'nın uykuya dalışını izliyordu.

Dikkatle doğrulup alarmı kurdu, ışığı kapattı ve tek-rar yerine yatıp bu iki güzel kadını kollarına sardı.

Sonra o da uykuya daldı.

Billy

Billy yatağına parmak uçlarıyla gittikten sonra yatıp ka-ranlık tavana baktı.

Uykusundan uyanmıştı çünkü Billie'nin kustuğunu duymuştu. Çok sık olmazdı ama kız kardeşi hasta oldu-ğunda onunla ilgilenmek zorundaydı.

Mara teyzesi ve Mitch, Billie'ye bakarken o da sakla-nıp her şeyi izlemiş ve dinlemişti.

Mara Teyze'nin dediklerini de bu şekilde duymuştu.

Onlara bakacak parası yoktu ve korkmuştu.

Fikrini değiştirebilirdi.

Fikrini değiştirebilirdi.

Ve Billy onun fikrini değiştirmesine izin veremezdi.

Mitch'in ne dediğini de duymuştu.

Mitch, Billy ve Billie'nin tarafındaydı ve Mara Teyze'nin çok korkmamasını sağlamaya çalışıyordu.

Bu Billy için iki şey demektir.

Mitch'i etraflarında tutabilmek için her şeyi yapmak zorundaydı ki Mitch, Mara Teyze'nin korkmasını ve onları terk etmesini engelleyebilsin.

Ayrıca Billie ile birlikte gerçekten çok uslu olmalılardı ki Mara Teyze'nin başka sebeplerden dolayı da onları bırakmasını engelleyebilsinler.

İyi bir ocuk olabilirdi, özellikle Mara Teyzesi için, ve Billie'nin iyi bir ocuk olduğundan da emindi.

Mitch'i etrafta tutmak için çok da zorlanmayacağının farkına varmıştı. Mitch, Mara Teyze'yi seviyordu. Gerçekten çok seviyordu. Birçok erkek, eğer gerçekten çok sevmiyorlarsa kadınlara Mitch'in Mara Teyze'ye baktığı gibi bakmazdı. Ve eğer gerçekten çok sevmiyorlarsa, Mitch'in Mara Teyze'ye yaptığı gibi sürekli dokunup yakınlaşmazlardı.

Yine de, Mitch'i etrafta tutabilmek için her şeyi yapmalıydı.

Bunu bir sorun olarak da görmüyordu çünkü Mitch'i seviyordu. Mitch iyi biriydi ve daha geçen gün Billie'ye pembe bir ayıcık almıştı. (İkinci kez. Billie bilmese bile Billy biliyordu ve bunu ona söylemeyecekti.)

Her neyse, Mara Teyze de Mitch'e (Mitch onu izlemiyorken) Mitch'in ona baktığı gibi bakıyordu. (Mitch Mara Teyze'nin izleyip izlemediğini umursamıyordu) Mara Teyze de onu etrafında tutmak istiyordu demek ki.

Mitch

4 saat sonra, Mitch'in alarmı çaldı.

Sırtının üzerine doğruldu, tıpkı geçen geceki gibi yanında güzel bir kız çocuğu ve güzel yetişkin bir kadın vardı. İkisi de kendisine sarılmıştı ve kolları karnının üstündeydi. Billie'nin başı kaburgalarındaydı, Mara'nın başı ise omuzlarındaydı ama bu sefer ayakları da Mitch'in ayaklarına dolanmıştı.

Dikkatlice ama hızla bir kolunu kaldırdı ve alarmı kapattı. Sonra da elini Billie'nin alınına koydu.

Soğuk ve nemliydi. Saçı hafifçe ıslaktı ama ateşi düşmüştü. Neyse ki çıktığı gibi ani düşmüştü. İsa'ya şükürler olsun.

Kafasını çevirdi ve elini tekrar kaldırdı. Alarmı sabah için tekrar kurdu ve sonra dikkatlice yataktan sıvıştı. Vücudunun yerini Mara ve Billie'nin altına yerleştirdiği yastıkla doldurdu ama ikisi de kıpırdamamıştı bile.

Kanepeye geçmeyi bir an bile düşünmedi. Onun yerine yatak odasından çıkıp oturma odasına geçti, kapıyı kilitledi. Işıkları kapattı ve evin içinde gezindikten sonra oda-ya geri döndü.

Sonra tekrar yatağa girdi, yastığı kaldırıp vücudunu iyice yerleştirdikten sonra sırtüstü uzandı. Bu güzel kız çocuğu ve bu güzel kadın ona tekrar sarıldılar.

Karanlık tavana uzun uzun bakarken Mara'nın ona "Benim Mitchim" deyişini düşündü. Sadece başparmağıyla sertleşen meme ucuna dokunduğunda nasıl kendini kaybettiğini hatırladı.

Gülümseyerek karanlık tavanı izledi.

Sonra uykuya daldı.

On Sekizinci Bölüm

Rüya Gerçek Oluyor

Gözlerim yavaşça açıldı ve tıpkı dünkü gibi, uyanmanın hemen üzerine karşılaştığım sahneden dolayı ciddi anlamda kafam karışmıştı. Gördüğüm sahne, müthiş çekici, pürüzsüz ve aynı zamanda Billie'nin başını yaslamakta olduğu güçlü ve kaslı bir göğüsten ve Billie'yle kollarımızın üstünde durduğu şekilli bir karından oluşuyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve tıpkı dünkü gibi o göğüs hâlâ oradaydı. Billie de oradaydı. Ama bu sefer çıplak bacağım Mitch'in pamuklu kumaşla örtülü sertliğine dayanmıştı.

Ah.

Uykulu bir şekilde kendi kendime tekrar sordum. Tüm bunlar nasıl oldu ve nasıl bu kadar hızlı gelişti?

Uyku sersemi olmasam ve üzerine uzun uzun düşüsem bile, yarı çıplak Mitch'in (ve Billie'nin) yanında buna bir cevap bulamazdım.

Hayatım çok kötü gitse de (Çoğunlukla kötü. Tabi Billy, Billie ve kibar, tatlı ve iyi adam Mitch'in olduğu kısımlar hariç) kendime bir ödül vermek istedim ve başımı geriye attım. Tam o anda yine tanıdık boynu, tanıdık güçlü koyu kirli sakallı çenesi ile On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson'ın pro-

filden uyurkenki görüntüsü ile karşı karşıya kalmıştım.

Dudaklarına da baktım. Artık o dudakların dudaklarımın yapıştığına harika şeyler yapabildiğini bilmenin yanında, meme uçlarımdan etrafını sardığında da muhteşem şeyler yapabileceğini biliyordum.

Erkeksi güzelliğine bakarken aklımdan geçen bu düşüncelerin üstüne bir de geçen geceyi düşününce (Billie kusmadan önce olanları tabii), nefes alamayacak gibi oldum.

Sonra Billie'nin kustuğu kısım aklıma geldi. Mitch ile aynı yatakta ve hatta daha da rahatsız edici (ama kesinlikle çirkin değil) bir şekilde Mitch'in koltuğunda Mitch ile birlikte olma düşüncelerinin hepsi kafamdan çıktı gitti. Sadece Billie'nin düşünceleri sarmıştı beynimi.

Saate baktım ve alarmın çalmasına altı dakika vardı. Belli ki Mitch Billie'yi kontrol etmem için beni uyandırmak istememişti.

Dikkatle kolumu onun karnından çektim ve Billie'nin alnına koydum.

Soğuktu.

Tanrıya şükürler olsun.

Odayı dinledim. İkisinin de nefes alıp verişlerini duya biliyordum ama Billie'ninki çok güçlü değildi. Derinden, düzenli ve anlayabildiğim kadarıyla sağlıklı bir şekilde nefes alıyordu,

Gözlerimi kapadım ve rahatlamış bir şekilde iç geçirdim.

Acil servis ziyareti ve onun faturası olmayacak demekti bu.

Kendime not 1: Bay Pierson'la ikisine de sigorta yaptıрма konusunda konuşmayı unutma.

Kendime not 2: O sigortanın ne kadara mal olacağını düşünme. Hayatımda beni endişelendirecek epeyce şey zaten vardı. Onun üstüne yeni bir şeyler eklemeye gerek yoktu.

Sonra dikkatlice hareket edip yataktan süzıldüm ve yorganı tekrar Billie'nin üzerine örttüm. Yerimden doğrulurken Mitch hareket etti ve olduğum yerde hareketsizce kalakaldım. Kendi tarafına doğru dönmesini nefesimi tutarak izledim, bir kolu Billie'yi sarmıştı ama ikisi de uyanmadı. İkisinin de gözleri kapalıydı ve Billie yanağını Mitch'in göğüs kaslarının altındaki kısma dayamıştı.

Mitch'e bakıyordum çünkü uykusunda çok güzeldi. Altı yaşındaki uyuyan bir kızı böyle korumacı bir şekilde sarıp sarmalayarak uyuyan iyi ve şefkatli bir erkek olması onun güzelliğini tarif edilemez seviyelere taşıyordu. Ve bu kız, güneş gibi bir tabiata sahip olan (kusmadığında ya da garip bir ruh halinde olmadığında) ama suç olaylarına karışmış ve onu zayıf düşürüp korumasız bıraktığı gibi, ona zarar bile verebilecek bir babaya sahip olan bir kızdı.

Benim güzel, teflon kaplama kuzenim hiçbir zaman buna sahip olamamıştı ve Bill ile de hiçbir zaman sahip olamazdı. Kâbuslar gördüğünde ve güvende hissetmeye ihtiyacı olduğunda bile. Hasta olduğunda ve rahat bir yere ihtiyacı olduğunda bile.

Asla.

Ama şimdi sahipti.

Gözlerimin şahit olduğu şey, film posterlerine yaraşır bir görüntüydü ama bu posterdeki iki kişiyi tanıyor olmam hayallerin gerçek olabileceğini gösteriyordu. Nasıl, Tanrının yarattığı dünya aşkına, benim hayatım gözlerimle bu sahneyi görebilecek kadar değişebilmişti?

Bunun için hiçbir cevabım yoktu ve cevap arayacak zamanım da yoktu. Aniden Billie'nin o gün okula gitmesine karar verdim ve benim de izin günüm olduğu için güzel bir şeydi bu. Ama Billy okula gitmek zorundaydı ve onu ben götürmeliydim.

Sessizce yatağın etrafından dolaşıp sandalyeye gittim ve dün sabah oraya koyduğum Mitch'in kareli gömleğini aldım.

Üzerime geçirdim ve odadan çıktım. Kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Salondan mutfığa geçerken yatmadan önce yaptığım atkuyruğumu kontrol ettim. Mutfığa geldiğimde rafları karıştırdım ve kahve hazırlamaya koyuldum. Sonra salondan geçerek çocukların hâlâ uymakta olduğu yatak odasına geri döndüm. İçeri girdim ve Billy'nin yattığı şişme yatağa yanaştım.

Dizlerimi bükerek yatağa eğildim ve nazıkçe Billy'nin omuzlarını salladım. Gözlerini açtı ve sersem sersem bana baktı.

"Banyo zamanın tatlım," diye fısıldadım.

"Tamam Mara Teyze," diye tereddütle fısıldadı. Ona aldığım bol şort ve bol tişörtten oluşan yeni pijama takımını giymişti. Odadan ayaklarını sürüyerek banyoya gitti.

O duş alırken bir fincan kahve almaya karar verdim. Mitch'in odasına gidip, Billy işini bitirdikten sonra onu okula bırakmadan önce ben de duş alabileyim diye eşyalarımı toplayacaktım. Böylelikle Mitch de güne hazırlanmak için banyoyu rahatça kullanabilirdi.

Kahve demliğinin önünde bir fincana birkaç damla süt ile kahve koyuyordum. O şey olduğunda demliği makineye geri koymuş ve çay kaşığı almak için fincanı tezgâha yerleştirmiştım.

İki güçlü kol bir anda beni sarmaladı. Bir tanesi kurgularımdaya diğeri de göğsümdeydi. Bedenim bir anda heykele döndü ama başım hâlâ eğikti ve dudaklarını boynumda hissederken çıplak güçlü kollarına bakıyordum.

"Günaydın bebeğim," diye fısıldadı Mitch ve omurgalarımı bir heyecan kapladı. Bir hayali yaşıyordum.

Mitch kollarıyla beni sarmalarken gerçekten muhte-

şem bir şekilde bana "günaydın" diyordu.

Bunu sevmiştim.

Hayır, buna bayılmışımdım.

Ve sonsuza kadar her sabah böyle olsun istiyordum.

"Mitch."

Başka bir şey diyememişim.

Kollarıyla beni biraz daha sıktı. Dudakları boynumdan ayrılmıyordu. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Eh," dedim. Görüşüm buğulanmıştı, vücudum hâlâ dikti ama beynim dönüyordu.

Belli ki cevabım Mitch için yeterliydi çünkü dudaklarını boynumdan çekip kulağıma götürdü. "Ben harika uyudum," dedi.

"Hımm," diye mırıldandım.

"Benim kollarımda sıcak ve yumuşak yatışına bayılıyorum." Tanrım.

"Şey..."

Kollarıyla tekrardan sıktı. "Tabi muhtemelen aramızda altı yaşında bir çocuk olmasaydı çok daha iyi olurdu."

Ah Tanrım!

"Şey..."

"Billie'nin ateşi düştü."

"Şey... Evet. Kalkmadan öne kontrol etmişim."

"Hımm," diye kulağıma mırıldanması çok daha güçlü bir ürpermeyi omurgamda hissetmeme sebep oldu. O kadar güçlüydü ki bedenim titremişti. Kollarıyla beni tekrardan sıkıca sardı ve sonra kollarını çekti. Ama iki saniye sonra elleri kalçalarımdaydı. Sırtımdaki sıcaklığı birden kaybordu ancak sonra beni kendisine döndürünce o sıcaklık artık önümdeydi ve kolları bana tekrardan sarılmıştı. Bir tanesi sırtımın alt bölgelerinde diğeri de kürek kemiğimin üstündeydi.

Güzel gözlerinin dipsiz derinliklerine baktım ve o derinliklerde kayboldum.

“Beni uyandırmalıydın.” Yüzü çok yakındı, sesini dudaklarımda hissediyordum.

“Neden?” Hâlâ gözlerinin içinde kaybolmuş durumdaydım. (Ve sıcaklığında ve beni saran güçlü kollarında.)

“Çünkü beni yatakta altı yaşındaki bir kızla yalnız bıraktın.” Bunu nazıkçe ama hiçbir suçlama olmadan söylemişti.

“Yani?”

“Bebğim, o benim çocuğum değil.”

“Seni seviyor.”

“Yine de benim çocuğum değil. Sen de oradayken, sorun yok. Ama Billie ile benim yalnız başımıza aynı yatakta olmamız, pek de iyi değil.”

Kahretsin.

Tamam, işte oldu. Onların film posterleri gibi göründüklerini düşünüyordum. Ama her zamanki gibi batırmıştım ve Mitch’in rahatsız olmasına sebep olmuşum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Beni kollarıyla yeniden sıkıca sardı. Bir eli kürek kemiğimdeydi, diğer elinin parmakları da atkuyruğumla oynuyordu.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi ve ben başıyla birlikte gözkapakları aşağıya inerken ve dudakları bir nefes ötemeyken gözlerinde kaybolmaya geri döndüm.

“Mitch,” dedim ama dudaklarım onun dudaklarına doğru hareket ediyordu. Sonra dudaklarımı oynatamadım çünkü beni dudaklarımdan öpüyordu. Eli bir tarafa doğru eğmek için başımın arkasını kavradı. Dili dudaklarımın çizgilerini takip ediyordu. Ta ki o dudakları açılıp dilini dudaklarımın arasından sokana kadar.

Ah Tanrım.

İşte yine oluyordu.

Aman Tanrım!

Tadı güzeldi, verdiği his mükemmeldi ve harika öpüyordu.

Ellerim sırtına doğru kaydı ve o beni öpmeye devam ederken parmaklarım vücudunda dolaştı. Ve o kadar harika öpüyordu ki, ben de karşılık veriyordum.

Sonunda dudakları dudaklarımı serbest bıraktı, kollarıyla beni sarmalarken yanaklarımdan kulağıma doğru gitti. "Tanrı aşkına, ağzına bayılıyorum," dedi.

Tekrar o noktadaydım, Mitch'e sıkıca sarılmış, kollarında zor nefes alıyordum.

Bu nasıl olmaya devam ediyordu?

"Mitch..." dedim.

Başını kaldırdı, gözlerini bana kilitledi ve sözümü kes-ti: "Bir sonraki izin günün ne zaman?"

Gözümü kırptırdım. "Ne?"

Kalçalarımdaki elini daha da sıktı. "Bir sonraki izin günün, tatlım."

"Şey... Bugün," diye cevapladım.

Gülümsedi ve sakince: "Biliyorum tatlım. Bir sonraki izin gününü soruyorum," dedi.

"Şey... Cuma."

"Perşembe akşamı için bir çocuk bakıcısı buluyoruz."

Bu açık sözlerine karşı ancak gözlerimi kırpabildim. Babanın anneye söylediği, kocanın karısına söylediği ve hoşuma giden her şeye benzetebileceğim türden sözlerdi bunlar.

"Ne?" diye tekrarladım.

"Çocuk bakıcısı."

"Neden?"

“Çünkü Perşembe akşamı seni dışarı çıkarıyorum. Sana yemek yedireceğim. Seni sarhoş edeceğim. Sonra eve getirip sana başka şeyler yapacağım. Sürekli olarak yapmaktan kendimi alamayacağım ve Cuma gününe kadar sürecek şeyler bunlar ve çocukların ben bunları yaparken bize engel olmasını istemiyorum.”

Dizlerim sallanmaya ve meme uçlarım ürpermeye başladı.

Ah Yüce Tanrım.

Daha güvenli ve daha akli başında olan Mara'nın Dünyası'na geri dönmeye çalıştım. “Ben...”

Banyo kapısının açıldığını duyunca konuşmayı kestim. Billy duştan çıkmıştı.

Mitch'in başı beş santim geriye çekildi ve yavaşça mırıldandı: “İşte yine çocuklar engel oluyor.”

Ellerim hareket etti ve göğsüne dayandı ama bu iyi bir şey değildi. Çünkü parmaklarımın altındaki sıcak, sert ve pürüzsüz bir ciltti.

Bunu atlattıktan sonra başladım: “Mitch...”

O anda kapı tıkladı.

Mitch'in başı o tarafa döndü, bakışlarım onu izledi ve ikimiz de ön kapıya bakıyorduk.

“Kim olabilir ki?” diye fısıldadım.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Mitch, fısıldamıyordu bunu söylerken. Beni bıraktı. Ayakta durabilmek için ellerimi arkadaki tezgâha yasladım ve Mitch'in kapıya girişini izledim.

Delikten dışarı baktı ve kafasını düşürdü. Kafasını salladı ve boynunu çevirip bana baktı. Gözlerinden hem gıcık olduğunu hem de durumu komik bulduğunu görebiliyordum. Sonra kapıya geri döndü, zinciri kaldırdı ve kapıyı açtı.

“Kendine hâkim olamadın, değil mi?” diye sordu kapıdaki her kimse ve sesi mutlu ama sinirli bir tonun karışımıydı.

“Erkek kardeşim beni daha önce hiç gece 9’da ateşli bir çocuğun durumunu konuşmak için aramadığından, evet, haklısın. Kendime hâkim olamadım.” Bir kadın sesi duymuştum ve sonra Mitch’in geri çekilmesiyle kadını gördüm. Mitch’in saç renginin aynısı koyu renk ve kendiliğinden dalgalı saçları omuz uzunluğunda güzel bir kesimle kesilmişti. Uzundu, Mitch gibi, ama Mitch kadar değildi tabii. Ve yine Mitch kadar olmasa da yapılı bir vücudu vardı. Güzel göğüsleri, poposu ve özgüvenli bir tavrı vardı.

Arkasında kendisinin daha yaşlı versiyonu gibi duran bir kadın vardı ve bu kadın ancak Mitch’in annesi olabilirdi.

Ve haklıydım. Aynı renk bluz ve hırka takımı giymişti. Şalı da vardı.

Şu güzel ve çekici olanlardan.

Ah Yüce Tanrım!

“Merhaba, sen Mara olmalısın,” dedi Bayan Lawson beni görünce. “Ben Mitch’in annesi Sue Ellen.”

Zihnim bana üzerimde sadece bir gecelik ve Mitch’in gömleği olduğunu ve Mitch’in pijama altı dışında yarı çıplak olduğunu hatırlatmak için o talihsiz anı seçti. Bu düşünce, sabahın erken saatlerinde Mitch’in evinde olduğum, üzerimde gecelik ve Mitch’in gömleği olduğu ve Mitch’in üzerinde pijama altı dışında hiçbir şey olmadığı ve bana Bayan Lawson olduğunu söyleyen bu kadının ve Mitch’in kız kardeşi Penny’nin bu konuyla ilgili ne düşündüğü düşüncesiyle iyice panik olmama sebep oldu.

“Merhaba,” diye cevap verdim ter içinde kalmadan önce.

Mitch’in kız kardeşi tezgâha doğru geldi ve gülümseyen gözleriyle “Ben Penny, Mitch’in kız kardeşi,” diye

kendini tanıttı. Sabahın erken saatlerinde seksi kardeşi-
nin komşusuna böyle bir sürpriz yapmak son derece nor-
malmiş gibi davranıyordu. Söz konusu komşu içine seksi
erkek kardeşini de çektiği krizler serisinden bir yenisini
yaşarken o erkek kardeşin evinde kalıyor olsa da. Tabii
bu arada, bu kesinlikle normal değildi. “Şey... Merhaba,”
diye cevap verdim. “Ben Mara, şey...” kendim hakkında
verebileceğim başka bilgi yoktu çünkü belli ki zaten kim
olduğumu biliyordu ve ben Mitch’in neyi oluyordum ondan
emin değildim. Dün gece bana “Maram” diye seslenmesi
ve bunu düşünmenin bile vücudumun tüylerinin ürperme-
sine sebep olması dışında tabii.

Bunu fark etmediklerini umuyordum.

Penny benim aptalca kekelememi kesip araya girdi.
“Billie nasıl?”

“Ateşi düştü,” diye cevapladı Mitch. O an kapıya yakın
olduğundan o da bu tarafa doğru geliyordu. Bana doğru. Ve
o da, annesinin ve kız kardeşinin bu habersiz ortaya çık-
maları karşısında bu durum sık sık gerçekleşiyormuş gibi
(belki de öyle oluyordu) sakın görünüyordu. “Ateşi bir anda
çıktı ve ikinci dozu vermeden kendiliğinden hızlıca düştü.”

“Hah, işte bu güzel,” dedi Bayan Lawson, Penny’nin
yanında durmaya geliyordu.

“Bir şeyler ister... misiniz? Kahve?” Misafir ağırlama
yeteneklerimi kullanmaya çalışıyordum ve burası benim
evim olmadığından böyle davranmamın doğru olup olma-
dığını da bilmiyordum. Ve ayrıca üstüme bir şeyler giy-
mek için izin istemeliydim.

Bayan Lawson “Harika olur,” dedikten sonra Mitch
çoktan fincanları hazırlamaya başlamıştı bile.

Penny de ekledi: “Bir fincan kahve çok iyi olur.”

Kibar olmak için ne içeceklerini sormuş olsam da, ver-

dikleri cevap bir süre daha burada olacaklarını gösterdiği için ne hissedeceğimi bilmiyordum. Garip bir şekilde ben Mitch'in mutfağında onun kareli gömleği ve geceliği ile ev sahipliği oynarken onlar bu durum karşısında herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermemişlerdi.

Mitch fincanları ayarladı ve ben de kahve demliğini alıp kahveleri doldurdum. Mitch'in dediği şeye kimse bir şey demedi, ben de Mitch'e elinde süt sürahişi ile gelirken sordum: "Nasıl yani, Billie'nin ateşi ikinci dozdan önce düşmüş müydü?"

İki fincanı da sütle doldurduktan sonra sürahiyi kenara koyup cevapladı: "Sana dediğim gibi alarmı kurdum. Çalınca uyandım ve kontrol ettim. İyiydi."

O konuşurken bir anda oradaki izleyicileri unuttum. Mitch çekmecedan bir kaşık alıp şeker kâsesine daldırırken o yakışıklı görüntüsüne bakakalmıştım.

"Beni neden uyandırmadın?"

"Gerek yoktu, ateşi düşmüştü zaten." Sütlü kahvelere şeker koyuyordu.

"Ama beni neden uyandırmadın?" diye tekrar ettim. Mitch yüzünü bana döndürdü ve gözlerime baktı.

"Buna gerek yoktu tatlım," diye tekrar etti. "Ateşi düşmüştü, ikiniz de uyuyordunuz ve ben de uyumaya devam ettim."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Yani uyumaya devam mı ettin?"

"Yani, evet ve hayır. Kalktım, ışıkları kapattım, ön kapıyı kilitledim ve yatağa geri gelip uykuya daldım."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum.

Billie'yi kontrol etmek için uyandı, iyi olduğunu gördü, yataktan kalktı ama koltukta yatmak için değil, ışıkları kapatıp ön kapıyı kilitlemek için ve yatağa geri geldi. Be-

nim ve Billie'nin yattığı yatağa.

Bunu neden yapmış olabilirdi? Neden?

Sonra önüne döndü ve ben onları izlerken kahveleri annesiyle kız kardeşine verdi. Göz ucuyla fark ettiğim üzere onlar da bizi büyük bir dikkatle izliyorlardı. Mitch sonra bara dönüp kendi sütsüz kahvesini aldı. Fincanı ağzına götürdü. Ben de konuşmak için ağzımı açtım.

"Merhaba," dediğini duydum Mitch'in. Küçük kuzenim okul için yeni pantolonunu ve ona aldığım yeni tişörtlerden birini giymiş, saçını da taramış bize doğru geliyordu. Örnek bir çocuk gibi görünüyordu.

"Merhaba, sen Billy olmalısın," diye Billy'ye gülümsedi Bayan Lawson. "Ben Mitch'in annesiyim, adım Sue Ellen. Bu da benim kızım ve Mitch'in kız kardeşi Penny."

"Merhaba," diye Penny de gülümsedi.

"Merhaba," diye karşılık verdi Billy ve tabureye çıkıp Mitch'e baktı. "Yine yulaf ezmesi yapabilir misin?"

"Tabii ki dostum." Mitch fincanını masaya koydu ve rafa gidip bir bardak aldı.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Billy.

Evet, bu garipti. Bu deliceydi. Bu çok garipti. Ama şu an bunların hiçbirisiyle ilgilenecek durumda değildim. Hayatım, iki çocuğun bakımıyla sorumlu olduğumu, kuzenimin cezaevinde olduğunu ve bunların yanında Rus mafyasının onu öldürmek istediğini düşünürsek, baş aşağı olmuştu. Evim suç mahalliydi. Annem ve teyzem yaşadığım şehire gelmişlerdi ve ben iki yeni çocuğumla beraber yıllar boyunca gizli gizli âşık olduğum seksi komşumla birlikte yaşıyor sayılırdım. Bir odak noktasına ihtiyacım vardı ve bu Mitch, Mitch'in görünüşe göre meraklı kız kardeşi ve eşit derecede meraklı annesi olmamalıydı. Kahve fincanımı Mitch'ten aldım, bir yudum kafeinle güçlendim ve

Billy'nin karşısındaki tezgâha yürüdüm.

"Billy, tatlım. Billie dün gece hasta oldu ve bu yüzden bugün benimle evde kalacak."

"Hasta mı oldu?" Yüzü bir anda endişe ile doldu ama bir şey saklıyormuş gibi garip bakıyordu.

Bunun sebebini sormadım ya da çok fazla dikkat edemedim çünkü Mitch kararlı bir şekilde araya girdi: "Kalmayacak."

Şaşkınlıkla ona döndüğümde kararlı olanın sadece sözleri olmadığını gördüm. Yüzü de sertti ve bu beni daha da şaşırttı.

"Evet, kalacak," dedim.

"Şu an iyi," diye cevap verdi, yanıma geldi ve bir bardak sütü Billy'nin önüne koydu. "Ateşi düştü. Artık iyi."

"Dün gece midesinde ne varsa hepsini kustu, Mitch," diye hatırlattım.

"Öyle mi?" diye sordu Billy ve ben de ona baktım.

"Evet, tatlım öyle. Ama şimdi iyi," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Ama bugün dinlenmesini istiyorum."

"Billie iyi Mara. Okulu yeterince kaçırmış zaten. Bunu dün öğretmeniyle konuştuğumda öğrendim. Belli ki, babası onu okula göndermemiş. Ama şu an iyi ve okula gidecek."

Başımı Mitch'e döndürdüm. "Belki şu an iyi ama tekrar nüksedebilir ve onun öyle bir durumda okulda olmasını istemiyorum. Eğer yine öyle bir durum olursa evde ve yanımda olmasını istiyorum."

"Eğer nüksederse okuldan seni ararlar ve sen de gider onu alırsın."

"Bu zaman kaybı olur. Nüksettiğinde evde olursa biz de zaman kaybetmemiş oluruz."

"Okula gidiyor Mara," diye kestirip attı ve kan basıncının giderek yükseldiğini fark ettim.

“Gitmiyor Mitch,” dedim ve sonra bir şey aklıma geldi ve Billy’ye döndüm. “Belki sen de gitmesen iyi olur.”

Kuzenimin gözlerinin okula gitmeme ihtimali karşısında mutlulukla ışıldadığını gördüm. Mitch’in cevabı gecikmedi.

“Nedenmiş o?” diye sordu ve ben de ona baktım.

“Ya o da Billie’nin virüsünü kaptıysa? Bu hastalık çok hızlı geldi Mitch. Huysuz olmasına ve yatağa gitmek istememesine rağmen uyumadan önce iyiydi. İki saat sonra oturma odasında halının üstüne kusuyordu ve ateşi 39,5 dereceye çıkmıştı. Aynısı Billy’ye de olabilir ve eğer olursa onun burada olmasını istiyorum.”

“Dostum hasta olursa okuldan seni ararlar, ya sen ya da ben onu almaya gideriz.”

Evet, kan basıncım ciddi anlamda yükseliyordu ve bu muhtemelen bu yüzden ellerimi kalçalarımaya koydum, Mitch’e eğildim ve patladım. “Bu da zaman kaybı olur.”

“Bebğim, ikisi de okula gidiyor.”

“Tatlım, gitmiyorlar.”

Mitch bana dik dik baktı. Ben de ona dik dik baktım. Mitch bir süre sonra “Bil diye söylüyorum sevgilim, kendi dünyasında yaşayan, sürekli ‘şey’, ‘ııı’ diyen ve bana çıkışmayan Mara’yı daha çok sevdiğime karar verdim. Hadi ona geri dönelim,” dedi.

“Ben de şuna dikkat çekmek istiyorum ki balkabağım, kendi dünyasında yaşayan Mara’yı sevdiğini biliyorum çünkü o Mara senin canının istediğini yapmana izin veriyor. Ama çocuklarım hakkında endişelendiğim zaman ve sen bana katılmadığın zaman ona geri dönemiyoruz. Ve bu arada, sana hatırlatmam gerek, dün bana bizim bir takım olduğumuzu ve çocuklarla ilgili kararları konuşup birlikte alacağımızı söylemiştin.”

“Şey... Bebeğim,” diye etrafına bakındı ve bunu alaycı bir tavırla yaptığını fark edince bakışlarına öfkeli bir ifade eklendi. Benimle göz göze geldiğinde “Yaptığımız şey bu. Konuşuyoruz,” dedi.

Neyse ki ben öfkeden patlamadan önce Penny “Bir şey söyleyebilir miyim? Bu gördüklerim çok hoşuma gidiyor,” diyerek araya girdi.

“Benim kadar değil, canım,” dedi Bayan Lawson. Onlara bakınca, ikisinin de suratında kocaman birer gülümseme olduğunu fark ettim.

Onların orada olduğunu unuttuğumu fark edip paniğe kapılmadan önce Mitch konuştu.

“Biriniz faydalı bir iş yapın da, duş alıp okula hazırlanabilmesi için Billie’yi uyandırın,” dedi annesiyle ablasına. Bunu emir verir gibi söylemişti.

“Lütfen yapmayın,” dedim hemen. “Dinlenmesi gerek. Kabalık etmek istemem ama ikinizi de tanımıyor ve sizi görünce korkmasını istemiyorum.”

Mitch bakışlarını tekrar bana çevirip kükredi. “Mara.”

Ben kükreyemezdim, ama elimden gelenin en iyisini yaptım. “Mitch.”

“Benim deneyimlerime dayanarak akıl verip faydalı bir şey yapmama ne dersiniz? Kusura bakma Mara, ama Mitch haklı. Billie muhtemelen gayet iyi olacak,” dedi Penny. Ben dudağımı ısırdım, o da kardeşine baktı. “Ama sen daha da kusura bakma Mitch, çünkü Mara daha haklı. Billie muhtemelen iyi olacak, ama söz konusu benim çocuklarımdan biri olsaydı, gece çılgınlar gibi kussa ve ateşi çıksaydı onu asla ertesi gün okula göndermezdim.” Sonra, Billy’ye baktı ve ifadesi yumuşadı. “Sen de kusura bakma, tatlım, çünkü benim çocuğum olsaydın seni okula yollardım ve hastalandığın takdirde gelip seni alırdım.”

“Ben de aynı şeyi yapardım,” dedi Bayan Lawson.

“Okula gitmek benim için sorun değil,” dedi Billy. Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü daha beş dakika önce okula gitmeme ihtimalini duyunca gözleri parıldamıştı. Hem hangi çocuk okula seve seve giderdi ki?

“Tamam o zaman,” dedi Mitch. Tekrar ona döndüm. “Konu halloldu,” dedi dolaba dönüp ve ben onu izlerken yulaf ezmesini çıkardı. Neler olduğunu idrak edince, öfkeden patlamak üzere olduğumu fark ettim.

Mitch’in sırtına “Dünkü ekip çalışması konuşmamız...” dedim. Sözlerim biraz daha etkili olsun diye duraksayıp tamamladım. “Kafana zerre kadar girdi mi?” dedim.

Yulaf ezmesi kutusunu bırakıp bana döndü. Gülümseyen, dipsiz ve güzelim kahverengi gözlerine öfkeyle baktım ve aniden uzun ve sert bedenine çarpıp kendimi güçlü kollarının arasında buldum.

Kulağıma yanıtını fısıldadı. “Evet, ama bir yandan da hayır.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim buz gibi bir sesle ve belimdeki ellerini ittim.

Başını kaldırıp tepeden bana gülümsedi. “Yulaf ezmesi ister misin?”

Dik dik ona baktım; ona içimden gerçekten de hayır demek geçiyordu ve daha söylemek istediğim bir sürü şey vardı. Ama bunları söylemedim, çünkü bir kere annesi ve kız kardeşi oradaydı; ikincisi, önceki gün yulaf ezmesinden yemiştım. İçine akçaagaç şurubu dökmüştü ve tadı cidden güzeldi.

“Evet,” dedim ters ters.

Gülümsemesi daha da büyüdü, beni hafifçe sıkıp bıraktı ve yulaf ezmesine geri döndü. Ben de Billy’nin önünde duran kahve fincanıma döndüm. İşte o anda Bayan

Lawson'la Penny'nin suratlarında hâlâ kocaman birer gülümsemeyle orada durduklarını ve Billy'nin olduğundan elli yaş büyükmüş gibi bir ifadeyle bir bana, bir Mitch'e baktığını fark ettim.

Tüm bunları görmezden gelmeye ve kafeine odaklanmaya karar verdim.

O sabah verdiğim en iyi karardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Mara'nın Dünyası'nın Sert ve Parlak Işıkları

Mitch'in banyosunun aynasında kendime baktım. Halimi görünce, büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Çok büyük bir hataydı bu. Kocaman:

Makyajlı suratımı inceledim. Yumuşacık iri bukleler halinde kıvrılmış ve omuzlarıma düşmüş saçlarıma baktım. İpekli, safir rengi, boğazımda daralan ve ensemde geniş bir kuşakla bağlanan, omuzlarımı, kollarımı ve sırtımı tamamıyla açıkta bırakan bluza baktım. Sonra da güzel kotuma ve taktığım o gümüş rengi, muhteşem kemere.

O anda anladım.

Bunu yapamayacağımı biliyordum. Hatamı telafi etmeliydim.

Ön kapının açıldığını duydum.

Mitch çocukları Penny'ye bırakıp geri gelmişti. Akşam yemeğine çıkıyorduk.

Yani, hatamı *hemen* düzeltmeliydim.

En iyi zamanlarımda bile etrafımda neler olup bittiğinin farkında değildim, ama hayatım karmaşık hale geldiğinde, ki çatlak ve kötü kalpli annemin yanından ayrıldığım-

dan beri böyle bir şey olmamıştı çünkü her günümü tetikte geçirmiştım, olan bitenin daha da az farkında oluyordum.

Ama iki gün önce, koltukta Mitch'le vakit geçirmenin de dâhil olduğu gerçekleşen bir hayalden (öyle sayılırdı) sonra, farklı bir hayalim daha gerçek olmuştu. Ona karşı direnmiştım, ama yeterli olmamıştı. Beni kendisine çekmiş, sessizce yaklaşmış, güvenli kozamı yırtıp beni daha güvenli, rahat, ılık ve çok çok daha iyi hissettiren başka bir kozaya sarmıştı.

Mitch'in annesiyle kız kardeşinin geldiği sabah, Mitch Billy'yi okula götüreceğini ilan ederken yulaf ezmesi hazırlıyordu. Bunu yine bana sormadan yapmıştı. Gerçi o dışarı çıkacaktı, ben de Billie'yle ilgilenecektim. O yüzden, buyurgan lafları mantıklı gelince buna itiraz etmemiştim.

Ben her ikisi de konuşması (şaşılacak bir biçimde) son derece rahat ve çok iyi kişiler olan annesiyle ve kız kardeşiyle sohbet ederken, Mitch de düş almıştı. Penny çok açık sözlüydü ve bir o kadar da komikti. Annesiye konuşma işini daha çok kızına bırakıp sürekli olarak tatlı tatlı gülmüşüyordu.

Mitch Billy'yi okula bırakmak ve işe gitmek üzere çıktı. Ama önce elimi tuttu, beni herkesin gözlerinin önünde kapıya götürdü (Billy de bize bakanlar arasındaydı, orada duruyordu) ve birbirimize senelerdir evli bir çift gibi hoşça kal dedik. Yani, Mitch elini belime sardı, beni kendisine çekti, dudaklarımı hafifçe öptü ve midemdeki o meşhur hissi yaratarak "Bu akşam görüşürüz, tatlım," dedi.

Sonra, o ve Billy gittiler. Bir süre düşünceli halimi üstümden atamadım. Ona Sue Ellen demem için ısrar eden Bayan Lawson ve Penny biraz daha kaldılar ve Billie uyanana dek sohbet ettiler. Billie'yle tanışacak ve gitmeden

önce Billie'nin onları mest edeceği kadar kaldılar.

Mitch öğleye doğru Billie'nin nasıl olduğunu sormak için aradı. Cep telefonumda Billie'yi soran o kalın sesi dinlerken hayal dünyama biraz daha daldım. Ona Billie'nin iyi olduğunu, kalktığını, iştahının normal olduğunu ve Billie dünyasında her şeyin yolunda gözüktüğünü anlattım. Bana günümün nasıl geçtiğini sordu. Ben de ona çamaşır yıkadığımı, markete gideceğimi ve Billy'yi okuldan alacağımı söyledim. Bir de kendi daireme gidip çamaşır yıkayıp yıkayamayacağımı sordum. Bana kendi dairesindeki çamaşır makinesini ve kurutucuyu kullanmamı söyledi. İtiraz etmemeye karar verdim, çünkü bunun bir anlamı yoktu, ama onunkini bitirmeyeyim diye alışveriş listeme çamaşır deterjanı da ekledim.

Hâlâ hayal dünyasındayken, önceki gün sigorta acentemi aradığımı söyledim ve acente ertesi gün gelip hasar raporu çıkaracağı için daireme gidip gidemeyeceğimi sordum. Mitch LaTanya veya başka birisi yanımda olmadığı takdirde oraya gitmemi istemediğini söyledi, acentenin ne zaman geleceğini sordu ve onlarla kendisinin görüşeceğini söyledi. Buna itiraz ettim, çünkü acente görevlisi on birde gelecekti ve Mitch'in onunla konuşabilmek için işten erken çıkması gerekecekti. Mitch bana karakolun sadece on dakika mesafede olduğunu, Piersons'ın uzak olduğunu ve onun için sorun olmayacağını söyledi. Ben de ona çok şey yaptığını söyledim. Mitch de tatlı bir sesle ve "bebeğim" sözcüğüyle biten bir yanıt verdi ve içime bir nefes çekip derhal "Tamam," dedim.

Konu kapanmıştı.

Akşam yemeğine pizza ister mi diye sordum. Harika olacağını ve annesiyle kız kardeşinin beni sevdiğini söyledi. Ben de ona onları sevdiğimi söylemeden önce, o mutluluk hissinin içimi doldurmasına izin verdim.

Konuşmamız, bana o hafta perşembe gecesi için North'ta yer ayırttığını söylemesiyle devam etti. North'u hakikaten sevdiğim için orayı sevdiğimi söyledim; bir yandan da bir şey söylemiş olmak istedim, çünkü On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson'la gerçek, samimi ve resmi bir randevum olduğu düşüncesinin beni nefes nefese bırakmasını istemiyordum. Bana Billie'yle Billy'nin o geceyi Penny'de geçireceklerini söyledi. Buna da itiraz etmedim, çünkü o noktada çıldırmak üzere olduğumu düşünmeye başlamıştım ve bir yandan da Billy'yle Billie'nin geceyi neden Penny'de geçireceğini düşünmenin beni *kesinlikle* nefessiz bırakacağını düşünüyordum.

Şaşılacak derecede uzun, rahat, bilgilendirici ama bir yandan da neşeli, tatlı, tanıdık ve samimi bir sohbetten sonra telefonu kapattık.

Mitch telefonu kapattıktan sonra kendime paniklemek için izin verdim.

Billie'yi arabama bindirdim, barbekü tavuklu pizza malzemelerimi alıp eve geldim ve tavuğu derhal marine ettim. Çamaşırları yıkayıp evi baştan aşağı temizledim. Bunları Mitch'e o kadar tatlı davrandığı ve orada kalma-mıza izin verdiği için bir teşekkür olarak yaptım. Sonra, Billy'yi okuldan almaya gittim. Eve gelince, ödevlerine yardım ettim. Bunun ardından hava ılık olduğundan ve yaz mevsimi yaklaştığından, hep birlikte yeşillik alanda-ki oyun parkına gittik. Billy koşturup dururken Billie'yi kucağıma alıp bir salıncakta sallandım.

Eve geri döndüğümüzde, ekmek makinem kendi dai-remde kaldığı için pizza hamurunu ellerimle yapmak zorunda kaldım.

Sonra Mitch geldi.

"Mitch!" diye bağırdı Billie koltuktan fırlayarak. Mitch

daha içeri bir adım atmışken Billie aradaki kısa mesafeyi bir çırpıda aştı, kollarını kalçasına sardı ve ona sıkı sıkı sarılırken başını kaldırıp suratına baktı. “Mara Teyze-min tavuklu pizzasından yiyeceğiz!”

Mitch ona bakıp sırtıırken başının arkasını kavradı ve “Biliyorum dünyalar güzeli,” dedi. Eğilip onu kucağına aldı, Billie kollarındayken içeri girdi. “Biraz daha iyi misin, tatlım?” diye sordu.

Billie heyecanla evet der gibi başını salladı.

“Güzel,” dedi Mitch. Onun kollarıyla Billie’yi sıktığı-nı görünce, midemdeki o hoş his geri geldi. Sonra Mitch Billy’ye bakıp “Selam dostum,” dedi.

“Selam, Mitch. Bütün ödevlerimi bitirdim,” dedi Billy hemen. Bunu böbürlenerek veya “aferin” kapmak amacıyla söylememişti. Arkasında başka bir şey vardı ve hoşuma gitmemişti; ne olduğunu anlamak için ona baktım, ama Mitch Billie’yi koltuğa yanıma oturtup dudaklarını ense-me götürünce devam edemedim.

“Selam tatlım,” diye fısıldayıp beni öptü.

Göğsüme ılık bir his yayıldı; o başını hafifçe kaldırırken ben de dönüp başımı hafifçe yana eğdim.

“Selam,” diye fısıldadım bir anda gözlerinde kayboldu-ğumu hissederek.

“Nihayet pizzanı yiyebileceğim,” dedi gözlerinde tatlı bir ifadeyle.

Bunu duyunca kaşlarımı çattım.

Mitch kahkahalarla gülmeye başladı. Parmaklarını atkuyruğumun etrafına doladığını hissettim; başımı nazikçe geriye çekip gülerken beni öptü.

Tabii bunun üzerine hemen kaş çatmayı kestim.

Beni bırakıp yatak odasına doğru giderken ceketini omuzlarını silkeleyerek çıkardı.

Onu izlerken, etrafımı saran o daha güvenli, rahat, ılık ve daha iyi kozaya direnmedim. Bunun esas nedeni direnmek istemememdi.

Pizzamı yemek masasında yedik, çünkü Mitch öyle buyurdu. Biz de öyle yaptık; bu arada hayal dünyamda daha da derinlere gittim, çünkü hayatımda bir kere bile bu tür bir şey yaşamamıştım. Harika bir yemek masasının etrafında oturmak. Muhteşem bir pizza yemek (müsaadenizle pizzama muhteşem diyeceğim). Çocukların konuşmalarını ve çok yakışıklı bir adamın kalın ve çekici sesiyle arada onların konuşmasına katılışını dinlemek. Önemseydiğim kişilerin gülümsediğini, günlerini, hayatlarını ve düşüncelerini paylaştığını izlemek.

Billy'yle Billie'nin de bunları daha önce yaşamadığını ve bundan en az benim kadar hoşnut olduklarını biliyordum.

Belki benden daha da hoşnutlardı.

İnanılmazdı ama Billie eskisinden üç misli daha hareketliydi; onu izlerken Billie'nin kişisel güvenli, rahat, ılık kozasının etrafına örüldüğünü gördüm. Billy'nin Mitch'i izleyişini, çatal bıçağını kullanışını ve sandalyesinde oturuşunu izlerken, en sonunda hayatında iyi ve düzgün bir erkek modeli olduğunu hissettiği belliydi...

Bu durumdan kesinlikle benden daha hoşnutlardı.

Kendi daha güvenli, rahat, ılık ve çok daha iyi kozamsa sadece Billy hevesle bulaşıkları yıkayacağını söylediğinde biraz bozuldu. Sonra, bu işe o kadar büyük bir hızla girişti ki ne Mitch ne de ben onu durdurabildik, ya da yardım edebildik. Masayı toplamamıza bile izin vermedi.

Bir başka şey daha hissettiğimde, bu manzarayı endişeyle izliyordum. O diğer şey Mitch'ten geliyordu; ona bakınca durumu onun da fark ettiğini gördüm. Billy'nin hevesle mutfakta yaptıklarını izlerken onun bakışları da endişeliydi.

Ona baktığımı fark etmiş olacaktı ki bana baktı; başımı hafifçe yana eğdim ve Mitch “Sonra konuşalım tatlım,” diye fısıldadı. Tamam der gibi başımı salladım.

Ben çocukları yatırdıktan sonra, Mitch koltuğa uzanmış beysbol maçı izliyordu. Koltuğun etrafından dolaştığımda göz göze geldik.

“Buraya gel bebeğim.”

Ona baktım ve koltuğunda uzanmış ne kadar güzel gözüktüğünü, bakışlarının sesi kadar yumuşak bir ifadeyle bana baktığını görünce, zihnim hayal dünyamın daha da derinlerine yerleşti ve bedenim kendiliğinden ona yöneldi. Yarım metre kadar ona yaklaştığımda kolunu bükte, parmakları kalçalarımı kavradı ve beni sırtım koltuğa yaslanacak, onun yan tarafı önümde olacak ve yanağım göğsüne değecek şekilde kendisine çekti.

“Maçı benimle birlikte izle, sonra yatarsın,” diye mırıldandı.

“Tamam,” dedim.

Kolunu belim doladı ve parmakları kot pantolonumun kalçasında gelişigüzel gidip gelmeye başladı. İç çekip kolumu karnımın etrafına sardım.

Gördünüz mü? Resmen çılgınlık.

Konuştığında sesini duymanın yanı sıra hissettim. “Pizzan iyi değil,” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, ama Mitch’le koltukta sarmaş dolaş otururken hayal dünyama öylesine dalmıştım ki bir tek “Öyle mi?” diyebildim.

Parmaklarıyla kalçamı kavradı ve “Evet tatlım,” dedi. “Çünkü iyi ötesi, harika.”

Ona yaslanıp rahatlayabileceğimi tahmin etmemiştim, ama bu sözlerini duyunca gevşedim ve kolumla karnını hafifçe sıktım.

Arkamdaki koluyla o da aynı şekilde karşılık verdi.

“Evi temizlediğin için teşekkürler,” dedi.

Fark etmişti.

Tanrım, ne kadar iyi bir adamdı.

“Rica ederim. Kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler,” dedim koluyla beni yine sıkınca.

“Rica ederim,” diye fısıldadı.

Midemdeki o hoş histen sonra, parmakları beni okşamaya devam etti ve ben boş bakışlarla maçı izledim. Mitch de maçı izliyordu; onun bakışlarının pek boş olmadığını tahmin ediyordum, ama olan biten onca şeyden ve koşturmakla geçen kocaman bir günden sonra başımı çevirip ona bakacak halim kalmamıştı. Bir tek ön tarafımda ılık ve sert bedenini, kalçamdaki parmaklarının beni rahatlatan hareketlerini, nefes alıp verişleriyle birlikte düzenli bir biçimde inip kalkan göğsünü hissedecek kadar enerjim kalmıştı.

Televizyon birden kapandığında gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı; kendimi bir anda ayakta buldum. Kollarından birini belime doladı, diğeriyle çenemi tutup başımı hafifçe geriye itti.

Sonra, dudaklarını aralık duran dudaklarıma götürdü; diliyle içimde tatlı ve nefis bir his yaratarak dilimin ucuna dokundu ve dudaklarını geri çekti.

“Yatağa git hayatım,” dedi.

“Tamam.”

Koluyla beni hafifçe sıktı, dudakları kıvrılıp gülümsemi ve beni döndürüp hafifçe yatak odasına doğru itti. Ayaklarım da kendiliğinden odaya doğru ilerledi.

Pijamaları veya bir battaniyesi veya yastığı var mıydı bilmiyordum. Rekor sayılabilecek bir sürede, geceliğimi giymiş ve onun yatağında uyuyakalmıştım. O yüzden, içeri girip pijamalarını aldığını, banyosunda üstünü değişt-

tirdiğini, saçlarımı boynumdan öteye atıp kullanmadığımı bir yastığı aldığını, odadan çıkmadan önce parmağıyla çenemi okşadığını, sonra kapıyı kapatıp koltukta yattığını görmemiştim.

Ertesi sabah, gözlerimi açtım ve Mitch'in, Billy'nin Billie'nin mutfakta olduklarını duydum. Sonra, gözlerimi kapattım.

Yastığa gülümsedim.

Yataktan kalkıp banyodaki işlerimi halettim, Mitch'in kareli gömleğini giyip kahve içmek, Mitch'in yulaf ezmesinden yemek ve çocukların okula hazırlanmasına yardım etmek üzere mutfığa gittim.

İşten sonra Mitch'in dairesine geri döndüğümde, mutfak tezgâhında bir not gördüm. Şöyle diyordu:

Hayatım,

Çocuklarla birlikte yeşil alandayım. Bir şeyler atıştırdılar.

Sen eve dönünce yemeğe çıkıyoruz, gelip bizi bul.

M

Eve geri dönünce, demişti.

Ev.

Tanrım. Bu hoşuma gitmişti.

Mitch'in odasına gidip bir kot pantolon ve tişört giydim; Mitch'e temizlik yapmak üzere kendi daireme ne zaman gidebileceğimi sormayı kendime hatırlattım (ve tabii ne zaman tekrar orada yaşamaya başlayabileceğimi), ayrıca bir de biraz daha eşya almam gerekiyordu. Ayaklarıma parmak arası terliklerimi geçirip onları bulmaya gittim.

Bloğumuzun arkasında kalan yeşillik alanın arka ba-

samaklarına doğru yürürken, LaTanya'yla Brent'in tanımadığım bir kadınla bir piknik masasında oturduklarını gördüm. Mitch, Derek ve Billy'nin son derece yakışıklı bir başka adamla ve iki minik yakışıklıyla top oynamasını izliyorlardı (adamı ve çocukları da tanımıyordum); Billie'ye var olmayan bir şeyi kovalıyor gibiydi, ama hayal gücünün devreye girdiğini biliyordum.

Herkes merhaba diyerek beni karşıladı; Billie'nin karşılaması tıpkı Mitch'i karşılaması gibiydi. Yani, kendisini üstüme attı, kalçalarımın sarıldı ve sonra yine hayali kelebeklerin peşine düştü (ya da kovaladığı her neydiyse ar-tık). Mitch'in karşılaması biraz mesafeliydi (top oynamayı bırakamadığından fiziksel anlamda mesafeliydi), ama duygusal anlamda öyle değildi, çünkü gözlerinde tatlı bir ifade belirdi, surat ifadesi yumuşadı ve o güzelim dudaklarında beni görünce bir gülümseme peyda oldu. İsminin Tess O'Hara olduğunu öğrendiğim (Tessa'nın Fırını'nın sahibi) yabancı kadınla tanışıp tokalaştım. Mitch'in ortağı Brock Lucas'ın (acayip yakışıklı bir adamdı) kız arkadaş-ıydı (Tanrım! Ortağıydı! Polis ortaklar birbirleriyle aile gibi olurlardı!) Lucas bana çenesini kaldırıp selam verdi. Brock'ın oğullarının (Tanrım!) ismi Joel ve Rex'ti ve oyun-dan sonra onlarla yemeğe gidiyorduk (*Aman Tanrım!*).

Nefessiz kalmama ve/veya bayılmama gibi çok zorlu bir işi başardıktan sonra, piknik masasındaki Tess, LaTanya ve Brent'in yanına oturup Mitch, Derek, Brock, Joel, Rex ve Billy'nin top oyunlarını izledim.

İşte o anda paniklemeye başladım.

Sırf bir hayal dünyasında yaşadığım çılgın hayat yü-zünden değil. O gün çocukları sigortama ekletmenin her iki haftada bir maaşımın büyük bir kısmını götüreceğini öğrendiğimden değil. Günüm Mitch'in Billy'yle top oyna-

masıyla ve bir (diğer) aile yemeğine gitmemizle sonlandığı için değil. Bir süredir, annemle Lulamae Teyzemden haber alamadığım ve bunun bir işler karıştırdıkları anlamına geldiğini ve hayra alamet olmadığını bildiğim için de değil.

Hayır. Panikliyordum, çünkü Billy ne bir beysbol eldiveni kullanmasını bilirdi, ne de top atmayı. Bunun nedeni muhtemelen babasıyla hiç oyun oynamamış olmasıydı. Ama mesele bu da değildi. İyi beysbol oynamak istemesinin nedeni, aslında iyi oynamak istemesi değil, davranışlarından da son derece belli olduğu gibi Mitch'i kızdırmak veya hayal kırıklığına uğratmak istememesiydi.

Mitch'in, Brock'un veya Derek'in o sırada kesinlikle kızgın veya hayal kırıklığına uğramış olmadığını da farkında değilmiş gibi görünüyordu. Bu üç erkek de sabırlı ve teşvik ediciydi; bunu abartılı bir biçimde değil, doğal ve sakin bir biçimde yapıyorlardı ama Billy bunun hiç farkında değildi. Onlar oynamaya devam ettikçe, Billy topu her kaçırdığında veya fazla hızlı fırlattığında ki bu neredeyse her seferinde oluyordu, daha da endişeye kapılıyordu. "Billy hiç iyi görünmüyor," diye mırıldandım Billy'nin bir topu daha kaçırışını izlerken. Mitch'in fırlattığı top, Billy'nin dikkati o kadar dağınık olmasaydı, çok fazla çaba sarf etmeseydi ve son dakikada eldivenini oynatmasaydı, doğrudan avucuna girecekti.

"Rahatlayacaktır, bebeğim," dedi LaTanya. "Unutma ki, bu durum sen ve Mitch için yeni olduğu kadar onun için de öyle."

"Panikliyor," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," dedi Brent aynı şekilde. Ona bakınca, dikkatle Billy'yi izlediğini gördüm. "Çok gergin."

"Çünkü Mitch, Brock ve Derek'in havalı olduğunu düşünüyor, ama bunun tek nedeni onların gerçekten öyle ol-

ması ve Billy'nin onlardan farklı olmak istememesi," dedi Tess. Omzuyla bana hafifçe vurdu ve "Sakinleşecektir Mara," dedi. "Her şey yoluna girecek."

"Sorun bu değil," dedim.

"Kesinlikle bu," diye araya girdi LaTanya.

Son bir iki gündür olanları düşündüm ve başımı salladım. "Billy bir robot çocuk gibi. Sorun sadece top oyunu değil. Bence Billy hep gergin."

"Tuhaf," dedi Brent. "Babasından uzakta güvenli bir yerde olduğu için rahatlayacağını düşünür insan."

Billy'nin topu Derek'e fırlatışını izlerken bir şey demedim, ama ben de aynı şeyi düşünüyordum; top fazla yükseğe gitti, Derek havaya sıçradı ve topu tam eldivenin ucunun üstünden uçmadan yakalamayı başardı. Billy Derek'in yere düşüşünü izledi ve suratı öylesine gerildi ki bu manzarayı izlemek bile zordu.

Fazlasıyla zordu.

O anda daha fazla gücüm kalmadı.

Yanına gitmeye yeltendim, ama Mitch'in "Bir dakika çocuklar," diye seslendiğini duydum.

Eldivenli eliyle avucu yere bakacak biçimde Derek'e bir işaret yaptı. Derek topu ona fırlattı ve Mitch topu gayet doğal bir biçimde yakaladıktan sonra Billy'nin yanına yürümeye başladı. Yanına varınca yere çömeldi.

Billy geriye doğru bir adım attı. Mitch elini kaldırıp Billy'nin omzunu tuttu ve ufak çocuğu dikkatle açık duran, bükük dizlerinin ortasına çekti. Mitch onunla konuşmaya başladı ve Billy başını öne eğerek çimlere baktı ve onu dikkatle dinlemeye koyuldu. Sonra, dudaklarını ısır-
dı. Bir anda başını kaldırdı ve Mitch'e baktı.

Nefesimi tuttum.

Mitch ona sıırttı. Billy de aynı şekilde karşılık verdi.

Mitch elini Billy'nin omzundan ayırmadan onu şakayla karışık biraz sarstı ve doğrulup yanından uzaklaştı.

Billy dudaklarını yalayıp iki adım geriye gitti. Mitch dönüp topu ona fırlattı ve Billy kıpırdamadan topun avucuna düşüşünü izledi. Sonra, eldivenli parmaklarıyla topu sıkıca kavradı.

Bunu yaptığı anda, havaya fırladım ve kollarımı havaya kaldırarak "İşte! İşte! Bravo, Billy!" diye bağırdım.

Billy şok içinde bana bakarken, Brent, Tess ve LaTanya da ayağa fırlayıp tezahürat ettiler. Billy'nin suratında tereddütlü bir gülümseme belirdi ve derhal Mitch'e baktı.

"Tam burada, Winchell," diye seslendi Mitch eldiveninin içine vurarak. "Odaklan dostum. Gözlerini eldivenden ayırma, başka hiçbir şey düşünme ve atışını yap!"

Billy tamam der gibi başını salladı, kolunu arkaya attı ve topu fırlattı. Top havalandı ve Mitch'in sağına uçtu, ama önceki atışta olduğu kadar uzağa gitmedi. Mitch topu rahatlıkla yakalayınca, Billy'nin suratında kocaman bir gülümseme belirdi. Mitch de ona bakıp gülümsedi.

"Muhteşem!" diye bağırdı Derek.

"Bastır Billy! Bastır Billy! Bastır Billy!" diye bağırma-ya başladı Brent. LaTanya, Tess ve ben de ona eşlik ettik. Billie koşarak yanımıza geldi ve kollarını kalçalarımıza dolayıp o da bize katıldı. Billy'nin yanakları kızardı ve yine dudağını ısırırdı, ama bunu gülümseyerek yaptı.

Mitch topu Derek'e, Derek Brock'a, Brock da hızla Billy'ye fırlattı ve ona düşünecek fırsatı vermedi. Billy topu yine yakaladı. Biz de yine tezahürat ettik. Billy'nin suratı daha da kızardı ve derhal topu Mitch'e fırlattı. Top bu sefer Mitch'in eldiveninin tam ortasına gitti. Mitch'in elini sadece birkaç santim oynatması gerekmişti.

Bizlerden bu sefer daha yüksek ve çılgınca bir tezahürat daha yükseldi.

Derek gülmeye başladı. Brock kadınına (cidden çok seksi bir şekilde) gülümsedi. Mitch'se çimlere gülümsedi, elini kaldırıp Derek'e fırlatmadan önce başını salladı. Derek topu anında kaptı ve azıcık sıçraması gerektiği halde yine yakalamayı başaran Billy'ye fırlattı. Yine yüksek ve çılgınca bir tezahürat yükseldi.

Böylece beysbol oyunu devam etti. Mitch, Brock, Derek ve hatta (son derece sabırlı olduklarını söylemeliyim) Joel ve Rex bile Billy'ye fazla odaklanarak veya asabiyetini düşünerek başarısız olma fırsatını vermediler. Arada yer bile değiştirdiler; Mitch Billy'nin paslarını yakaladı, sonra topu doğrudan Billy'ye attı ve Billy oyunun bu kısmını da öğrendi.

En ön sırada tezahürat yapan bizlerse onlar oyunlarına devam ederken piknik masasındaki yerlerimize yerleştik. Billy birkaç topu kaçırdı, ama bunlar sayıca çok azdı; atışları da hedefi tam bulmuyordu, ama birkaç dakika öncesine kıyasla çok daha iyiydi. En sonunda, şevkle top fırlatacak kadar kendine güveni geldi.

Billie piknik masasının üstüne çıktı, arkamda dizlerinin üstüne çöküp atkuyruğumdaki birkaç tutamı çekip oynamaya koyuldu; Brent, LaTanya, Tess ve ben de farklı farklı konularda sohbet etmeye başladık. Bu arada, Billy'nin rahatlamaya ve eğlenmeye başladığını da görüyordum; erkekler de oyun oynarken neden söz ediyorlarsa ondan söz ediyorlardı.

Bir süre sonra, bakışlarım arkadaşımızla, ortağıyla, ortağının oğullarıyla ve sevgili ufak kuzenimle sohbet eden Mitch'e ve atletik bir biçimde hareket eden kusursuz bedenine çevrildi.

Ve böylece bana ait olmaması gereken ama bir türlü vazgeçemediğim çılgın hayal dünyamın daha da derinlerine çekildim.

Vazgeçemiyordum çünkü güneş parıl parıl parılıyordu. Colorado'da Mayıs ayıydı. Hava ılıktı. Sevdiğim bir grup insanla, çok havalı yeni tanıştığım kişilerle birlikteydim ve her şey Mara'nın Dünyası'nda çok ama çok yanlış olduğu halde, bu dünyada, o ışıldayan kusursuz anda her şey son derece doğruyd.

O yüzden, top oyunundan sonra Tess, Brock ve Brock'un çocuklarıyla birlikte yemeğe gittik.

Resmen bir curcunaya dönüşen muhteşem bir akşam yemeği yedik (bunun nedeni Joel'a mı yoksa Rex'e mi daha çok âşık olduğuna bir türlü karar veremeyen ve dikkatini ikisine birden ve Billy'den ve benden sonra dünyadaki üçüncü en sevdiği kişi olan Mitch'e vermeye karar veren ve bunu görmesini isteyen Billie'ydi) ve dışarıda olduğumuz süre boyunca bana ait olmayan çılgınca bir hayal dünyasındaymışım gibi hissetmedim.

Kesinlikle öyle hissetmedim.

Yemek bittikten sonra Mitch sandalyesini bana yaklaştırıp kolunu sırtıma atıp Brock'la konuşurken dalgın dalgın saçlarımla oynarken de hissetmedim.

O zaman bile.

Yaşananların gerçek, bana ait olduğunu hissettim ve bu his hoşuma gitti.

Harika bir histi.

Böylece, o dünyada kaldım.

Ertesi sabah bir önceki gibi başladı; değişik tek şey Mitch'in randevumuza hazırlanabilmem için dairemden bir şeyler

almama izin vermesiydi.

Ama gün aynı şekilde sona ermeyecekti.

Ancak giyinip makyaj yaptıktan ve randevumuza hazırlandıktan sonra, kendime Mitch'in aynasında baktığımda bir hata yaptığımı fark ettim.

Mitch'in sıcaklığıyla ve iyiliğiyle etrafıma örülmüş olan o güvenli, rahat ve ılık ipeksi koza o anda tamamıyla parçalandı.

Parçalandığı zaman da Mara'nın Dünyası'nın sert ve parlak ışığı devreye girdi ve bana benim ve onun kim olduğunu ve bu işin nasıl sonuçlanabileceğini hatırlattı.

Gözlerimi kırıştıtırıp aynadaki aksime bakarken, Mitch'in kapıdan içeri girdiğini duydum.

O anda, kendi iyiliğim, çocukların iyiliği, Mitch'in ve hepsinden de önemlisi kalplerimizin kırılmaması için hepimizi çok geç olmadan Mara'nın Dünyası'nın parlak ışıklarının altına geri çekmem gerektiğini anladım.

Girminci Bölüm

Çok Geç olmadan

“**M**ara canım, hazır mısın?” diye seslendi Mitch oturma odası / mutfak / yemek alanından.

Mitch’e Mara’nın Dünyası’ndan ve onun bu dünyadaki yerinden kararlı bir biçimde söz etmek için gümüş renkli, kayışlı ve sivri topuklu sandaletlerle, bacaklarım titreyerek dışarı çıktım.

Bir başka deyişle, onun bu dünyada yeri olmadığını söylemek için.

Bu işi yapmaktaki kararlılığım, koridorun ağzına çıktığıım ve üstünde çok seksi gözüken koyu kahve renkli özel dikim bir gömlekle ve buna seksilikte ve renkte uyan bir spor ceketle, koyu kahverengi bir kemerle ve üstünde kesinlikle inanılmaz gözüken biraz rengi solmuş bir kotla Mitch’i barın kenarında dururken gördüğüm anda derin bir darbe aldı. Başını geriye atmış bir şişe biradan bir yudum alırken, ben o yatak odasında üstünü değiştirirken onun banyosunda hazırlandığıım için üzülmüştüm. Bu yüzden, Mitch çocukları Penny’ye bırakmak için çıkmadan önce o muhteşemlik anına gelişini kaçırmıştım (tabii, aynı şekilde geri dönüşünü de).

Bunun yerine, tepeden tırnağa ne kadar güzel görün-

düğü gerçeği beni resmen çarpmıştı.

Gözleri bira şişesinden aşağı baktı, çenesini eğdi ve şişeyi tutan elini indirip gözlerindeki ifadenin bir salisede ılıktan alev alev yanma durumuna geçtiğini görünce ikinci kez darbe aldım.

“Tanrım,” diye mırıldandı.

Dört adım ötede durdum, kendimi toparladım ve “Mitch, konuşmamız gerek,” dedim.

Sanki hiçbir şey dememişim gibi davrandı. Birasını bir kenara koydu, alev alev yanan gözleri beni tepeden tırnağa süzdü, arada sırada yavaşlayarak her yanımda aheste aheste dolaştı ve beni hiç hissetmediğim kadar tuhaf hissettirdi. Güzel bir tuhafıktı bu. Kollarındayken bile hissetmediğim türden bir şeydi; dolayısıyla, cidden güzel bir tuhafıktı.

“Tanrım,” diye mırıldandı yine.

“Mitch, beni duydun mu?” diye sordum o güzel ama tuhaf hissi güçlkle aşarak.

En sonunda, gözlerimin içine baktı.

“Buraya gel, bebeğim,” dedi sakın bir ses tonuyla, ama bu sefer sesinde fiziksel bir şeyi andıran fazladan bir boğukluk vardı. Ilık, tatlı ve çok seksi bir fiziksellikti bu.

Bir darbe daha.

“Mitch, sana beni duyup duymadığınızı sordum.”

“Buraya gel,” dedi yine.

“Konuşmamız gerek,” dedim alçak sesle.

“Konuşman gerekiyorsa yemekte konuşuruz,” dedi. “Şu anda buraya gelmene *ihtiyacım* var.”

“Mitch...” dediğim anda kıpırdandı.

Öte atıldı, elini uzattı ve parmakları bileğimin etrafına dolandı. Geri çekilince ona doğru uçtum, bedenine çarptım ve kolları etrafımda kapandı.

“Siktir,” diye mırıldandı; başımı ona bakmak için geriye atınca, söylemem gereken şeyleri söylerken kesinlikle olmak istemediğim bir yerde, onun kollarında olduğumu fark ettim. “Saçlarının açıkken güzel olduğunu biliyordum, ama Tanrım, bu kadar da güzel olacağını tahmin etmemiştim.”

Vay canına. Çok hoş bir şey söylemişti.

Hayır, hayır, benim odaklanmam gerekiyordu. Odaklan Mara!

“Mitch, dikkatini bana vermen gerek,” dedim.

Eli saçlarımın arasına dalarken başımı süzdü ve “Ah kesinlikle dikkatim sende, hayatım,” dedi.

“Mitch!” diye bağırdım, göğsünde olan ellerim ceketinin yakasında kıvrıldı ve gözlerimin içine baktı.

“Yapma,” dedi birden. Şaşkın şaşkın ona baktım.

“Pardon?”

“Mara, büyük bir ihtimalle beni kızdıracak ve bu geceki planlarımı mahvedecek bir şey söylemek üzere olduğunu görüyorum. O yüzden de sana bunu yapmamayı söylüyorum.”

Yine şaşkınlıkla ona baktım. Sonra “Konuşmamız gerek,” dedim yine.

“Sence birlikte koltuğa uzanıp beysbol izlememizin ne kadar güzel olduğunu konuşmamız mı gerekiyor?” dedi.

Ona baktım ve kaşlarımı çattığımı fark ettim. “Ben beysbol izlemedim.”

“Peki, ikimiz birlikte koltuğa uzanıp ben beysbol izlerken sen de dalıp gitmişken bunun ne kadar güzel bir his olduğunu konuşmamız gerekiyor mu?”

Bıkkınlıkla içime bir nefes çektim, çünkü sırf konuşarak planlarımı mahvediyordu; konuşması bana söz ettiği şeyin ne kadar güzel olduğunu hatırlatması demekti. “Hayır,” diye çıktım.

“Tamam, o halde ilkinden sonuncusuna kadar her öpüşmemizin ne kadar harika olduğunu konuşmamız gerekiyor mu?”

Kaskatı kesildim ve “Kesinlikle hayır,” dedim.

“Tadının çok güzel olduğunu düşündüğümü bilmek istemediğine emin misin?” dedi.

Eyvah. Mitch’in öpüşmemiz hakkında bunları söylemesi de ılık, tatlı, inanılmaz seksi ve fiziksel bir şeydi.

Kahretsin.

“Hayır,” dedim yine.

“Bana yaslandığında ve sıkı sıkı tuttuğunda ne kadar güzel bir his olduğunu.”

Planlarımı resmen mahvediyordu!

“Hayır!” Sesimi yükseltmeye başlamıştım.

“Bundan en az benim kadar hoşlandığını da mı söylememi istemiyorsun?”

“Mitch...”

“Hayatımın en güzel öpücüğüydü,” dedi. “Her biri.”

Tanrım. Tanrım.

Güzel bir şey söylüyordu.

Gözlerimi kapattım, açtım ve “Kes şunu,” diye fısıldadım.

Kesmedi. “Senin de hayatının en güzel öpücükleriydi. Bunu bana sen söyledin, bebeğim. İlkini doğrudan söyledin; gerisinin de öyle olduğunu biliyorum.” Başını eğdi ve yumuşak bir sesle “Özellikle de seni sırt üstü koltuğa yatırdığımda,” derken sesi iyice alçaldı.

Ben koltuğunda sırt üstü yatarken, ağzıyla bir sürü şey yapmıştı ve haklıydı. Hepsi hayatımın enleriydi. Hepsi.

“Lütfen, bir şey söylemem gerek,” diye yalvardım alçak sesle.

Kollarıyla beni sıktı, saçlarımdaki parmakları kıvrıldı ve başını benimkine iyice yaklaştırarak “Hayır, söylemen

gerekmiyor, Mara,” dedi. “Tabii, şu ana dek paylaştıklarımızın nereye gidebileceğini en az benim kadar merak ettiğini söylemek istiyorsan, ayrı konu. Bunu söylemeyeceksen duymak istemiyorum.”

“Önemli bir konu,” dedim sesimi alçaltarak.

“Saçma sapan bir şey olacak.”

Dikkatle ona baktım ve “Hayır, öyle olmayacak,” dedim.

“Ben de çocuklar da sadece yarım saat burada değildik. Bu sürede, yalnız kaldın ve bu geceyi düşündün. Yani, bu geceyle ilgili olarak paniğe kapılmanı engelleyecek hiçbir şey olmadan vakit geçirdin. Bu da kafanı tekrar kuma gömmüş olduğun anlamına geliyor. Sana söylüyorum Mara: Tam dört senedir bu geceyi bekliyorum, o yüzden bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Tam hedefini bulan bir darbe daha. Tam isabet. Savaş karargâhlarımın hepsi yerle bir oluyordu.

“Dört senedir bu geceyi mi bekliyordun?” dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile yabancı gelmişti ve bunun nedenini biliyordum: Büyük bir aptallıkla beslenen umut.

“Bebeğim, sana bunu geçen gece söylemiştim,” diye hatırlattı.

“Ama...” dedim ve lafımı kesti.

“Ben buraya taşındığımda, hayatında birisi vardı,” dedi benim bildiğim, onun da bildiğini bildiğim bir şeyi söyleyerek. “Sersemin tekiydi. Bunu biliyorum, çünkü çoğu zaman sen ona gidiyordun, o sana gelmiyordu. Bir erkeğin senin gibi bir kadını olursa, o kadının ayaklarına kadar gelmesine izin vermez. Kendisi ona gider. Bunu o adam çekip gittikten sonra da biliyordum, çünkü o sersem gitmişti ve sadece sersemler iyi bir şeyi geride bırakıp giderler.”

Tanrım! Bir isabet daha.

Konuşmayı kesmesi gerekiyordu. Onu susturmalıyım.

“Mitch...”

“Hayır, Mara. Konuşmak istedin ve konuşuyoruz. Bu boktan meseleyi aradan çıkaracağız ve rezervasyonumuzun iptal olmaması için bunu çabucak yapacağız.”

Suratına baktım ve bakışlarım öfkeyle doldu. “Evet, ben konuşmak istiyorum, ama konuşan sadece *sensin*.”

“Çünkü suratından söyleyeceklerinin umurumda olmayacağını görebiliyorum.”

Daha da öfkelendim. “Bunu gerçekten söyledin mi?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden.

“Benim söyleyeceklerim de en az senin söyleyeceklerin kadar önemli,” dedim.

“Hayır, senin söyleyeceklerin saçma ve çarpık olacak. Burada durup Billie’nin çok korkmuş ve hasta olmuş olması haricinde muhteşem geçen bir haftayı mahvedip çarpıtmana izin vermeyeceğim. Burada durup dediklerini dinlemeyeceğim, çünkü muhteşem bir hafta geçirdik, çünkü kafanı kumdan çıkarmayı başardım ve şu anda inanılmaz gözüküyorsun. Acıktım ve yemek yemek istiyorum. Ve bunu sen şu anki halinle karşımda otururken yapmak istiyorum. Sonra, seni eve getirmek, o seksi bluzunu çıkarmak ve o daha da seksi ayakkabılarını çıkarmadan seni becermeme izin vermeni sağlamak istiyorum.”

Sözleri içimde giderek büyüyen bir kıvılcım etkisi yarattığı halde öfkeyle ona baktım.

Sonra “Bu resmen çılgınlık,” dedim.

“Sana neden öyle düşündüğünü sorardım, ama umurumda değil.”

“Çılgınlık olduğu için öyle düşünüyorum!” dedim ters bir ifadeyle.

“Tanrım, Mara,” dedi dişlerini sıkarak.

Hemen konuya girdim. “Senin gibiler benim gibilerle

vakit geçirmez, dışarı çıkmaz veya sevişmez.”

Ben bunları söyler söylemez suratı gerildi.

Sustuğumu görüne, içine derin bir nefes çekip başını geriye attı; görebildiğim tek şey boğazı ve tavana bakıp mırıldanmadan önce güçlü çenesinin alt kısmı oldu. “Tanrım, lanet olsun, o konuyu açıyor yine,” dedi. Bir şey söylememe fırsat vermeden çenesini indirdi ve parıldayan koyu renkli gözlerini gözlerime dikti ve kollarıyla beni sıktı. “Bebğim, o saçma ve çarpık nedenini dinleyecek olsaydım, bunu ilginç bulabilirdim. Ama bunu yapmayacağım. Bunu yapmayacağım, çünkü bu saçma ve çarpık şeyleri senden daha önce de dinledim. O zaman da seninle hemfikir değildim. Şimdi de değilim. Ama şu anda benim haklı olduğumu, seninse çok yanlış olduğunu kanıtlayacak geçen hafta gibi bir kanıtım var.”

“Mitch!” diye bağırdım. “Yürümeyecek.”

“Bir haftadır yürüyor ama.”

“Çünkü ben bir hayal dünyasında yaşıyordum,” dedim. Kaşlarını çatı.

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Bu gerçek dünya değil Mitch,” dedim.

“Öyle Mara,” dedi.

“Yürümeyecek!” diye bağırdım çaresizlik içinde.

Suratımı süzdü, bir süre bana baktı ve yumuşak bir sesle “Anlıyorum,” dedi. “Kozana iyice sarılmışsın ve ondan vazgeçmeyeceksin.”

“Hayır,” dedim yalan söyleyerek. “Yürümeyeceğini biliyorum.”

“Lanet olasıca bir haftadan daha uzun süre yürümesi için çaba sarf etmeden bunu nereden bilebilirsin?”

“Söyledim ya! Senin gibiler benim gibilerle vakit geçirmezler!” dedim bağırarak.

“Evet, Mara. Ben de sana bu boktan şeyi çoktan açıkladım. Kuzeninin bir serseri, annenle teyzenin birer kâbus oluşu ve herkese bunu sergilemesi ve çocukken suç işlemiş olman umurumda değil.”

Son söylediğini duyunca buz kestim.

Tanrım.

Aman Tanrım.

“Ne?” diye fısıldadım.

Mitch’in öfkeli ve bıkkın ifadesinin ciddileştiğini gördüm ve beni kollarıyla sıkı sıkı sardığını hissettim.

“Mara...”

“Çocukken suç işlediğimi biliyor musun?” dedim hâlâ fısıltıyla.

Mitch beni daha da sıkı tutarken, suratı daha da ciddileşti.

Sonra, alçak sesle yanıt verdi. “Bir arkadaşının bir iyilik yaptığı bir arkadaşım var. Adam sicilini açtı ve senin ve Bill’in eskiden ortak suç işlediğinizi biliyorum.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim ve kollarından kurtulmaya çalıştım, ama beni daha da sıkıca tuttu.

Konuşmaya devam etti. “Mara, buradaki önemli sözcük ‘eskiden’. On dört senedir temizsin.”

“Birisine sicilimi mi açtırdın?” Evet. Hâlâ fısıldıyordum.

“Evet, öyle yaptım. O adam çekip gittikten sonra iki yıl boyunca o kadar içine ve kendi dünyana kapanmıştın ki. Beni kesinlikle dünyana almadın, tek bir umut bile vermeden sıkı sıkı kapılarını örttün. Ben de başına neler geldiğini öğrenmek için araştırma yaptım. Harika bir sicil var. Borcun yok. İyi miktarda birikimin var. Bir takım yatırımlar yapmışsın; hepsi güvenli ve risksiz. Park cezası almamışsın. Hiç trafik suçu işlememişim. On üç sene de sadece iki işte çalışmış, üç dairede yaşamışsın. Ama

çocukluğunda on altı yaşından önce kamuya açık yerlerde kafan iyi gezdiğin için içeri alınmışsın. Bir keresinde üstünde marihuana bulunmuş, bir kere sarhoşmuşsun ve rahatsız edici davranışlar sergilemişsin. Bunlar her gencin yaptığı saçmalıklar, ama senin yanında senden yaşça büyük, ama seni güvende tutacak ve yakalanmanı engelleyecek becerisi bulunmayan bir serseri varmış.”

Bir sürü şey söylüyordu, ama hiçbirini anlayamıyordum.

“Birisine sicilimi mı açtırdın?” dedim yine.

Beni hafifçe salladı. “Evet Mara, öyle yaptım. Bunu bir süre önce yaptım, bebeğim. Bir süre önce derken, daha musluğunu tamir etmeden öncesini diyorum. Ve sana bir şey söyleyeyim,” dedi bana biraz daha yaklaşıp. “Umu- rumda bile değil.”

Bu sefer, işitme becerim seçici davranmıştı.

“Gençtim,” diye fısıldadım.

“Biliyorum.”

“Evdeki hayatım iyi değildi,” diye devam edince, Mitch’in suratı yine değişti. Artık öfkeli ve bıkkın değil, dikkatli gözüküyordu. Fazlasıyla dikkat kesilmişti.

“Nasıl iyi değildi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Onu yine duymadım.

“Ben de Bill de gençtik. O zamanlar iyi anlaşırdık.”

“Mara...”

Başımı çevirip gözlerimi yumdum. “Beni araştırmışsın.”

O anda, kalbimin çok hızlı çarptığını fark ettim.

Bill’i biliyordu. Bill’i olduğu gibi görmüştü ve bu iyi bir şey değildi. Annemle Lulamae Teyzemi tanımıştı ve bu da iyi değildi.

Hepsi kötüydü.

Ama bu durum daha da kötüydü.

Zaten bir İki Buçuktum. Ama yaptığım ve yapmaya devam ettiğim onca aptallık yüzünden ve bunları Bill'le yapacak kadar salak olduğumdan bir İki olmuştum. Ev hayatımı bilmesiyse, beni bir Bir yapardı. Hatta bir Sıfır Nokta Yetmiş Beş. Kimse bir Sıfır Nokta Yetmiş Beş'le birlikte olmak istemezdi. Kimse. Belki diğer Sıfır Nokta Yetmiş Beşler veya daha düşükler. Zaten hayatımı onlarla geçirmiştım ve oraya geri dönmeyecektim.

Bunlardan kaçabilmek için çok çalışmıştım. Geride bırakmak için. Birikim yapabilmek için. Düzgün bir dairem olması için. Güzel mobilyalar. Güzel giysiler. İyi arkadaşlar.

Çok çalışmıştım.

"Mara," dedi.

"Bırak beni," diye fısıldadım ve nafîle yere göğsünü ittim.

Beni daha da sıkı tutarak "Kahretsin Mara, bana bak," dedi.

O anda anladım. Mitch'in Bill'in evine girdiğinde neden o kadar kızgın olduğunu. Ona neden o kadar öfkelenmiş olduğunu. Nasıl kendini kaybettığını.

Bunları anladığım anda, Mitch bunları öğrenebiliyorsa Çocukları Koruma Hizmeti'nin de öğrenebileceğini fark ettim.

Başımı ona çevirip gözlerimi açtım. "Ben onun gibi değilim. Gördüğün gibi değilim. Bill gibi değilim. Bunları geride bıraktım. Evimde bıraktım."

"Tanrım Mara," dedi alçak sesle bana dikkatle bakarak.

"Bill geride bırakmadı. Ben bıraktım. Yemin derim ki geride bıraktım," dedim hararetle.

"Biliyorum bebeğim."

"Bunların Billie'yle Billy'ye bir zarar vermesine asla izin vermem." Ellerim yakasında yine yumruk oldu ve

parmaklarımın ucuna yükselip suratına yaklaştım. “Yemin ederim Mitch. Asla.”

Gözlerimin ta içine baktı. “Hayatım, lanet olsun. Şu anda nereye gittiysen oradan çık ve bana geri dön.”

Başımı sallayıp devam ettim. “Onlara, herkese sana yemin ettiğimi ve sözümün arkasında duracağımı söyleyebilirsin. Geçmişin o çocukları etkilemesine izin vermektense ölürüm, Mitch. Yemin ederim. Onun sarhoş olup kafa bulduğunu biliyordum, ama asla işlerin o kadar kötüye gittiğini bilmiyordum. Çocukların gördüğünü bilmiyordum. Babalarının yaptıklarını gördüklerini bilmiyordum. Sen görene dek o manzarayı ben de görmedim. Durumun kötü olduğunun farkındaydım, ama o kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bilseydim onları orada bırakmazdım. Yemin ederim. Yemin ederim.” Ellerimi daha da sıktım. “Artık çocuklar oradan kurtuldular ve bir daha geri dönmeyecekler. Yemin ederim, durum ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, bana neye patlarsa patlasın, asla oraya geri dönmeyecekler.” Yakasını hafifçe çekip bıraktım. “Yemin ederim ki dönmeyecekler.”

Elini saçlarımdan suratımın yanına indirdi ve suratını benimkine bir santim kalacak şekilde yaklaştırdı. “Mara bebeğim, geri dön.”

Ona geri dönmedim.

Önceki, çok daha önemli konuya geri döndüm.

“İkimiz asla yürütemeyiz,” diye fısıldadım.

“Mara, kes şunu ve bana geri dön.”

“Senin gibiler benim gibilere göre değildir,” dedim yavaşça.

“Tanrım, bebeğim,” diye fısıldadı. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı ve suratıma dikkatle baktı.

“Gitmem gerek.”

“Gitmiyorsun.”

"Gitmem gerek," dedim ısrarla.

"Hayatım, seni bırakmayacağım. Haklısın, konuşmamız gerek."

"Gitmem gerek," diye onu uyardım. "Çok geç olmadan gitmeliyim."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama çok geç kalmıştı.

Geçitten bir ses geldi. Mitch'in kapısı çalınmamıştı. Ses daha uzaktan gelmişti.

Annemin "Marabelle Jolene Hanover!" diye bağırıldığını duyunca, kendi dairemin kapısının çalındığını anladım. "Seninle uğraşmaktan bıktık artık! Aç şu lanet olasıca kapıyı!"

Yine mi!

Mitch'in kollarında donakaldım; başımı kapıya çevirdim ve kollarının beni daha sıkı sardığını hissettim.

Başımı geriye atınca, dudaklarını gülümsememek için kendisini zor tutuyormuş gibi sıktığını gördüm ve gözlerimi kısıp dudaklarına bakarken bunun hiç de komik olmadığını düşündüm. Sonra aklıma bir şey geldi ve ona baktım.

"İsmim Marabelle Jolene Hanover," diye fısıldadım.

"Ne?" dedi, ama o tek sözcük ağzından titrek çıktığı için gülmemeye çalıştığını anladım.

"Yani, bu tam bir karavan pıslığı ismi değilse... Hiçbir şey değildir," dedim.

Dudakları seğirdi ve "Bebğim," dedi.

"İtiraf et öyle," dedim.

"Aslında, ben çok güzel olduğunu düşünüyorum."

Saçmalıyordu.

"Karavan pıslığı ismi," dedim.

Gülmemeye çalışırken başını salladı.

Dudakları seğiriyordu!

“Çok güzel,” dedi. “Tatlı bile sayılır. Hem tatlı hem de güzel, çünkü senin ismin.”

İsim tatlı değildi.

Ama o öyleydi.

Offf!

Taktik değiştirdim.

“Senin ismin nedir?”

“İsmimi biliyorsun.”

“Tamamını bilmiyorum.”

“Mitchell James Lawson,” dedi.

“Peki,” dedim. Beni yine sıktı.

“Eee?”

“Seninki yakışıklı bir polisin, yakışıklı bir beysbol oyuncusunun ya da bir kralın üçüncü dereceden kuzeninin ismi.”

Başını güldüğünü görmeyeyim diye yana çevirirken sarsılmaya başladı.

“Marabelle!” diye annemin cıyaktığını duydum. “Bu işi halletmemiz gerek... Hem de... Hemen!”

Gözlerimi yumdum.

“Birazdan giderler. North’u arayıp geç kalacağımızı söyleyeyim,” dedi Mitch sakın bir tavırla. Ama ben gözlerimi açıp ona baktığımda hiç sakın değildim. Hatta gözlerimin yuvalarından fırlamak üzere olduğuna emindim.

“Mitch!” dedim öfkeyle.

“Her şey yoluna girecek,” deyip büyük bir kısmı çıplak olan sırtımı okşayarak beni yatıştırmaya çalıştı. Sırtım çıplak olduğundan bunu yapması hoşuma gitmişti. “Bu sefer onları rahat bırakacağım. Saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yok, seni yemeğe götürmem gerek. Onlar pes edip gidince, biz de yemeğe çıkarız ve yemek yerken konuşuruz.”

Tanrım, cidden inatçıydı.

Tabii ben de öyleydim, ama kendi inatçılığımı düşünmemeye karar verdim. Sadece onunkini düşünecektim.

“Bu ilişkiyi yürütemeyiz,” diye fısıldadım yine aynı konuya geri dönerek (Gördünüz mü? İnatçıyım).

Tüm dikkatini bana verdi ve ellerinden biri ensemden saçlarıma giderken bana söyleyeceği şeye hazırlandım.

Sonra başını eğdi. Dudaklarıma yaklaşıp sert, ıslak, derin ve *uzun* bir biçimde öptü.

Çok uzun.

Bir de çok çok güzeldi.

O kadar uzun ve güzel öptü ki, geri çekildiğinde ve başını kaldırıp bana baktığında, zihnimdeki bulanıklığı üstümden atmam biraz vakit aldı. Kulak kesildim.

Dışarıdan hiç ses gelmiyordu.

“Gittiler galiba,” diye fısıldadım.

Başını yana eğip dinledi. Sonra beni bıraktı, elimi tuttu ve kapıya sürükledi. “Şükürler olsun, gidip yemek yiyelim. Açlıktan ölmek üzereyim.”

Evet, aynen böyle dedi.

Sanki az önce hiç tartışmamışız gibi.

Dediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi.

Karavan Pisliği İkizleri geri dönmemiş gibi.

Hayır, sanki sık sık yemeğe çıkarmışız ve az önce olanlar kapıdan çıkmamızı engelleyen son anda gelen bir telefonmuş gibi.

Evet, Dedektif Mitch Lawson inatçıydı.

Benden daha inatçıydı.

Kahretsin.

Girmi Birinci Bölüm

Vazgeçilemeyen Takıntı

Gözlerimi ağır ağır açtım ve bir anda her şeyi fark ettim.

Mitch'in kocaman yatağındaydım. Yatağın ilerisinde büyük koltuğunu, koltuğun sırtındaysa ipekli safir renkli bluzumla kot pantolonumu gördüm. Bunların arasına koyu kahverengi renkli özel dikim bir erkek gömleği, aynı renkte spor bir ceket ve kemer halkalarına geçirilmiş kahverengi bir kemeri olan bir kot pantolon karışmıştı. Benim ayakkabılarım ve bir çift erkek çizmesi de yerde duruyordu.

Arkamda bir sıcaklık hissediyordum ve nereden geldiğini biliyordum. Mitch'ti. Belimde bir ağırlık vardı ve bunun da ne olduğunu biliyordum. Mitch'in koluydu.

Billie yanımızda değildi.

Billie ve Billy burada değil, başka bir evdeydi.

Eyvah.

North, Cherry Creek'teki bir İtalyan restoranıydı. Daha önce de iki kere gitmiştim. Yemekler harikaydı, dekor muhteşemdi... Belli belirsiz misket yeşili ve parlak turun-

cu renklerle karışık bej renkli ve koyu renk ahşaplı deri koltukları vardı. Harikaydı.

Neredeyse oraya vardığımız anda, Mitch bir dedektif olduğundan ve ne yazık ki sonranda öğrendiğim gibi inatçı bir adam ve kendisini bir İki Buçuğun hayatına sokmak gibi çılgınca bir isteği olduğundan, o bir hayli duygusal halimden faydalandı.

Kendisi daha birasından birkaç yudum, bense meyveli şarabımdan bir yudum almıştım ve garson kadın siparişlerimizi alıp uzaklaşmıştı ki, sorgulama başladı.

“Bunu kendi hızında ve dilediğin gibi yapmanı isterdim, ama dairemde gittiğini gördüğüm yer her neresiye bu sefer oraya o şekilde gitmene izin vermeyeceğim. O yüzden, şimdi bana anneni anlatacaksın,” diye buyurdu Mitch.

Ondan başka her yere baktım, içimi ferahlatan leziz içkimi yudumladım ve Mitch’le aramda geçen ve annemin de dâhil olduğu olaydan sonra aklımı başıma toplamaya çalıştım. Bir yandan da ona annemden kesinlikle söz etmemeyi nasıl başaracağımı bulmaya çalışıyordum.

Ne yazık ki, bunu sol elimi masaya koyarak yapmıştım. Birden elimi masanın yarısına kadar uzanmış ve parmaklarım Mitch’in parmaklarına kenetlenmiş olarak buldum.

Mitch’in parmaklarını parmaklarımla arasında hissetmek güzeldi. Biraz da değil.

Çok.

Kahretsin.

Kadehimi masaya koyup ellerimize baktım. Sonra, bakışlarımı Mitch’e çevirdim.

“Bence...”

Elimi sıktı. “Anlat bana.” Sesi son derece kararlıydı.

İlk olarak, cadaloğlu denedim. “Seni hiç ilgilemez.”

Başını salladı. “Bu bilgiyi gerçeklerle yüzleşmemek için filtrelediğini biliyorum o yüzden, şunu kafana sokana dek tekrar edeceğim: Mara, yatağında ve hayatında olacaksın. Kendine yeni bir yatak aldığında, ben de senin yatağında ve hayatında olacağım. Şunu da söyleyeyim. Etrafına dikkatlice bak. Zaten çoktan yatağında ve hayatındasın. Bunun böyle devam etmesini istediğimden, hayatın hakkında bir şeyler bilmeliyim. Şu anki hayatını değil, nelerden kurtulup bu aşamaya geldiğini de bilmek istiyorum.” Parmaklarını yine sıktı. “O yüzden, şimdi bana anneni anlat.”

Ona dik dik baktıktan sonra “Sen de bazı şeyleri filtreliyorsun,” dedim. “Sana sınırlarımızı açıklamam ve yoluna bensiz devam etmeni söylemem gibi.”

“Ben bir şeyi filtrelemiyorum, hayatım,” dedi. “Bu saçmalıkları göz ardı ediyorum, çünkü saçma sapan şeyler. Şimdi, bana annenden söz et.”

“Saçma sapan değil,” dedim.

“Öyle,” dedi. “Bana anneni anlat.”

“Değil.”

Yine parmaklarını sıktı. “Mara, bebeğim, bana... annenden... söz... et.”

Başımı yana eğip gözlerimi kıstım. “Çok inatçısın.”

“Bana annenden söz et.”

“Asap bozucusun.”

“Bana annenden söz et.”

“Buyurgansın.”

“Mara, annen demiştin.”

“Bir salak gibi davranabiliyorsun.”

“Mara...”

Gözlerimi devirip tavana baktım. “Offf, tamam. Sana annemi anlatacağım.”

Pes etmemiştim. Yeni bir strateji deniyordum. Belki de annemle ilgili gerçekleri bilmesi gerekiyordu. Belki de her zaman dikkatli, oldukça öngörülü olduğu, beni çözebildiği ve çoktan hakkımda bilgi edindiği halde, İki Buçukluğu mu görememişti.

Böylece, ona bunu anlatmaya karar verdim.

Şarabımdan bir yudum daha aldım, kadehimi masaya koydum ve gözlerine bakmadan, onunla göz göze gelmek için başka her yere bakmaya çalışarak konuya daldım; olduğumu sandığı Mara'yı ona baştan anlattım.

"Annem ayyaşın teki. Lulamae Teyzem de öyle. Faal alkolikler. Sigara ve ot içiyorlar. İçki âlemi yaparlar. Parti yaparlar. Artık ikisi de ellilerinde ve ikisini de on yılı aşkın bir süredir mağazadaki o sevgi dolu kavuşmamızdan beri görmediğim halde, davranışlarının değiştiğini hiç sanmıyorum."

"Annemin ve teyzenin faal alkolikler olması iyi bir şey değil Mara, ama bunların hiçbirisi o kadar da kötü değil."

Güzelim kahverengi gözlerine baktım. O yoğun kahverengi, ılık ve derin gözlerine. Dipsiz gözlerine. Gözlerinde boğulmak, derinlere gitmek, hayatımın sonuna dek onun bakışlarında yüzmek istedim.

Ama bunu yapmak yerine, içime cılız bir nefes çekip kendimi toparladım ve neden benim gibilere uygun olmadığını anlaması için gereken her şeyi söyledim.

"Bu hayattaki ilk anım, annemin karavanımızdaki koltukta kıllı bir kamyon şoförüyle seks yapışı."

Mitch'in bakışları ciddileşti.

"Annem orada olduğumu biliyordu," dedim.

Mitch'in parmakları benimkileri sıkıttı.

"Beni gördükten sonra bile durmadı."

"Tanrım, hayatım," diye mırıldandı.

“Annem adama sakso çekerken dışarı çıktım ve sonunda adam onu arkadan becerirken odama gittim.”

Mitch çenesini sıkıttı.

“Her saniyesini hatırlıyorum,” dedim. “Beynime kazındı.”

Mitch burnundan içine bir nefes çekti.

“Dört yaşındaydım,” dedim.

Gözlerini yumdu. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi düşündüğümünden, kalbimi ansızın ele geçiren ve beni nefessiz bırakan o zalim sıkıntıyı hissetmemeye çalıştım. Bakışlarımı başka yöne çevirip içkimden bir yudum daha aldım.

Gözlerimi ondan başka her yerde dolaştırarak anlatmaya devam ettim. “Babamın kim olduğunu bilmiyorum, çünkü annem de bilmiyor. Ufak bir kasabada büyüdüm. Kasabadaki herkes annemle teyzemi tanıdığından, benim hakkımda da yanlış fikirler edindiler. Ebeveynler, çocuklar, öğretmenler, herkes. Ebeveynler ve öğretmenler pisliğin teki olduğumu düşündüler ve bana öyle davrandılar. Çocukluğumda bile farklı bir muamele görmedim. Bu dünyaya geldiğim andan itibaren annem ismimi lekeledi ve aldığım her nefeste başka bir şey yaşamadım. Ebeveynler kızlarının evime gelmesine veya benim onlara gitmeme izin vermediler. Öğretmenler benimle ilgilenmiyordu bile. Biraz büyüdüğümde, oğlanlar kolay olduğumu düşündüler. Hoş bir durum değildi, çünkü insan öyle olmadığında oğlanları buna ikna etmesi güç oluyor. Böylece, pek de hoş geçmeyen birkaç randevudan sonra, erkeklerle görüşmeyi bıraktım. İki arkadaşım vardı: Kuzenim Bill ve ebeveynleri tüm kasabada bana iyi davranan tek kişiler olan Lynette.”

İçime bir nefes aldığımda, Mitch parmaklarımı sıkarak “Bana bak,” dedi.

Ona bakmadım, çünkü ne göreceğimi biliyordum. Bunu görmek istemiyordum.

Ama konuşmaya devam ettim.

“Lulamae Teyzem Bill’in babasıyla evliydi, ama sonra boşandılar ve adam o şehirde kaldı. Boşanmaları tartışmalı ve güç oldu. Onlar ayrılmadan önce, kavgalar çıkıyordu ve çekişmelerini ve nefretlerini kasabadaki herkes, karavanlarında, karavanlarının önünde, annemin karavanında, barlarda ve kaldırımlarda görüyordu. Ayrıldıktan sonra da durum değişmedi. Bill’in kız kardeşinin babası ayrıydı, ama adam yeni doğan çocuğunu görece kadar bile orada kalmadı. Bill’in de benim gibi adı çıkmıştı. Küçüklüğümde, tüm dünyaya karşı sadece ikimizin mücadele verdiğini düşünür, birisine ihtiyaç duyduğum için Bill’e güvenirdim. Bill büyüdükçe olanlara benden daha farklı tepki vermeye başladı. Benden birkaç yaş büyüktü ve ben küçük ve aptal olduğum için ona uydum. Yaptıklarımın herkesin zihninde Melbamae ve Lulamae Hanover gibi olduğum fikrini güçlendirdiğini fark etmedim. Ama durum bu kadarla da kalmadı. Bill’le birlikte vakit geçirmek demek, onların yanında olmamak demektir; onlardan nefret ettiğimden kaçabileceğim her şekilde kaçtım.”

İçkimden bir yudum daha aldım ve Mitch elimi bir kez daha sıkıp hafifçe çekti.

“Mara hayatım, bana bak,” dedi yumuşak bir sesle.

Kadehimi masaya koyup devam ederken hâlâ ona bakamıyordum.

“Beni kurtaran Lynette ve ailesi oldu. Lise son sınıf boyunca bana gitmem gerektiğini söylediler, ama içimden bunu asla başaramayacağımı biliyordum. Asgari ücretin biraz üstünde bir maaş alacağım baktıktan bir işim olacağını ve tıpkı annem ve Lulamae Teyzem gibi bir karavanda yaşayacağımı biliyordum. Herkesin beni küçük gördüğü o kasabada yaşayacaktım. Ama Lynette’in ailesi bana me-

zuniyet hediyesi olarak eski ama gayet iyi çalışan bir araba hediye ettiler. Lynette'in amcası bir araba tamircisiydi. Bana bin dolar da verdiler.”

Çabucak suratına bakıp ifadesini görmemeye çalıştım ve fısıldayarak devam ettim.

“Çok hoş bir davranıştı. O güne dek, kimse bana öyle iyi ve cömert davranmamıştı. Depo doluydu, içeceklerle dolu bir portatif soğutucu, Ziploc torbalarına koyulmuş sandviçler ve şekerlemeler vardı. Lynette, babası ve annesi bana arabaya atlayıp oradan gitmemi söylediler. Böylece, sahip olduğum her şeyi, giysilerimi, müziklerimi alıp gittim. I-80 otoyoluna çıktım ve batıya yöneldim. Denver’a vardığım ve Front Range’i gördüğüm anda, bana göre bir yer olduğunu anlamıştım. Şehir büyüktü, kimse beni tanımıyordu, dağlar muhteşemdi ve o güzelliği her gün görmek istiyordum. Hayatımda o güne dek pek bir güzellik olmadığından, bunu her gün görebileceğim bir yerde yaşamak iyi bir fikir gibi geldi. Böylece, orada kaldım.” İçime derin bir nefes çekip öykümü “Zaten beni araştırdığın için geri kalanını biliyorsun,” diye bitirdim.

“Senin kolay olduğunu düşünen o çocuklar sana hiç zarar verdiler mi?” diye sordu yavaşça. Cesaretimi toplayıp suratına baktım ve her zamanki gibi dikkatle bana baktığını, ama bunun haricinde suratında başka bir ifade olmadığını gördüm.

“Düşündüğün gibi bir şey olmadı. Ama iş biraz dayağa döndü ve dayak tabii ki hoş değildi ama daha çok bana söyledikleri, bana bakışları ve sonradan arkamdan söyledikleri beni yaraladı. Kızlar da aynı şeyi yaptılar. Kızlar oğlanlardan çok daha kötü olabiliyor.”

“Annen seninle hiç ilgilenmedi mi?”

Omuzlarımı silktim. “Beni elindeki azıcık parayı tü-

keten gereksiz bir şey olarak görmeseydi daha iyi olurdu, ama öyle olmadı. Bana hep kendimi bir şey sandığımı söylerdi. Bunu tekrar ederdi. Küstah olduğumu düşünür, bunu da bana söylerdi. İyi notlar alıyordum, ama bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu düşünmüyordu. Benimle dalga geçerdi. Sadece yatak arkadaşı olan birçok erkek arkadaşı vardı ve onların önünde de benimle dalga geçerdi. Biraz daha büyüdüğümde ve özel arkadaşları artık küçük bir kız değil de bir genç kız olduğumu fark ettiklerinde, bana yanaşmaya çalıştılar. Bu durum annemi kızdırdı ve beni bir rakip olarak görmeye başladı. Beni onlardan korumadı, bana bağırды. Önce bir sürtük olduğumu, sonra da erkeklerle oynadığımı söyledi. Ne yapsam ona yaranamadım.” Yine omuzlarımı silkip bakışlarımı ondan ayırdım. Mitch’in gözleri o anda karardı, ama seksi bir biçimde değil, öfkeyle karardı. “Annem özellikle birisini çağırдыığında, ya da birçok kişiyi birden çağırıp partiler verdiğinde, geceleri gizlice kaçardım. Bill’in karavanına gider, yatağının yanında yerde uyur veya Lynette’in evine giderdim. Lynette’in çift kişilik bir yatağı vardı. Kocaman olduğunu düşünürdüm.” İçime kısa bir nefes çekip fısıltıyla devam ettim. “O yatağa bayılırdım.” Gözlerimi kırpıştırıp toparlandım ve devam ettim. “Penceresinden tırmanırdım. Annesiyle babası bunun farkındaydı, ama asla yüzüme vurmadılar.”

“Sana yanaşmaya çalışan annenin hayatındaki şu erkeklere geri dönelim,” dedi Mitch temkinle. Yine ona baktım.

“Bir şey olmadı, Mitch. Tecavüze uğramadım, en azından iş oraya kadar gitmedi,” dedim biraz duygusallaşıp. “Odama girerler bana dokunurlardı, ama genellikle sarhoş veya kafaları iyi olduğundan kaçmayı başarabiliyordum.

Sonra, onlar gelmeden karavandan kaçmaya başladım; böylece bir şey denemelerine fırsat vermemiş oldum. Bazıları iyi adamlardı. Sanırım, bazıları Melbamae'in kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorlardı. Birkaçı bana babalık etmeye bile çalıştı." Başımı salladım ve bakışlarımı çevirip "Melbamae en çok bundan nefret ederdi," dedim.

Kadehimi alıp son yudumumu da içtim ve masaya koyup bakışlarımı masanın yanındaki zemine diktim. Bu arada, Mitch hiçbir şey demedi. Sürekli olarak elimi tuttu. Bir şey demediğini fark edince, ona baktım.

Göz göze geldiğimiz anda "Onun sen olmadığının farkındasın değil mi?" dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Hayatının öyle olmadığını, asla öyle olmadığını da biliyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yine omuzlarımı silktim. Bakışlarımı kaçırmaya başladım, ama Mitch'in parmakları elimi neredeyse acıtacak kadar sıktı. Kesinlikle dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Sonra, elimi sertçe kendisine doğru çekti ve öne eğilip ona bakmaktan başka çarem kalmadı.

"Zihninin nasıl işlediğini bilmiyorum, bebeğim," dedi yavaşça bana doğru eğilerek. "Tüm bunların zihninde nasıl dönüp durduğunu bilmiyorum, ama hayatın o zaman da o değildi, şimdi de değil. Burada oturmuş, benden başka her yere bakmak ve kontrolün dışındaki boktan olaylar yüzünden seni yargılayacağımı düşünmek yerine, oradan kurtulduğun ve kendinle, hayatınla ilgili bir şeyler yaptığın için gurur duyuyor olmalısın."

"Ben..."

Başını salladı, parmakları daha da gerildi ve çenemi kapattım.

"Sana bunu daha önce de söylemiştim, yine söyleyece-

ğim. İşim yüzümden bir sürü şeye şahit oluyorum ve seninki gibi bir hayatta dünyaya gelip de bundan kurutulup bir şey başarabilen çok az çocuk var, Mara.”

“Yatak satıyorum Mitch,” dedim. “Özgür dünyanın lideri falan değilim. Üniversite eğitimi bile almadım.”

“Kimin umurunda?” dedi hemen.

“Bir evim yok.”

“Benim de yok,” dedi.

Hımm. O konuda haklıydı.

“Babanın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordugumda gözleri alevlendi.

“Evet ve sen de bileceksin, çünkü onunla tanışacaksın.”

Başımı salladım. “Anlamıyor musun Mitch? Babamın kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Tatlım, bu da hakkında bir şey söylemiyor. Yine söylüyorum, sen o hayata doğdun. Bu senin suçun değil. Annenin suçu.”

Farklı bir strateji denedim. “Üniversite eğitimi aldın mı?”

“Evet,” dedi ve bakışlarımı yine ondan kaçırmaya başladım.

Sonra elimi yine çekti.

“Bakışlarını bana çevir,” diye kükreyince, ona baktım. “Bir üniversite diplomamın olması senden farklı bir bölgede yaşadığım anlamına mı geliyor?”

“Annen de takım hırkalar ve kazaklar giyiyor,” dedim.

Gözlerini kırptırdı. Sonra bana baktı.

Başını salladı ve dudakları seğirirken “Hayatım, bu tür düşüncelerin saçma olduğunun farkında değil misin?” dedi.

“Hayır,” dedim söylememe gerek olmadığı halde.

“Ama öyle,” dedi.

Ona biraz daha eğildim ve o dipsiz, güzelim gözlerinin ta içine baktım.

“İki hafta önce dünyama girdin ve aklını yitirdin Mitch. Bill’e, Billy’yle Billie’nin haline bir kez baktın ve aklını yitirdin. Benim ailem onlar. Hayatım böyle. Bunu anlayamıyorsun, çünkü senin hayatın böyle değil ve bundan kaçış yok. Hiçbir yolu yok. Çünkü peşinden geliyor. Kuzenin tutuklanıyor ve mahkeme gününe dek hayatta kalırsa hapis cezası alması ihtimali söz konusu. Evindeki onun çocukları; biri babası hiç hak etmediği halde onun için endişeleniyor, diğeri, tek endişelenmesi gereken şey video oyunlarının bir sonraki seviyesine nasıl atlayacağı olması gerekirken her şey için endişeleniyor. Sonra, kapın çalınıyor ve kapın öyle bir yumruklanıyor ki komşunun geçide çıkması gerekiyor. Yakışıklı, iyi yürekli bir adam seni araştırıyor ve gençken suç işlediğini öğreniyor. Bunlar asla bitmiyor. Hep orada. Geçmiş değil. Damarlarımda akıyor. Bu benim.”

“Hayır Mara. İki hafta önce kuzeninin evine girdim. Bunu çok güzel bir kadınla ve iki çok tatlı çocukla yemek yedikten sonra yaptım ve o serseri, bütün gün aç olan çocuklarının evden kaçmasını umursamadığı için aklımı yitirdim. Evi bir felaketti; adam hem sarhoş, hem de kafası iyiydi. Çocukları onu o halde gördüğünde kılı bile kıpırdamadı. Çıldırdım, çünkü çocukların üstlerindeki giysileri küçülmüştü, ayakkabıları lime limeydi ve adamın yanında votka, eroin ve sigara vardı. Çıldırdım, çünkü işini gücünü bırakıp çocuklarına baktığın için, sana teşekkür bile etmedi. Bunu daha önce de yaptığını, o adam serserinin teki olduğu için defalarca yaptığını anladım.”

Mitch ellerimi kaldırıp parmaklarını parmaklarımdan ayırırken ama elimi sıkıca tutarak avucunu benimkine dayadıktan sonra parmaklarıyla sararken, ona baktım. Gözlerimin içine baktı.

“Ama senin dünyana girişim üç buçuk hafta önceydi. Temiz bir dairen, güzel eşyaların, çiçekli bir yatak örtün vardı. Evinde sadece bir tane çekiç olduğunu öğrendim. Erkeklerin daracık etekler giyip o güzel poponu ortaya çıkardığın için senden şilteler ve yataklar satın aldığının farkında bile olmadığını anladım. Sonsuza dek devam eden uzun bacakların olduğu için. Saçlarını topladığın için. Tüm bunlar, bu erkeklerin yatakların ve şiltelerin yanında durup bunları senden satın almasına neden oluyor, çünkü akıllarından bir tek saçlarını açmak, ellerini popona koymak ve o yatakta *onlarla* birlikte olup bacaklarını bellerine dolaman geçiyor. O yatak çividen yapılmış olsa da bunu umursamazlar. Aslında, satın aldıkları şey bir fantezi. Sen bunun karşılığında para kazanıyorsun ama bundan haberin bile yok.”

Tanrım. Ciddi ciddi böyle mi düşünüyordu?

“Mitch...”

“Ayrıca, müzik zevkinin harika olduğunu ve dört senedir suratıma bakmamanın nedeninin inanılmaz derecede çekingen olman olduğunu da fark ettim.”

“Mitch...”

“Ve bunu çok tatlı buldum.”

“Lütfen, Mitch...”

“Bu da benim için harika bir haberd, çünkü senin bana karşı çekingen davranman benden hoşlandığın anlamına geliyordu. Yani, en sonunda sana yaklaşabilirdim.”

“Kes şunu,” diye fısıldadım.

“Ama o iki çocuğun sana verdiği tepkileri ve senin onlara nasıl davrandığını görünce, başını kumdan çıkarmayı denemenin çok güç olacağını bildiğim halde, bunu yapmaya degeceğini anladım.”

“Sus artık.” Bu sefer, bunları kızgınlıkla fısıldamıştım.

“Şort ve bikini giydiğinde muhteşem görüldüğünü, harika bir aşçı olduğunu, çalışkan olduğunu ve arkadaşlarının seninle vakit geçirmekten çok hoşlandığını zaten biliyordum.”

Aklım bir anda boşaldı ve dehşet içinde ona baktım. “Beni bikinili mi gördün?”

Beni duymazdan geldi. “Böylece sana yaklaştım.”

“Beni ne zaman bikiniyle gördün?”

“Şimdi seninle bir anlaşma yapacağız.”

Gözlerimi yine kırpıştırıp gerildiğimi hissettim. “Ne anlaşması?”

“Seni geçen hafta getirdiğim yere geri döneceğiz. Gevşeyecek, kozandan çıkacak, bunu bu sefer kalıcı olarak yapacak ve bana bir şans vereceksin. Ben de bu fırsatı alıp, düşündüğün kişi değil de başkalarının seni tanıdığı kişi olduğun konusunda seni ikna etmek için kullanacağım.”

Sıkı sıkı tuttuğu ellerimi çektim, ama elleri daha da sıkılaştı.

“Bırak elimi,” dedim sert bir tavırla.

“Hayır,” dedi. “Anlaşmayı kabul et.”

Dik dik ona baktım ve “Bu fırsatı değerlendirmeye iki çocuğun, peşinde Rus mafyası olan serseri bir kuzenin, numaralar çeviren annemle Lulamae’nin de dâhil olduğunun farkındasın, değil mi? O ikisi faal alkolikler olabilirler, seneler boyunca çeşitli uyuşturucularla bir sürü beyin hücrelerini öldürmüş olabilirler, ama öfkelenirler mi işler çirkinleşebilir,” dedim. Biraz duraksadıktan sonra devam ettim. “Ya da daha da çirkinleşebilir.”

“Mara bebeğim, gözlerini bir aç da tüm bunları önceki hafta seninle birlikte yaşadığımı hatırla. Ben olan biten her şeyin farkındayım; bunları görmeyen kişi sensin.”

İşte o anda jeton düştü.

Gerçekten de yanımdaydı. Mitch bunları önceki hafta benimle birlikte yaşamıştı.

Yok, tam olarak öyle olmamıştı. Sadece bunları benimle yaşamakla kalmamış, benim ve çocuklar için bir sürü iş halletmişti. Bana ne kadar yardım ettiğini fark edemeyecek kadar çalışmış, yorulmuş ve korkmuş haldeydim. Mitch olmadan, bir haftadan uzun süre bu durumla başa çıkamazdım. Bu durumla sadece çok kısa bir süre tek başıma uğraşmıştım ve ta kemiklerime sızacak kadar beni yoracağını biliyordum. İşten izin almam gerekecekti. Hastalanan Billie'yi kucaklayıp, ağabeyini uyandırdıktan sonra ona Tylenol almak için eczaneye gitmek zorunda kalacaktım. Hatta ona Tylenol almam gerektiğini bile bilemeyecektim.

Gerçi Roberta'yı arayıp bunu öğrenebilirdim.

Yine de Mitch olmadan zor olurdu.

Çok daha zor.

Aşırı yorucu.

Mitch'e baktım. Tüm yardımlarını şikâyet etmeden, bitkin düşmeden, kızmadan ve ben istemeden yapmıştı. Tüm bunlar arasında benimle ilgilenmiş, biraz kafamı boşaltmam gerektiğinde koltukta yanıma sokulmuştu. Bana sos yapmıştı. Çocukların yanı sıra bana da kahvaltı hazırlamıştı. Uyuyabileyim diye alarmımı kapatmıştı.

Amerika'daki hangi akli başında adam hastalıklı derecede çekingen, İki Buçukluk ve evinde sadece bir çekici olan bir kadınla ilgilenirdi? Suyu kesmek için bir vana olduğunu bile bilmeyen bir kadın. Birinci randevudan bariz bir biçimde kaçıp ikincide de onu eken bir kadın. Sonra, bir anda kendisini iki çocuğun velisi olarak bulan ve şeytan onlarla vakit geçirmek istemediği için doğrudan cehennemden gelmiş bir ailesi olan bir kadın.

“Gerçekten çok sıra dışı bir erkeksin, Dedektif Mitch Lawson. Bence bunun nedeni tamamıyla çılgın olman,” deyiverdim. Bu sözler içimde birikmiş ve ben kendimi engelleyemeden ağzımdan çıkıvermişti.

Bunu duyan Mitch gözlerini kırptırdı ve başını geri atıp gülmeye başladı.

Gülüşünü izlerken, bir yandan da her güldüğünde olduğu gibi çılgın olduğunu düşündüm. Bir de güldüğünde, inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu.

Gülmeyi kesince, öne eğildi ve ellerimizi dudaklarına götürdü.

“Anlaştık mı diyorsun yani?”

“Hayır.” Başımı salladığımı görünce, suratı birden asıldı. Hemen bir açıklama yapmaya koyuldum. “Bu oyunu oynarsam benimle birlikte zarar görecektir iki kişi daha var.”

“Mara, unutma ki bunu ben de biliyorum.”

“Bu ilişki yürümezse çocuklar...”

“Sana seni ya da onları yarı yolda bırakabilirmişim gibi bir izlenim verdim mi hiç?”

“Hayır, ama...”

“Seninle sahip olduğum ve olmasını istediğim şey, o iki çocukla da aramdaki şeye dâhil değil. İstedikleri takdirde, seninle aramda bir şey olsun olmasın ben her zaman onların yanında olacağım.”

Boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin dolduğunu fark ettim.

Tanrım, Mitch gerçekten de iyi bir adamdı.

“Onları seviyorsun,” diye fısıldadım.

“İyi çocuklar,” dedi.

“Onlar da seni seviyorlar.”

“Biliyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum; sonra göz-

yaşlarım akıp da makyajımı mahvetmesin diye içime derin bir nefes çektim.

Mitch beni hiçbir şey demeden izledi.

“Anlaştık mı?” diye sordu yine.

“Evrendeki tüm kanunlara karşı sen ve ben olacağız,” dedim.

“Hayır, sen ve ben o çarpık ve saçma Mara’nın Dünyası’ndaki kurallara karşı savaşacağız, ama o dünyayı düzleteceğim. Şimdi bana yanıt ver. Anlaştık mı?”

Dudağımı ısırdım. Anlaşmayı düşündüm. Buna razı geldiğim takdirde, asıl çılgın kişinin ben olacağımı biliyordum.

Sonra, çılgının teki olduğumdan “Bana tek bir şeyin sözünü verirsen anlaştık,” dedim.

Parmakları gerildi, ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Nedir?”

Fısıltıyla devam ettim. “Hatanı anlayıp güzel hayatına geri döndüğünde benimle boşa harcadığın vakit için pişmanlık hissetmeyeceksin.”

Bir an için dikkatle bana bakıp gözlerini yumdu, başını çevirdi ve ellerimizi yine dudaklarına götürdü. Ellerimizi orada tuttu. Çok uzun süre öylece kaldı.

Sonra, parmaklarımın üstünü dudaklarına sürttü, gözlerini açtı ve bana baktı.

“Seninle birlikte olduğum için asla pişmanlık duymayacağıma yemin ederim Mara,” dedi benim gibi fısıldayarak.

Tamam der gibi başımı salladım. “O halde anlaştık.”

Tam o sırada mezelerimiz geldi.

Üç çeşitten oluşan bir yemek yedik. Mitch bir bira daha içti, ben de iki kadeh şarap içtim. Yemek boyunca Mitch, kalp kırıklığıyla sonlanacak ve hayatımın sonuna dek

Sylvia Plath (ve benzerlerinin) eserlerini okuyacak duruma gelmeme neden olacak aptalca bir anlaşma yaptığım için korkmama izin vermedi.

Bunun yerine, Mitch'in Pennsylvania'da dünyaya geldiğini, beş yaşındayken babasının onları Colorado'ya götürdüğünü öğrendim. Penny'nin ablası olduğunu, Vail'deki bir rehabilitasyon merkezinde fizyoterapist olarak çalışan Judy isimli bir kız kardeşi daha olduğunu da öğrendim.

Dahası, üniversite boyunca da sevgilisi olan lise aşkıyla bir süre nişanlı kaldığı gibi korkutucu bir şey daha öğrendim. Sonra, çılgınca bir şey daha söyleyip nişanlısının istediğı gibi kızın babasının bankasında çalışmak yerine polis olduğu için kadın bu konuda dır dır etmeye başlayınca, ondan ayrıldığını anlattı.

Bundan daha da korkutucu olan şey şuydu: Bloğumuza bir spor salonu ve koşu alanı olduğu için taşındığını, ama bir ev almak için birikim yapana dek sadece birkaç sene orada yaşamayı düşündüğünü söyledi. Bu bilgi kesinlikle daha korkutucuydu, çünkü orada sırf spor salonunu, koşu alanını ve yazları beni şortlarla ve havuzun yanında biki-niyle görmekten hoşlandığı için yaşamıştı.

Tüm bu bilgiler, korkmamı engelleyen o kontrolü kaybetmeme neden olacak gibiydi, ama Mitch bundan bihaber bir biçimde konuyu müziğ'e ve filmlere getirdi. Ama bir aksiyon filmi hayranı olduğumu duyunca kendisini tutamadı ve hemen ardından muhteşem bir popom, upuzun bacaklarım, açık olduğunda daha da harika gözük'en "muhteşem" saçlarım olduğu, "Ama... Cubs takımı... Neyse, bebeğim" diyerek beysbolu sevdiğim (bunu alaycı bir gülümsemeyle söylemişti) ve bir şeylerin patladığını görmekten hoşlandığım için kusursuz kadın olduğumu söyledi.

Bunu duyunca oturduğum yerde kıpırdanmaya, duda-

ğımı ısırmaya, bakışlarımı ondan kaçırmaya başladım; nefessiz kalmamaya çalışırken, bir yandan da *A-Takımı* filmini izlemiş midir diye düşündüm. Mitch hesabı ödedi ve kaldırırma çıktık.

Bizi orada durdurunca başımı kaldırıp ona baktım.

“O topuklularla bir sokaktan fazlasını yürüyebilir misin?” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“O topuklularla bir sokaktan fazlasını yürüyebilir misin?” dedi yine.

“Evet,” dedim, çünkü Dedektif Mitch Lawson’ı hızla tanımaya başlamıştım ve o topuklarla bir sokaktan fazlasını yürüyebilirdim, ama orada dikilecek olursak ve inatçılıkta onunla yarışacak olursam sonsuza dek dikileceğimizden ayaklarım ağrımaya başlayabilirdi.

Kolunu omzuma attı ve beni Cherry Creek’in butik bölümüne yönlendirdi. Ben de kolumu beline attım ve yürürken kalçasının ve bacağıının zaman zaman benimkine değmesi çok hoşuma gitti. İki blok yukarı doğru yürüyüp bir diğer sokakta ilerledik ve bir mağazanın önünde durdu.

“Burası Penny’nin,” dedi başıyla ablasına ait olduğunu bildiğim Design Fusion’ı işaret ederek. Bir keresinde girip çıktığım bir mağazaydı, çünkü ürünler muhteşem olduğu halde fiyat etiketleri son derece ürkütücüydü.

Mağazaya, tüm o muhteşem mobilyalara, daha da havalı aksesuarlara baktım ve Mitch’e döndüm.

“Harika bir mağaza,” diye fısıldadım.

“Benim dairemi o döşedi,” dedi Mitch. Evet der gibi başımı sallayınca devam etti. “Sen hastalık derecesinde çekingensin, Penny de dekorasyonu hastalık derecesinde seviyor. Çocuklarının her birinin odasını tam beş kere yenden dekore etti. Üç çocuğu var ve en büyüğü yedi yaşında.

Bu rakam sadece çocuklarının odası için geçerli. Evindeki diğer odaları da o kadar çok yeniden dekore etti ki artık hesabını şaşırdım. Kocasını Evan onu iki kere boşanma davası açmakla tehdit etti. İki seferde de oradaydım. Hoş bir manzara değildi.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım. Vitrindeki muhteşem ama çok pahalı olan ürünlere baktım ve çocuklarının odasını beş kere bunlarla dekore ettiyse, henüz tanışmadığım Evan ya bir trilyonerdi, ya da azizlik mertebesine yükseltilmeliydi.

“Evan inşaatlarda kazıcılık yapıyor,” dedi Mitch ve onun kesinlikle bir trilyoner olmadığını ve azizlik mertebesine daha yakın olduğunu anladım. “Evlerinde neredeyse on bin dolar değerinde bir koltuk var.” Hayretle suratına baktım. “Ablam çatlıktır. Baş belasıdır. Şık şeyler konusunda müthiş zevk sahibidir, ama Evan bir bira bütçesinden daha fazlasına asla sahip olamaz. Dolayısıyla, ablama bu mağazayı açmasını ve bu hevesini toptancılıkla gidermesini teklif etti.”

“Akıllıca bir davranış,” dedim.

“Evet, Penny artık başkalarını para harcamaya ikna ediyor. Ama yine de en çok sevdiği şey bu, hayatım. Sırf bu zevkini tatmin etsin diye Evan böyle bir şey yaptı.”

Dikkatle ona baktım, çünkü beni oraya sırf bir şeyler düşünüp korkmayayım diye götürmemiştii, bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Mitch devam etti. “Penny göz ardı edemeyeceğin türden bir kadın, çünkü bundan hoşlanmaz ve bunu yapmana izin vermez. Ama NCAA basketbol karşılaşmaları sırasında, Evan ortadan kaybolur. Evan’ı hiçbir basket maçı sırasında rahatsız edemezsin. Karşılaşmalar sırasında dış dünyayla ilişkisi tamamen kesilir.”

Bekledim. En sonunda, Mitch asıl söylemek istediğini söyledi.

“Penny bu durumu anlıyor ve Evan’ın en keyif aldığı şeyi yaşayabilmesi için elinden geleni yapıyor. Çocuklar ortalıkta olmuyor. Telefon çalmıyor. Evan’ın kalkıp bira almasına gerek kalmıyor. Hiçbir işi ona bırakmıyor.”

“Birbirlerinin bağımlılıklarını destekliyorlar,” dedim. Mitch gülümsedi ve beni kendisine çevirip kollarını etrafıma doladı.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Birbirlerini seviyorlar. Birbirlerinin neden hoşlandığını biliyorlar, bir diğerinin ruhunu doyurması için neye ihtiyacı olduğunu biliyorlar ve ona bunu veriyorlar. En azından Penny öyle yapıyor, ama Evan da bunu asgari düzeyde şikâyet ederek yapıyor.”

Ellerimi göğsüne dayadım. “Senin ruhunu besleyen şey nedir?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Bunu tek başıma anlayamam. Ama hayatımı paylaşmaya karar vereceğim kadının, bunu bana vermek için elinden geleni yapan bir kadın olması gerekecek.”

Eyvah. Ne diyordu?

“Mitch...”

“Ama sırf ben de onun ruhunu besleyen şeyi bulup ona verecek bir adam olduğumu bildiğim için böyle düşünüyorum.”

Öyleydi. Bunu ta yüreğimde hissedebiliyordum.

“Tüm bunlar ilk randevu için fazla derin konular,” deme ihtiyacı hissettim. Mitch korkmamam için her şeyi yapıyordu, ama beni korkutmaktan başka bir işe yaramayan bir sürü şey de söylüyordu.

“Seninle son bir buçuk senede ilişkim olan kadınların hepsinden daha fazla kahvaltı ettim,” dedi. “Sabahları nasıl

görüldüğünü biliyorum. İşten eve yorgun geldiğinde nasıl davrandığını biliyorum. Sırf nazik olmak veya beni ötelemek için gıcıklığına menüdeki en ucuz şeyi seçtiğini biliyorum. Ama bence bunu nazik olmak için yapıyorsun, çünkü sen iyi birisin. Ayrıca, sadece benimle birlikte vakit geçireceğini düşündüğün her iki seferde de beni hiçbir şekilde kendinden uzaklaştırmayacak biçimde giyindin. Uyurken sarılmayı sevdiğini biliyorum. Kahvene sadece süt koyduğunu ve kahveni sert içtiğini biliyorum. Çocuklarla çok iyi anlaştığını biliyorum. Ruh halini düzeltmek için müzikten ve kokulardan faydalandığını biliyorum. Dolayısıyla, bunu bir ilk randevu olarak görmüyorum. Daha ziyade, altıncı ayına yaklaşan bir çift gibiyiz. Altıncı ayda önemsiz şeylerden değil, sadece gerçekten önemli olan şeylerden söz edersin.”

Tamam. Kotamı doldurmuştum. Çok korkuyordum. Mitch’in bunu bilmesi gerektiğine karar verdim.

Bu yüzden bunu ona söyledim. “Beni korkutuyorsun.”

Sonra beni “İyi. Demek ki ilk stratejim işe yarıyor,” diyerek daha çok korkuttu.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra ona baktım ve “Pardon?” dedim.

Kafasını bana doğru eğdi. “Aşkım, sende ne işe yarayacak bilmiyorum; o yüzden tüm stratejileri deniyorum, göreceğiz. Taktiğimi arada değiştirmem lazım...” Sustu ve ona bakmaya devam ettim.

Arkasından paylaşmak istedim. “Ben sükûneti ve huzuru seviyorum.”

“Onları unut derim,” dedi Mitch.

İyi bir cevap değildi.

Geri çekilmeye ve zayıf gözükmemeye çalışırken “Şey...” dedim. Aslında Mitch’in kolları beni kendine çekiyor ve yüzü bana daha da yaklaşıyordu.

“Seni eve bırakmadan önce açıklamayı istediğim bir şey var.”

“Bir kadeh daha şaraba ihtiyacım var.”

“Seni eve bırakacağım. Şimdi bir şeyi açıklamalısın.”

“Evet, on dakika önce olduğu gibi gerçekten bir kadeh şaraba ihtiyacım var.”

Mitch karşı koyulacak gibi değildi. “Neden Billie’yle beni yatakta bıraktın?”

Bu sözler beni sarstı. Aynı zamanda bir nedenden ötürü ürküttü. Çünkü bu olay birkaç gün önce olmuştu ve bir şekilde bu durumun çok hoşuna gitmediğini belli etmişti. Şimdi tekrar sorması bu durumdan gerçekten hiç hoşlanmadığı anlamına geliyordu. Ona konuyla ilgili üzgün olduğumu hatırlatırken sesim kısık ve sakindi: “Bunun özrünü senden diledim zaten.”

“Biliyorum ve ben de önemli olmadığını söyledim. Şimdi bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.”

Kafamın karışıklığıyla hissettiğim korku birbirine karıştı ve başımı eğdim. “Neden mi?” dedim.

“Neden mi bilmek istiyorum?”

“Evet.”

“Sadece istiyorum.”

Dudaklarımı ısırdım ve birden onu cevaplarken bu soruyu onun cevaplanmasını istediği gibi cevapladığımdan emin olmam gerektiğini anladım. Bu beni daha da korkuttu. Sonra “Yaptığımın yanlış olduğunu düşünmedim,” dedim.

“Neden?”

“Neden mi?”

“Evet, neden?”

“Ben... Çünkü yaptığımın yanlış olduğunu düşünmedim.”

“O altı yaşında, bense yetişkin bir adamım. Onu bir

aydan daha kısa süredir tanıyorum. Yetişkin bir adamı altı yaşında bir kızla aynı yatakta yalnız bırakamazsın.”

Aman Allahım! Sadece yanlış bir şey yapmamıştım. Onun açıklama tarzı kesinlikle yanlış yaptığımı kanıtlıyor gibiydi. Aslında tiksindirici bir şey yapmıştım.

“Ona ilaç aldın.” Savunmamı kısık sesimle yumuşatmaya çalışıyordum.

Mitch’in kaşları çatıldı “Ne?”

Tekrarladım: “Ona ilaç aldın.”

Elini saçlarımın içine sokmak istercesine sırtımdan yukarı doğru sıyırdı ve sessizce “Mara...” dedi.

“Biz...” Hızlandım. “Koltukta öpüşüyorduk. Konuşuyorduk. Daha önce onun uyuyup uyumadığını sormuştun; sanki babasıymışsın gibi ne bileyim... Sonra yanımıza geldi ve kustu. Ben... Korktum. Ne yapacağımı bilemedim ve ailesi...” Aptal gibiydim, kafamı salladım; kendimi savunmasız hissediyordum. Bakışlarımı başka yöne çevirdim, sonra tekrar ona baktım, çünkü vazgeçemezdim. Ona açıklamalıydim, çünkü önemliydi. “Ebeveynler, ilk kez çocuk sahibi olduklarında böyle durumlarda ne yapacaklarını bilmezler. Sen ne yapmak gerektiğini öğrendin ve yaptın. Her babanın yapacağı gibi eczaneye gittin. Bill böyle bir şeyi yapmazdı. Billie kussaydı, büyük olasılıkla ona Billy sahip çıkardı. Bill’sen... Bill orada bile olmazdı muhtemelen ama olsaydı da uyanmazdı bile. Ama sen eczaneye gittin. Sonra bizimle bekledin.. Billie çok titriyordu ve gitmeni istememişti. Seni yanında istedi. Sadece... Biz sadece... Kim olduğumuzu unuttum ve sadece düşündüm ki... Düşündüm ki...” Başımı tekrar salladım, gözlerimi sıkıca kapattım, dudaklarımı birbirine kenetledim ve fısıldadım, “Onun hiçbir zaman iyi bir babası olmamıştı, benim bir babam bile yoktu, ama düşündüm ki...”

Baban varsa ve hastaysan olacağın en iyi yer babanın yanındır ve orada kendini daha iyi hissedersin.” Derin bir nefes aldım, gözlerimi onun yoğunluğundan çekerek boğazına baktım. “Onu yatakta Mitch’le bırakmadım. Onu hastalandığında onunla ilgilenen adamla bıraktım. Bunun yanlış olduğunu düşünmedim. Yanlış olma ihtimalini bile düşünmedim. Düşündüm ki...” Bir nefes daha aldım ve ses tonum sandığımdan daha da düşerek. “Aslında güzel görüldüğünüzü düşündüm.” Eliyle başımın arkasını kavradı ve yüzümü göğsüne yasladı. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Parmaklarım tişörtünü kavramıştı. Allahım sadece aptal değildim, tam bir geri zekâlıyım. Yemekte bahsettiği anlaşmaya uymamı bile neden istedi ki? Neden? Hiçbir anlamı yok.

“Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Düşünemedim.” Göğsüne doğru konuştum.

“Sus,” diye cevapladı sakince.

“Üzgünüm,” diye tekrar ettim.

Mitch’in dudakları saçlarıma değiyordu. Alçak sesle “Mara tatlım, bunu neden yaptığını bilmem gerekiyor çünkü sen hikâyeni anlattıktan sonra ilgi duyduğun adamlara patolojik olarak utangaç davranmanın bir sebebi olabileceğini düşündüm,” dedi. “Bu neden, sağlıklı olmayabilirdi. Durumunun ne olduğunu bilmem lazımdı.” Başımı geriye çekmek istedim ama o beni göğsünde tutarak konuşmaya devam etti. “Bana anlattığın şey sağlıklı değil. Hatta gösteriyor ki ben etrafına ördüğün o kozayı çoktan delmişim.”

“Emin ol delmedin ,” dedim istemeden dürüstçe.

“Bebeğim bana, kendini Billie’nin yeni annenesi beni de Billie’nin yeni babası olarak düşündüğünü söyledin. Yakında bu çocuklar resmi olarak senin olacak ve seni elde ede-

bilecek şansa sahip birisinin o çocuklara iyi bir baba olacağını düşünmen de gerekecek. Açıkçası sen o kişinin ben olduğumu düşünüyorsun. Yani, bu etrafına sıkıca ördüğün kozada kocaman bir yırtık değilse, hiçbir şey değildir.”

Birden başımı kaldırdım; eli hâlâ başımdaydı. Ona baktım.

“Seni Billie’nin yeni babası olarak görmüyorum.”

“Bebğim görüyorsun, biraz önce söyledin.”

Kahretsin! Söylemiştim!

“Kulağa öyle gelmiş olabilir ama seni Billie’nin yeni babası olarak görmüyorum.”Düşününce bu bir çeşit yalandı çünkü açıkçası öyle söylemiştim.

“O gece, eczaneye senin mi benim mi gideceğimi sormadan önce duraklamadın bile. Billie’yle ilgili yapılması gereken her şeyde yanında olacağımdan emindin. Bana eczaneye gitmek isteyip istemediğimi sormadın. Senin ya da benim, birimizin, Billie’nin ihtiyacı olan şeyi almak için dışarı çıkacağını varsaydın.” “Sağlıklı düşünemiyordum çünkü korkmuştum ve o hastaydı. Ama seni onun yeni babası olarak düşünmüyorum. Bu delilik!” Farklı ama kesinlikle çaresizce söylenmiş bir yalandı bu da.

“Tamam. Peki, çocuklar hakkında takım olarak nasıl karar vereceğimizi planlarken, ki aslında sadece planlamakla kalmadın bunu bana daha sonra da hatırlattın, bana çocukların velisi olarak sen ne söylersen onun yapacağını söylemedin. Bir takım olduğumuzu ve kararları birbirimize danışarak vereceğimizi söyledin. Bu Billie daha hasta olmadan önceydi.” Kahretsin. Bunu da yapmıştım.

Tepki vermedim. Sadece öyle ona baktım.

“Şimdi bir bana biraz önce söylediklerini düşün, hatta onu da geçtim, bana Billie ve Billy hakkında söylediklerini düşün,” dedi nazikçe.

Ona baktım, durdum ve daha önce ona bu konuda neler söylediğimi düşündüm. Bunların hiçbirini düşünmeye ihtiyacım yoktu, çünkü bunları gerçekten de söylemiştim. Hem de hepsini.

“Aslında bunları kastetmemiştim,” dedim bu sefer tam olarak yalan söylemeyerek.

“Hayır, tabii ki şu an bunları kastetmediğini söylüyorsun; tıpkı şu an panik olmadığın ve dürüst olduğun gibi. Şu an başka bir paniktesin ve bana düpedüz yalan söylüyorsun.”

Tanrım, beni tamamen çözmüş olmasından nefret ediyordum. Mitch henüz konuşmasını bitirmemişti ama tekrar konuşmaya başladığında beni yanına çekti yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı, dünyamı altüst ederken sesi sakin, nazik ve tatlıydı.

“Senin bana çocuklarınla gelmeni de çok umursamıyorum, bunu bilmen gerek. Bilmen gereken başka bir şey daha var. Ben de çocuk sahibi olmak istiyorum. İki tane. İlişkimiz sürerse ve iki çocuğumuz daha olursa, ağabeyi ve ablasının benim kanımdan değil ama kalbimden olacak olmalarını önemsemiyorum.” Ona baktım, biliyordum dudaklarım aralanmıştı ama gözyaşlarım burnumu yakarken içim ona akmıştı. Ağlamak üzereydim çünkü Mitch açıkça Billy ve Billie’yi kalbine almıştı. Ağlamak üzereydim, çünkü Mitch’le çocuklarımızın olması ihtimali gerçekleşen bir rüyadan da öte olurdu. Çok daha başka bir şeydi. Daha güzel. Bilmediğim, rüyanın da ötesinde bir şey. Tek bildiğim, onun günaydınlarını, o gece onun odasına girdiğimde bana bakışlarını, eve geldiğinde gülerek boynumu ve dudaklarımı öpmesini hayatım boyunca yaşamak istediğimdi..

“Beni duydun mu?” dedi ben sustuğumda.

“Evet,” dedim sessizce.

“O zaman ben ve Billie hakkında düşünürken artık yalan söylemene gerek yok çünkü umursamıyorum.”

Hemen konuyu değiştirmeye karar verdim. Çünkü göz yaşlarına boğulmak üzereydim ve bunun Dedektif Mitch Lawson’la ilk randevumuzda olmasını istemiyordum. Randevu yeteri kadar hüzünlü hale gelmişti.

“Aslında, benim erkeklere karşı utangaç olmam konusunu unutabilirsin, çünkü diğer erkeklerle iyiyim. Bu, sadece seninleyken söz konusu.”

“Neden?” diye sordu.

“Çünkü sen, sensin,” dedim.

“Neden?” diye ısrar etti.

“Çünkü sen sinir bozucu ve inatçısın. Bana kafamı kuma gömdüğümü söyledin.”

Dişlerini göstererek gülümsedi ve parmaklarıyla saçlarını okşayarak mırıldandı. “Tanrım, yine yalan söylüyorsun.”

Evet yalan söylüyordum.

“Söylemiyorum.”

“Mara, benimle dört yıl sorunun oldu ve bu dört yıl benim sinir bozucu veya inatçı olduğuma dair hiçbir fikrin yoktu. Ayrıca, o zaman sana kafanı kuma gömdüğünü de söylememiştim.”

“Kesinlikle haklısın. Evet, seninle dört yıl boyunca bir sorunum vardı, çünkü sen çok seksisin ve seni elde etmenin imkânsız olduğunu biliyordum. Şimdi seninle sorunum var, çünkü sinir bozucu ve inatçısın, bana kafamı kuma gömdüğümü söyledin, ayrıca şunu da belirtiyim ki ahmağın teki olabiliyormuşsun.”

Sırıltması gülümsemeye dönüştü; sesi yumuşak ve etkileyiciydi. “Çok şükür bu işi tatlıya bağladık bebeğim,” dedi.

“Şimdi beni eve götüreceksin mi?” diye sordum kibarca. “Ev” onun eviydi, bu yüzden aptalca bir soruydu ve başım daha çok derde girebilirdi, ki daha o anda bile başım çok ciddi beladaydı.

Göz bebekleri büyüdü ve bana daha sıkı sarılarak “Tabii ki,” dedi. “Ev”de başımın ne kadar belaya gireceğini biliyordu, çünkü istediği buydu ve açıkçası bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Kahretsin.

Sonra beni bıraktı. Bir kolu omuzlarımdaydı, elimi onun beline doladım ve dürüstçe şöyle dedim: “Beni inanılmaz paniklettiğin için eve gidince koltukta uyuyacağını biliyorsun değil mi? Odanda mum yakacağım, müzik dinleyeceğim ve seninle yaptığımız anlaşma kararımı tekrar bir gözden geçireceğim.”

“Hayır. Tek bildiğim şimdi seni eve götürüyorum ve o kozayı sonuna kadar yırtmak için elimden geleni yapıyorum.” Bitirirken daha sıkı sarılarak “Bu gece seninle işim bitmedi,” dedi.

“Bu gecelik bu kadar.”

“Hayır, değil.”

“Evet, aynen öyle.”

Bunu çalan cep telefonunu alabilmek için ceketinin cebine ulaşmaya çalışırken bana cevap veremediği sırada söyledim. Sonra telefonunun ekranına bakarak içini çekti, tek eliyle kapağını açtı, kulağına götürdü, yürürken kolu halen omuzlarımdaydı. “Lawson,” diye açtı telefonu, sonra dinledi. “Hayır. Şimdi iyi bir zaman değil. Şu an yapamam,” dedi. Dinlemeye devam etti ve sonra “Anlamıyorsunuz. Gerçekten yapamam. Bu gece Mara ile planlarımız var.” Sustu, dinlemeye devam etti ve şöyle dedi: “Chavez’i çağır... Peki, o zaman Nightingale’i ara.”

Durduk; telefonu dinlerken botlarına bakıyordu. Sonra “Bu beni mutlu etmiyor,” dedi. Tekrar dinledikten sonra “Tamam. Yapacağım ama bana borçlusun ve bunu söylerken çok ciddiym anladın mı?” dedi. Tekrar dinledi, içini çekti, sonra başını kaldırdı ve göz göze geldik.

“Mara’yı eve bırakmam lazım, sonra gelirim. Sakın bir çılgınlık yapma ve ben gelmeden kendini emniyete al. Gece-nin yarısını acil serviste diğer yarısını da form doldurmakla geçirmek istemiyorum.” Durdu ve “Görüşürüz,” dedi.

Telefonunu kapattı ve beni önüne çekti.

“Yeni bir anlaşma yapalım,” dedi

Off. Zaten “Kendini emniyete al” ve “Acilde yarım gece” sözlerinden oldukça gerilmiştim. Mitch’le yeni bir anlaşmanın yaratacağı gerginliğe hazır değildim.

“Mitch...”

“Seni eve bırakayım; takıl, TV seyret, şarap iç, mum-larını yak, müzik dinle. Ne yaparsan yap ama karar-larını düşünme, söz verdiğin şeyleri ve benim yanın-da olduğumu düşün. Benim gitmem gerekiyor ve biraz uzun sürebilir. Kendini yorgun hissedersen yatağında yatabilirsin.” “Mitch...”

“Bebeğim biliyorum, ben de bundan nefret ediyorum ama bu gece seninle olamayacağım. Yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşım var ve benden başka herkesin işi var. Biri-siyle halletmesi gereken bir işi var, ama kimseyi bulamasa bile yapmak zorunda. Ona destek olmalıyım.”

“Benimle olamayacak mısın?” diye sordum.

“Gelmem biraz zaman alabilir.”

Ona baktım ve fısıldadım. “Güvenli mi?”

“Orada olursam güvenli olacak. Tek başına giderse ol-maz.”

“Emin misin? Güvenli mi?” dedim ısrarla.

Bu sefer o bana baktı ve sakın bir ifadeyle yanıt verdi. “Benim işim güvenli değil. Her gün her şey olabilir.” Aman Tanrım!

“Ama...” dedi ve devam etti. “Geniş açıdan bakarsan bugün yapacağımız iş güvenli sayılır.”

“Bu kötü bir cevap Mitch,” dedim sessizce.

“Dürüst bir cevap ama Mara,” dedi alçak sesle bana dönerek. “Şimdi bebeğim bana bir iyilik yap, yanında ben olmasam bile benimle birlikte gerçek dünyada kal ve benim yatağıma yat ki, ben de bu pislikle uğraşırken en azından evde beni güzel bir şeyin beklediğini bileyim ve neye sahip olduğumu göreyim. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Beynim idrak edemedi söz ağzımdan çıkmıştı. Bana gülümsedi. Sonra elini çeneme götürüp başımı yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Başını biraz kaldırarak mırıldandı “Harika, artık seni yumuşatabilmek için ‘tehlikeli iş’ kartını kullanabilirim.” Gözlerimi kıstım. “Sonunda,” dedi dudaklarıma fısıldayarak ve kolları bedenimi sararken. “Bu bahaneyi kullanacak iyi bir yer buldum.”

Sonra tekrar beni öptü, bu sefer daha uzun. Dudakları kapalı değildi, benimkiler de açıldı ve sonunda dillerimiz buluştu.

İşte bu harikaydı.

Onunla paylaşmadığım şey, beni öpüp North’a geri götürdüğünde istediğini alması için ürktücü işinden bahsetmesi veya beni çılgına çevirmesinin gerekmediğiydi. Tek yapması gereken beni öpmekti ve o zaman zaten avuçlarının içindeydim.

O kadarına bile gerek yoktu. Bana “bebeğim” demesi bile yeterliydi aslında.

Mitch beni eve götürdü ve kapıda öptü. Yavaş yavaş ve uzunca bir öpücük olmadı bu ve itiraf edeyim, hayal kırıklığına uğradım. Sonra sabah kalktığımda onu göremezsem endişelenmemem gerektiğini söyledi. Söz konusu durum ne ise biraz zaman alacağı belliydi.

Sonra kayboldu.

Yüzümü yıkadım ve nemlendirici sürdüm. Sonra geceliğimi ve onun gömleğini giydim. Mumlarını yaktım. Daha sonra dinlendirici müziklerimden birini açtım.

Sonra, daha önce yapmaya hiç vakit bulamadığım bir şey yaptım.

Evini karıştırdım.

Sadece müzik koleksiyonundan bir insanla ilgili birçok şey çıkartabilirsiniz ve dinlediği müzik kötüyse bu kesinlikle hüsrana olurdu.

Sonra tereddüt etmeden işe koyuldum. Beni bu anlamaya o zorlamıştı, öyleyse neyin içinde olduğumu biliyordum.

Kız kardeşinin çok zevkli olduğunu ve Mitch'in dairesinin bir galeriye benzediğini ama bir galeriden daha konforlu ve yaşanabilir olduğunu biliyordum. Daireyi temizlediğim gün ve kaldığım zaman içinde bunu öğrenmiştim. Mitch dağınaktı ama kesinlikle zevksiz değildi. Çeşitli yüzeyler üzerinde, açılmış ve açılmamış mektuplar (ben düzenledim), yemek odasındaki çok şık iskemleler üzerine atılmış spor ceketler (ben asmıştım). Alındığından beri oraya buraya atılmış dağılmış spor dergileri (ben istiflemiştim).

Sonra müzik zevkinin çok iyi olduğunu keşfettim. Aslında kusursuzdu, benimkinden daha kapsamlıydı ve bu MP3 dünyasında pek alışık olmadığımız şekilde ağırlıklı olarak CDlerden oluşuyordu, ama bu benim çok hoşuma gitmişti. Aynı şekilde filmler konusunda da ne kadar

zevkli olduğunu yansıtan ve ağırlıklı olarak aksiyon ve gerilim filmlerinden oluşan bir DVD koleksiyonu vardı. Kitap zevkimiz konusunda yarı yarıya örtüşüyorduk. Ağırlıklı olarak gerilim okumasına rağmen benim okumadığım polisiye kitapları da okuyordu. Sonra mutfağa yöneldim ve daha önce gördüklerimi not ettim. Şişe Amerikan birasını tercih ediyordu. Evde yemek yaptığı çok belliydi ve yaptığında da sadece chili ile kalmıyordu. Her an kek yapabilecekmiş gibi ağzına kadar dolu bir kileri yoktu ama mutfakta bulunan baharatlar mutfak yeteneklerinin chili'den çok daha fazlasını içerdiğini gösteriyordu. Banyodaki ilaç dolabı daha önce tahmin ettiğim şeyi doğruluyordu: Saç bakım ürünü kullanmıyordu. Keşfettiğim ilginç bir gerçek de benim gibi ilaç olarak ibuprofen kullanan birisi olmasıydı. Benim gibi aspirin ve asetaminofen bulundurmuyordu (artık çocuklar için bulundurduğu Tylenol'ü saymazsak tabii).

Karıştırmayı bıraktım, müzik dinlemeye başladım, sonra da Mitch'in yatağına kıvrıldım.

Yatağı kesinlikle muhteşemdi ama Piersons'dan alınmış yeni bir yatak iyi olurdu. Çok kötü değildi ama oldukça yumuşamıştı. Yatak talaşı kıvamında dahi değildi.

Bir kez daha Dedektif Mitch Lawson'ın çok havalı dairelerinde bulunduğum gerçeği bir yana, Mitch'e sırt sağlığı ve düzgün yatakta uyumanın önemi konusunda yardımcı olmaya karar verdim. Bir kez daha Dedektif Mitch Lawson'ın havalı yatağına tırmanarak uyuma şerefine erişmiştim. Ama bu defa ürkütücü ama reddedilemez bir ilk gerçek randevudan sonra onun kız arkadaşı olabileceğim hissi ile buradaydım.

Sonra uyudum.

Şu an şu andı. Yalnız, çocuksuz, Mitch'in evinde, Mitch'in yatağında Mitch'leydim, gece yarısı herhangi bir zamanda gelmişti (sağ salim, şükürler olsun) ve şimdi yatakta benimleydi.

Aman Tanrım.

Sonra çok geç saatlere kadar çalıştığı ve ardından iyi bir güzellik uykusu çekmeyi hak ettiği için sessizce yaktan çıkmaya karar verdim. Dikkatlice ve çok yavaşça kolu belimi sımsıkı sarmış şekilde hareket etmeye başladım. Bir, iki santim geriye çekildim ve onun sıcak bedenine dokundum, yüzünü saçlarımda hissettim.

"Nereye gidiyorsun?" "Ben kalkarsam daha rahat uyursun diye düşündüm," dedim.

"I-ıh," dedi reddedercesine.

Aman Tanrım!

Girmi İkinci Bölüm

Öğle Yemeğinde Yulaf Ezmesi

“S irt sağlığı çok önemlidir.”

Evet, Mitch yataktan kalkmamı reddettiğinde aç-
zımdan çıkan cümle buydu.

Bana daha sıkı sarılarak mırıldandı. “Ne?”

“Yataklarda dolgu malzemesi önemlidir; yatağın çok ra-
hat ama doğru dolgu malzemesi gerekiyor. Biliyorum spor
yapıyorsun ama herkes sırtının sağlığına önem vermeli.”

Mitch sessizdi. Sonra vücudunun titrediğini fark et-
tim. Sonra kendi vücudumun hareket ettiğini, beni ken-
dine doğru döndürdüğünü fark ettim. Sonra yüz yüze
geldik. Kollarını vücuduma sarmış ellerini geceliğimin
üzerinden vücudumda gezdiriyordu ama ben onun karşı
konulmaz yüzüne bakmakla meşguldüm. Gülümseyen
dudakları ve biraz uykulu hali, birazdan çok daha fazla
ateşli gözleri ellerinin yumuşaklığına yansıyordu.

“Bana iyi bir yatak mı aldıracaksın bebeğim?” diye
sordu. Sesi hâlâ kısık ve uykuluydu; ayrıca, çok seksiydi.
O kadar seksiydi ki bu seksiliği vücudumun yedi yerin-
de hissettim. Başım karıncalanmış, göğüslerim şişmiş ve
ısınmış, bacaklarımın arası ıslanmış ve ayak parmakla-
rım kıvrılmıştı.

“Ahh,” diye mırıldandım, gülümsedi ve döndü, hemen hemen üzerimdeydi. O zaman fısıldadı: “Mitch.”

O an dudakları dudaklarıma değdi, gözleri beni yakaladı ve fısıldadı: “Bakalım o kozayı sonuna kadar yırtıp Maramın uçmasını sağlayabilecek miyim?”

Sonra başını eğdi ve beni öptü. Öpücüğü uykulu değildi. Tatlı, sıcak, nazik ve ıslaktı. Sonra daha tatlı daha sıcak daha ıslak ama nazik değildi. Ellerimin onun kusursuz ve ıslak bedeninde olduğunu hissettim, inanılmaz iyiydi ve ellerim patlamak üzereydi. Ben de izin verdim. Sonra onun geceliğimin üzerindeki ellerinin de gezmeye başladığını anladım, çok hoşuma gidiyordu. Bundan sonra öpücüğü daha tatlı, daha sıcak, çok daha ıslak ve derindi, bu çok daha fazla hoşuma gitmişti. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sonra elleri vücudumda yukarı doğru hareket etmeye başladı, göğüslerime uzandı ve başparmağı sert göğüs ucumu okşadı. En çok bundan zevk almıştım. O kadar ki vücudum şahlandı, ayağımdan destek aldım ve Mitch’le dönmeye başladık. Onu sırt üstü yatırdığımda uzun ve güçlü vücudu altımdaydı. Aniden tüm duyularımın onun karşı konulmaz, pürüzsüz cildini ve kaslı vücudunu keşfetmeye ihtiyaç duyduğumu hissettim. Bu keşif birden fazla duyuyla olmalıydı.

Ellerim beline, göğsüne kaydı. Vücudumla onu sarmışken dudaklarım sert çenesinde, boğazında ve göğsünde geziniyordu. Sonra dudaklarım, dilim ve ellerim her yerde dolaşmaya başladı; öpüyor, dokunuyor, tat alıyordum. Ardından dişlerimi de ekledim ve ısırmağa başladım. Bu sadece çok seksi değil aynı zamanda güzeldi de. Dokundugum, ısırduğım, tat aldığım her yerde kasları titriyordu. Omuzlarımı saran kolları iyice sıkılaştı. Kısa hırıltıları

boğazını yırtacak gibiydi. Öbür elinin parmakları saçları-
mın arasından başımın arkasını kavramıştı. Çok zevk alı-
yordum, her anından, her saniyesinden, her hareketinden,
her şeyden. Sonra tırnaklarımı sürerek dilimle aşağılara
doğru inmeye başladım. Elimin bir parmağı pijamasının
içinde diğerleri dışarıda çekiştiriyordum. Tekrar inledi,
parmakları saçlarımla arasında gezinirken bu inanılmaz
sesi bacaklarımla arasında hissettim. Dudaklarım iyice
aşağı indi ve dilim pijamasının ve bacaklarının arasında-
ki sınırda dolaşmaya başladı.

Birden saçlarımla arasındaki eli gitti. İki eliyle koltuk
altlarımdan kavradı ve beni yukarı çekip vücuduna doğru
bastırdı.

Sonra tekrar öpüşmeye başladık. Bir kolu vücudumu
sarıyordu, diğer eli yine saçlarımdaydı.

Ardından oturmak için dudaklarımızı ayırmadan doğ-
ruldu; dillerimiz kenetlenmişti, dizlerim yukarı kaymak
için zorlandı ve kucağına oturdum. Oturduğum an, altım-
da sert erkekliğini hissettim ve o an onu ne kadar istedi-
ğimi anladım. Mitch'i istiyordum.

Mitch'e ihtiyacım vardı. Kolum onu sıkıca kavrarken
ağzım ondan ayrıldı, kalçam aşağı doğru kaydı; boynum
geriye doğru eğilirken ona sürtünüyordum.

Mitch'in elleri geceliğimden içeri kaydı, yukarı doğru
çekti ve geceliğimi çıkardı. Geceliğimi bir tarafa fırlattı
ve hiç zaman kaybetmeyip koluyla belimi sıkıca kavrarken
öbür eli göğsümü yukarı kaldırdı. Başımı öne eğdim,
dudakları göğüs uçlarımla etrafında kapanırken onu izli-
yordum; beni sertçe emmeye başladı.

Kalçalarım kucağına kenetlenince ağzından çıkan sesi
göğüslerimde hissettim. Çok zevk alıyordum, Tanrım, o
kadar iyiydi ki, inliyordum. İki elimle saçlarını okşar-

ken Mitch'in göğüslerimi yalamasını izledim, kalçalarım kenetlendi. Evet, Tanrım, evet; o güzel yüzünü izlerken, ağzını vücudumda hissederken anladım, ona ihtiyacım vardı.

"Tatlım," dedim, sesim titriyordu ama o cevap vermedi.

Elini göğsümden çekti, belime sarıldı, diğer elini diğer göğsüme koydu ve ben onu izlerken biraz önce yaptıklarını o göğsümde de tekrar etti.

O emerken kalçalarım tekrar kenetlendi, dili vücudumdayken ağzımdan gırtlığımı yırtarcasına çıkan düşük, çaresiz bir inilti çıktı.

Gırtlığımdan çıkan bir sesle "Mitch," dedim tekrar. "Tatlım," dedim, parmaklarım saçlarının arasındaydı ve kafasını geriye doğru attı, gözleri ateş gibi parlarcasına bana baktı, ağzım ona doğru yaklaştı ama öpmek için değil. Fısıldamak için. "Sana ihtiyacım var tatlım."

Birden gözlerinin çok seksi bir şekilde parladığını gördüm. Kollarıyla sıkıca belime sarıldı.

"Hazır olduğunu mu söylüyorsun bebeğim?" diye sordu dudaklarına fısıldayarak. Sesi boğuktu, çok ama çok güzeldi.

"Evet," dedim nefes nefese.

"Emin misin?"

Tanrım. Tanrım ne kadar iyi birisiydi.

Kollarımla omuzlarını sıkıca sardım ve kalçalarım kucağında tekrar hareket etmeye başladı, nefes nefese "Evet," dedim, bu defa daha sert, sabırsız ve daha istekli bir halde.

Kesinlikle ikna ediciydim.

Bunu duymuştu. Biliyordum, çünkü bir anda kendimi yatakta sırtüstü buldum. Mitch'in ağır vücudu üzerimdeydi; uzun kolu ise yatağın başını kavramıştı. Bacağımı

kalçalarının arasından çektim, başını bana bakmak için aşağı çevirdi ancak ben iki başparmağımı kiloduma geçirirken dizlerimi karnıma çektim ve kilodumu aşağı indirdim. Kilodumu bileklerimden yeni kurtarmış ve kenara atmıştım ki Mitch tekrar üzerime yaslandı ve bacaklarımı açmam için kalçalarını oynattı.

Bacaklarımı açtığım anda kalçaları üzerimdeydi.

Tamam. Tanrım. Tanrım.

Orada olması bana çok iyi hissettiriyordu.

Gözlerimi ona çevirdiğimde düz beyaz (ve çok seksi) dişleri prezervatif paketini yırtıyordu; sonra gözlerini üzerime çevirdi. Sonra paket kayboldu ve gözleri gözlerime kenetlenmişken elini aramızda hissettim; sonra soluklarım o kadar sıklaştı ki beklentiden nefes nefese kalmıştım.

Bu sonunda gerçek oluyordu. Olacaktı.

Sabırsızlanıyordum.

“Korunuyor musun bebeğim?” diye sordu sessizce.

Sabırsızlandığımı belli etmek için hafifçe kalçalarımı kaldırdım ve o gülümserken sabırsızca “Hayır,” dedim.

“Hemen doktora gidip halletmen lazım,” diye devam etti.

“Tamam,” dedim. Haklıydı.

Sonra onu hissettim ve dudaklarım aralandı. Sadece ucu idi ama şimdiden mükemmeldi.

Elleri kalçalarımın doğru indi, dizlerimin arkasından kavrayarak bacaklarımı kaldırdı ve onun belini saracak şekilde ayırdı. Kollarından birini kaldırdı ve dirseğini omzumun yanına yasladı. Diğer eli bacağımdayken öbür eliyle saçlarımı okşuyordu. Evet! Güzel, dipsiz koyu kahverengi gözleri benimkilere kenetliyen diğer eli bacağımda yavaş yavaş aşağı kaydı. Güzel yüzü çok yakınımdaydı. Organını yavaşça, çok yavaşça, içime soktu.

Bacaklarımdaki parmakları içeri ve aşağı doğru o içi-

me tamamen girerken hareket etti ve popomun yanağını kavradı.

Mitch içimdeydi, bana kenetlenmişti, gözleri gözlerimleydi, nefesi nefesime karışıyordu ve olabilecek her şekilde ona sarılmıştım.

Hayatımda çok fazla güzellik yoktu, ama biliyordum ki o an onu içimde hissetmek, uzun parmaklarının saçları arasında olduğunu bilmek, bana nazik, sıcak, güzel bakışlarıyla bakarak olduğu yeri, yani benimle olmayı çok sevdiğini konuşmadan hissettirmesi, hayatta en güzel şeylere sahip bile olsam hepsinden güzeldi.

İşte bu yüzden ona daha da sıkıca sarıldım, bacaklarımı etrafına doladım ve gözlerim yaşlarla doldu.

Bu yaşları gördü, boynunu eğdi, burnunu benimkine yaklaştırdı ve dudakları şöyle fısıldadı: “Maram, çok tatlısın.”

Ve sonra hareket etmeye başladı.

Bu çok daha güzeldi.

Tıpkı beni koltukta öptüğü gibi, nazik, tatlı, yavaş, sevimli ama bazen sert bir biçimde öptü; ağzı ve dili boğazımda hareket ederken reaksiyonlarıma dikkat ettiğini biliyordum. Beni dinliyor, tepkilerimi hissediyor ama sadece hazır olduğumdan emin olduğunda hızlı ve sert gidiyordu. Bana olan şeyi hissetmeye başladığımda eli saçlarımda, dili ağzımda, organı içimdeydi. Sadece bir erkeğin içimde hareket etmesiyle orgazm olacağımı fark ettiğimde şok içinde kaldım.

Sonra oldum da. Başım arkaya düştü, bacaklarım ve kollarım sarsıldı ve dudaklarımdan bir fısıltı döküldü: “Mitch, bebeğim.” Sadece içimde bir adam hareket ederken orgazm oldum ve o adam Mitch olduğundan bu hayatımın iyi, en tatlı ve en uzun orgazmıydı.

Aman Tanrım.

Tanrım.

Mükemmel.

Boynumu düzelttim ve onun hâlâ içimde hareket ettiğini hissettim: hızlı, sert ve derin, tanrım, inanılmaz. Gözlerimi açtığımda gözleri üzerimdeydi. Yüzü karanlıktı; yoğun bakışları, nefesi hızlanmıştı. Belimi kavrayan kolunu yukarı kaldırdı, parmakları saçlarıma içine girdi ve beni kendine doğru çekti. Başımı doğrulttum, kalçamı sertçe yukarı çektiğinde dudakları dudaklarıma yapıştı. O daha da sert, derin ve hızlı hareket etmeye başladı ve dili dilimi organı organımı okşarken ağzının içine inledim.

Birden beni öpmeyi kesip dudaklarıma doğru mırıldandı; “Çok sert gidiyorsam bebeğim istersen...”

“Sakin durma,” diye yalvardım, çünkü kollarım titriyordu ve boşalmak üzereydim. “Sakin durma Mitch, bebeğim, lütfen.”

Durmadı. Tekrar öpüşmeye başladık, daha derinlere girebilmek için eli kalçamı daha da sıkı kavradı. Bundan sonra hayatımın ikinci en iyi, en zevkli ve çok daha yoğun (ilki kadar uzun sürmese de) orgazmını yaşadım. Mükemmel ötesiydi, çünkü ben Mitch’in ağzına karşı bağırırken, o da benimkine karşı inledi ve erkekliği sonuna kadar içime girip öylece kaldı.

Sakinleşmemiz biraz zaman aldı; çünkü toparlanmak için kendimi zorlamadım. Üzerimdeki ağırlığının tadını çıkardım. Parmakları saçlarımda, dudakları nazıkçe dudaklarımda geziniyordu ve kalçamdaki eli yavaşça yukarı çıkıp belime dolandı.

Dudakları çenemden yukarı doğru kulağıma kaydı ve kolu kalçalarımı sararken hafifçe sıkıp fısıldayarak “Bu sabah gerçek dünya seni nasıl hissettiriyor bebeğim?” diye sordu.

Kollarım ve bacaklarım gerildi, başı yukarı kalktı ve o an onun tatmin olmuş, inanılmaz seksi yüzünü gördüm. Gözleri daha önce görmediğim kadar sıcak, samimi ve güzel bakıyordu (ve bu bile başlı başına büyük bir şeydi).

Bunu görünce açıkça, dürüstçe, her şeyi ortaya serercesine sadece sırtarak cevap verdim.

O da bana sırtıttı.

Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve küçük bir öpücükten sonra “Bir yere kıpırdama,” dedi.

Sonra üzerimdeki örtüyü istemsizce sıyrarak yavaşça üzerimden çekildi ve yataktan kalktı; bacaklarımı kapatırken tavana bakıyordum. Bacaklarımı karnıma doğru çekerken yana döndüm, ellerimi yastığın üzerinde çenemin altında birleştirdim. O banyoya doğru giderken bir an onun pijama altıyla örtülü kusursuz poposunu izledim.

Iowa’daki herkesin hakkımdaki düşüncelerinin aksine, o küçük şehri bakire olarak terk etmiştim. Yirmi yaşındayken ve Denver’da yaşadığım 3 aylık bir ilişkinin ardından ilk defa biriyle seviştim.

Çok keyifli değildi çünkü annemin seks partnerlerinden, onların bana sarkmalarından ve lisedeki dangalak seks düşkünü çocukların davranışları yüzünden seks kafamda yanlış bir şeye dönüşmüştü. Ne yazık ki o zamanki erkek arkadaşım da çok gençti. Çok yakışıklıydı (dış görünüşü itibariyle kesinlikle bir On’du ve ona bekâretimi verdikten sonra diğer açılardan daha ziyade bir Bir Buçuk olduğunu öğrenecektim). Benimle beraber olabilmek için üç ay uğraşmıştı, sonunda hayal kırıklığına uğradığını ve kaba davrandığını söylemek az bile olurdu. Çok sinirlenmişti, ben daha yataktayken sarf ettiği pek de iyi olmayan sözlerin ardından beni terk etti. Bir daha ondan hiç haber almadım. Bahsetmeye gerek yok, ondan sonra Destry’ye

kadar kimseyle olmadım, olmak için de uğraşmadım.

Destry başlangıçta çok sabırlıydı. Geri kalan zamanlarda ahmağın teki olmasına rağmen onunla kalmamın sebebi bu konudaki sabırdı. İlk erkek arkadaşımдан büyüktü ve beni tatlı sözlerle kabuğumdan çıkarmak hoşuna gidiyor gibiydi. İlk deneyimimin çok kötü olduğunu düşünürsek onunla yatağa girmem daha da uzun zaman aldı (dört buçuk ay). Sabırlı olmasının yanı sıra onunla kalmamın diğer bir sebebi de bu konuda öğretmen gibi davranmaktan hoşlanmasıydı. Utangaç sayılabilecek kadar tereddütlüydüm ama bu Destry'den çok şey öğrenmediğim ve iyi vakit geçirmediğim anlamına gelmez. Öğrendim. Sadece yeterince hızlı öğrenemedim.

Sonunda tepkilerim onu tatmin etmediğinde ve beni rahatsız eden yeni şeyler denemeyi reddettiğimde benim öğretmenim olmaktan sıkıldı ve sabrını yitirdi.

Beni tamamen eğitemeden önce benden ayrıldı.

Daha sonra bu konuyu fazla düşünmedim. Seksten korktuğumdan değil, sadece hayatımda kimse yoktu o yüzden düşünmememe gerek de yoktu.

Şimdi tepkilerimin Destry'yi neden tatmin etmediğini anlayabiliyordum.

Destry sadece kötü bir öğretmen değildi, yatakta da berbattı.

Bunu biliyorum, çünkü Mitch yatakta kötü değildi. Mitch kibardı ve sezgileri çok güçlüydü. Seks için çaba sarf etmiyordu; doğal akışına bırakıyor, yönlendiriyordu ve yönlendirdiği nokta inanılmazdı.

Bu da bana bir şeyler öğretmesi gerekmediği anlamına geliyordu. Düşünmek zorunda değildim. Denemek zorunda değildim. Açıkçası Mitch beni yönlendirirken de çaba sarf etmiyordu, zahmetsizce oluyordu. Bunu biliyordum

çünkü kolayca orgazm olmuşum.

İki defa.

İki defa!

Bu paylaştığımız şeyin inanılmaz olduğu anlamına geliyordu. Çok güzeldi ve mükemmeldi.

O kadar inanılmaz, güzel ve mükemmeldi ki hayatımda ilk defa gerçek dünyada sıkışıp kalmıştım. Mitch'in dünyasında. Bir bütün olarak yaşadıklarım çok hoşuma gitmişti ve bu nedenle gözlerimi kapadım ve gülümsedim.

Sonra gözlerim açılırken tebessümüm yavaş yavaş normale döndü.

İlk sevgilimi üç ay bekletmiştim. Destry'yiye dört buçuk ay...

Mitch...

Geriye doğru saydım.

Tanrım!

Bir gece önce ilk kez birebir, resmi bir randevuya çıkmıştık.

Ertesi günse pes etmiştim!

Aman Tanrım!

Mitch'le yaptığımız harika seksten sonra içimi umutsuzluk kapladı. Dönüp yerden geceliğimi alırken sifonun sesini duydum. Yatakta oturmuş geceliğimi giymeye çabalarlarken yatak kıpırdadı, çünkü Mitch üzerine oturmuştu.

Tanrım.

Sırtım ona dönüktü ve elini belime sararken geceliğimin üstünü belime indiriyordum. Sonra, geri geri hareket ettim.

Sert göğsüne yaslandım, ağzı kulağıma yaklaşmıştı ve benimle beraber yatağa tekrar uzanırken şöyle dedi: "Zaman kaybı tatlım. Bugün işe gitmeyeceğim. Penny çocukları okula götürecek. Onları okuldan alana kadar eğlenecek vaktimiz var ve eğleneceğiz. O gecelik çok şirin

olsa da artık hiçbir önemi yok.” Tekrar yatağa ve yastığa gömüldük; diğer eliyle sarılırken omzumdan hafifçe öptü ve boynuma doğru “Dayanıklılığını koruman için sana yulaf ezmesi ikram edebilirim, ama yerken rahat olmak istersen benim gömleğimi giyebilirsin,” dedi.

O his karnımda tekrar belirdi.

“Mitch...”

“Hatta bilmen lazım ki yatakta yiyeceğiz.”

İkinci kız o hisleydim.

Siktir.

“Mitch!”

Yatakta kaykıldı, beni sırt üstü yatırdı, tekrar yatağa girdi ve bana gülümsedi.

Tanrım çok yakışıklıydı.

“Ne?” diye sordu.

“Ben hafif me  ref değilim,” dedim. Gülümsemesi silindi ve gözlerini kırp  tı.

Sonra tekrar etti. “Ne?”

“Beni kolay sanma,” dedim tekrar. “Dünkü ilk randevumuzdan sonra   yle gözüktüğünü biliyorum.   ey... Evet seviştik, ama kolay değilim.”

Mitch tek kolunun dirseği üzerinde doğrulmuş, diğer kolu üzerimde kımıldamadan bana bakıyordu ve konuşmam bittiğinde bile bakışlarını çevirmedi.

Samimiyetimi göstermek için konuşmaya devam ettim. Elim i göğsüne koydum, dirseğine yaslanarak fısıldadım: “Bunu bilmeni istiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi ve kımıldamadı.

“Bunu bilmen benim için çok önemli,” dedim tekrar.

Hareket yok, ses yok. Bana bakıyordu ve düşünceli duruyordu. Konu  muyordu ve ne düşündüğünü bilemiyordum. Düşündüğü ne ise önemliydi sanırım.

Benim ne söylediğim de önemliydi. Elimi boynuna götürdüm, parmaklarımı doladım, fısıltıyla tekrar ettim. “Önemli.”

Sonunda konuştu ama ağzından çıkan cümle “Tatlım çeneni kapat,” oldu.

Gözlerimi kırptım.

Sonra sordum “Ne?”

“Kapat çeneni.”

“Kapat çeneni mi?”

“Evet.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Sana benim için önemli olan bir durumdan bahsediyorum ve sen bana kapat çeneni mi diyorsun?”

“Evet.”

Ağzımı açtım, ama Mitch hareketlendiği için bir şey söyleyemedim. Kollarıyla bana sarıldı, sırt üstü döndü ve oturdu. O oturunca ben de onun kucağına oturmak zorunda kaldım. Sonra kollarını serbest bırakarak bir eli kalçamın hemen üstünde, diğer eli sırtımdan yukarı doğru kayarak enseme ulaştı, üç parmağı saçlarımda dolaşırken ikisiyle ensemi okşuyordu.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Sonra konuştu.

“Tamam, bunu net bir şekilde söylemeliyim ki anlayasın ve bir saniye bile kolay olduğunu düşündüğümü düşünerek kafanda nasıl çarpıttıysan bunu da çarpıtmayasın. Öyle olduğunu düşünmüyorum.”

Tamam.

Şimdi bu konunun onun için de önemli olduğunu anlamıştım.

Ben daha da panik olmadan Mitch konuşmaya devam etti.

“Senin o gerzekle birlikte izlediğim ve seni istediğim iki yılı çıkarırsak, iki yıldan bahsediyoruz Mara, seni yatağım da çıplak görebilmek için iki yıl bekledim. Tatlım, bundan emin olabilirsin ki bu anlattığım şey ‘kolay değil’in tanımı.”

Ona bakıyordum ve haklıydı.

Yani bir bakıma.

“Ama biz...”

Başını salladı ve beni kollarıyla daha da sıktı, konuşmayı kestim.

“Daha ilk randevumuzda benden kaçtın. İkincisinde ise beni ektin. İlk kez arabama bindiğinde bana kafa tuttun. Bu aşamaya bile gelemeden, geçitte bana ağzımın payını verdin. Seni ilk soyma denememde Billie araya girdi. Daha seninle randevuya bile çıkmamışken kendi yatağında seninle ve altı yaşında bir çocukla uyudum. Kız kardeşimi bakıcılık yapmaya ikna etmek için daireni sen sigortadan ödemeni aldıktan sonra dekore edebilmesi için söz verdim ki seninle sonunda dışarıya çıkabilelim.” Devam etti. “Tatlım, inan bana bu hiç kolay olmadı.”

Gözlerimi kırptım.

Sonra sordum. “Penny’ye benim evimi dekore etmesi için söz mü verdin?”

“Evet. Ona sakın karşı koyma. Seni dinleyecektir ve işinde iyidir ama daha da önemlisi bir şeye taktıysa bu konuda azimlidir. Bana ve kendine bir iyilik yap ve bırak evi keyfine göre dekore etsin.”

“Ama Mitch onun mobilyaları çok pahalı...”

Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı ve içini çekerek “Bebğim bu işte kar marjı inanılmaz. Ama toptan fiyatına verdiğinde, mobilyaları normal mobilya fiyatları ile aynı,” dedi.

Vay canına.

Bu Design Fusion ürünlerini evime alabileceğim anlamına geliyordu.

Bu çok iyiydi!

“Mara.” Mitch düşüncelerimi yarıda kesti. Penny’nin mağazasında gördüğüm koltuğu oturma odamda görmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Tekrar ona odaklandığımda artık gülümsemediğini, yüzüne ciddi bir ifade yerleştiğini gördüm.

Kendimi kötü bir şeye karşı hazırladım.

Anlamli ve ciddi bir ses tonuyla, parmakları boynumda dolaşırken devam etti: “Sen Melbamae Hanover değilsin. Sen fahişe değilsin. Sen kolay değilsin. Sen pislikten o kadar uzaksın ki. Sen lisedeki o aptal çocukların ve annenin yatak arkadaşlarının sandıkları insan değilsin. Mara, sen çok tatlısın, güzelsin ve kollarındayken yatakta yaptıklarımızı, gözlerinin yaşarmasını ölene kadar unutmayacağım ve biliyorum sen de ne kadar güzel şeyler yaşadığımızın farkındasın.”

Onu dinlerken gözlerim yaşarmıştı. Bu sözler içime, derinlere işlerken kollarımı omuzlarına sardım. Sözleri o kadar net ve dürüsttü ki, ben bile istesem de söylediklerini çarpıtamazdım.

Ama denemeyecektim.

“Mitch,” diye fısıldadım ama gerisi gelmedi. Boğazım düğümlenmişti ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Henüz bitirmemişti. Beni kendine çekti, yatağa uzanmıştık. Kalçaları bacaklarımın arasında, vücudu üzerimdeydi. Yüzünü yaklaştırdı ve sessizce “Saçların beklediğimden daha yumuşak, açıkken beklediğimden çok daha güzel görünüyor. Beklediğimden daha tatlısın, daha komik, daha asilsin. Bunların hepsinin olağanüstü olması nı bekliyordum ve bebeğim şunu söylemeliyim, gerçeğin

sıra dışı olduğunu öğrendiğim için son derece mutluyum. Daha da iyisi sinirlendiğin zaman, sertleşmemek için çaba sarfetmem gerekiyor. Gülümsediğin zaman sertleşmemek için çaba sarfetmem gerekiyor. Ve gözlerimin içine baktığın zaman, ne görüyorsan onu gördüğünde ve bu ifadeye yansıdığında sertleşmemek için çaba sarfetmem gerekiyor. Tüm bunların çizdiği tablonun yanında bir de sana sahip olmak başka bir sıra dışı gerçeklik. Tahminim?” dedi ve cevap vermeme fırsat tanımadan devam etti. “Annen senden nefret ediyordu çünkü ondan daha iyi olduğunu biliyordu ve her gün varlığıyla bunu ona tekrar tekrar hatırlatıyordun. O da bunu yıkmaya çalıştı. Seni devirebilmek için sana bok gibi davrandı ve tanrım şahit olsun, çok şey gördüm ve duydum ama annen dünyanın en rezil annesi olmaya aday. Ve tatlım sen bunu sadece kendin olarak yıkmayı başardın. Senin güzelliğini gören sadece ben değilim. Sadece şu an yıllarca bekledikten sonra bütün bunlara sadece ben sahibim. Ve bunun beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu ettiğini söylemek az bile olur.”

“Artık konuşmayı kesmelisin,” dedim sessizce. Kalbim göğsümden fışkırırcasına deli gibi atıyordu. Göğsüm alev alev yanıyordu.

“Ne dediğimi gerçekten anlayana, o kaltağın inanmanı istediği şeye inanmak için dediklerimi bir kenara atmayı bırakana kadar susmayacağım.”

“Artık konuşma,” diye tekrarladım.

“Mara ben...”

Parmaklarım sus dercesine omuzlarından dudaklarını doğru kaydı.

Sonra sessizce “Bir kenara atmıyorum,” dedim. Parmaklarımı çenesine doğru kaydurdum, tekrar saçlarının arasına götürdüm ve sessizce “Bana anlatmak istedikle-

rini anlıyorum,” dedim. “Şimdi benim yulaf ezmemi getirmelisin. Çünkü beni senin dünyanın Marası olduğuma ikna edebilmen için sekiz saatimiz var. Paniklersem, korkarsam veya başka bir şeyler olursa bunu tekrar kaldıramayacağımı biliyorum. Bunlardan kurtulabilmem için yardımın ve söylediklerine inanmam gerekiyor.”

Konuşmayı kestim (sonunda), ruhumu sakinleştirdim (sonunda). Ve Mitch’in derin bakışlarıyla nefesimi tuttum.

Sonra “Sekiz saat mi?” diye sordu.

“Çocukları alana kadar,” dedim.

Başını çevirdi, başucundaki saate baktı ve tekrar bana baktı. Gözlerinden yansıyan ışığı seviyordum, her nasılsa öyle çok seksi oluyordu.

“Çok işimiz var,” dedi.

Tanrım, umarım.

Gülümsedim, başımı doğrulttum ve yaklaşarak yavaşça “İşte bu yüzden yulaf ezmesine ihtiyacımız var,” dedim.

Dudaklarıma doğru fısıldadığında ağırlığı beni itti ve kafam yastığa düştü: “Birazdan getiririm.”

“Enerjiye ihtiyacım var,” dedim mırıldanarak.

Elleri üzerimde yukarı doğru çıkarken ve geceliğimi çıkarırken “Bir dakika içinde getiriyorum bebeğim,” dedi.

“Ama...” Bacaklarımdaki arasındaki kalçalarını döndürdü, birden neden bir dakikaya ihtiyacı olduğunu anladım ve aniden benim de bir dakikaya ihtiyacım vardı. “Tamam, bir dakikaya alırız.”

Dudaklarıma doğru gülümsedi, ben de karşılık verdim.

Sonra beni öptü.

Sonra başka bir sürü şey daha yaptı. Ben de ona bir sürü şey yaptım.

Sonunda yulaf ezmesini öğle yemeğinde yedik..

Girmi Üçüncü Blüm

Sabah

Altı hafta sonra...

Aşiddele boşaldım; o kadar şiddetliydi ki sırtım gerildi, ellerimi Mitch'in baldırlarına yaslanmak için geriye attım ve güçlükle nefes aldım. Mitch'in taş gibi sert aleti içimdeyken aşağı yukarı hareket ediyor ve kalçalarımı kıvrıyordum.

Parmağını G-noktamdan çekerken halen boşalıyordum. Elini kalçama koydu, diğer eli zaten öbür kalçamdaydı. Sonra bir eli kalçamdayken diğerini yukarıya göğüs kafesimin arkasına doğru kaydırды ve beni kendine çekti. Dudakları dudaklarımla birleşti, dili ağzımda dolandı. Kollarıyla beni sararken döndü ve sertçe, daha derine, hızla sokmaya başladı. Kollarım omuzlarını sararken onu daha çok hissedebilmek için dizlerimi ve kalçamı kaldırdım. Sımsıkı sarılarak parmaklarımı kalın ve yumuşak saçları arasında gezdiriyordum Hareketlerine ağzımla ve bacaklarımın arasıyla karşılık verdim. Ağzımda inlediğini duydum, sonra boğuk sesi boğazıma yayılırken bacaklarımın arasına derin ve sert bir biçimde girip çıkışına karşılık verdim.

Dudakları boynumda gezinirken iyice yaslandı, aletini yavaşça içime soktu ve bir elimin parmakları saçları

arasında gezinirken diğeri sırtının nemli derisi üzerinde geziniyordu.

Ruhum iç çekerken kalbim uçuşa geçmişti.

Sonra başını kaldırdı, seksi gözleriyle bana bakarak “Günaydın,” dedi.

Bir an ona baktım, başımı yastığa doğru bastırırken kalçalarım onun tarafına değiyordu. Kollarım ona kenetlenmişti. Birden gülmeye başladım.

Çünkü beni elleri ve dudaklarıyla uyandırmıştı ve o ana kadar ikimiz de bir kelime bile etmemiştik.

Gülmeyi kestiğimde çenemi öne eğerek gözlerimi açtım ve ona baktım. İçimde hareket etmeyi durdurdu, derindeydi ama eli yukardaydı. Parmak uçlarını alnımda ve saçlarımda gezdirirken gülümsüyordu.

“Günaydın,” dedim. Sonra aklıma gelen bir hatıra yüz çizgilerimden adeta açığa çıktı.

Mitch bunu fark etti, çünkü gülümsemeyi kesmişti; suratında meraklı bir ifade belirdi ve muhteşem dudakları açıldı. “Ne?”

“Billie’nin hastalandığı akşamı hatırlıyor musun?” diye sessizce sordum.

Parmakları saçlarımdan boynuma doğru indi, başparmağıyla çenemi okşarken cevapladı: “Evet.”

“Ertesi sabah mutfığa geldiğinde bana sarıldığını hatırlıyor musun?”

Başparmağı hâlâ çenemdeydi, gözleri merakla irileşti.

“Evet,” diye fısıldadı.

“Sabah boynuma doğru kollarınla beni sararken ‘Günaydın’ dedin. O an bunu sonsuza kadar her sabah duy-mak istediğimi düşünmüştüm.”

Ensemdeki parmakları gerildi, yüzünü yaklaştırdı, gözleri daha ilgili, boğuk bir sesle “Mara,” dedi.

Gülümsedim, “Bu ondan da iyiydi.”

İki eliyle sarılabilmek için boynumdaki elini çekti, vücudu kahkahayla titremeye başladı sonra bana Fransız öpücüğü verdi (Bu arada ikimiz de gülüyorduk ve bunu daha da muhteşem hale getirmişti). Öpmeye devam ederken beni üzerine alarak sırt üstü uzandı ve ne yazık ki vücutlarımız birbirinden ayrıldı.

Öpüşmemiz bittiğinde başımı kaldırdım, kollarıyla beni saran erkeğime baktım, gözlerinde hâlâ tebessüm vardı. Ruhum yine mutlulukla iç çekti.

Sonra konuşmaya başladı.

“Evet bebeğim, bu sabahki oyunumuz şu; önce banyoya ben giriyorum, sonra Billy’yi uyandırıp duşa sokuyorum. Sen duştayken kahvaltıyı hazırlayıp kahve yapıyorum. Sonra, Billie’yi kaldırıyorsun. Kahvaltı yapıyoruz. Sen Billie’yi duşa sokuyorsun, hazırlanıyorsun, ben duş alırken ona yardım ediyorsun. Sonra çıkıyoruz. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet,” dedim gülümseyerek. Buna alışmıştım, seviyordum, her sabah yapıyorduk.

“Haydi,” dedi ve başını kaldırıp küçük bir öpücük kondu. Beni kenara iterken üzerimizi açıp öbür taraftan kalktı.

Banyoya giderken onu izledim.

Yine ruhum iç çekmişti.

Mitch kapıyı kapattı. Tekrar sırt üstü yattım ve pikeyi üzerime çektim.

Haziran ayıydı ve yaz Rocky Dağları’na şaşılacak bir canlılıkla çökmüştü.

Genelde Mayıs ayından Haziran ayının ortalarına kadar havadan fırtınalar da dâhil her şeyi bekleyebilirsiniz.

Ama hava ılık ve güneşliydi. Hemen her gün öğleden sonraları yağan yağmurlar ısıyı düşürerek gecenin serin ve puslu olmasına yol açıyordu.

Mitch'in beni gerçek dünyayla tanıştırmasının üzerinden altı hafta geçmişti ve bu süre hayatımın en mükemmel altı haftasıydı. Mara'nın dünyasında geçirdiğim hiçbir gün bu zamanla kıyaslanamazdı.

Önce doğum kontrol işini çözdüm. Mitch bunun öncelikli olduğunu söylemişti ve haklıydı. Mitch ile aramda hiçbir şey istemiyordum, dediğini yaptım ve gecikmeden doğum kontrol hapi almaya başladım.

İkincisi, annem ve Lulamae Teyze ortadan kaybolmuştu. Lynette'e ettiğim bir telefon ve onun yaptığı araştırma eve döndüklerini gösteriyordu. Bu mümkündü çünkü benim hayatımı cehenneme çevirecek kadar paraları yoktu ve etraflarında sızdıktan sonra paralarını çalacakları sarhoş ve ahmaklar da yoktu. Lynette'le havuz kenarında bir sandalyede otururken yaptığım uzun bir telefon konuşmasında yaşadıklarımı paylaştım. Ona önemli olan her şeyi anlattım çünkü konuşmanın yarısında Mitch, terli bir şekilde spor salonundan geldi. Güneş gözlüklerimin arkasından ona bakarken ve o bana doğru bikinimi süzerek gelirken önemli konulara girmek epey zor oldu. Hatta Lynette'le konuşmamızın tam ortasında sıkı ama kapalı bir öpücük almışken konsantre olmak (bariz sebeplerden dolayı) çok zordu, hele Billy ve Billie'nin onu fark etmeleri ve Mitch'in on dakikasını havuzun köşesinde onları sudan çıkartıp tekrar suya atarak harcaması odaklanmamı epey engellemişti. Onlar sudan çıktıkça Mitch onları tekrar tekrar havuza atıyordu. Ve son olarak konsantre olmak zordu çünkü

karşımda ıslak, gülümseyen, Billy'yi güldüren, kahkaha attıran, Billie'yiye güldüren ve cıgıllıklar attıran seksi bir adam duruyordu. Onun yüzünden dikkati dağılan sadece ben değildim. Onu fark eden tek ben değildim; obsesif kadın radarım açılırsa güneş gözlüğümün ardındaki gözlerimi çocuklarımdan ve erkeğimden ayırmak zorunda kalırdım. Bikinileriyle salına salına yürüyen ve ona anlamlı bakışlar fırlatan kadınlara dik dik bakmam gerekirdi.

Ama bunu yapmamayı başardım.

Lynette anlattıklarım karşısında sevinçten çıldırmak üzereydi ve bana defalarca bir On Buçuk olduğumu söyledi.

"On Bir bile olabilirsin!" dedi gülerek.

Ona inandığımı söyleyemem (özellikle de on bir konusunda) ama bu Mitch'in benim kozamı açarak uçmama yardımcı olmadığı ve tatmin olmadığım anlamına gelmiyordu. En azından on üzerinden net bir Sekizdim.

Ama yine beni ikna eden Lynette değildi, Mitch'di.

Lynette Ağustos ayında Mitch, Billie ve Billy'yle tanışmak için bir yolculuk yapmayı planlıyordu ve ailesi de onunla gelmek istiyordu. Son seyahatinden beri onu görmeyeli üç yıl olmuştu ve ailesini on üç yıldır görmemiştim.

Sabırsızlanıyordum.

Üçüncüsü, Bill beş parasızdı, hapisteydi ve tabii ki kozunu en başında oynamıştı. Kamu avukatının üstlendiği davayı bekliyordu ve Mitch'in bana anlattığına göre dava iyi geçmeyecekti.

Bunun sebebi ilk olarak suçlu olması, ikinci olarak iki hüküm giymiş olması, son olarak da aptal olduğu için suçu itiraf pazarlığına yanaşmamasıydı.

Ondan hiç haber almamıştım. Çocuklar da aynı şekilde ondan haber almamışlardı ama sadece bir defa Mitch'le onu

ziyarete gitmiştim. Ziyarete, Mitch'in isteği üzerine onunla birlikte gitmiş, bütün ziyaret boyunca Mitch arkamda beklemişti. Bu nedenle de bu ziyaret pek iyi geçmemişti. Mitch yanımda olmasaydı da iyi geçmezdi muhtemelen.

Görüşme, benim telefonumu kaldırmam, sonra onun sinirli gözleriyle camın arkasından Mitch'e bakarken telefonunu kaldırması, sonra bana dönüp "Lanet olsun sana Mara! Lanet olsun," demesi kadar sürmüştü. Sonra telefonu kapatarak gardiyana doğru yöneldi.

Dışarı çıkarken Mitch omuzlarıma sarılmıştı. Sarılmıştım ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Onun çocuklarına bakıyordum, kendi ayakları üzerinde durup kendi hayatlarını kurana kadar bakmak istediğim çocuklar onundu. Evim onun yüzünden alt üst edilmişti. Annemi ve Lulamae Teyze'yi üzerime salmıştı. Kızmak için hiçbir sebebi yoktu ama benim çok sebebim vardı. Bunları haykırmamak için kendimi çok zor tutmuştum.

Neden bu kadar sinirlendiğimi arabada Mitch'e açıkladım. Bunları oldukça gerilere giderek ailemi de katarak detaylı ve uzunca anlattım. Bugüne kadar kimseye anlatmamıştım ama başlamıştım bir kere. Evine vardığımızda durabildim. Bana bir bardak şarap ve susmam için sert bir öpücük verdi, kafasını kaldırdı, sonunda yine dans eden gözlerini izliyordum.

Sonra mırıldanarak "Çocukları almak için Bray ve Brent'e gitmem lazım. Burayı taziye evine çevirmen iki dakikanı alır. Bunu yapacak mısın yoksa bir mum yakarak şarabından bir yudum alıp kendini toplayacak mısın?" dedi.

Ona baktım.

Sonra "İkinci seçenek," dedim.

"Tamam," diye cevapladı, beni tekrar öptü, bu sefer yumuşak ve kısa. Sonra, çocukları almak için ayrıldı.

Gittikten sonra iki dakika içinde ona söz verdiğim gibi yaptım. Kalan zamanı Mitch'le aile hikâyemi paylaştığım zamanı düşünerek geçirdim. Çirkin apaçık bir aile hikâyesi; benim on üzerinden İki Buçuk olduğumu anlaması sadece iki dakika sürerdi.

Ama öyle yapmadı. Omzunda itfaiyeci kıyafetiyle kahkalar atan Billie ve Billy'yle döndü. Billy onlara sırtarak bakıyordu ve Mitch Billy'ye mangal yapmayı öğretceğini ilan ediyordu.

Sinirimi bir kenara bırakıp şarabımdan bir yudum aldım ve yemekleri ayarladım. Billie ve ben patates kızarttık ve sonra salata yaptık (aslında ben yaptım o karşımda mırıldanarak beni izledi). Bu sırada Mitch balkonda Billy'ye mangalı yakmayı öğretiyordu.

Sinirimi erteledim, şarabımdan bir yudum aldım, ailemle beraber yemek yedim, çocukları yatağa götürdükten sonra Mitch'i Cubs takımının maçını izlemeye zorladım. (Cubs kazandı!) Bunların hepsini, iyi bir çocuk olduğu için Mitch'e yatakta ödülünü vermeden önce yaptım.

Polis evimde temizlik yapabilmem için girmeme izin verdi. Ama sadece çok iş olduğu için değil, aynı zamanda o kadar çalışıp yaptığım eserimin yok olduğunu görmek istemediğim içim korktum.

Mitch, bana hak vermişti.

İzin günümde Mitch annesini çocukları okuldan alması için ayarladı. Sonra LaTanya, Tess, Penny ve görüştüğü iki başka arkadaşlarının eşleri Jet ve Roxie geldi.

Jet ve Roxie'ye karşı biraz mesafeliydim. Yazdıkları, şu anki eşleriyle olan ilişkilerini anlatan kitaplar ve hikâyeleri gazetelere manşet olmuştu. Ama gerçekten iyi, biraz çılgın insanlardı. Beş kişi çalıştığımız halde, işin içine girince çok geçmeden düşündüğümden de zor olduğu-

nu ve kurtarılabilecek pek bir şey olmadığını fark ettim.

Ama bu beş kişi epeyi eğlenmiştik. Özellikle Penny vizyonunu göstermek için broşürler ve kataloglar getirmişti, bunlar üzerinde epey zaman harcadık. Penny'nin vizyonunu çok beğendim.

Bu arada Penny ertesi gün ihtiyacı olan mobilya ve süslemeleri sipariş etti. O, Sue Ellen ve ben eksikleri tamamlamak için (tabak, bardak, örtüler vs) iki defa alışverişe çıktık (bir defa La Tanya ile) ve Mitch biz dışarıdayken çocuklara göz kulak olmak için Derek'le evde kaldı. Sonra Mitch, Billy'yi benim "erkek işi" dediğim işleri halletmek için yanına alarak dışarı çıktı. Beraber benim yeni televizyonumu, DVD çalarımı, PS3 ve müzik setimi aldılar. Billie ve ben evde kaldım, yani ben tırnaklarımı parlatırken o *Kayıp Balık Nemo*'yu izledi.

Aldıklarımızı benim evime depoladık ve Penny'nin siparişleri bir, bir buçuk hafta sonra gelene kadar Mitch'in evinde kaldık. Bay Pierson yeni yatakların teslim tarihini aynı güne ayarladı. Ben isteyken Penny (Sue Ellen'ın yardımıyla) eve geldi ve "tasarımını" yaptı. Mobilyalar, lambalar, duvarlara asılacak resimler... Öyle ki yatak örtülerinden, raflara konulacak mutfak eşyalarına, Billie'nin yatağına konacak ayıcığa kadar.

İnanılmaz gözüküyordu.

Aynı gece okuldan sonra tekrar evimize taşındık.

Billie evimiz tekrar dekore edildiği için Mitch'te kaldığımız hikâyesini yuttu. Billy esas sebebi biliyordu, ama kız kardeşini korumak için bu sırrı tuttu.

Biz eve taşındığımızda Mitch de (bir bakıma) bizimle birlikte taşındı. Mitch sormadan (zaten tartışmayacaktım) yeni diş fırçası bardağımın içine kendi diş fırçasını, tıraş

kremini, jiletlerini ve ilaç dolabıma deodorantını; gardırobuma çeşitli spor ceketlerini, kotlarını, gömlek ve tişörtlerini ve benim kıyafetlerimi kenara iterek iç çamaşırlarını, pijamasını ve çoraplarını çekmecelerime yerleştirdi.

Bunu yaptıktan sonra, çekmeceleri yeniden düzenledim. Böylece artan iki çekmece bana kalmış oldu. Üstelik çekmeceleri, gözyaşlarıma karşı savaşıırken boşaltmıştım. Mitch'in istila eden tavrından ötürü değildi bu gözyaşlarım, aslında oldukça hoşuma giden yaptığı şeyin anlamından ötürüydü. Benim hayatımda ve çocuklarımla hayatında olduğu ve şu an aramızda bizi ayıran bir geçit olsa bile hep orada olacağı anlamına geliyordu yaptığı şey.

Mitch, ben odayı toplarken ve burnumu çekerken yatak odasına geldi. İşte o an, kozamın son kabuklarını sonunda koparıp attı. Aynı zamanda, hep imkânsız gibi görünmüş olsa da, en az Sekiz olduğum konusunda beni ikna etmeyi başarmıştı. Burnumu çektiğimi duyduğu anda farkında olmadan yapmıştı bunu. Yanıma geldi, beni çekmecedan doğrulttu, kollarını bana sardı ve sıkıca sarıldı. Sonra başını eğdi ve ıslak gözlerime gözlerini dikti. Gözlerimdeki ıslaklığa bakarken sessizce konuşmaya başladı:

“Çocukların düzene ihtiyacı var. Düzen zorunluluğu bizi birbirinden geçit ile ayrı iki ev sahibi olmaya itiyor. Bu yüzden yapacağımız şey, Billy ve Billie'nin burada ve benim evimde yaşamalarını sağlamak. Sen benim yatağında yatacaksın, onlar da ikinci yatak odasındaki yataklarında yatacaklar. Fırsat bulduğum en kısa zamanda onlar için düzgün yataklar ayarlamaya çalışacağım. Birçok zaman da ben senin yatağında olacağım, böylece onlar da burada kendi yataklarında kalabilecek. Eşyalarımın bazılarını buraya taşıdım. Senin ve çocukların neye ihtiyacı varsa onları bir şekilde bölüştürüp bir kısmını benim evime taşıma-

nı istiyorum. Onlar veya sen nerede olursanız olun, ev yine ev olarak kalacak. Temiz tişörtler ya da şampuan almak için oradan oraya gitme gibi durumlar olmamalı.”

Kolları beni biraz daha sıkmaya başladı. Kafasını indirip bana yaklaştırdı. Sesi biraz daha kısıldı: “Benim düşüncem, onlar da bu süreci bizle beraber atlatmalı bebeğim. Onlar ‘birlikte’ olan bir ‘biz’e alışkınlar ve bence ortada fiziksel olarak bir ayrılık olsa da bunu bozmamalıyız. İki yerde de rahatlar ve biz de bunu koruyabilmek için her şeyi yapacağız. Billy ikimiz arasındaki ilişkinin ne olduğunun bilincinde. Billie’nin ise sevdiği insanlar mutlu olduğu sürece çok da umurunda değil. Her şey yolunda.” Gözleri gözlerimi yakaladı, kollarıyla beni sıkıca kavradı ve usulca sordu: “Benimle misin?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Bebeğim.” Kolları vücudumu tekrar sardı, “Bu, çocuklar için vermemiz gereken büyük bir karar. Evet demen benim hayatımda kalmaya devam etmen ve bu şekilde benim de onların hayatında kalacağım anlamına geliyor. Başka bir yol önerebilirsin ve ilişkimiz bu kadar yeniyken ve aramız bu kadar iyiyken, yemin ederim ki senin önerin de kabulüm. Sana ne düşündüğümü söylüyorum ve benimle hemfikir olup olmadığını soruyorum. Bu durumda çabucak ‘evet’ demeni beklemiyorum.”

“Mitch tatlım,” Ben de ona sıkıca sarıldım. “Cevabım... Evet!”

“Canım...”

Ben daha da yakınlaştım, konuşmayı bıraktı. Elimi boynunun etrafında yavaşça gezdirmeye başladım ve fısıldadım: “Çocukların tabii ki de düzene ihtiyacı var. Ama düzenli olması gereken şey ‘neresi’ değil, ‘kim’. Bunu biliyorum. Bütün hayatım boyunca aynı evin içerisinde yaşa-

dım ve sağlıklı bir yer değildi. Onlar da hayatları boyunca Bill ile aynı yerde yaşadılar ve o da sağlıklı bir yer değildi. Senin ve benim hep orada olacağımızı düşünürsek, sen ve ben hep orada olduğumuz sürece nerede uyuduklarını kafaya takacaklarını düşünmüyorum. Bu yüzden önerdiğin çözüme cevabım evet.”

Gözlerime baktı ve sonra yavaşça gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı ve gözlerini tekrar açtı. İşte o an verdiğim cevabın önemli ve Mitch'in duymak istediği cevap olduğunu anladım. Önemli olduğunu biliyordum ama Mitch'in duymak istediği şeyin bu olması benim için çok fazla şey ifade ediyordu.

Ve o an, ilk defa ruhumun rahatladığını hissettim. Bu muhteşem bir şeydi.

Ben bu durumun verdiği harika hisler içerisindeyken Mitch konuşmaya devam etti: “Peki, bu konuda benimle berabersin. O zaman diğer konuları konuşalım.”

O ana kadar çok mutluydum, bütün hayatım boyunca olduğumdan çok daha mutlu. Ama “diğer konular” hakkında emin değildim.

Sonra Mitch diğer konulardan bahsetmeye başladı.

“Blok yöneticisi ile konuştum. İki tane üç yatak odalı daire boşalıyormuş. Bir tanesi Ağustos'ta, diğeri de Eylül'de. Benim kontratım Kasım'da bitiyor. Bana senin de Ocak'ta bittiğini söylediler. Bu komplekste bir daireye taşınırsak ve onlara epey önceden haber verirsek birimizin kontrat ihlali cezasını da silecekler.”

Taşınırsak mı?

Taşınırsak?

Mitch konuşmaya devam ederken onu yakalayamayacak kadar uzaklaşmıştım.

“Bizim planımızın bu olduğunu düşünmüyorum.”

Yaşadığım şeyin bir rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu bilmiyordum.

Karar vermeye zamanım yoktu ve Mitch de sözünü bitirmemişti.

“Pazar, alıcı pazarı.” Bu kelimeler karşısında nefesim kesilip kalmıştı. Konuşmaya devam etti. “Bir süredir bir yer bulmayı düşünüyordum. Paramı kiraya harcamayı bırakmanın zamanı geldi ve bir süredir elimde bir eve para koyabilecek kadar para birikti. Çocukların hayatlarındaki bir değişikliğin, nasıl bir değişiklik olursa olsun, kalıcı bir değişiklik olması gerekiyor. Bir yer satın almayı düşünüyorum ve senin de fikrini almak istiyorum. Ocak geldiğinde her şey bu kadar güzel devam ederse sen, Billy ve Billie benimle beraber taşınacaksınız. Bir yer bulacağız ve onları en yakın okula göndereceğiz.”

Göğsüm hızla çarpıyordu çünkü her tarafımı ter basmak üzereydi.

Mitch devam etti: “Billy ve Billie’nin altı ay daha aynı odada kalmalarından memnun değilim ama buna alışkınlık. İkisi de daha çocuk, öyle ya da böyle, sonuçta ikisi de kendilerine ait bir alana sahip olacaklar.”

Onu dinliyordum ama ilk söylediği şeyde takılı kalmıştım.

“Bizim seninle beraber taşınmamızı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Seninle beraber taşınmamızı istiyorsun,” diye tekrarlardım. Soru olarak değildi bu seferki.

Kaşları çatıldı ve tekrar etti: “Evet.”

“Ama... Ah... Mitch,” diye başladım. “Sadece bir aydır birlikteyiz.”

“Ben ne istediğini bilmeyen bir adama mı benziyorum?” diye sordu.

Hayır, öyle bir adam değildi. Öyle bir adam gibi de davranmadı ve işte bu yüzden öyle bir adam değildi.

“Hayır,” dedim fısıldayarak.

“Tamam, o zaman ben istediği şeyi bulduğunda onu tanıyamayacak bir adama mı benziyorum?”

Aman tanrım!

Göğsüm yanmaya başlamıştı sanki ve zorla bir başka “Hayır,” diyebildim.

Mitch gözlérimi yakaladı ve hafif bir soluk aldı.

Sonra şöyle dedi: “Ben yarın hakkında konuşmuyorum. Ocak ayı hakkında konuşuyorum. Çoktandır düşünüyordum, Kasım benim için bir adım atma zamanıydı. Bu seninle ilgili değildi ama şimdi sen ve çocuklar benim hayatımdasınız. Bu yüzden seninle de ilgili artık, senin de bu durumun içinde olman gerekiyor. İkimizin arasındaki ilişki iyi gitmezse,” tekrar sıkıca sarmaladı beni, “ki öyle bir şey olmayacak, 6 ay sonra ya da önce, eğer hazır olursak, kiranı feshedebilirsin ya da bırakabilirsin ve biz de hayatımıza kendimize ait bir evde mahremiyetimizi koruyarak devam ederiz.”

Yüzüne baktım.

Bu bakışımın birkaç saniye sürmesine izin verdi ve sonra tekrarladı: “Benimle misin?”

“Benim bir On Buçuk olduğumu düşünüyorsun,” dedim fısıldayarak.

Kaşları tekrar çatıldı ve sordu: “Ne?”

“Ya da en azından Sekiz,” diye zırvaladım.

“Ah bebeğim... Ne?”

Biraz daha yüzüne baktım.

Yatak odamda öylesine ayakta dururken kollarıyla beni sardığını hissettim. Kız kardeşinin dekorasyonuna yardımcı olduğu o yatak odasında. Dolabımda mükemmel

spor ceketlerinin ve gömleklerinin, çekmecelerimde iç çamaşırlarının ve çoraplarının bulunduğu ve az çok beraber yaşıyor olmamıza rağmen birlikte yeni bir yere taşınmayı konuştuğumuz o yatak odasında.

“Sen bir On Buçuksun,” dedim.

“Bebeğim... Ne?” Biraz kafası karışmıştı, biraz sabırsızdı ve biraz da rahatsız olmuştu çünkü ne demek istediğimi biliyordu.

“Mara’nın Dünyası’nın bölgeleri vardır: 1’den 3’e kadar olanlar, 4’ten 6’ya kadar olanlar ve 7’den 10’a kadar olanlar.” Yüzündeki kafa karışıklığı azalmış yerini kızgınlık almıştı ama ben devam ettim. “Sen de On Buçuksun.”

“Mara...”

“Annem beni İki Buçuk olduğuma ikna etmişti.”

Mitch, yüzü kaygılı bir şekilde kararırken sessizliğe büründü.

Gözyaşlarım burnuma damlamadan önce yüzünü inceledim ve fısıldadım: “Ben İki Buçuk değilim, değil mi?”

“Hayır,” dedi hızla ve kendinden emin bir şekilde.

Ağzımdan nefes almaya çalışırken gözlerim odağını kaybetti. “Ben İki Buçuk değilim.”

Sonra elini boynumdan saçıma doğru dokunurken hissettim ve yüzünü bu sefer daha yakından görebilmek için tekrar odaklandım.

“Birincisi, tatlım, insanların hepsi insandır ve her biri de birbirinden farklıdır. Onları sınıflandırmak istiyorsun, tamam, ama gerçek dünyada insanlar yaptığı şeyi yapar. Her biri kendi hayatlarını tanımlayan kendi kararlarını verir. Bazıları iyidir, bazıları kötüdür, bazıları ise bu ikisinin karışımıdır. Ama her bir tanesi farklıdır ve değişirler. İkincisi, hayatında verdiğin kararlar seni tanımlar ve içine bakıp nasıl biri yarattığını göremezsen o zaman

gözlerini açıp sana değer veren etrafındaki insanlara bakıp onların aracılığıyla yarattığın kişiyi görmeyi gerekiyor. Eğer senin ortaya attığın bu sınıflandırma saçmalığı için bir sonuca varmam gerekiyorsa, hayır, sen kesinlikle de İki Buçuk değilsin. Hata İki Buçuğun yakınında bile değilsin. O kaltak annenin ve kafanda büyüttüğün kasabadaki diğer aptalların senin hayatın hakkında böyle düşünmene sebep olması beni daha fazla sinirlendiriyor.”

Haklıydı. Lynette demişti. Mr. Pierson da, Roberta da, LaTanya, Derek, Brandon, Brent... Hatta Billy ve Billie de sevmişti beni, güvenmişlerdi. Benimle olmaktan mutluydular ve bunu göstermekten çekinmiyorlardı.

Mitch de öyleydi. Aslında, musluğa bakmak için evime girdiği ilk andan itibaren benim İki Buçuk olup olmamamla ilgili ne düşündüğü konusunda herhangi bir belirti göstermemişti. Hatta benimle olmaktan hoşlanıp pizza için geri dönmek istemişti.

Aman Tanrım! Ne kadar da aptalmışım.

Bu yüzden cevap verdim. “Ben bir aptalım.”

Mitch tavana bakarken kafasını salladı, bana baktığında kollarıyla beni sıkıca sarıyordu. Sinirli bir şekilde: “Tanrı aşkına Mara, sen İki Buçuk değilsin ve ayrıca lanet olası bir aptal da değilsin. Bir başka şey, kendin hakkında bu şekilde konuşman beni mutsuz ediyor. Ve son olarak, iki tane çocuğa bakmak zorundasın ve hayatlarını doğru bir şekilde tanımlayabilmeleri için özgüvenleri olmalı ve bunu onlara öğretecek kişi de sensin. Eğer kim olduğunu ve ne kadar güzel bir kadın olduğunu göremiyorsan bunu başaramazsın.”

“Bana kızdın.” Apaçık ortada olan şeyi söyledim.

“Ahh... Evet.” O da onayladı. “Ama ayrıca ben, insanlarla ve kadınlarla olması gerekenden fazla deneyim yaşadım.”

Evet yaşamıştı, özellikle de kadınlarla.

Mitch konuşmaya devam etti.

“Ve farkındayım ki, senin ne kadar şiddetli gelmeni sağlasam da, ne kadar iyi bir orgazm yaşasan da, bunlar senin kendin hakkındaki görüşlerini yok etmeyecek ve o görüşlerini benimkilerle değiştirmeyecek. Ben neye sahip olduğumu biliyorum. Ayrıca senin gibi görünen birçok kadının kafalarını nasıl farklı bir kuma gömdüklerini de biliyorum. İyi tarafı ise, sen geçmişte yaşadıklarından dolayı, çok güzel olsan da asla bokunun kokmayacağını düşünmeyeceksin. Söylemem gerekiyor ki canım; tatlılığın, dik başlılığın, ağzın benim ve kibrinle, beni çükümle bir yere getirebileceğini düşünmenle uğraşmıyorum. O yüzden bu hiç de kötü bir şey değil.”

“Peki, en azından iyi tarafından bakabiliyorsun.” Hunharca gülmeye başladığında, gözlerim yavaşça omuzlarına sonra da yüzüne kayıyordu. Nefesimi kesecek şekilde sıkıca sarmaladı beni.

Sonra gülmeyi bıraktı, kollarını yavaşça gevşetti ve yüzüme baktı. “Bir aydan biraz uzun bir süredir çok fazla iyi taraf görüyorum,” diye fısıldadı ve midemde bir hızlanma hissettim.

“Mitch...” diye fısıldadım.

Sözümü kesti. “Karnını doyurmamız gereken çocuklarımız var. Bu yüzden, seni ve çocukları da dâhil ettiğim ev alma durumuma geri dönecek olursak, benimle misin?”

O nazik, hisli gözlerine baktım. Bir aydır uyandığım o gözlere, hayatımın geri kalanı boyunca her sabah uyanmak istediğim o gözlere baktım. Biliyordum, onunlaydım. Haftalar önce onunla olduğumu söylediğim ilk anda da onunlaydım ve eğer başarabilirsem bu dünyadaki son nefesimi verene kadar da onunla olacaktım.

“Bebeğim, benimle misin?” diye tekrarladı.

“Evet,” dedim yavaşça.

“Güzel,” dedi. Gülümsedim. Sonra tekrar sordu. “Hazır mısın?”

“Evet.”

“Mola,” diye mırıldandı. Dudaklarını yavaşça benimkine değdirdi ve sonra banyoya gitti.

Ben çekmecelerimi düzenlemeyi bitirdim ama bu sefer ağlamadan yaptım.

Gülümsüyordum.

Artık her şey rayına oturmuş olmasına rağmen... Yani önemli konularda büyük ve önemli şekillerde yerine oturmuş olmasına rağmen, hem mecazi hem de gerçek anlamda güneşli günlerimizin üzerindeki tek bulut Billy idi.

Mitch haklıydı. Billie sevdiği insanlar mutlu olduğu sürece nerede olduğunu ya da ne yaptığını kafaya takmıyordu. Onun çiçek açmasına gerek yoktu, onun bu dünyaya karşı olan teflon kaplama yaklaşımı yenilemezdi.

Ama Billy ile ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ya bana, ya Mitch’e ya da ikimize birden yapışkan gibi saplanmıştı. Sürekli Mitch’ten onunla top fırlatmaca oynamasını istiyordu (ve Mitch de oynuyordu). Her gece Mitch’ten ya da benden ödevine yardımcı olmamızı istiyordu. Bir keresinde benden ona nasıl çamaşır yıkandığını öğretmemi istedi. Bulaşıkları yıkadı. Akşam yemeğini hazırlamama yardım etti. Odasını hep düzenli tutuyordu. Bütün evi süpürdü. Dolapları düzenleyip alışveriş listesi hazırladı. Marketteysek reyonlar arasında hızla koşarak ihtiyacımız olan şeyleri bulup getiriyordu ki biz reyonlar boyunca bir aşağı bir yukarı yürümek zorunda kalmayalım. Billie yorgun ve sinirli olduğunda onunla ilgileniyordu. Eğer ben yorgun olursam, uyuması için ona kitap okumayı teklif ediyordu.

Benimle birlikteyse ve Mitch ortalarda yoksa, sürekli olarak Mitch'i soruyordu. "Nerede? Ne yapıyor? Eve ne zaman geliyor? Mitch'in hamburgerleri sence de çok güzel değil mi? Mitch'in matematik sorularını hiçbir yere yazmadan kafasından çözmesi çok havalı değil mi?"

Mitch'le ilk randevumuzdan sonra, bir gün içinde dört defa Billie ile birlikte Penny'nin evine ne zaman tekrar gidebileceklerini sordu. İki hafta sonra, Mitch ve ben yalnız bir gece geçirdikten ve onlar Sue Ellen'da kaldıktan sonraki gün iki defa Sue Ellen'a bir daha ne zaman gideceklerini sordu.

Üç gün önce de, Mitch ile ne olduğunu bile hatırlamadığım anlamsız bir sebepten ötürü cipte giderken tartışıyorduk. Çocuklar da bizimleydi ve cipte garip bir şey olduğunu hissettim. Arka koltuğa baktım. Billy yan pencereden dışarıya bakıyordu. Yüzünü sıkımişti, dişleri perçinleşmişti, elleri yumruk halindeydi, omuzları toplanmıştı ve dudakları titriyordu. Çok korkmuş görünüyordu ve neredeyse ağlayacaktı.

Bu durum beni bir anda korkuttu ve hemen Mitch'le tartışmayı kestim. Ona bir bakış attım ve kafamla arka koltuğu işaret ettim. Mitch'in gözleri arka aynaya gitti ve sonra yola devam ettik. Billy'nin çenesi kilitlenmiş gibiydi, kasları titriyordu.

Sonrasında, yataktayken, Mitch beni üstüne çekti. "Sen sinirlendiğinde ya da ben sinirlendiğimde tartışmalarımızı özel olarak yapalım. Çocukların önünde değil."

"O zaman olanları gördün."

"Evet, gördüm."

Onun polis olduğunu ve sezgilerinin güçlü olduğunu düşünerek belki de çoktan bildiğini tahmin ettiğim bir şeyi söyledim. "O iyi değil, Mitch. Onda bir sorun var."

“Tatlım, kötü bir hayattan çıkıp iyi bir hayata başladıysan bunu korumak için her şeyi yaparsın, biliyorsun.”

Biliyordum.

Kafamı salladım.

Mitch devam etti, yavaşça: “Çok korkuyor,” dedi.

Dudaklarımı ısırdım. “Evet,” dedim ve sordum: “Onunla konuşmalı mıyız?”

Mitch beni inceledi ama düşünmeye devam etti.

Sonra dedi ki: “Bilmiyorum. Bizim farkına vardığımızı hissederse daha da endişelenebilir. Ona her gün düzenli ve iyi bir hayatı olduğunu hissettirirsek kendiliğinden rahatlayabilir.”

“Yarın bununla ilgili işte Bobbie ile konuşacağım,” dedim. Bu sefer onaylama sırası ondaydı.

“Ben Slim’e bahsettim,” dedi. Beni şaşırtmıştı. “Slim biz yakalamaca oynarken durumu fark etti, fark etmemesi zordu zaten.”

Slim, Brock’un yanı Mitch’in ortağının takma adıydı.

Brock iyi biriydi. İki oğlu vardı. Muhtemelen de çocuklar konusunda zengin bir deneyimi vardı.

“Ne diyor peki?”

“Eğer bizim farkına vardığımızı hissederse, onun için çok daha fazla tedirginliğe yol açabilir. Eğer farkında değilmiş gibi rahat takılırsak ve ona zaman verirsek rahatlayabilir. Slim’in dediği bu.”

“Harika,” diye mırıldandım ve Mitch’in kollarına sarıldım.

“Bizim planımız da şu olsun: Ona iki hafta verelim. Eğer biraz olsun sakinleşmezse, tekrar konuşuruz ve onunla kimin konuşacağına karar veririz. Benimle misin?”

Gülümsedim ve fısıldadım: “Evet, ama eğer hazırsan bırak beni, planı protesto edeceğim.”

Kafası yastıkta yana yatmış ve dudakları seğirmiş bir şekilde sordu. “O neden?”

Vücudumu onunkine bastırdım. “Çünkü ben çok rahatım.”

“Tatlım, benim üzerimde uyuyamazsın.”

“Uyumaktan bahseden kim?” dedim ve gözleri parladı.

Sonra ellerimiz harekete geçti.

Sonra dudaklarımız ve dillerimiz. Sonrasını ise vücudumuzun diğer bölgeleri halletti.

Vücutlarımız ayrılana kadar çok daha rahattım açıkçası. Neredeyse hareket edemez haldeydim. Yine de kalktım ve temizlendim. Pijamalarımı geri giydim. Mitch de pijamasının alt kısmını giydi. Elbette soyunmuştuk ama çıplak uyumadık. Billie içeri dalıp yine kusarsa bizi çıplak yakalaması iyi olmazdı.

Bu durum beni endişelendiriyordu. Evlatlık bakımı dersleri için kaydımı yaptırmıştım ve ÇKH bir daha ortalarda gözükmemişti. Hâlbuki Mitch dairemle ilgili durumu onlara anlatmış ve muhtemelen geri döndüğümüzde bir başka ziyaret daha alabileceğimi söylemişti.

Ama çocukların olduğu evde her gece erkek arkadaşımınla beraber uyumamı nasıl karşılayacaklarını bilmiyordum. Erkek arkadaşım iyi bir adam, Dedektif Mitchell James Lawson olsa da. Sahip olduğumuz iyi ve düzenli ortamı gelip bozmalarını istemiyordum.

Yavaşça Mitch’e yaklaşıp uykulu bir şekilde bu endişemden bahsettim.

Hiç de uykulu gibi gözükmeyen Mitch cevap verdi. “Mara, o çocukları kim senden ayırmaya çalışırsa karşısında beni bulur.”

Gölgeli göğsüne baktım, sonra başımı kaldırıp yine gölge düşen yüzüne baktım.

“Pardon?”

“Endişelenecek zaten çok fazla şeyin var. ÇKH’yi kafana takma. Böyle bir durumda nasıl tepki verirler bilemiyorum ama erkek arkadaşın seninle birlikte kalıyor diye sorun çıkarılırsa onların başına daha önce hiç görmedikleri türden bir bela açarım. O yüzden endişelenme.”

“Nasıl yapacaksın bunu?”

“Merak etme sen.”

“Mitch.”

Üstüme geldiğinde konuşmayı kestim. Tamamen üzerimdeydi. Bütün ağırlığı üzerimdeydi ve elleri kafamı kavriyordu. Parmakları saçlarımda, gölgeli yüzü benim yüzüme yakın duruyordu. Onu göremesem de kuvvetini hissedebiliyordum.

“Sen bunu seninkilerden öğrenmedin ama ben benimkilerden öğrendim. Anne babalar çocuklarını korumak için her şeyi yaparlar. Her şeyi. Ne yapmaları gerekiyorsa. Kendilerini sonuna kadar yorarlardı. Kanlarını akıtırlardı. Kendilerini her türlü şeye sürükleyebilirler. Ne yapmaları gerekiyorsa yaparlar. Annem ve babam şimdi iyiler ama ben çocukken çok fazla şeye sahip değildik ve ben hiçbir zaman hiçbir şeyin yokluğunu hissetmedim. Kendi ayaklarımda üzerinde durup hayatımda geriye bakana kadar bunu fark etmemiştim bile. Hiçbir şeye ihtiyacım olmadı, herhangi bir şeyin eksikliğini yaşamadım. Onlar ne yaptılarsa benim için yaptılar ve çok çalıştılar. Bana hayat dersleri verdiler ve hatalarımı yapmama göz yumdular, ama hayatın gerçeklerinden büyüyene kadar beni hep sakındılar. Billy ve Billie yeteri kadar sıkıntı çektiler. Başlarına başka bir şey gelmesini istemiyorum Mara. Ve eğer bundan benim sorumlu olmam gerekiyorsa olurum.”

Zor nefes alıyordum çünkü bütün ağırlığı üzerimdeydi,

ama dahası da vardı. Çok daha fazlası.

“Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.” Sesimin zor çıktığını duyunca bir elini yatakta kolunun üstüne koymak için saçımdan çekti ve ağırlığının bir kısmı üzerimden çekildi.

“Bir şey söylemene gerek yok. Ben sadece olması gereken şeyi söyledim.”

“Mitch...”

Beni dudaklarımdan öperek susturdu: “Haydi, uyu artık bebeğim.”

“Düşünüyorum da...”

“Düşünme,” diye mırıldandı, kuvvetini tekrar hissetmiştim. “Dinle şimdi. Dört yıl boyunca, senin ne kadar tatlı olduğunu ve o güzel poponun dar eteklerin altında nasıl hareket ettiğini izledim. Ama seni çocuklarla gördüğüm o Stop & Go’daki beş dakikada bütün dünyam sallandı. İki saati bile bulmayan bir süre sonra, bir kadın gelip ne kadar güzel bir ailemiz olduğunu söyledi. Anlamadım çünkü o aileye sahip değildik o zaman, ama şimdi anlıyorum. Haklıydı. Ama başka bir şeye de sahip olduğumu öğrendim. Bu çocukları artık tüm kötü durumlardan ve kadınımla her türlü şeyden korumalıyım ve bunu yaptığımı görene kadar kendimi yoracağım, kanatacağım, kurutacağım ve her türlü şeye göğüs gereceğim.”

Tamamen hareketsiz, sessiz bir şekilde ona baktım.

Sonra gözyaşlarına boğuldum.

Mitch beni kollarına sardı ve ben de kollarında ağlamaya devam ettim.

Ağlamayı bitirdiğimde, Mitch elleriyle yüzüme dokundu. Başparmağı ıslak elmacık kemiklerimde gezinirken fısıldadı: “Bu şeye hiç inanmamıştım, ama şimdi düşünüyorum ki seni gördüğüm ilk anda ben senin vaat ettiğin

şeylere âşık oldum.”

Nefesim tıkanırken vücudum bir anda hareketlendi ve gözyaşları geri geldi.

“Mitch...”

“Billy ve Billie benim için çok önemliler çünkü ben onlar sayesinde sana ulaştım. Onlar da seninle geldiği için şanslıyım.”

Bir başka tıkanma, bir başka nefessizlik, bir başka kırılma. “Mitch...”

“Seni seviyorum aşkım.”

Başımı boynuna yasladım ve tekrar ağlamaya başladım. Bu ağlama bu sefer daha uzun sürdü.

Gözyaşlarım durduğunda, beni yavaşça çevirdi ve vücuduma yanaştı. Yüzü saçımın arkasında beni kendine yakın bir şekilde tutuyordu.

Ve kollarını yavaşça gevşettiğinde kulağına fısıldadım: “Sen benim hayalimdeki erkeksin.”

“Biliyorum.”

Gölgeli yastığıma doğru bakarak “Pardon?” dedim.

“Mara bebeğim, bu saçmalığa da hiç inanmadım ama şimdi senin benim için yaratıldığını biliyorum. Dolayısıyla bu aynı şekilde benim için de geçerli.”

Aman Tanrım.

“Ben... Ben... Senin için mi yaratıldım?”

“Polis olmamın bir sebebi var tatlım.”

“Yani sen de beni kurtarmak için yaratıldın.” Bu ifadeyi sevdiğimden çok emin olamadım.

“Hayır, seni korumak için yaratıldım. Ve sen de her zaman emek vermeye geçecek bir şekilde yaratıldın.”

Tamam, bu güzeldi. Bunu sevdiğimden kesinlikle emindim.

Bütün bunlar çok fazla.

“Ah olamaz,” dedim dudaklarım titreyerek. “Sanırım tekrar ağlayacağım.”

Vücudu titredi ama yüzünü saçlarımın içerisine gömerken kollarıyla beni hâlâ sıkıca sarıyordu ve ben de onun kıkırdamasını dinliyordum.

Bu da beni biraz sinirlendirmişti.

“Mitch! Böylesine duygusal bir anda gülemezsin.”

“Marabelle Jolene Hanover söz konusuysa gülersin.”

Kendimi karanlık yastığıma boş boş bakarken buldum. Sonra fark ettim ki bir orgazmdan, iki ağlama seansından ve Dedektif Mitch Lawson ile yaşadığımı duygusal anlardan sonra epey yorgun düşmüştüm.

Mırıldandım: “Her neyse.” Bu da bir başka kıkırdamaya sebep oldu.

Ve... Neyse.

Mitch’e tekrar sıрнаştım ve o da kollarını daha sıkı sardı bana. Nefesi düzene girdi, sonra yavaşça gevşemeye başladı.

Ama ben uyumadım. Yastığımdaki belli belirsiz kırışıklara bakıyor ve onun dediklerini kafamda tekrar dinliyordum.

Sonra tekrar dinledim.

Ve tekrar.

Ve her seferinde ruhum içini çekti.

Sonra uyudum.

Bu üç gün önceydi.

Çocukların okulu yoktu çünkü Cumartesi günüydü. Mitch ve ben de izinliydik ve çocukları Six Flags Elitch Gardens’a götürüyorduk.

Billy ve Billie daha önce hayatlarında hiç lunaparka gitmedikleri için çok heyecanlıydılar.

Ben de. Ben de gitmemiştim çünkü.

Mitch de (maço seksi erkek halinin izin verdiği kadar) heyecanlıydı çünkü onun sayesinde biz bu deneyimi yaşayacaktık.

Ben onu izlerken Mitch banyodan çıkıp geldi, yerde duran pijamalarını aldı ve giydi. Sonra ben de kalkmaya çalıştım, elimi uzattım ama Mitch gidip Billy'yi uyandırmak yerine yatağa geldi ve kenarına oturdu.

Sonra elini kaldırıp saçlarımı omzuma attı, parmaklarıyla boynumun etrafında oynamaya başladı ve beni yanına çekerek bana yaslandı.

Sonra, gözleri gözlerimle buluştu, fısıldayarak: "Yaşadığım en güzel günaydın senin erkekliğimi ağzına aldığın sabahı," dedi.

Bir anda meme uçlarım titremeye başlarken nefesim kesildi ama o daha bitirmemişti.

"Siktir bebeğim, ağzını sevdiğimi biliyordum, ama ondan sonra daha da çok sevdim. Tıpkı senin hakkındaki her şey gibi, gerçek umduğumdan çok daha güzeldi."

"Mitch," diye fısıldadım, ellerim belinin etrafında geziniyordu.

Cümlelerini bitirirken gözlerinin gülümsemesini izledim. "Bunu geçebilmen için çok çalışman lazım."

Gözlerimin gülümsediğini biliyordum çünkü konuşurken ağzım gülümsüyordu: "Ne yapabilirim göreceğiz."

Sonra konuyu değiştirdi. "Sadece bil diye söylüyorum, Spring Deluxe konusunda haklısın. Yatağın kesinlikle piyasanın en iyisi bebeğim."

"Söylemiştim," diye hatırlattım.

Pis pis gülüyordu.

"Ama eğer senin yanındaysam iğnelerle dolu bir yatakta da yatarım."

Gözlerimi kırptıstırdım. Sonra gözyaşları gözlerimi doldurmaya başladı.

Mitch bunu izledi, başparmağını yanaklarımda gezdirdi ve sonra bana yaslandı. Dudaklarımdan öptü. Sonra kalkıp Billy'yi uyandırmak için odadan çıktı.

Ben ise izledim. O muhteşem poponun ardından kapı kapanırken, yatağa tekrar kapandım ve tavana bakmaya başladım, derin bir nefes aldım.

Sonra Billie'nin tiz cığlığını duydum: "Elitch Gardens!"

Eh, sanıyorum ki bu onu uyandırmak zorunda olmadığımı anlamına geliyordu.

Küçük ayaklarının zeminde çıkardığı sesleri duyuyordum. Yatak odasının kapısında bir tıklama duydum ve Mitch'in derin sesiyle söylediği yalanı işittim. Çünkü ben duşta değildim. Yataktaydım ve çıplaktım. "Şu an banyoda, birtanem."

Bu bilgiyle Billie hemen hedefini değiştirdi.

"Çörek alabilir miyiz?"

"Parka giderken yolda bakarız."

"Olley!"

İşte o zaman tavana bakıp gülümsemiştim. Şunu söylemeliyim ki, gerçek dünyayı gerçekten seviyordum.

Gerçek dünya harikaydı.

Ve bir süre bu dünyada kalacaktım.

Umarım sonsuza kadar..

Ön kapıdan "Kapıdan çıkmamız için son iki saniye," diye seslendi Mitch sabırsızlıkla. Billy ve Billie onun yanındaydı, Billie ayaklarının üzerinde zıplıyordu ve hatta Billy bile heyecandan yerinde duramıyordu.

Ben ise etrafta telaşla dolanıyordum.

"Güneş kremi almalıyım."

“Onları parkta da alabilirsin,” diye söylendi Mitch çünkü tam salona doğru gidiyordum.

“Billy, şapkanı aldın mı?” diye bağırdım banyodan, Mitch’i yok sayarak. O sırada çocukların güneş kremini da ecza dolabından almıştım.

“Evet, Mara Teyze.”

“Billie, sen aldın mı?”

“Benim şapkam var, hadi gidelim hadi gidelim!”

Salondan geçerken güneş kremlerini büyük çantama attım.

Kapıya geldim.

Sonra “Hadi o zaman, gidelim,” dedim.

“Oleeyyy!” diye bağırdı Billie. Mitch kapıyı açtı, o da hemen girdi. Billy de hemen ardından. Ben de gözlerimi onun gülümseyen gözlerine odaklamıştım.

“Oleeyyy!” dedim ben de gülümseyerek.

Mitch’in gözleri benim ağzıma odaklandı ve sonra kollarını belime sardı. Beni kendine çekti ve bana küçük, ıslak ve seksi bir öpücük kondurdu.

Sonunda dudaklarımı bırakmıştı ama belimi hâlâ tutuyordu. Beni kapıya kadar götürdü, kilitleri kontrol ederken beni hep yakınında tutuyordu.

Ve ben orada sadece iki ay önce asla yapmayacağımı düşündüğüm şeyi yapıyordum. On Buçukluk Dedektif Mitch Lawson’a sıkıca sarılmış, geçidin altında kapımızın kapalı olup olmadığını kontrol etmesini bekliyordum.

Otuz bir yaşındayken, erkeğim ilk aile gezimizde bizi lunaparka götürüyordu.

Yanılmıştım.

Gerçek dünyayı sevmiyordum.

Gerçek dünyaya âşıktım.

Çünkü hayal gibiydi.

Girmi Dördüncü Bölüm

Çocuklarımız

Mitch'in aracından çıktım, kapıyı kapattım ve küçük ama yorgun bir gülümsemeyle Zombi Billy'nin arka koltuktan inişini izledim.

Park biraz kabalıktı. Çocuklar çok eğlenmişlerdi ve ben de öyle.

Ama her şeyden önce, Mitch'in gözleri bana yeniymiş gibi gelen ve oldukça da hoşuma giden bir ışıkla doluydu. Billy'ye, Billie'ye ve bana genellikle baktığı o normal esprili bakışları değildi. Ve bu, güzel güneşli bir gün olmasından, boş günümüz olmasından ve lunaparkta olmamızdan dolayı değildi.

Başka bir şeydi.

Onu seviyordum, bunu biliyordum. O benim hayallerimin erkeği idi. Bizim birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyordu ve böyle düşünmesini seviyordum. Günler ve haftalar geçtikçe, bir şekilde birbirimizin hayatına girmiştik. Hatta onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ama o gün bize bambaşka bir şey vermişti.

Evet, o kadar şeyden sonra, bize daha fazlasını veriyordu.

Çok eğlenmişti. Çocuklar bütün gün heyecan, merak, adrenalin ve bir sürü abur cuburla birlikte yorgun düş-

müşlerdi. Billy, Billie ve ben bu günü çok sevmiştik. Her saniyesini.

Ama Mitch'in gözlerindeki ışık, onun çok daha fazla sevdiğini gösteriyordu. Hız trenini ya da yiyecekleri sevdiği için değildi.

Hayır, çünkü bizi mutlu görmeyi seviyordu, bizi mutlu etmeyi seviyordu ve bunu bilmemizden rahatsız değildi.

Başından itibaren, bize cömertlik, fedakârlık ve korumacılık göstermişti ama saatler geçtikçe mutluluğunun arttığını ve bize bir şey vermenin onu bizim o şeyleri aldığımızda hissettiğimizden daha fazla mutlu ettiğini görmek çok güzeldi.

Önceden de Mitch'in harika bir baba olacağını biliyordum.

Ama o an, onun harika bir aile kuracağını da öğrendim.

Biliyordum çünkü şimdi yaptığı da zaten buydu.

Ve bunu bilmek onu daha da çok sevmemi sağlıyordu.

Billy kapıyı kapattı, böylece ben de mutlu mesut düşüncelerimden uzaklaşmış oldum. Sonra, beklenmedik bir şekilde, beni sürükledi ve vücudu benimkine yapıştı. Kolunu belime sardı, ağırlığını bana yükledi ve ben de onu bu şekilde üzerimde kabul ettim. Bunun çok güzel olduğunu düşünüyordum.

Bir kolumu ben de omuzlarına sardım ve aracın penceresinden Mitch'in arka koltuğa eğilmesini izledim. Sızıp kalan Billie'nin kemerini çözüyor ve onu koltuğundan çıkarıyordu. Onu nasıl da koruduğunu izledim. Belinin etrafını saran o küçük ayaklarını, omuzlarına düşen o kafasını, sallanan kollarını izledim. Mitch bir koluyla onu kalçasından kavrayarak aldı. Kapıyı kapattı ve diğer koluyla onu sırtından tutarak gövdesine yakın tuttu.

Garip bir şekilde, bu da çok güzeldi.

Billy'yi kaldırıma doğru yönlendirdim, Billie ve Mitch de oradan eve doğru yürürken Mitch aracı otomatik kilitlerle kilitledi.

"Eşyalar," dedim yavaşça Mitch'e. Mitch ve Billy'nin parkta oynayarak kazandığı birtakım şeyleri ve eşyalarını kastediyordum. Mitch'in arabasının arkasındaydı.

"Sen Billie'yi yatır. Sonra ben gider alır gelirim," dedi Mitch yavaşça.

Başımı salladım. Sonra Billy ile ben kaldırımda Mitch ve Billie ile buluştuk. Mitch'in bana ve Billy'ye bakmasını ve yüzünün yine o ışıkla aydınlanmasını izledim. Karanlıkta bile görebiliyordum. Dudaklarının kenarı yukarı kalkmıştı. Benimkiler de aynı şekildeydi ve ruhum yeniden iç çekti.

Belki de onun da hissettiği buydu. Ruhü iç çekiyordu.

Ve itiraf etmem gerekiyor ki, onun bize verdiği onca şeye karşın bizim ona verdiklerimizi düşününce yine bir garip oldum.

Basamak basamak yukarı çıktık ve ben Billy'nin omzuna yaslandım.

"Günün güzel geçti mi dostum?"

"En güzel günümüdü."

En güzel.

Haklıydı. Geçirdiği en güzel gündü. Hepimiz için. Belki de Mitch için bile.

Dönüp Mitch'e baktım. Dudakları Billie'nin saçlarında geziniyordu.

Evet. En güzel gündü. Mitch için bile.

Evet, ah evet. Dedektif Mitchell James Lawson'ı seviyordum. Kurmakta olduğumuz aileyi seviyordum. Ve onun da bunu seviyor oluşunu seviyordum.

Ayaklarıma baktım. Son birkaç adıma konsantre olmaya

çalışıyordum. Vücudum tatlı bir şekilde yorgundu ve ben de merdivenlere yüzüstü yapışarak bu güzel günü öyle bitirmek istemiyordum. Billy'nin vücudu yukarı çıkarken iyice ağırlaşmıştı. Geçide giderken gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım. Zihnim kapanıyordu ama düşüncelerim neşeliydi.

Bu yüzden, Mitch'in "Hayır," demesi, sonrasında da yavaş bir "Tanrı aşkına hayır," demesi beni hepimizin içinde bulunduğu ruh halini düşününce şaşırtmıştı. Başımı çevirdim ve ona baktım.

Yüzü taşa dönmüştü.

Neler oluyordu?

Durdu ve o durunca ben de otomatik olarak durdum. Billy de benimle birlikte durmuştu. Sonra Mitch'in baktığı yere baktım. Ve tüm vücudum Mitch'in yüzü gibi taşa döndü. Billy'nin gördüğünü de hissediyordum çünkü onun vücudu da taşa dönmüştü.

Annem ve Lulamae Teyzem kapıda duruyorlardı. Bize bakıyorlardı. Saçları olabildiğince kabartılmıştı. Yüzlerindeki makyajla rakunlara benziyorlardı. Göğüs dekolte-lerini ortaya çıkarmışlardı. Kollarını göğüslerinde birleştirmişler, bu da göğüslerini kaldırıp dekolte-lerini daha da açığa çıkarmıştı.

Suratlarında yapmacık birer gülümseme vardı.

Nedenini biliyordum.

Onlarla duran kişi Jez'di.

Jez!

Billie'nin annesi.

Vücudum taşa dönüşürken kalbim durmuştu ama Jez'i görünce deli gibi atmaya başladı. Geçirdiğim en güzel günün ardından mutluluk yerini korkuya bırakırken kalbim ritimsiz, düzensiz bir şekilde atıyordu.

Onu 6 yıldır görmemiştim. Billie'nin doğumundan son-

ra ortadan kaybolmuştu. O zamanlar da varlığa kötüye işarettti, şimdi de öyleydi.

Daha da kötü.

Sarhoş gibi görünüyordu. Çok zayıftı. Giysileri annemin ve teyzemin ahlaksız giysileriyle yarışyordu ve belli ki görünüşüne çok önem vermiyordu. Annem ve teyzemden daha fazla makyaj yapması dışında tabii. Bunun muhtemel olduğunu bile düşünmemiştim ama işte oradaydı. Geçitte. Kanıt karşımdaydı.

Bill.

Bill, annemi ve teyzemi onu bulup buraya getirerek beni zor duruma sokmak için ayağa kaldırmıştı.

Ah Tanrım.

Billy'nin vücudunun titremeye başladığını hissettim. Küçük titremeler değildi. Kuvvetli sarsıntılardı... Bu onun duruşunu bozdu ve beni bu lanet olasıca sürprizin etkisinden çıkardı.

Jez'i tabii ki de tanıyordu. Uzun zaman önceydi ama onu hatırlamıştı. Çok küçük olmasına rağmen, içgüdülerinin etkisiyle ondan hep uzak dururdu. Ve onun dokuz yaşında olmasına rağmen yaşlı bir adam gibi olduğunu düşünürsek, o kadının niye burada olduğunu biliyordu.

Ve ayrıca, bir kere bile Melbamae ve Lulamae Hanover'ı görmemişti, ama yine de onların kim olduğunu ve şimdi neden burada olduklarını biliyordu.

Billy'yi yavaşça ittirerek Mitch'e yaklaştım. "Bu Jez. Billie'nin öz annesi. Billy'nin değil. Billie'nin."

"Anladım," dedi Mitch. Ses tonu daha da sertleşmişti. Enerjisi tehlikeli bir şekilde tüm geçide yayılıyordu ama vücudu taş gibi kaskatıydı.

"İki küçük çocuk için oldukça geç bir saat," dedi annem. Yapmacık yapmacık sırıtıyordu. Mitch hareket etti.

Benim kapıma değil, kendi kapısına değil.

Derek ve LaTanya'nın kapısına doğru.

Buna şaşırmıştım ama ben de takip ettim. Hâlâ titremekte olan Billy'yi de alıp gözlerimi Üçlü Karavan Pislikleri'nden ayırmıyordum.

Mitch tek kelime dahi etmedi. Yumruğunu kaldırıp kapıya vurdu. Ne yaptığını bilmiyordum ve sormadım da. Açık bir şekilde o yol gösterecek ben de takip edecektim.

Lulamae Teyze bize doğru hareket etti, kolları hâlâ birbirine bağlıydı ve gözleri hâlâ Billy'nin üzerindeydi. Hareket ettiğinde ben Mitch'e daha da yakınlaştım, kollarımı Billy'ye daha da sıkı sardım. Ben onun ve kuzenimin arasında, Billy de benimle Mitch'in arasındaydı.

"Merhaba Billy, ben senin büyükannenim," dedi ve Billy vücudunu sanki beni içine çekmek istercesine bana daha da yakınlaştırdı.

Ben de onu daha da sıkıca kavradım.

"Gördüğüm kadarıyla, büyüdükçe güzelleşmiş," diye mırıldandı Jez. Bakışlarım bir anda Billie'ye olan bakışlarına odaklandı. O bakışlarda garip bir merak vardı, fazlası değil.

Bunu da şaşırtıcı buldum ve tabii ki endişelendiriciydi. Dahası, onun Billie'ye olan "güzelleşmiş" yaklaşımı da deliceydi. Uykulu olduğu ve Mitch'in kucağında neredeyse görünmez olduğu halde herkes Billie'nin nefes kesici olduğunu söyleyebilirdi.

O Billie'nin annesiydi ve kızını 6 yıldır görmemişti.

İlk tepkisi hafif merak ve aptalca bir yorum muydu yani?

Tüm bu olanlar da neydi?

Hiçbir şey sormadım, soracağımdan değil ya, zamanım da yoktu.

Bunun nedeni ise Mitch'in konuşmasıydı.

“Bir adım daha atayım deme.” Öylesine bir şekilde söylemişti ki Lulamae Teyze yerinde durup Mitch’e bakakaldı.

“Ben...” diye başladı.

“Bir kelime daha edeyim deme.” Mitch’in sesi düşük ve titrekti. O kadar sinirliydi ki siniri fiziksel olarak da hissedilebiliyordu. “Seninle birazdan ilgileneceğiz.”

Lulamae Teyze’nin gövdesi bir anda dikleşti ve gözleri kısıldı.

“Onlar benim torunlarım.”

Mitch cevap vermeden, kapı açıldı ve Derek göründü.

Sonrasında hareket ettik.

Mitch beni ve Billy’yi alıp zorla kapıdan içeri soktu. Derek’le birlikte hepimiz içerideyken kapıyı da arkamızdan kapattı.

O an aniden muhteşem bir mini kokteylin gerçekleşmekte olduğunu gördüm. Martini bardakları, kahve sehпасının üzerindeki büyük servis tabaklarında yemekler, iki gümüş kokteyl karıştırıcısı, bir kova buz ve şişelerce içki... Bunu daha önce defalarca görmüştüm. LaTanya yerleştikten sonra mutfığa gidip gelip kokteyl hazırlayarak vakit harcayacak biri değildi. Neresi rahatsa oraya yerleşmiş ve orada kalmıştı.

Bray ve Brent de kanepeye geçti.

LaTanya’nın kuzeni Elvira da.

Elvira.

Mitch’in planı neydi emin değildim. Ama emin olduğum şey, herhangi bir plan varsa Elvira kesinlikle jokerdi.

Elvira’yı tanıyordum çünkü kendisi LaTanya’nın kokteyl partilerinin istikrarlılarındandı. Muhteşem bir stili vardı. Bir kız bir de erkek kardeşi vardı. İkisi de Elvira’nın sabrını taşııyordu ve o bunu herkese anlatmaktan çekinmiyor ve tüm ayrıntılarıyla anlatıyordu da. Ayrıca ilginç

de bir işi vardı. Bir grup işi biraz garip olan adama çobanlık ediyordu. Ama benim sezgilerim o adamların özel dedektif oldukları yönündeydi. Ama bir kere onu tanıdığınızda, oldukça eğlenceli biri olduğunu anladınız.

Ama eğer LaTanya'nın mutluluğu büyük bir M'yi hak ediyorsa, kuzeni Elvira'nın tavırları da büyük bir T'yi hak ediyordu. Elvira'nın ağzında bakla ıslanmazdı ve kendisi korkutucu derecede meraklıydı. Herhangi bir süzgeci yoktu bu konuda. Ne düşünüyorsa onu söylerdi. Doğrudan söylerdi ve birçok şey hakkında bir sürü fikri vardı.

Onu severdim ama itiraf etmem gerekirse beni hep biraz da korkutmuştur.

LaTanya'nın Elvira'nın gelmediği bir başka kokteyli sırasında, LaTanya da kuzeni hakkında aynı görüşte olduğunu söylemişti.

Şimdi Elvira, Bray, Brent, LaTanya ve Derek garip ve şaşırılmış surat ifadeleriyle bize bakıyorlardı ve onları suçlayamazdım. Bir anda içeri dalmış öylece dikiliyorduk.

"Her şey yolun..." diye başladı Derek ama Mitch onun devam etmesine izin vermedi çünkü kapıda bir ses duyduk.

Bütün gözler (benimkiler de dâhil) oraya yöneldi ama Mitch konuşmaya başladı.

"Karavan Pislği İkizleri geçidin oradalar," diye açıkladı. Doğrudan Derek ve LaTanya'nın yarı ofis yarı ev olarak kullandıkları ikinci yatak odasına yöneldi. Onun hareket ettiğini görünce ben de Billy ile birlikte onu takip ettim. Derek ve LaTanya da. Sonra Bray, Brent ve Elvira da arkamızdan geldiler.

Yürürken Mitch konuşmaya devam etti. Hâlâ kucağında uyumakta olan Billie'yi taşıyordu.

"Takviye de getirmişler. Billie'nin annesi." Odaya girdi ve Billy ile ben de girdim. Derek ve LaTanya da girdi, di-

ğerleri ise kapının önüne doluştular.

Kesilen nefesler duymaya başladım ve sanırım LaTanya, Brent ve Bray'den geliyordu. Derek'in suratı ise bir anda donmuştu.

Mitch eğildi ve ben de kapıdan gelen ışıktan Mitch'in Billie'yi dikkatli bir şekilde Derek'in takılma odasındaki koltuğa yatırdığını gördüm. Onu rahat olabileceği şekilde yerleştirdi, sonra bir koluyla koltuğun arkasındaki battaniyeyi aldı. Billie'nin üzerine attı ve üzerini tamamen kapatması için kenarlarını tikiştirdi.

Billie'yi yatırdıktan sonra kapıda bir tıklama daha duyduk.

Mitch dışında herkesin kafası bir anda o tarafa döndü. Mitch hızla hareket etti, hareketleri çok kontrollüydü. Akıcı ama tasarruflu bir şekilde hareket ediyordu. Tereddüt de etmiyordu ki Bray, Brent ve Elvira o kapıya doğru giderken yolundan çekilmek zorunda kaldılar.

Ben hâlâ kollarımın arasında Billy'yi tutuyordum. Mitch'in ardından acele ettim ama Billy de benimleydi ve ona sıkı sıkı sarılıyordum.

"Bir sorun çıkmayacak tatlım," dedim yürürken. Başı arkaya devrildi, korkmuş gözleri bir anda bana baktı ve kalbim perçinleşti. "Söz veriyorum dostum," diye devam ettim. "Her şey yoluna girecek." Ona tekrardan sarıldım. "Söz."

Oturma odasına geçmiştik, ama Billy kafasını dahi sallamamıştı ve yüzündeki korku kaybolmuyordu. Mitch'in konuşmasını duyunca durdum ve kapıya baktım.

Kapı açıktı, ama bedeni yolu kapatıyordu. Lulamae Teyze'nin diğer tarafta durduğunu görebiliyordum.

"Beş dakikanız var," dedi Mitch.

"Ne beş dakikası?" diye karşılık verdi Lulamae. "Bir saattir bekliyoruz."

“O zaman beş dakika daha bekleyeceksiniz yoksa kıcınızı polis arabasının arka koltuğunda bulursunuz ve taciz cezasıyla karşı karşıya kalırsınız.” Mitch kapıyı yüzüne kapatmadan önce o iğrenç başını ve kısık gözlerini görmüştüm.

Mitch sonra döndü, dosdoğru Billy’nin yanına geldi ve önünde çömeldi.

Ellerinden birisini kaldırıp Billy’nin boynunda gezdirdi ve kibarcı benden çekerek aldı.

“Bunu halledeceğim dostum.” Gözleri Billy’nin gözlerine odaklanmış, gayet normal ve derin bir sesle söylemişti bunu.

Billy cevap vermedi.

Mitch eliyle onun boynuna nazıkçe dokundu.

“Sana söz veriyorum, bunu halledeceğim. Bana inanıyor musun?”

Billy ne hareket etti ne de bir şey söyledi.

“Dostum?” Yine nazık bir şekilde dokundu ve Billy sonunda başını salladı.

Mitch Billy’yi bırakıp doğrulmadan yarım saniye önce onu çekip alnına yasladığında, kalbim bir anda yerinden çıktı sanki.

Sonra dönüp LaTanya’ya baktı.

“Billie’nin kapısı kapalı olsun. Kötü şeyler olursa onun duymasını istemiyorum. Onu arkadaki odana götürmeli-sin. Bunu yapmana ihtiyacım var. Tamam mı?” diye sor-du, LaTanya da onayladı ve hemen Billie’ye gitti.

Mitch sonra Derek’e baktı.

“O kadınları çocukların yanında istemiyorum ve benim geçidin diğer tarafında yaşadığımı bilmelerini de istemiyorum. O yüzden buradayız. Bir dakika içinde, Mara ve ben dışarı çıkacağız ve onları Mara’nın dairesine gö-

türeceğiz ve onlarla ilgileneceğiz. Eğer hoşuna gitmeyen sesler duyarsan, o kaltakların sesinin yükseldiğini ya da tehdit ettiğini, hemen Slim'i ara. O neler olduğunu ve ne yapılmasını gerektiğini biliyor. Hoşuna gitmeyen bir şey duyarsan ara. Tereddüt etme. Tamam mıdır?"

Derek de başını sallayarak onayladı.

Mitch sonra Bray ve Brent'e baktı.

"Billy ile ilgilenin. Çok korkmuş durumda."

Bray de Brent de onayladı. Sonra Brent Bray'den ayrılp Billy'ye doğru yürüdü.

Mitch'in gözleri bir anda bana yöneldi. Sonra yüzüme baktı. Gördüğü şeyden memnun olmadığını biliyordum ama devam etti: "Hadi gidelim sevgilim."

Bu sefer onaylama sırası bendeydi.

"Ben de geliyorum," dedi Elvira, tam ben Mitch'e doğru yürürken. Mitch'le ikimiz bir anda ona baktık.

Ah hadi bakalım. Elvira Mitch'in planına dâhil olmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Mitch

"Şey... Evet. Seksi, maço, kalın sesli polis dedektifi bey." Elvira'nın şu tavırları yok muydu? "Ben zamanımı hep seksi erkeklerle, maço adamlarla geçiriyorum. Neredeyse tüm zamanımı. Ama öyle olmamış olsaydı da senin sinirli seksi maço bir polis dedektifi olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yok. Ve de tekrar ediyorum, sen silahlısın ve sicilin tertemiz. Şimdi bunu koruyup o şekilde kalman gerekiyor. Ve bence kontrolünü kaybetmenin yarım milimetre ötesindesin."

Fark ettim ki bu tespiti doğruydu.

Konuşmaya devam etti.

"Ayrıca orada ne olacaksa ikinizin de bir şahide ihtiyacı var. Ben sizin ne en iyi arkadaşınızım ne de komşu-

nuzum.” Elini kaldırıp parmağıyla işaret etti. Anlamsız bir şekilde özenli tırnağı dikkatimi çekmişti. Muhteşem bir gece yarısı moru rengindeydi. Parmağını benim ve Mitch’in arasında döndürdükten sonra indirdi ve “Yani o şahit de ben oluyorum,” dedi.

Peki, bu LaTanya’nın Mitch, ben ve çocuklar hakkında kuzeniyle paylaştığını bildiğim bir şeydi.

Bildiğim diğer şey ise Elvira sadece garip tavırları olan biri değildi, ayrıca oldukça zekiydi.

Mitch de sonunda aynı karara varmıştı. Başını sallayıp “Hadi gidelim,” dedi.

Elvira ve ben Mitch’i takip ederek kapıdan çıktık ve geçide girdik.

“Torunlarım nerede?” diye sordu Lulamae hemen. Derek ve LaTanya daha kapıyı kapatmamıştı bile.

“Bunları Mara’nın evinde konuşacağız,” diye cevap verdi Mitch. Elinde anahtarla doğruca benim kapıma doğru gidiyordu.

“Ben torunlarımı görmek istiyorum!” diye sesini yükselterek devam etti Lulamae.

Mitch durdu, botlarının üzerinde döndü Lulamae’ye doğru yürüdü. Hiçbir zaman ortamdaki en zeki insan olmasa bile Lulamae bile Mitch’i fazla zorladığını anlamıştı. Mitch onun yanına gidip yüzüne yaslanınca korkup geri çekildi.

Ben nefesimi tutmuştum.

“Bütün gün lunaparktaydık. Torunun çok yorgun ve uyuyor. Diğeri ise seni tanımıyor ama senin yaptığın pislikleri biliyor. Bu yüzden senden korkmuş durumda. Şimdi evde oturuyor.” Mitch’in eli bir anda kalktı ve Dereklerin evini işaret etti. “Titriyor çocuk, hem de çok fena korkmuş durumda. Şimdi, o çocuklara değer verdiğine kimi ikna

edebilirsin? O sesini kısacaksın ve Mara'nın evine girene kadar 35 saniye boyunca sessiz duracaksın. Sessiz dur ki konuşabilelim. Diğer seçeneğin ise böyle devam etmek ve bu da demek ki on dakika içerisinde o kışını lanet olası polis arabasında bulacaksın. Onaylamak için bir saniyen var. Seçim senin. O saniye şu an başladı."

Hemen kafasını sallayarak onayladı.

Ben de tuttuğum nefesimi bıraktım.

Mitch benim kapıma doğru gitti, kapıyı açtı ama girmedi. Orada durdu ve ellerini bana uzatırken gözleriyle beni süzdü.

Hemen ona doğru yürüdüm. Elvira da benim arkamdaydı. Ellerini tuttuğumda parmaklarımı kavradı ve beraber girdik. Elvira da takip etti. Karavan Pislği Üçlüsü arkadan geliyordu.

Mitch ellerimi hafiften sıktı ve bana "Işıkları aç tatlım, sonra yanıma gel," dedi.

Ona baktım, başımı salladım ve odada hızlıca dolaşıp kanepelerin yanındaki lambaları açtım. Mitch elleri kalçasında dairenin içerisinde bir yere yerleşti.

Elvira arkadaki bardaki tabureye bedenini sergileyerek oturdu. O anda üstüne yapışan elbisesinin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Eğer bu durumu sinir krizi geçirmeden atlatırsam, elbiseyi nereden aldığımı sormam gerek diye düşündüm. Annem, Lulamae ve Jez kapının girişinde ayakta duruyorlardı. Yüzlerinde şok olmuş bir ifade vardı.

Bunun sebebini anlıyordum. Gerçekten, Penny inanılmazdı. Evim cidden bir harikaydı.

Jez'in yüz ifadesi gözleri Mitch'e doğru kayar kaymaz ilgisizleşti. Onun için her şey aynıydı. Burada ne yaptığını merak ettim kendi kendime. Olaylara karışan biri gibi

değil de daha çok gözlemci gibiydi orada.

Ben Mitch'in yanına geçince annemin ve Lulamae'nin bakışları bir anda bana döndü ve ifadeleri hor görür gibi bir hal aldı.

"Bu kadın kim?" diye sordu Jez. Kafasıyla Elvira'yı gösteriyordu ama annem konuşmayı ele geçirdi ve annemin söylediği şey Mitch'e göre öncelikli oldu.

"Biliyordum, her zaman biliyordum." Elini kaldırarak evi gösteriyordu. "Fahişe, küçük orospu, her zamanki gibi herkesten daha iyi olduğunu düşünerek, olmadığın bir şey olduğunu sanıyorsun."

Bunları elbette bana söylüyordu.

Ve beklenileceği gibi, odadaki dayanılmaz gerilim yetmezmiş gibi Mitch daha da sinirlendi. Hem de çok fena.

Çok çok fazla.

"Bu konuşma için iletişimini benle sağlayacaksın. Mara'yla konuşmayacaksın." Annem tekrar ona baktı.

"Neden yapacaktım bunu?"

"Çünkü orada durup üstünlüğün sende olduğunu zannediyorsun ama değil. Ve eğer aklını başına toplamayıp bu oyunu düzgünce oynamazsan, senin canını çok kötü yakarım. Senin, kız kardeşinin ve kız kardeşinin oğlunun. Ve bu oyunu doğru oynamanın bir parçası olarak benim ya da onun yüzüne karşı benim kadınıma saygısızlık edemezsin." Ellerinden biri kalçasının üzerinde duruyordu, diğeri ise benim belimi tutuyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyordu.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Lulamae.

"Hayır."

"Kibirli polis bey, sistemin yanında olduğunu sanıyorsun. Ama biz buraya bir avukat getirdik. Ve o diyor ki, sistem çocukların kan bağı olan akrabalarının yanında

olmasını istiyor. Ne kadar yakın o kadar iyi. Öyle ikinci dereceden kuzen falan değil. Anne veya büyükanne. Ve Jez burada ve şu an kendisi benim yakınımnda bir daireye taşınmak için hazır durumda. Lulamae de. Bu yüzden çocuklara ailesi bakmalı ve ihtiyaçlarını karşılamalı.”

O bunu dedikten sonra, yüzü değişti ve bu değişimi biliyordum. Biliyordum çünkü hayatım boyunca defalarca görmüştüm. Ve biliyordum ki bu onun normal çirkin işlelerinden daha iğrenç bir şey yapacağının habercisiydi.

Ve haklı da olmalıydım ki devam etti. “Ve Jez Billie’nin annesi olduğundan, biz kızı sahiplenmekten mutlu oluruz. Oğlanı siz alabilirsiniz.” Kalbim o kadar sıkıştı ki parçalanacak sandım ve Mitch’in kolu belimi çok sıkı bir şekilde kavradı.

Avukatları vardı.

Ve çocukları ayırmaktan gayet mutluydular.

Bir avukatları vardı ve çocukları ayırmaktan mutluydular.

“Görüyorum ki sadece zeki olmamakla kalmayıp aynı zamanda düpedüz bir aptalsın,” diye cevap verdi Mitch. Gözleri anneme kilitlenmişti.

“Bu şekilde düşünmeyen bir avukatımız var,” diye karşılık verdi hemen Lulamae.

“Hayır.” Mitch’in gözleri Lulamae’yi adeta parçalıyordu. “Kazanacağına dair umudu olmadığı bir dava için sizin paranızı yemekten mutlu bir avukatınız var.”

Annem kafasını salladı hemen. “Asıl senin çok akıllı olmadığını görüyorum bu durumda. Görmüyor musun? Size bir anlaşma sunuyoruz. Biz kızı alacağız. İsterseniz oğlanı alabilirsiniz. Bu işten herkes mutlu çıkar.”

Kız.

Oğlan.

Onları Billy ve Billie diye çağırmak neden bu kadar zor olabilirdi ki?

Nefes almada gerçekten zorlanmaya başlamıştım.

“Billie’yi almıyorsunuz,” dedi Mitch.

“Jez onun annesi. Ve kendi çocuklarını kimin büyütmesini istediğini seçecek kişi benim oğlum ve o da Jez, Melba ve beni seçiyor.”

“Bill’in hiçbir şey üzerinde karar verme hakkı yok.”

İşte Lulamae’nin suratındaki ifadenin çirkinden hınzıra geçtiği an o andı.

Bir şey vardı onda. Gözlerinden anlayabiliyordum. Kozunu saklıyordu ve şimdi oynamak için hazırды.

Gerildim ve o da başladı.

“O tüm o suçlamalarla karşı karşıyayken o hakka sahip değildi. Ama şimdi hakkı var. Bölge başsavcısı ile dokunulmazlık karşılığında şahitlik sağlanması için görüşüyor,” diye bütün ateşi üzerimize attı. Nefes almayı bıraktım. Mitch’in bedeni kaskatı kesilmişti.

Annem öyle bir şekilde gülümsedi ki Mitch’in gömleğini arkadan kavradım.

“İyi malumatları var. Çok iyi, onlar da karşılığında ona istediklerini vermeye gönüllüler. Ve isteklerinden bir tanesi çocuklarının nerede olacağı. Şimdi, sen zekisin ya, anlamayı kabul edeceksin. Biz oğlanı size vermeye gönüllüüz ama kızı alıyoruz.”

Mitch’in konuşmaya hazırlandığını biliyordum ama fırsatı olmadı.

Nanosaniye kadar süren bir anda her şey bir anda kafamda yanmıştı çünkü.

Jez, Billie’yi umursamıyordu. Onların yakınından bir yere taşınıyor olsun ya da olmasın tek sebebi bir çıkarının olmasıydı. Evet, bununla ilgili hiçbir kanıtım yok. Ama

karşılığında ne alıyorsa artık, istediği şey kesinlikle kızı değildi.

Ve annemle Lulamae'nin dava için nasıl ödeme yaptıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Paraları yoktu. Bill'in de parası yoktu. Karşılığından aldıkları neyse artık, avukata bir şey verip davayı çözmesi ve hızlı olması konusunda bir şeyler yaptıklarına emindim.

Ve dünya üzerinde iki tane çocuğa düzenli bir ev, yemek, giysiler ve hayatlar sunan bir kadından ayırıp iki eyalet uzakta kötü karakterli olduğu kanıtlanmış iki tane kadına verecek bir adalet yok.

Ve Bill bunu biliyordu.

Ama umursamadı.

Sadece benimle uğraşmak istedi. Muhtemelen Mitch ile de. Ama kesinlikle derdi benimleydi.

Ve bunu yapmak için çocukları kullanıyordu.

Ama o bir anda gelen aydınlanma sadece şu an benim evimde neler olduğunu anlamamı sağlamakla kalmamıştı. Mitch'in bana söylediği, bana değer veren insanların bana söylediği ve hayatım boyunca gösterdikleri şeyi anlamıştım.

Ben kesinlikle bir İki Buçuk değildim. Onların davrandığı gibi davranmak, onların konuştuğu gibi konuşmak, onların ettiği tehditleri etmek benim aklıma gelmezdi. Bunların hiçbirini hayatta yapmazdım.

Çünkü ben bu değildim.

Hiçbir zaman olmamıştım.

Ve sonunda cevap verme zamanı geldiğinde, cevap veren kişi bu sefer bendim.

"Evimden defolup gidin," dedim yavaşça ve bütün gözler bana döndü.

"Ne?" dedi annem.

“Evimden defolup gidin. Hemen,” diye tekrar ettim.

Annemin gözleri kısıldı. “Marabelle Jolene, sen dinlemiyor muydun yoksa?”

“Dinliyordum. Ama artık dinlemeyeceğim. Sizinle aynı havayı daha fazla solumayacağım. Tükendim artık. Siz içinizi döktünüz şimdi ben de dökeceğim. Bu, davalar dışında yapacağımız son konuşma. Sizi görmek zorunda olana kadar bir daha sizi görmeyeceğim. Gidin ne haliniz varsa görün. Hemen şimdi defolun, bizden bu kadar.”

“Anlamıyorsun,” diye araya girdi Lulamae. “Benim Billimin biri üzerinde çok iyi kozları var. Bildiklerini öğrenebilmek için kıcını öpecek durumdalar. Eğer bu anlaşmayı yapmazsanız, çocukların ikisini birden kaybedebilirsiniz.”

“Sen de anlamıyorsun. Umurumda değil. Eğer bir saniye daha senin ya da onun...” başımla Jez’i işaret ettim, “çocuklarımın yanına yaklaşmanıza izin vereceğimi düşünüyorsan, tekrar düşün. Öyle bir şey olmayacak.”

“Yanılıyorsun,” diye çıkış yaptı Lulamae.

“Göreceğiz, şimdi defol git.”

Annem yavaşça bana yanaştı ve yumuşak bir tonla: “Bu konuyu düşünmen gerekiyor tatlım,” dedi.

Cevap verdiğimde sesim çok güçlüydü: “Hayır gerekmiyor. Ve sen de biliyorsun bunu. Neden gerekmediğini de biliyorsun. Ama ben de yine açıklayacağım. Düşünmem gerekmiyor. Çünkü ikinizin de düzenli bir işi yok. Benim var. İkiniz de o çocukları on dakika öncesine kadar görmediniz. Onlara doğum günü kartı ya da yılbaşı hediyesi göndermediniz. Tüm hayatlarını Denver’da geçirdiler. Eyalet dışına hiç çıkmadılar, hele Iowa’ya hiç gitmediler. Babaları alkoliğin tekiydi, uyuşturucu tüccarıydı. O kadın (başımla Jez’i işaret ettim), kızını daha bebekken terk edip gitti ve onu

buraya her ne vaatle getirdiyseniz buraya gelene kadar onu görmedi bile. Ve benim erkeğimin polis olduğunu düşünürsek, onu buraya getirmek için rüşvet verdiğinizi anlamayacağımızı sanıyorsanız düşündüğümden daha da aptalsınız ve sizin tam bir salak olduğunuzu gösteren bir hayat boyu yetecek kadar deneyimim var.” Gözlerim anneme ve Lulamae’ye odaklandı ve sesim biraz yumuşadı. “Ve benim oldukça iyi bir hafızam var. Gerçekten iyi. Bu işi zorlayın, davaya götürün, işte o zaman ikinizle ilgili her türlü şeyi açığa çıkarayım ben de.” Gözlerim yavaşça Jez’e kaydı. “Hepinizin. Çocuklarımdan herhangi birini benden alabileceğiniz bir dünya yok. Onlar benim. Onları seviyorum ve onlar da beni seviyor. Olanca gücümle kendimi yoracağım, her türlü zorlukla mücadele edeceğim, belki bu yolda kuruyup kanayacağım ama onları güvende tutabilmek, koruyabilmek ve yanımda tutabilmek için her şeyi yapacağım. Siz sadece Bill’in salaklığı yüzünden buradasınız. Kendisi önemsiz biri, kendi hataları için beni suçluyor ve benimle uğraşmak istiyor. Bu dünyada hiçbir yardımcısının olmadığını biliyor. Bunu bilecek kadar akıllı var. Sizi kullanıyor ama siz bunu bilecek kadar akıllı değilsiniz. Şimdi, ya bu işi daha da uzatıp dava salonunda yerleri yalarsınız ya da buradan gidip bu konudan uzak kalırsınız. Çünkü burada istenmiyorsunuz, benim evimde istenmiyorsunuz, benim hayatımda ya da çocuklarımdan hayatında da ve bu asla değişmeyecek.”

Sözlerimi bitirdiğimde gözlerine baktım. Gayet sakin dim. Kontrollü. Düzenli bir şekilde nefes alıyordum ve Mitch’in kolu belimde sıkıca duruyor olsa da muhteşem hissediyordum. Çünkü desteğe ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım yoktu.

Çünkü ben bir İki Buçuk değildim. Sekiz de değildim. Ben bir On’dum.

Mitch haklıydı. Benim sınıflandırma sistemim tam bir saçmalıktı.

Sonuçta, ben dürüst biriydim.

Hep öyleydim.

“Hadi oradan,” diye homurdandı Jez. “Yemiyoruz bu numaraları.”

“Şşşt, biz hallederiz,” diye karşılık verdi Lulamae.

Kahkahayı duyduğumda bedenim şaşkınlıkla sarsıldı. Mutfağa doğru baktım. Elvira, kolunu masanın üstüne atmıştı ve bütün bedeni neşe ile sallanıyordu. Başını arkaya doğru düşmüş ve diğer eli güzel göğsüne vuruyordu.

Bir süre gülmeye devam etti ve sonra biraz duruldu. Hâlâ kıkırdıyordu. “Komik. Siz halledeceksiniz ha. Aman Tanrım, bu gerçekten çok komik.”

“Bölge başsavcısından daha imtiyazlı olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu annem, bir koluyla Mitch ve bana işaret ederek.

Elvira artık tamamen durmuştu ve o keskin gözlerini anneme odakladı.

Konuşmaya başladığında gayet sakin bir sesi vardı.

“Evet. Sizi beladan kurtarmak için değil, onları sizinle uğraşmaktan kurtarmak için.” Onları derken başıyla Mitch ile beni işaret etmişti. “Bir şeyi açıklamama izin verin. Dedektif Mitchell Lawson buralarda iyi bilinen bir polistir ve iyi bilinen derken gazetelere çıktığını kastediyorum. Kız arkadaşıyla birlikte durumu iyi olmayan çocukları sahiplenmeye ve onlara iyi bir yaşam sunmaya karar verdikten sonra, bölge başsavcısı da onları biraz bilgi alıp raporlarını tutabilsin diye sizin gibilere verirse başsavcı basında çok iyi görünmeyecektir. Başsavcı iyi görünmeyi sever. Ve eğer siz araştırmadıysanız diye söylüyorum, Mara ve Mitchell burada sizinle ilgili her türlü

şeyi şu an önünüze serebilir ve o çocukları güvende tutabilmek için bunu medyaya yansıtmaktan da çekinmezler.”

Sonra, Mitch’le bana döndü.

“Üzgünüm, her şeyi açık açık söylemem lazım.”

İkimizden biri cevap vermeden önce, tekrar Üçlü Karavan Pisliklerine döndü ve tekrar konuşmaya başladı ve sesi bu sefer daha düşüktü.

“Şimdi, Bill Winchell hakkında her şeyi biliyorum. Pislik çuvalı olduğunu da biliyorum. Bir insan söyledikleriyle nefes alır, Bill Winchell’ın da bu dünya üzerinde aldığı nefes büyük oranda azalıyor. Polis korumalarının velayetinde ya da değil, o yürüyen bir ölü. Eğer oğlunuz bunu anlamayacak kadar aptalsa, gidin konuşun ve eğitin onu. Şu an sadece hapishane forması giyebileceği bir gelecekle karşı karşıya. Ama en azından bir geleceği var. Konuşmaya devam ederse, elinde o da kalmayacak.”

Elvira’ya ve Üçlü Karavan Pisliklerine baktım. Jez hâlâ ilgisizdi. Annem Elvira’yı süzüyordu. Ama beni şaşırtan, Lulamae’nin oldukça benzi atmış ve kararsız görünmesiydi.

Elvira’ya döndüğüm anda tekrardan konuşmaya başladı. Gözleri Mitch’in üzerindeydi.

“Polislerin o adamı alt edebilmek için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama bu aptal bu oyunu sadece sizinle uğraşmak için yapıyorsa, gözlerini açması gerekiyor belli ki. Ve sen de bunu biliyorsun.”

“Ona Şahit Koruma programını da anlaştırmaya dâhil etmesini söyleriz,” diye araya girdi annem ve herkes ona baktı.

“Söyleyebilirsiniz tabii ama onu elde edemeyecek. Bir şeyler biliyor olabilir ama öyle bir anlaşmayı karşılayacak kadar önemli olamaz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Kadın, beni ve ne iş yaptığımı bilmiyorsun. Denver’de olan her şeyi biliyorum. Çok fazla şeyi. Ve biliyorum ki, senin oğlun çenesini kapatmazsa onu bir sonraki görüşün tabutta olur.”

Herkes sessiz kalmıştı. Lulamae olduğu yerde kıpırdandı. Annem Elvira’ya dik dik baktı. Jez de olayları sanki kolunda bir saati olsa onu kontrol edecekmiş gibi bir ifadeyle izliyordu.

Mitch nihayet konuştu.

“Bence artık gitmeniz gerekiyor.”

Lulamae anneme baktı. Annem Mitch’e bakmaya devam ediyordu.

Ve işte o zaman yılanın başının annem olduğunu anlamıştım. Bu olaylar Bill, Billy ya da Billie hakkında değildi.

Onun ve benim hakkındaydı.

Bu onun beni yenmesi ile alakalıydı.

Mitch tekrar haklı çıkmıştı.

Bütün hayatım boyunca, hep annemle bir yarış içerisindeydim. Beni hep alt etmek, ilerlememe engel olmak, beni geçmek istiyordu. Hayatı boyunca hiçbir şey başarmamıştı ve benim de başarmadığımdan emin olmak istiyordu. Çünkü eğer bir şey başarırısam, hayatını çar çur ettiği için kendini daha da kötü hissedecekti.

Ben orada iyi, yakışıklı bir adamın yanında duruyordum. Dürüst, güvenilir. Muhteşem bir şekilde dekore edilmiş bir evdeydim ve geçidin hemen karşısında bana hayran olan iki tane çocuğum vardı. Ve de beni destekleyen arkadaşlarım.

Ve o buna dayanamıyordu.

“Devam et,” diye fısıldadım ve Mitch’in kollarının be-

limde sıkılaştığını hissettim. Annemin gözleri bana dikilmişti.

“Ne?” diye kendini kaybetti.

“Sen benim için yoksun, artık yoksun. Bu olaydan sonra, önce de yoksun ama hele bundan sonra, yoksun artık. Bitti artık. Ben devam ediyorum hayatıma. Şimdi senin de devam etmen gerekiyor.”

“Marabelle Hanover, orada durup annene ne yapması gerektiğini söyleyemezsin.”

“Tamam, o zaman devam etme. Senin seçimin. Ama hayatını mahvetmiş olmanın acısını ve pişmanlığını da başka yerden çıkar. Görmüyor musun?” Bir elimi kaldırıp havada tuttum. “Beni yenemezsin.”

Elimi indirdim ve gözlerine baktım.

Annem de bana baktı ve sonra Mitch’e yöneldi.

“Sen bir aptalsın.” Vücudum bir anda Mitch’inki gibi gerildi. “Süslü elbiseleri ve süslü eviyle seni öyle bağlamış ki olmadığı bir şey olduğuna inandırmış. Iowa’ya git ve kime istersen ona sor, sana Marabelle Jolene Hanover’ın kim olduğunu anlatsınlar.”

“Hayır,” dedi Mitch. “Bana Melbamae Hanover’ın kim olduğunu anlatacaklar ve sana bir kez baktığımda bile nasıl bir kadın olduğunu görebiliyorum ve Mara’nın da öyle bir kadın olmadığını biliyorum.”

“Iowa’ya git, o zaman sana kim olduğumu söylesinler.”

“Buna zaten cevap verdim ve kendimi tekrarlamayacağım.” Sonra doğruldu. “Sanırım size gitmeniz gerektiği söylendi.”

Annem Mitch’den ümidi kesince bana yöneldi.

“Yanılıyorsun anne. Hiçbir zaman senin düşündüğün kişi değildim ve bu yüzden kaçmak için hiçbir nedenim olmadı. Ama ben kaçtım, olduğumu düşündüğün kişiden

değil senden kaçtım. On üç yıl önce yaptım bunu. Ve bitti. Uzun zaman oldu. Devam et artık yoluna.”

“Senin kim olduğunu görecek, görecek ve seni terk edecek.”

“Tanrı aşkına!” diye bağırdım. “Ben Mitch’i bir kamyon dükkânında bulup, eve getirip ucuz bir viskiyle sarhoş etmedim. Ben sen değilim ve Mitch bunu önceden de biliyordu. Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrin yok. Şimdi, Tanrı aşkına, geç oldu, yorgunum. Çocuklarım yorgun ve Billy korkmuş durumda. Onları eve götürmem lazım. Ufaklığı sakınleştirip uyutmam lazım. Lütfen artık gider misiniz?”

“Ben...” diye başladı annem, ama Mitch sözünü kesti.

“Mara sizden gitmenizi istedi.”

Annemin gözleri Mitch’e çevrildi ve kısıldı.

Eğildi ve sesini yine yükseltti: “Şunu diyeceğim...”

Mitch beni bıraktı ve harekete geçti.

Neyse ki, Elvira Mitch’ten önce davranmıştı. Bantlı ve yüksek topuklu sandaletlerinin üzerinde bir patron gibi Üçlü Karavan Pisliklerine doğru yürüdü.

“Tamamdır, bu konuşma burada bitmiştir. Siz yanlış olanı seçtiniz. Şimdi sıra avukatlarda.” Sonra, onları kapiya doğru yönlendirdi.

“Daha bitirmedik,” diye çıkıştı annem.

“Hayır, bitirdiniz,” diye cevap verdi Mitch.

“Hayır, bitirmedik!” diye tekrar bağırdı ama Elvira Jez’i kapiya götürmüştü.

Jez hemen dışarı çıktı. Bu sahneye pek ilgi duymamıştı zaten. Ona ne teklif ettilerse, benim yaratmaya hazır olduğum baş ağrılarına değmediği aşikârdı. Puf diye gözden kaybolduğu an mutlu oldum.

Lulamae annemin kolundan tuttu ama annem kapının

önünde ısrarla duruyordu. Elvira ve Elvira'nın hemen arkasında duran Mitch ile burun burunaydı.

Annem tam çirkinleşmek için ağzını açmıştı ki Elvira engel oldu.

"Pekâlâ kadın, belli ki anlamıyorsun. Bu evin yasal sahipleri senin gitmeni istiyor. Bir seçimin yok. Bunu devamlı olarak söylediler ve sen isteklerini yerine getirmedin. İşler bu şekilde çirkinleşir. Tekrar tekrar evin sahibi ve polis dedektifi olan partneri tarafından gitmen istendi ve bu olay şahitler önünde gerçekleşti. Ve sen hâlâ ısrar ediyorsun. Bu hiç iyi değil. Şimdi, o kapıdan çıkıp gideceksin ya da aptalca bir karar verirsen avukatını arayıp bu kapıdan kelepçelerle çıkabilirsin. Bu seksi maço erkeğin sinirlendiğini hissedebiliyorum ve benim tahminin yaklaşıklık olarak 5 saniyen var. Hızlı düşün."

Annem Elvira'yı süzdü.

Lulamae annemin koluna yapıştı.

Annem hâlâ sabit duruyordu ve Mitch'e baktı.

Mitch'i arkadan görebiliyordum ama o da sabit duruyordu.

Lulamae tekrar kolundan çekti.

Annem bakışlarını bana çevirdi.

Sonra alaylı bir şekilde gülümsedi.

Ve fısıldadı: "Ne düşünüyordum ki? Hiçbir zaman başa bela almaya değmedin. Hiçbir zaman."

Gözlerimin kenarından Mitch'in bedeninin gerildiğini hissediyordum ama bakışlarımı annemden çekmedim. Cevap vermek için kendimi yormadım da. Çünkü yanıldığını biliyordum. Herhangi bir çabaya değmezdi artık.

Annem bekledi.

Elvira ve Mitch hâlâ sabit duruyordu.

Ben bir iç geçirdim.

Mitch botlarının üzerinde döndü ve bana yöneldi.

Rahatlamam onun gözlerindeki ve yürüyüşündeki gerginliği görünce ortadan kayboldu. Bana yaklaşmadan önce kendimi hazırlayabilmek için sadece bir saniyem oldu. Ve onun kollarındaydım. Ve beni öpüyordu. Sert, derin ve ıslak. Öpücük bir sürpriz olmuştu ama oldukça da güzel bir öpücüktü ve onun kollarında kollarımı omzuna dolayarak erimiştim.

Sonunda dudaklarını dudaklarımdan çekti, gözlerim açıldı ve gözleriyle beni süzdüğünü gördüm.

“Olağanüstüydün,” diye fısıldadı.

Ah. Şimdi bu öpücüğün yoğunluğunun sebebini anlamıştım.

“Teşekkür ederim.”

Mitch sırtıttı ve bana sıkıca sarıldı.

“Hımm, işte bu iyiydi,” dedi Elvira da. Elinde telefonuyla bizi işaret ediyordu. Telefon kamerasının deklanşör sesini duyar gibi oldum. “Hayır, bu daha da iyiydi.”

“Şey... Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama bizim kızlar sizinle ilgili çok heyecanlılar. Ben ve Tess sürekli anlatıyoruz ama Mitch’in kendisine seksi bir kadın bulduğunun resimli bir kanıtı yoktu. Gwen, Cam ve Beanpole sürekli bizi sıkıştırıyorlar, her ne kadar Tess defalarca sizin ne kadar tutkulu olduğunuzu söylese de sabırsızlanmaya başladılar. Cam ve Beanpole’u ben halledebilirim ama Gwen Hawk’un karısı. Hawk da benim patronum ve ona istediği her şeyi veriyor. Her şey derken, ona 1200 dolarlık ayakkabılar almasından bahsediyorum.”

Ben tam da bir adamın bir kadına 1200 dolarlık ayakkabı almasını ve 1200 dolarlık ayakkabılar olduğunu düşünürken, Elvira telefonuna geri döndü ve tuşlara basma-

ya devam etti. Yani, zihnimin bir kenarında böyle şeyler olduğunun bilincindeydim elbette ama çok uzak bir kenarında olan şeylerdi bunlar.

Ben bu düşüncelerle, Üçlü Karavan Pislikleri'nin akıbetiyle ve Mitch'in teşekkürler öpücüğü ile boğuşurken, Elvira devam etti.

"Gwen Hawk'un üzerinde baskı kuruyor. Hawk Mitch'in kiminle yattığını umursamıyor. O sadece Gwen'i düşünür. Ona istediğini verebilmek, daha da önemlisi, ona istediğini verip çenesini kapatmak ister. Hawk aslında biraz da korkutucu biri. Benim için bile. Şimdi onlara bu fotoğrafı göndereceğim. Onları bir süre idare edecek bir şey gerek." Tuşlarla oynamaya devam etti. "Cosmo içerken sana ayrıntıları anlatmaları için bir buluşma ayarlayacağız. Club'ı düşünüyorum çünkü muhteşem bardakları var. Ya da Cruise Room. Ayarlayacağım."

Hâlâ telefonuyla meşgul olan Elvira'dan Mitch'e yöneldim. Elvira'yı kapı dışarı etmek ve gülmek arasında kalmış bir bakışı vardı.

Sonra hâlâ tuşlarla oynayan Elvira'ya döndüm.

"Mitch ve benim fotoğrafımı kim olduğunu bilmediğim bir kadına attığını mı söylüyorsun?"

Telefondan başını kaldırıp bana baktı. "Evet, yani sayılır. Aslında, senin Mitch'in kollarında olduğun bir fotoğrafı gönderiyorum."

"Ama neden?"

"Çünkü onlar Mitch'i tanıyor. Ve ayrıca Mitch'i seviyorlar ve Mitch'i onay verdikleri bir kadınla görmek istiyorlar. Şimdi, sen daha yeni bir drama atlattın ve Mitch ve çocuklarla Elitch'de bir gün geçirdin, ama hâlâ çok seksi gözüküyorsun. Bu detayı da mesaja ekledim. Beğeneceklerdir. Her kadın iki çocukla bir lunapark gününden sonra bu kadar

iyi gözükemez. Senin ne kadar yorulduğundan, bütün gün kendini nasıl yorduğundan, senin bile olmayan o çocuklara nasıl fedakârlık yaptığından da bahsedeceğim, bu çok iyi olur. Ama onları tamamen kazanabilmen için kısa siyah bir elbise giyip Cosmo içmelisin. Bu da sana bağlı.”

“Kısa siyah bir elbisem yok.”

Tekrar telefona döndü. “Önemli değil, bir alışveriş işi çözer.”

“Ah... Benim avukat tutmam gerekiyor, kısa siyah bir elbise almam değil.”

Tuşa bastı ve “İşte oldu. Evet, çok hızlı ve kısaca anlatayım. Hawk’tan bahsetmiştim. O acayip korkutucu bir komando. Aklına korkutucu bir komando getir, işte o Hawk. Hawk çocukları sever. Ama çocukların aile dramlarına alet olup korkmasından nefret eder. Bunu ona söylerim, bu arada, bunu kesinlikle söylüyorum, çocukları tanımasa bile, hiç tanımıyor hatta, sinirden psikopata dönecek. Tam bir komando. Karavan Pisliği İkizleri neye çarptıklarını bile anlamayacaklar.”

Aman tanrım.

“Elvira...” diye başladı Mitch. Sesi alçak, kollarından biri düşerken Elvira’ya doğru yürüdü ama Elvira’ya itiraz edilecek gibi değildi.

“Üzgünüm Mitch. Halloldu bil.”

“Hawk’u bu işin içine sokma.”

“Evet, kısaca sana da açıklayayım. Kadının çok seksi; dolgun bir vücudu, güzel bir poposu var, bacakları da öyle. Tahminimce zaten fark etmişsindir. Şimdi, bizim kızlarla Cosmo içebilir ama sarhoş ve kısa siyah bir elbisenin içerisinde eve, sana dönecek. Onu istiyorsun ve parasının o sürtüklerle uğraşmak için avukatlara gitmesini istemezsin. O yüzden ben Hawk’un ve çok da sevilesi olmayan

adamlarının bu işi çözmesine izin vereceğim; sen de bana karışmayacaksın. Bu şekilde, sen kadının siyah bir elbisenin içerisinde sarhoş olarak eve atmakla kalmayıp, kordudan deliye dönmüş o çocuklarla da ilgilenebileceksin.”

Psikopat bir komandoyu bu işe dâhil etmek konusunda emin değildim.

Ama emin olduğum şey Billy’yi görmemiz gerektiği idi.

Mitch’e döndüm, ellerimi göğsüne yasladım ve fısıldadım: “Tatlım, gerçekten Billy’yi görmemiz gerekiyor.”

Mitch biraz Elvira’ya yaklaşacak gibi oldu ve sonra bana sıkıca sarılıp mırıldandı. “Haklısın.”

Ben de ona yaklaştım ve “Evet, gitmeliyiz,” dedim.

“Burada işimiz bitti mi?” diye sordu Elvira. İkimiz de ona baktık.

“Evet bitti,” dedi Mitch ve ikimizi de kapıya doğru yönlendirdi.

“Teşekkürler Elvira,” dedim kapıyı açarken.

“Burnumdan deri kopmadı ya. Onları o striptizci ayak-kabılı hayatlarını kurtarmak için ellerinden geleni yapmak zorunda bırakacak olan ben değilim, Hawk.” Kapıdan kafasını çıkarırken etrafın güvenli olduğunu kontrol edercesine bir bakındı. Sonra bana döndü. “Aslında o operasyona girmek isterdim.”

Kıkırdadım.

Elvira da kıkırdadı. Sonra geçide doğru yöneldik.

Ortalık sakindi.

“Bebeğim,” dedi Mitch yavaşça, bizi geçide doğru götürürken.

Ona baktım, o da bana bakıyordu.

“Billy ile konuşma vakti geldi. Çok yorgun ama yatağa bu saçmalıkları düşünerek gitmesini istemiyorum. Rahat uyusun istiyorum.”

Ben de başımı sallayarak onayladım.

Mitch bitirmemişti.

“Konuşmayı ben yönlendireceğim. Bana güveniyor musun?”

Sormasına gerek varmış gibi.

“Tabii ki de.”

“Güzel.” Bakışlarını benden çekerek yaklaşmakta olduğumuz Derek ile LaTanya’nın kapısına yöneldi.

“Mitch,” diye seslendim. O da yavaşladı.

“Evet?” dedi bana dönerek.

Kollarımla ona sarıldım.

“Harika bir gündü bebeğim,” diye fısıldadım.

Gözlerinde yavaş yavaş beliren ışığı izledim. Bütün gün izlediğim o ışık.

Sonra tekrar etti. “Evet!”

Sonra da çocuklarımızı almak için bizi Derek ve LaTanya’nın evine doğru yönlendirdi.

Girmi Beşinci Bölüm

Erkekler Özel Anlar Yaşamazlar

Çocukları eve getirdik. Elvira'yı diğerlerine özet vermesi için geride bıraktık. Billie'nin gevşek bacakları ve ölü gibi ağır bedeninden kıyafetlerini çıkarmakla biraz uğraştım. Pijamalarını giydirdim. Pembe ayıcıklı pijamalarını. Mitch de o sırada Billy'nin üstünü değiştirmesi ve dişlerini fırçalaması için onu banyoya götürmüştü.

Mitch bana bir kadeh şarap koydu, ben de mumları yaktım. Billy de banyodan geldi o sırada.

Bakışlarını yakalamak için Mitch'e döndüm. Mitch de hemen onu çağırdı: "Dostum bir dakikalığına oturma odasına gelebilir misin?"

Mitch mutfaktan kendisine bir bira ve benim için bir kadeh şarapla çıkarırken ben de mum işini bitirmiştım. Billy üzerinde rahat bir şort ile salona geldi.

Mitch benim harika ötesi yeni kanepeme doğru ilerlerken durdu (evet, bu kanepeyi Penny'nin vitrininden almıştım. Penny'ye istediğimi söylediğimde o da dairem için belirlediği "vızıyona" uygun olduğunu söyleyerek kabul etmişti ve şimdi orada, oturma odamdaydı).

"Yorgun olduğunu biliyorum dostum, ama sen yatmadan önce konuşmamız gerekiyor. Uygun mudur senin için?"

Billy kafasını arkaya atarak ve gözleri Mitch'e tekrar elli yaşında gibi bakarak biraz tereddütle onayladı.

"Kanepe?" dedi yumuşak bir tonla Mitch.

Billy tekrar onayladı ve ikisi de kanepeye geçti.

Ben de kanepeye gittim. İlk öne Mitch geldi yanıma. Şarabımı verdi. Sonra kafasını kanepeye doğru geriye attı. Ben oturdum. Mitch birasından bir yudum aldı. Sonra kahve sehпасına koydu ve benim yanıma oturdu ama aramızda biraz aralık bıraktı. Billy de ben şarabımı yudumlarken kanepenin etrafından dolandı, çok emin görünmüyordu.

Mitch kendinden emindi ama.

"Gel buraya, aramıza otur."

Billy bize doğru gelirken omuzları garip bir şekilde yer değiştirdi ve aramızdaki küçük boşluğa oturdu. Ben vücudumu ona döndürdüm. Bacaklarımı birleştirdim ama boş olan elime bir elini aldım.

Billy'nin başı düştü ve ellerimize baktı. Ona bir kucak verdim ve gözleri hemen bana döndü. Sonra ben de ona küçük bir gülücük verdim.

Mitch iki bacağına kaldırdı. Botlarını kahve sehпасına dayadı ama bunu oldukça küçük bir açıda yapmıştı. Onun etrafını çevrelemek için.

Hayır.

Onu fiziksel bir ilgi ve aile sevgisi ile sarmalamak için.

Tanrım. Gerçekten. Mitch Lawson'ı seviyordum. Onu her şekilde seviyordum ama Billy ile beni aile sevgisi ile sarmalarken daha fazla seviyordum. Botlarını kahve sehпасına koyduğu için ona bulaşmayacaktım bile. Billy Mitch'in ayaklarına baktı.

"Peki dostum, bana bak." Billy boynunu döndürdü Mitch'i görebilmek için. Mitch beklemedi. "Bilmen gereken bazı şeyler var. En önemlisi ben Mara'ya âşığım."

Dudaklarım bir anda ayrıldı ve gözlerimin yerinden fırlamış olduğundan emindim.

Peki, beklediğim şey bu değildi. Ama umursamadım. Sadece beklemiyordum.

Hem de hiç.

Mitch konuşmaya devam etti.

“O da benim için aynı şeyleri hissediyor.”

Billy’nin başı bana döndüğünde onu görebilmek için eğildim. Ağzımı kapattım ki gülümseyip ona sarılabileyim.

Mitch konuşmaya devam etti ve Billy ona yöneldi.

“Mara’yı sahiplenene adam seni ve Billie’yi de sahiplenir. Ben o adamım. Anlaman gereken şey, Mara’ya âşık olurken ben sana ve kardeşine de âşık oldum. Aynen böyle dostum, yalan yok. Mara için hissettiklerim onun, Billie için hissettiklerim Billie’nin ve senin için hissettiklerim de senin. Hepinizi topluca değil bireysel olarak seviyorum. Beni anlıyor musun?”

“Ben...” dedi yavaşça Billy ve “Hayır,” diyerek bitirdi.

Mitch kafasını salladı. “Pekâlâ. Demek istediğim, ben hepinize toplu olarak âşık olmadım. Ben her birinize ayrı ayrı âşık oldum. Kim olduğuna hayran kaldım. Sırf Mara’nın yanında olduğun için seviyor değilim seni. Sen iyi bir çocuksun. O yüzden seviyorum. Zekisin. Sadıksın. Kardeşini ve Mara’yı seviyor ve gözetiyorsun. Senin gibi iyi bir karaktere sahip olamayan yetişkin adamlar tanıyorum. Bunlar seni sevmemin sebepleri. Billie’yi sevmek için de farklı sebeplerim var. Ve Mara için de. Bugün yaşadıklarımız çok güzeldi. Ama senin için hissettiklerim Mara’ya sahip olmak için hissettiğim şeyler değil. Senin kazandırdığın hisler bunlar. Şimdi, benimle misin?”

“Sanırım,” dedi Billy sessizce ve ben de onun elini tekrar sıktım.

Mitch devam etti.

“Peki, bu konuda benimlesin. Bunu açıklayacağım şimdi. Sen benim sevgime sahipsin. Billie de. Mara da. Billie hepimizi de seviyor. Mara da hepimizi seviyor. Tahminimce sen de öyle. Biz buna sahibiz ve bu yüzden bir aileyiz.”

Ben Billy’nin yutkunmasını izlerken gözyaşlarımı hissetmeye başlamıştım bile.

Mitch bitirmemişti.

“Umuyorum ki hayatımız şöyle ilerleyecek, sen düşününde Mara ile dans edeceksin ve kız kardeşin de kendi düşününde benimle.”

Aman Tanrım!

Elim Billy’nin sımsıkı olan elini sıkıca tutuyordu.

Mitch devam etti.

“O zaman ve şimdiki zaman arasında, her gün bugünkü gibi olmayacak. Mutluyduk, eğlenceli şeyler yaptık ve güldük. Kötü zamanlarımız da olacak. Ama onlar bizim sorunlarımız ve bunları aşmaya çalışacağız. Benim işim, Mara’nın işi, bundan sonra siz büyüyene kadar size kimse-nin zarar vermemesini sağlamak. Mara bu görevi üstlendi ve benim de bir parçası olmama izin verdi. Bunu gerçekten ciddiye alıyoruz. O gördüğün kadınlar dostum, onlarla olan işimizi hallettik. Halloldu. Size hiçbir zarar gelmeyecek. Bir daha asla. Hiçbir şey. Mara bununla ilgilenecek. Ben de ilgileneceğim.” Sesi düştü biraz. “Bir süredir ailenin erkeği sendin ama artık endişelenmeyi bırakma zamanı. Az önce de bunu benim halledeceğimi söyledim. Bu iş halloldu. Kafanda ne varsa, bırak gitsin. Artık hayata karşı duran sen ve Billie değilsiniz. Arkanızda birileri var artık. Bu ağırlığın gitmesine izin vermelisin adamım. Bir ailede herkes birbirini korur. Herkesle ilgilenmek sadece sana kalmış bir iş değil. Bu ağırlıktan kurtulmalısın. Birazını bana, bira-

zını da Mara'ya vermelisin. İşte bu kadar dostum.”

Billy uzun bir süre Mitch'i inceledi ve sonra sordu: “O kadın Billie'yi alıp götürecek mi?”

“Hayır,” diye cevapladık ikimiz de. Billy ikimize de baktı ve sonra bana döndü.

“Bizim velayetimizi alacak mısınız, temelli olarak?”

“Evet,” dedim hemen.

“Yarın, Mara ve ben bir avukat tutuyoruz,” diye ekledi Mitch. Bu benim için yeni bir haberdı. İyi bir haberdı. Billy ile ikimiz ona baktık. “Mara'nın sizin yasal ve temelli veliniz olması için çalışacağız. Zamanı gelince benim de.”

Dudaklarımı ısırdım.

Billy inanmaya hazır değildi.

“Ama bazı şeyler oluyor Mitch, kötü şeyler. Ve Billie...”

Mitch sözünü kesti. “Bunun için endişelenmene gerek yok. Bırak Mara'yla ben ilgilenelim.”

“Ama, ya ikiniz ayrılırsanız?”

Ben nefesimi tuttum.

Mitch Billy'ye yaklaştı ve fısıldadı. “Bana bak.”

“Sana bakıyorum, Mitch.”

“Hayır dostum, gerçekten bak.”

Nefesimi bıraktım ve tekrar tuttum.

Billy Mitch'in suratına odaklandı.

Mitch konuştu.

“Hayatım boyunca, kendimi bildim bileli hep polis olmak istemiştim. Tek istediğim buydu. Televizyondaki şovları, filmleri izledim... Oradaki polisler gibi olmak istiyordum. Bu yüzden oldum. İşimi seviyorum. Yaptığım şeyden gurur duyuyorum. Ve kızları düşündüğümde beri benim de bir gün bir kadını olacağını biliyordum. İstediğim tipi biliyordum. Polis olmak istediğimi bilir gibi biliyordum. Ve sonunda bu kanepede oturan kadını buldum.”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Tanrım, çok iyi hissettiriyordu bu.

Mitch devam ederken gözlerimi açtım.

“Ben samimi bir ailede büyüdüm ve hep onlar gibi olmak istediğimi biliyordum. Sana hayatın hep muhteşem gideceğine dair söz veremem. Geleceği söyleyemem. Söyleyebileceğim şey, senle beraber top fırlatmaca oynamaya ya da masanın etrafında oturup ödevlerini yapmaya devam edeceğiz. Bu benim için önemli. Ve bir şey önemli olduğunda, ona değer verir ve onu korursun. Bunun gibi kardeşin ve Mara’yla da özel zamanlarımız var. Bu anlar benim için çok önemli. Önemli ve sana şu an söz veriyorum, sahip olduğum tüm güçle size, hepinize bakabilmek için her şeyi yapacağım. Geleceği söyleyemem ama söz verebilirim. Şimdi, bana güveniyor musun?”

Billy’nin elleri benimkileri tuttu ve fısıldadı: “Sana güveniyorum Mitch.” İşte o an yanağımda bir damla gözyaşı hissettim.

Mitch bir an bile beklemedi: “Güzel.”

“Sen evi süpürdüğünde Mara çok takdir ediyor ve biz sorumluluklarını yerine getirirken iyi notlar almanı da bekliyoruz. Ama herkesi rahat ettirmek için kendini yormayı bırakmalısın. Bundan sonra, sadece Billy olacaksın. Hayatın nasıl olacağını akışına bırak ve bizim bir aile olarak ne olursa ilgileneceğimize güven. Bunu Mara ve benim için yapabilir misin?”

“Evet,” diye fısıldadı Billy. Elleri benim ellerimi daha da sıkı sıktı ve benim yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüverdi.

“Güzel,” dedi tekrar Mitch. Bir elini aldı Billy’nin boyunda gezdirdi ve onu yüzüne daha da yaklaştırdı. Yakınına gelince, nedenini anladığım şekilde yüzü değişti ve Billy de her şeyi anlayabildiği için şükrettim.

Ama anlamak zorunda da değildi.

Çünkü Mitch zaten söylemişti.

“Seni seviyorum dostum.” Ve iki tane de daha gözyaşı döktüm.

“Ben de seni seviyorum Mitch,” diye cevapladı o da. Nefesim kesildi ve ikisi de bana baktı.

Ben de şarap kadehimi kaldırdım ve mırıldandım: “Bana bakmayın, siz özel anınızı yaşayın.”

Mitch arkasına yaslandı, Billy’yi de serbest bıraktı ve bana kıkırdadı. “Erkeklerin özel anları yoktur.”

“Evet vardır. Az önce bir tanesine şahit oldum.”

“Bu bir an değil tatlım, bu zihinlerin birleşmesi.”

“Bu, bir an Mitch.”

Mitch Billy’ye dönüp sordu: “Biz şu an özel bir an mı yaşıyoruz?”

Billy başını kaldırıp bana baktı.

“Hayır.”

Billy an diye tabir ettiğim şeyin ne olduğunu bile bilmiyordu. Sadece Mitch’le aynı fikirde olmak istiyordu. Çünkü Mitch bir erkekti, ben ise ağlayan bir kadın.

Ben de gözlerimi devirdim ve onların gülümsemesini görmek için tekrar baktım.

Bu ana şahit olurken çaba harcadım ama binlercesi dökülmesi gerekirken sadece birkaç gözyaşı dökmekle yetinebildim. Bu işte de herhangi bir kız nasıl başarılı olabilirse öyle başarılı oldum: Biraz daha şarap aldım.

“Peki. Bu da bittiğine göre, yatma saati,” dedi Mitch. Ayaklarını kahve sehпасından çekti ki Billy de geçebilsin.

Billy hafifçe atladı ve kanepenin etrafından çıktı. Biz de onu izliyorduk.

Salonun ortasına giderken durdu ve Mitch’e döndü.

“Bugün için teşekkür ederim Mitch, çok eğlenceliydi.”

“Yine yaparız dostum, şimdi kafayı vurup yat. Tamam?”

Billy direnmedi. “Tamam, iyi geceler Mitch.” Sonra bana baktı ve “İyi geceler Mara Teyze,” dedi.

“İyi geceler tatlım.”

Billy odasına yöneldi. Ben de Mitch’e baktım. Bana yaslanmıştı ve bir kolu kanepayla benim aramdaydı. Kendisine doğru çekiyordu ve ben de şarabı dökmemeye çalışıyordum.

Dökmemeyi başardım ve erkeğimle rahatlamak için yanına yerleştim. Şarap, mumlar. O sırada bir sesle irkil-dik: “Mara Teyze?”

Mitch ile ben kafamızı kanepenin arkasına doğru çevirdik. Baktığımızda, Billy’i salonun ortasında gölgelerin arasında gördük.

“Evet tatlım?”

Billy gözlerimin içine baktı.

“Billie sana benziyor.”

Bununla nereye varacaktı bilmiyordum ama cevapladım: “Evet, benziyor dostum.”

“Peki, benim Mitch’e benzediğimi düşünüyor musun?”

Aman Tanrım.

Ah Tanrım.

“Evet,” dedim.

“Restorandaki o kadın bizim güzel bir aile olduğumuzu söylemişti,” diye hatırlattı bana, Mitch de koluyla beni sıkıca kavramıştı.

“Evet, öyle demişti. O zaman anlamamıştık ama haklıydı.”

Billy bir süre daha bakışlarını benden ayırmadı ve sonra Mitch’e döndü, sonra yere baktı ve sordu: “Mitch, sen Mara Teyze’yle evlenince, Billie ve ben senin adını alabilir miyiz?”

Ah Tanrım!

Tanrım, Tanrım, Tanrım!

“İstiyorsanız tabii ki de alabilirsiniz!” diye cevap verdi Mitch.

Ben derin derin nefes almaya başladım.

Billy tekrar bana baktı.

Fısıldıyor olmasına rağmen onu duyabilmişim: “Bil-melisin ki, seni de çok seviyorum Mara Teyze.”

Sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Nefesim tekrar yerine geldi ve bu sefer binlerce göz-yaşını tutmayı başaramadım. Neyse ki sesli hıçkırıklara boğulmamayı başarmıştım, bunlar sessiz gözyaşlarıydı.

Mitch şarap kadehimi aldı. Bardağımı birasının yanına kahve sehпасına koydu ve beni kollarının arasına aldı.

Kendime gelmem biraz zaman aldı.

Sonra onun boynuna fısıldadım: “Seni seviyorum De-dektif Mitchell James Lawson.”

Mitch kollarıyla daha da sıkı sardı: “Biliyorum bebe-ğim, ben de seni seviyorum.”

“İyi başardık bu işi tatlım,” dedim boynunu öperken. Sonra başımı eğdi, o da bana eğilip bakarken “Teşekkür ederim,” dedim.

“Her zaman sevgilim.”

Bunu sevmiştim. “Her zaman ve her zaman, şimdi ve ailemizle geçireceğimiz hayatımız boyunca.”

İçim tekrar bir garip oldu ama gülümsüyordum.

“Seninle gurur duyuyorum, bugün annen ve teyzen karşısında yaptıklarından dolayı.”

Gülümsemem daha da arttı ve dedim ki: “Sadece bil diye söylüyorum, senin öpücüğün sayesindeydi.”

Mitch de gülümsedi. “Evet.”

“Bilmen gereken başka bir şey, bunu senin sayende ya-pabildim.”

“Mara...” diye başladı ama başımı salladım ve ona daha da derin sarıldım.

“Hayır, söylemek benim içimde vardı ama benim gözlerimi açan kişi sendin. Kim olduğumu görebilmemin sebebi. Hep dürüst bir insan olmuştum, sen yokken bile. O çocukları güvende tutabilmek için yapmam gereken her şeyi yaptım. Ama orada seninle beraber durmak bana kendimi iyi hissettirdi. Kim olduğum ve önceden de kim olduğumu fark etmek iyi hissettirdi. Ve olduğuma inandığım kişinin ötesine geçebilmek de. Senin orada beni yönlendirmen. Ve...” Dayanamadım, daha da yanaştım. “Teşekkür ederim.”

Mitch kafasını eğdi ve benim dudaklarıma doğru “Rica ederim bebeğim,” dedi.

Kıkırdamam gülümsemeye dönüştü.

Mitch gülümsememe karşı ağzını oynattı. “Yoğunluktan yoruldum. Oyunu izlerken dinlenme vakti artık.”

Kanepede Mitch’le dinlenmek, şarap, mumlar ve beysbol.

Neredeyse mükemmel bir günü bitirmek için güzel bir son.

“Aynen,” diye fısıldadım ben de. Mitch kıkırdadı ve 30 saniye içinde televizyon yayındaydı. Botlarını çıkarmıştı, beni kanep ve bedeni arasına sıkıştırmıştı. Kadehim bir elimde, yanağım ise göğsündeydi. Kolları sırtıma dolanmıştı. Kalçalarımı da kavramıştı. Birası da diğer elindeydi.

Şaraptan yudumladım dinlenirken.

Mitch de birasını yudumladı ve oyunu izledi.

Evet.

Neredeyse mükemmel bir günü bitirmek için mükemmel bir son.

Ben, Mitch, şarap, bira, beysbol ve yan odada uyuyan Billy ile Billie.

Yirmi Altıncı Bölüm

Güneş Her Gün Yeniden Doğar

*İ*ki gün sonra...

İşe gideceğim için iş kıyafetlerimi giymiştim.

Dar, açık bej bir kalem etek. Tatlı, açık şeftali rengi bir bluz. Topuklu ve topuğundan bağlı ayakkabılar. Ensem-den toplanmış saçım arkaya atılmıştı.

Mitch iş kıyafetimi sevmiştir. Bu şekilde giyinerek adamlara yatak ve yastık satışı yapmamı sevmese de seksi olduğumu düşünmüştü. Çoğu geceler, doyurmam gereken 4 kişi oluyordu. Doyurmama yardımcı olduğu için iş ihtiyacını anlıyordu.

Küçük bir masada oturuyordum. Mitch de en son olduğu gibi arkamda ayakta duruyordu.

Heyecanlı değildim. Telaşlı da değildim. Dün görüştüğümüz avukat ve önümüzdeki aylarda yapacağı işler için para nereden gelecek bilmiyordum. Nasıl bir tepki çekeceğimi de bilmiyordum.

Çok da umursamadım aslında.

Parayı bulabilirdim ve avukatımdan kötü haberleri duyacak olan adam benim endişelerimi ve üzüntülerimi hak etmiyordu.

Zilin sesini duydum ve kafamı kapıya doğru çevirince Mitch'in telaşını arkamda hissettim.

Mitch benim aksime endişeliydi. Ama endişesi benim hakkımdaydı. Ona iyi olduğumu söyledim ama bana inanmadı.

Endişelenecek bir şeyi olmadığını görecekti.

Bill'i turuncu tulumu ve beyaz tişörtüyle kapıdan girerken izledim.

Daha zayıftı ama ten rengi daha iyi görünüyordu ve saçını kestirmişti. Belli ki, cezaevinde berberleri vardı. Ya da en azından, bedavaya hizmet veriyorlardı ve Bill de parasını saç kesimine mi yoksa vücuduna alacağı pisliklere mi harcayacağını düşünmek gibi zor bir karar almak zorunda olmadığından bundan faydalanmıştı.

Beni görünce suratı bir anda bozuldu ama karşımdaki camın arkasında bulunan masanın yanındaki sandalyeye geldi. Oturdu, gözleri önce bana sonra da Mitch'e odaklandı.

Ben telefonu aldım.

Bill'in gözleri bana döndü.

Kulağıma götürdüm ve bekledim.

O hâlâ kıpırdamıyordu.

Sabrı tükenen kişi Mitch idi. Kalkıp camı tıklattı. Sonra iki parmağıyla telefonu işaret etti.

Bill ona sert sert baktı ve telefonu aldı.

Kulağına götürür götürmez hemen konuşmaya başladım.

"Çirkinleşme, telefonu aç ve yaklaş. Söyleyeceklerim önemli ve duymalısın."

"Söyleyeceğin herhangi bir şeyin önemli olduğunu düşünmüyorum artık Mara." Gözleri nefret doluydu, ağzı ve burnu küçümseyici bir ifade takınmıştı.

"Billy ve Billie hakkında. Yapmaya karar verdiğim şey yapılması gereken şey. Benim bildiğim yol bu."

Bill bana baktı, gözlerini bana getirmeden Mitch'e odakladı.

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle de yüzüne bakmak zorunda kalmayayım daha fazla. Burada seninle oturmak tansa bir grup psikopat tip ile kilitli kalmayı tercih ederim. Ve sanırım nereden geldiğimi de anlıyorsundur."

"Hah," diye fısıldadım. "Bunu annem ve teyzemi peşime düşürdüğünde anlamıştım. O zaman anlamasaydım bile Jez'i beni ve çocukları tehdit etmek için gönderdiğinde anlardım."

Billy'nin yüzü değişti. Pişmanlık hissetmiyordu, hatta bunu nasıl yaptığının beni nasıl etkileyeceğini ve ayrıca çocuklarını da etkileyeceğini bilmiyordu.

Konuşmaya devam ettim.

"Billy Jez'i görünce onu hatırladı ve çok korktu Bill."

Bill bana dik dik bakmaya devam etti.

"Çok kötüydü, titriyordu."

Bir kelime bile söylemiyordu.

"Belki ilgileniyorsundur diye söylüyorum, Billie uyuyordu ve onu görmedi."

Bill'den herhangi bir şey yoktu.

Rezil bir herif olduğunu bildiğimden şaşırmamam gerektiğini düşündüm.

Bu yüzden hemen konuya geldim.

"Mitch ve ben dün bir avukat ile görüştük ve anlaştık. Çocukların temelli velayetini almaya çalışacağız."

"Ve bu neden umurumda olmalı Mara?"

"Pardon?"

"Endişelenecek çok fazla şeyim var Mara. Fazlasına ihtiyacım yok. Senin yüzünden arkamda bir sürü bela var. Senin ne boklar yediğini düşünmeye harcayacak vaktim yok. Domuz erkek arkadaşına iyi bir insan olduğunu ço-

çocuklarımı alarak göstermek istiyorsan buyur al onları. Buradan ölmeden çıkarsam senin için endişeleneceğim.”

“Ve Billy ile Billie için de.”

“Ne?”

“Buradan sağlam çıkınca, benim ve Billy ile Billie için endişeleneceksin.”

“Her neyse.”

Tanrım, kuzenim tam bir baş belasıydı.

“Her neyse değil, Bill. Oğlun senin bir bok parçası olduğunu düşünüyor ve kızın senin için endişelendiği için gözyaşları döktü. Bu yüzden her neyse diyemezsin. Onlar senin çocukların...”

Bill sözümü kesti “Eğer sen ve polisin istediğinizi alırsanız benim çocuklarım olmayacaklar. O yüzden neden umurumda olsun ki?”

İyi bir noktaya parmak basmıştı.

Zor kısma geçme zamanıydı.

“Eğer bize yardımcı olursan işleri daha da kolaylaştırırsın.” Kıkırdadı ama bu, iyi bir şey değildi.

“Pekâlâ, öyle bir şey olmayacak.”

Tam bir baş belası.

“Anlamıyorsun, Bill. Benim için istemiyorum. Çocuklar için istiyorum.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

Ona baktım.

Derin bir nefes aldım.

“Bütün o geceler boyunca, annemden ve onun erkeklerindenden, partilerinden kaçıp sana geldim. Bütün o geceler, karanlıkların içinde ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi, kiminle olacağımızı konuştuk. Bütün o geceler konuştuklarımız nereye gideceğimiz, ne olacağımız ve istediğimiz kişi olmak için yaşamamız gereken yerd, insanların

bizim kim olduğumuzu düşünmeden. Ben o hayallerden hiç vazgeçemedim Bill. Ve senin ne zaman vazgeçtiğini bilmiyorum. Umurumda da değil. Sana ne olduğundan sorumlu değilim. Sen sorumlusun. Ve bunu bana mı yamamak istiyorsun? Tamam. Yap o zaman. O da umurumda değil. Umurumda olan, umurumda olan tek şey, Billy ve Billie'nin bizim hatalarımızdan oluşan bir hayat yaşamamaları. Şimdi güzel yatakları var. Güzel kıyafetleri var. Yeni ayakkabıları var. Billy yakalama oyununda iyiye gidiyor ve Mitch ona nasıl topa vurulacağını da öğretiyor ve onda da iyiye gidiyor. Billie her gece pembe bir ayıcıkla uyuyor ve onu çok seviyor. Tertemizler. Okula gidiyorlar. Her gün üç öğün yemek yiyorlar. Gülüyorlar. Onlara değer veren insanların yanındalar. Onların ödevlerine yardım eden. Zamanında yataklarına götüren. Hepsi bu kadar basit ama sen ve ben Bill, biliyoruz ki basit şeyler aslında her şeydir. Ben onlara bunu veriyorum. Mitch de öyle. Sen veremedin. Şimdi senin bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Mitch'in ve benim bunları vermeye devam etmemizi sağlayacak bir iyilik. Sadece bir kâğıt imzalaman gerekiyor. Bu kadar. Sen zaman geçir, kendini düzene sok, buradan çık, o zaman onların hayatında bir yere sahip olman konusunda konuşuruz. Ama sadece kendini düzelterip buradan çıkabilirsen ve onların velayetini tekrar almaya çalışırsan, asla. Onların artık bir ailesi var. Mutlular. Şimdi bana bir iyilik yap ve buna devam etmeme izin ver. Bana bu iyiliği yapman onlara her şeyi vermen demek.”

Bill yaklaştı, gözleri kısıldı ve yavaşça: “Öyle... bir şey... olmayacak,” dedi.

Kafamı salladım. Biliyordum.

Yine de şansımı denemek zorundaydım.

Sonra dedim ki: “Tamam. Ama olacak... Bill. Sadece

biraz zaman alacak. Ve iş bittikten sonra, sen hayatının geri kalanını oğlunun senden nefret ettiğini bilerek yaşayacaksın. Kızın için sadece belirsiz bir anı olarak kalacaksın ve onun sana verdiği sevgiyi israf etmiş olacaksın. Bunu da bana yamamak için kafanda başka şeyler düşünebilirsin ama biliyorum, içinde derinde bir yerde bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seninle benim her zaman istediğimiz şeyi onlara verdiğimi anlayacaksın. Ve Billy sevdiği birini bulduğunda ve hayatını onunla geçirmek istediğinde, onun düğününde onunla dans eden kişi ben olacağım. Ve ayrıca biliyorsun ki Billie kalbini vereceği birini bulduğunda, onunla da Mitch dans edecek.”

“Hadi oradan Mara.”

Ama ben başımı salladım.

“Bana hadi oradan diyorsun ama yaptığın tek şey Billy ve Billie’ye hadi oradan çekmek. Bana yaptıkların çocuklarını etkiliyor. Bu yüzden, Bill Winchell, eskiden evdekilerin düşündüğü kişi olduğunu kanıtlıyorsun. Sen bir aptalsın. Beyinsiz. Kendinden başkasını düşünmeyen. Ve bununla yaşamak zorundasın.”

Konuşmak için ağzını açtı ama ne dediğini duymadım.

Telefonu yerine koydum, sandalyemi geri çektim ve Mitch’e dönerken ona bakmadım bile. Elini tuttum. Güçlü parmakları sıcacıktı ve benim ellerimi tutuyordu. Çıkarırken arkama bile bakmadım.

Odadan çıkmıştık. Salona yürüyorduk. “Avukatı arayacağım,” dedi Mitch.

“Tamam.”

“Sen iyi misin?” parmaklarıyla beni sıkarken sordu.

“Evet.”

Parmaklarıyla tekrar yokladı ama bizi durdururken tekrar etti.

“Emin misin?”

Başımı kaldırıp ona baktım.

“Endişelenmem gereken tek şey avukat parası. Yıllar boyunca kötü günler için para biriktirdim.” Gülümsedim. “Şimdi, o kötü gün geldi. Neyse. Kötü günlerin ardından da güneş yeniden doğar.”

Mitch dikkatle suratımı inceledi. Sonra o da gülümse-di. Diğer elini de kaldırıp boynumun etrafında doladı ve beni kendine çekti.

Öptü; hızlı, sert ama samimi bir biçimde öptü beni.

Sonra dudaklarıma fısıldadı: “İşe gitmem gerekiyor, sevgilim.”

Harekete geçtim, Mitch beni arabaya kadar götürdü ve ben de işe gittim.

Girmi Yedinci Bölüm

Sarhoş Seks Operasyonu

*İ*ki hafta, iki gün sonra...

"Döndüm bebeğim!" diye Mitch oturma odasından / mutfaktan / yemek odasından seslendi.

Çocukları geceyi geçirmeleri için Pennylere götürmüştü ki, biz de bir gece dışarı çıkabilelim, ben kızlarla çıkabileyim, o da işe gidebilsin. Çalıştığı davada bir şeyler oluyordu ve bu yüzden fazladan çalışıyordu. Ben siyah kısa bir elbise giymiştim. Ve tabii ki yeni seksi bantlı topuklu siyah topuklu ayakkabılarım da vardı. Kızlarla Club'da içki içmek için buluşuyordum (Roberta, LaTanya, Elvira, Tess ve Elvira'nın Gwen, Cam ve Tracy'si ile).

Giymekte olduğum kısa siyah elbise ve seksi ayakkabıları satın almıştım çünkü Piersons'da yıllık yaz çılgınlığı dönemindeydik ve görünen o ki, Denver'ın yarısının yatağa veya şilteye ihtiyacı vardı. Ayaklarıma kara sular inmişti ama aldığım komisyonlar harikaydı.

Tabii ki de onları avukat parası için bankaya yatırmak istedim ama Mitch'in işteki fazla mesailerinin de yardımıyla ve Elvira'nın siyah elbise sözlerinden etkilenmiş olmalı ki, Elvira ile alışverişe gitmem ve kendimi şımartmam (aslında onu şımartmam) konusunda beni ikna etti.

Yani ilk KSE'mi giyiyordum. Yakasızdı. Siyah bir jarse idi. Şimdiye kadar giydiğim herhangi bir elbiseden daha kısaydı. Neredeyse sırtı hiç yoktu. Birçok yeri yapışıyordu ve diğer yerleri de oldukça dardı.

Ayakkabılar beni bile tahrik etmişti, o kadar seksiydiler.

Biraz da abartılı bir makyaj yaptım (asla yapmadığım bir şey ama aslında çok da güzel durmuştu). Ayrıca saçımı da biraz kabarttım (bu da hiç yapmadığım bir şeydi ama gayet güzel görünüyordu).

Şimdi gitmek için hazırdım.

Gitmekten kastım Mitch beni Club'a bırakmasıydı. O gün çalışmak zorundaydım ama kızlar akşam yemeğini Club'da yemişlerdi ve onlarla orada buluşacaktım. Eve gelince hemen bir hindili sandviç yedim. Mitch de çocukları Penny'ye götürdü. Gitmeden önce de beni Club'a bırakacaktı ve işini halledecekti. Sonra eve dönme saati gelince ben ona mesaj atacaktım. Bana ya da LaTanya'ya ulaşırsa da almaya gelecekti. Eğer ulaşamazsa, Elvira Hawk'un beni bırakacağına dair söz vermişti. Hawk belli ki Gwen, Elvira ve bırakılmaya ihtiyacı olan herkese yardım ederek gösteriş yapıyordu.

Gece için her şeyim planlanmıştı. Efor sarf etmeden hem de. Yapmam gereken tek şey muhteşem görünüp, hava atıp kokteyl yudumlamaktı.

Bütün gün yatak sattıktan sonra da, yapmaya enerjim kalan tek şey buydu.

Gariptir ki, benimle tanışmak için bekleyen üç tane kadınla tanışma konusunda endişeli değildim. Evet, bu da benim sınıf sistemimden ne kadar uzaklaştığımı gösteriyordu. Üç ay önce, Dedektif Mitch Lawson için yeteri kadar iyi olup olmadığını tartışacak üç tane kadınla be-

raber oturma fikri beni öldürebilirdi.

Şimdi?

Neyse ne.

Eğer beni sevmezlerse, umursamazdım ben de.

Banyoda aynanın karşısından ayrıldım, ışığı kapattım ve Mitch'e seslendim: "Eğer hazırsan ben gitmeye hazırım!"

Yatağıma gittim, siyah küçük çantamı aldım, yatağımın yanındaki lambayı söndürdüm ve on santimlik topuklarımın üzerinde kapıya doğru yürüdüm. Salona indim ve barda Mitch'i gördüm. Gözleri aşağıda, barın üstündeki bir dosyayı inceliyordu ama ben salondan gelirken gözleri bana çevrildi.

"Şimdi gitmek istiyor musun?" diye sordum ona doğru yürürken. "LaTanya mesaj attı, onlar çoktan..."

Durdum çünkü yüzündeki ifade nihayet içime işlemiştir.

Evet.

İçime.

Aslında, içime, bana doğru, üzerime ve her yerime.

Ölü gibi durdum bir an.

Ben durunca Mitch hemen bana doğru hareket etti. Gözleri elbisemdeydi.

"Mitch..." diye başladım.

"Ben şimdi gitmek istemiyorum."

Eyvah!

"Mitch," diye fısıldadım. Geriye doğru gidiyordum çünkü durmadan üstüme geliyordu.

Geriye doğru giderken, o da devam etti.

"Tanrım, bebeğim, bacaklarının uzun olduğunu biliyordum ama... Siktir." Gözleri bacaklarımdaydı ve sesi çok seksi, derin ve tutkulu çıkıyordu. Onu dinlerken tahrik olmuştum.

Ah.

“Mitch senin kötü adamları yakalaman gerekiyor,” diye hatırlattım, salonun gölgeleri arasında geri geri gidiyordum. O da beni takip ediyordu.

Öyle bir şekilde yer değiştirdi ki onunla beraber gitmekten başka şansım yoktu. Ve bu da yatak odasına doğru gidiyoruz demekti.

“Mitch!” diye bağırdım. “Kötü adamlar?”

Elleri kalçalarımda geziniyordu. “Seni becerdikten sonra da kötü adam olacaklar.”

Aman Tanrım.

“Mitch,” diye fısıldamaya devam ettim.

Parmakları kısa elbisemin üzerinde geziniyordu ve sonra belime kadar kaldırdı.

Açıkkçası, elbise o kadar kısaydı ki çok da kaldırmasına gerek yoktu.

Yine de, seksiydi bu da.

Çantamı bıraktım ve parmaklarımı onun gömleğinin içine soktum. Çünkü bacaklarım güçsüzleşmişti.

Mitch tekrar yer değiştirdi. Yatağı bacaklarımdaya hissetmiştim ve yatağın yanındaki lamba da yanıyordu.

Orada durdum. Bacaklarım titrerken biraz geriye çekildi. Seksi gözleriyle ateşli vücudumu izlerken kalçalarımdaya kaldı bakışları. Küçük siyah iç çamaşırımı görebileceği yerde yani. Sonra gözleri bana döndü, vücudu bana doğru yaklaştı, elleri arkaya doğru gitti. İki eli de çamaşırımın içerisinden popomu elliyordu.

Tüm vücudumun titrediğini hissettim.

“Seni becermek için sarhoş olup eve gelmeni bekleme-yeceğim. Şimdi yapıyorum ve o zaman da yapacağım.”

Aman tanrım.

“Tatlım...” dedim, ama başka bir şey diyemedim çünkü

dudakları dudaklarımdaydı.

Sonra dili ağzımın içine girdi.

Sonra benimki de onunkinin içindeydi.

Sonra elleri aşağıya indi ve çamaşırımı çıkardı. Kü-lodumun yavaşça bacaklarımdan aşağı süzüldüğünü his-settim.

Tekrardan bütün vücudum titredi ve Mitch'e sarıldım.

"Çıkar onları," dedi sonra, bu sefer sesi daha kalındı ve ben de denileni yaptım. Mitch'in parmakları kalçalarım dokunurken ayaklarım da çıplaktı artık. Beni kaldırdı, parmaklarını vücuduma bastırarak bacaklarımı ayırdı. Biraz yardım ettim ve sırtımı yatakta buldum. Mitch üzerimdeydi, ağzı ağzımın içindeydi.

Çok fazla öpücük, çok fazla elleme söz konusuydu ve parmakları bacaklarımdan arasında oynuyordu. Elim sert kasıklarımı okşuyordu, dudakları dudaklarımdan ayrıldığında iniltiğim ağzına gidiyordu ve yanaklarımdan kulağıma kadar kayıyordu.

İki parmağıyla ıslaklığımın içerisine girerken erkekliği elime yasladı. Ve kulağıma fısıldadı: "Seni çok fena becereceğim bebeğim."

Ah Tanrım.

Bunu sevmiştim.

Mitch yatakta hassas bir âşıktı, sezgiliydi ve düşünceli. Sadece benim de hazır olduğumu bildiği zamanlar sertleşiyordu.

Ve şimdi buna hazır olduğumu da biliyordu.

Konuşmayı kesmişti.

"Dışarıda kızlarla iken beni düşünmeni istiyorum."

Ah Tanrım.

Ben de istiyordum. Hem de çok fazla, kalçalarım onun ellerine doğru geldi.

Başparmağıyla tatlı bölgeme baskı yaptı ve tekrar oynamaya başladı.

Başımı çevirdim ve kulağına “Tamam,” diye fısıldadım.

“Aletimi dışarı çıkar,” diye emretti. Ellerim titriyordu; kemerini çözdüm, pantolonun düğmelerini açtım ve bal-dırlarına kadar indirdim.

Başını kaldırdı, gözleri benimkileri yakaladı ve kalçalarım onun kasıkları etrafında kaldı. Pantolonu cildime dokunurken küçük bir titreme gibi bir heyecan yaşadım. Sonra parmakları ortadan kayboldu ve erkekliği içime girdiğinde daha büyük bir heyecan yaşamış oldum.

Dudaklarım ayrıldı, gözlerim kapandı ve boynum titremeye başladı.

Sokmaya devam etti, hızlı, sert, derin ve ağzı boynumda gezinirken sesi sertleşti. Fısıldayarak sordu: “Kaç şekilde istersin?”

Kafamı kaldırdım, iki elimi saçlarının arasına soktum, başı daha da yaklaştı ve hızlıca ve sertçe devam ediyordu, ben de cevap verdim.

“Kaç şekilde vermek istiyorsun?”

Konuşarak cevap vermedi.

Hayır, beni kaldırdı, döndürdü ve sonra kendimi göbemin üzerinde buldum ve sonra dizlerimin üzerinde sonra da beni dizlerimin üstüne getirirken ellerini kalçamda hissettim. Sırtım dikildi, göğsümü yatağa bastırıyordum, elleri kaburgalarımda kayıyordu, parmaklarının uçları o beni becerirken daha da derine gidiyordu.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Sevdin mi bunu?”

Cevabı biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştık. Daha önce de sevmiştim.

Bu kadar zor, bu kadar sert, bu kadar seksi olmamıştı ama.

Hâlâ.

“Evet,” diye tekrar ettim.

Kısa süreliğine de olsa bir ara içimden çıktı. Beni döndürdü. Kollarından birini belimin etrafına sarmıştı ve bacaklarım da kalçalarındaydı. Bizi ileri doğru itti ve o erkekliğini içime sokarken sırtım yatağın başına ve duvara dayandı.

“Ah Tanrım,” diye nefes aldım.

Mitch’in kolu aşağıya indi, ellerinden biri popomun etrafında geziniyordu, kalçalarımı onu daha fazla içime alabilmem için yukarı kaldırdı. Diğer eli benim elimi tutuyordu ve başımın üstünde duvara dayanmıştı. Gözleri benim gözlerime kilitlenmişti. Şimdiye kadar gördüğüm-den çok daha seksi bakıyorlardı.

Bu çok güzeldi. Harikaydı. Çok seksiydi.

“Bebeğim,” diye fısıldadım.

“Parmaklarını bacaklarının arasına koy bebeğim, seni becerirken kendini orgazm etmeni istiyorum.”

“Tamam,” dedim ve hemen bunu yapmaya koyuldum.

Ah Tanrım.

Evet.

Bu çok daha güzeldi. Mükemmelin ötesindeydi. Çok ateşliydi.

Dudaklarımız dokunuyor, nefeslerimiz karışıyor, gözlerimiz kilitli. Mitch’in elleri benimkileri sıkıyordu, ben inliyordum ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Gel,” dedi.

“Peki, tatlım.”

“Şimdi, bebeğim; gel.”

Dudaklarım birbirinden ayrıldı, ellerim bacakları kal-

çalarımaya değerkken titremeye başladı, Mitch'in dilini dudaklarımda süzölürken hissettim. Penisini içimde dolaşırken kaçınılmaz orgazm geliyordu.

Üç dakika sonra, kollarım onu sıkıca sardı, bir elim saçlarında, bacaklarım da kalçalarındaydı. Beni daha da derine götürerek inlememe sebep oluyordu.

Boynumu eğdim ve kulaklarının etrafındaki koyu ve yumuşak saçlarını öptüm.

"Saçlarını seviyorum," diye fısıldadım.

Tenimde gülümsemesini hissettim o an. Ve onun garip cevabını duydum bir an. "Çok kötü."

"Pardon?"

Kafasını kaldırdı ve elleri hâlâ popomdayken onları bir kez daha avuçladı. Kolunu sırtıma dolamıştı şimdi de.

"Çok kötü," diye tekrar etti bana bakarak. Yüzü durgundu. Gözleri hâlâ seksi ama tatmin olmuş bir şekilde baygındı (bu onları daha da seksi yapıyordu, bu arada) ve bu onu normalde olduğundan daha yakışıklı gösteriyordu.

O an söylenmesi gereken şey erkeğimin çok güzel olduğuydu.

"Ne çok kötü?" diye sordum, ben de baygın ve tatmin olmuş hissediyordum. Harika erkek arkadaşım la mükemmel ve farklı pozisyonlarla olağanüstü bir seks yaşadığım için değildi sadece. Onun da sevdiğini ve sevdiğini bilmemden rahatız olmadığını bildiğim içindi.

"O elbiselerden on beş tane almanı istiyorum ki seni hepsinin içinde becerebileyim. Ama o kadar elbise demek daha fazla mesai demek ve daha fazla mesai demek seni becerecek vaktim olmayacak demek. İşte bu çok kötü."

Dudaklarımın kıpırdadığını hissettim ve yavaşça: "Bir tanesi benim için yeterli," dedim.

Onun da dudaklarının kıpırdamasını izledim ve cevap

verdi: “Evet, bir tanesi kesinlikle yeterli.”

Erkeğim benim seksi olduğumu düşünüyordu. Benim erkeğim benim seksi olduğumu düşünüyordu. Benim erkeğim KSE’mi giydikten sonra bana bir bakış atmış ve ellerini üzerimden çekememişti.

İçim yeniden bir tuhaf olmuştu.

Gözleri yüzümün ve saçımın etrafında gezindi ve tekrar bana döndü. “Saçın daha önce de harika görünüyordu, ama şimdi lanet olasıca derecede şahane görünüyor.”

“Seks saçı,” diye mırıldandım. Kızların seks saçını fark edip etmeyeceklerini düşünüyordum. Özellikle Roberta ve LaTanya sezebilirdi. Elvira’nın da kaçırmayacağı aşikârdı.

Mitch muzipçe güldü ve beni de kaldırıp arkasını döndü. Sonra pantolonunu giyerken ben onun bacaklarını ayırışını izledim.

Kafamı kaldırdım, ona baktım ve fısıldadım: “Gidip temizlenmem lazım.”

Ellerinin pantolonuyla işi bitmişti, bu yüzden elleriyle popomun yanaklarını sıktı ve: “Biliyorum,” dedi.

Hareket etmedi ya da daha açıkçası ellerini popomdan çekmedi.

“Beni bırakacak mısın ki ben de gidip temizleneyim?”

“Bırakacağım, ama istemiyorum.” Yatağımdan ona doğru baktım, bedenim çok rahattı ve hâlâ orgazmın etkisiyle karıncalanıyordu. Hâlâ içime giren penisin etkisini hissediyordum. Bu hayat benimdi. Bu erkek benimdi.

Sonra musluğumu onardığını hatırladım. Kapıdan girip banyoya gidişini ve bunun her gün olan bir şey olmasını istediğimi hatırladım.

Şimdi öyleydi.

Benim yatağımda uyuyordu. Benim banyomda duş alı-

yordu. Biz çocuklarımıza bakan bir takımdık. Beni çok sert bir şekilde becermişti ve benim de onun da işi olmasına rağmen o beni bırakmak istememişti.

“Ne?” dediğini duydum Mitch’in ve gözlerimin ona odaklanmış olduğunu fark ettim. Onu düşünüyor olsam bile onu görmüyordum o an. Elleri aşağıdan başlayarak yukarı çıktı ve kollarımı kendisine sardı ve ben cevaplamadan sordu: “Ne düşünüyorsun bebeğim?”

“Beni dört yıl önce gördüğünden beri benden hoşlandığını söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Pekâlâ, ben de sana karşı aynıydım,” dedim ve kıkırdamaya başladı.

“Biliyorum.”

Kafamı salladım. “Hayır, demek istediğim senden o kadar çok hoşlanıyordum ki, kendimi sana âşık olduğuma ikna etmiştim. Sen buraya musluğumu tamir etmek için geldiğinde bu benim için bir çeşit işkence gibiydi çünkü ben tam bir aptal gibi davranmıştım. Çünkü tam bir aptaldım. Aynı zamanda, evime sanki her gün buraya girip çıkıyormuşsun gibi girdiğini görebilmeyi çok istiyordum. Ve şimdi... Yani... Öylesin. Her gün benim evime girip çıkıyorsun.”

“Sen aptal gibi davranmadın.”

“Kesinlikle öyle davrandım.”

“Tamam, öyle davrandın ama tatlıydın da.”

Gözlerimi devirdim.

Ben gözlerimi devirmeyi bırakırken Mitch kollarıyla hemen bana sarıldı. Ve o an sırtımayı bıraktığını gördüm.

“Hayatımda başıma gelen en güzel şey o bozulan contaydı.”

“Öyle bir şey olduğunun farkında olsaydım daha önce-

den kendim bozardım,” dedim ve kahkahalara boğuldu.

Sonra toparlandı, yer değiştirdi ve sonunda ikimiz de ayaklanmıştık. Mitch elbisemi aşağıya doğru çekiyordu.

“Haydi, temizlen tatlım. Ben de seni kızların yanına götüreyim,” dedi ve dudaklarımdan öpüp odadan çıktı.

Eşyalarımı toparlayıp temizlenmek için banyoya gittim. Orada dururken gerçekten seks saçına sahip olduğumu fark ettim. Yani Roberta, LaTanya ve Elvira kesinlikle fark edeceklerdi.

Her neyse.

Benim ellerini benden çekemeyen seksi dedektif bir sevgilim vardı. Kızlarla içmeye seks saçıyla da gidebilirdim. Her yere seks saçıyla gidebilirdim aslında. Hatta çatılardan anons yapmam gerekiyor: “Bana bakın. Benim seks saçım var. Dedektif Mitch Lawson’la seks yaptım ve seks saçım var.”

Kendi kendime güldüm bunları düşünürken. İşimi halledip unuttuğum çantamı aldım ve barda dosyalara bakan Mitch’e doğru yöneldim. Yanına gelince gözlerim dosyaya doğru yöneldi ve koluyla belimi tutup dosyayı kapatmadan önce orda gördüğüm şey karşısında kaşlarım istemsiz yere çatıldı.

“Hadi, yola çıkalım artık,” diyerek beni hareket etmeye zorladı.

Bedenim kilitlenmişti. Ona baktım.

“Neden Otis’in robot resmi var sende?”

Kafasını yavaşça çevirdi. “Ne?”

“O dosyada, neden Bay Pierson’ın kuzeni Otis’in robot resmi var?”

Tam o anda Mitch’in kaşları çatıldı ve beni incelemeye başladı. Dosyaya baktı, açtı ve Otis’in resmini bulana dek sayfaları çevirdi.

“Bundan mı bahsediyorsun?” diyerek resmi gösterdi, ama seçtiği kelimeler garip ve kontrollüydü.

“Evet,” dedim resme bakarak ve tekrar Mitch’e döndüm. “Bu, Otis Pierson. Bay Pierson’ın kuzeni. Bizimle birlikte çalışıyor.”

Mitch bana baktı, kolu aniden sımsıkı oldu, ama bir şey demedi.

Lanet olsun.

Dedektif olduğunu düşünürsek bu büyük ihtimalle işten bir klasördü ve içinde Otis’in resmi vardı ve bunun ne demek olduğunu biliyordum.

Soruyu sorduğumda bilinçli konuşan kişi bendim: “Otis’in başı belada mı?”

“Mara...” diye başladı, ama konuşmaya devam ettim.

“Yani, şaşırmazdım. Otis, Bay Pierson’ın Bill’i gibi sayılır, yani ağır suç işlememesi dışında tabii.”

“Mara...” dedi yine, ama ben konuşmaya devam ediyordum.

“Yine, Bay Pierson’ın ailesinden birini soruşturuyor olman çok kötü.”

“Mara, bebeğim,” diyerek kucakladı beni, sesi çok dik-katli ve nazikti. “Bu, Billy’nin evlerine gelen adam için verdiği tarif sonucu ressamın çizdiği resim.”

Bedenim donup kalmıştı.

“Ne?” diyebildim.

“Siktir,” diye mırıldandı Mitch ve gözleri başımın üzerine doğru yöneldi.

“Mitch” dedim, elimi onun göğsüne koymuş yavaşça dokunuyordum. “Ciddi misin? Billie’nin bahsedip durduğu kötü adam o mu?”

“Ha siktir, ha siktir. Lanet olsun!” dedikten sonra bir elini kaldırdı, parmaklarını saçlarının arasına aldı ve

resme tekrar baktı.

"Mitch!" diye bağırdım. Korkmaya başlamıştım. "Konuş benimle."

Bana baktı ve garip bir şekilde: "Yataklar," dedi.

Kafamı salladım. "Tatlım, hiç mantıklı konuşmuyorsun şu an," dedim.

Başını benimkine iyice yaklaştırdı ve diğer koluyla beni sardı. "O adamın Bob Pierson için çalıştığını mı söylüyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, ambarda. Sipariş alıyor, daha doğrusu hepsini batırana kadar alıyordu."

"Tanrı aşkına lanet olsun," diye homurdandı. Bakışları başıma yönelmişti tekrar.

"Mitch!" Elimi tekrar göğsüne bastırdım ve bana baktı.

"Sevgilim, senin evin yağmalandığında her yer çok kötü olmuştu. Ama yataklara özel bir ilgi gösterildiği belliydi. Büyük bir kısmı yok edilmişti ve bütün yataklar çok kötü durumdaydı."

Aman Tanrım.

Haklıydı. Öyleydiler.

"Bu Otis denen adam işte seni hiç rahatsız etti mi? Sana ekstra bir ilgi gösterdi mi? Ya da herhangi bir ilgi?"

"Hayır," dedim başımı sallamış olmama rağmen. "Teşhir salonuna gelmiyor. Bay Pierson izin vermez. Çünkü garip bir tip olduğu için müşterileri korkutuyor."

Öyleydi.

Oldukça ürkütücüydü.

Hele iki küçük çocuğa daha da ürkütücü gelmiş olmalıydı.

Tanrım bu nasıl oluyordu?

Mitch nasıl olduğunu açıkladı.

"Bir şeylerin peşinde. Yataklara bir şeyler sakladı. Bir

hata yaptı, kaybetti. Her neyse artık o şey. Seninkilerin içinde olduğunu düşündü ve onlara bakmaya geldi. Buldu ya da bulamadı. Tahminime göre bulamadı çünkü önce yatakları aramış, bulamayınca da senin bulup bir yere sakladığını düşünmüş. Seni rahatsız etmediğine göre muhtemelen bulmuştur. Senin ev adresine ulaşma imkânı var mıydı? İşçi veritabanından ya da kayıtlardan?”

“Evet,” diye cevapladım. “İşçi veritabanı değil ama ürünlerin nereye gittiğinden ve nakliye işlerinden sorumlu. Alım satımla ilgili her türlü bilgiye sahip.”

“Ah, tanrım, sana bu resmi göstermeliydim,” diye hayıflandı; hâlâ resme bakıyordu.

Elimi tekrar göğsüne bastırdım ve bana bakmasını sağladım. “Bunu bilemezdin ki. Ben Bill ile ilgili olan hiçbir şeyi bilmiyordum. Bunun benim çalıştığım yerle bağlantısı olduğunu nasıl anlayabilirdin? Bu çılgınca bir tesadüf.”

“Bunu sana göstermeliydim,” diye tekrar etti.

“Mitch, Bill ile ve onun hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmediğimi sana söyledim. Ama sana söylemeseydim bile evine Billy, Billie ve benimle girdiğinde biliyordun zaten. Ben çok korkmuştum ama sen her şeyi fark edersin. Bunun benim çalıştığım yerle alakası olduğunu nereden bilebilirdin? Bu çılgınlık.”

“Mara, tatlım, her şeyin üzerinden tek tek geçersin. Bu polisin temel işlerinden biridir. Ben bunu....sana... göstermeliydim.”

Sesi hiç de iyi olmayan bir şekilde hırıltılı çıkıyordu. Alçak sesle yanıt vermeyi tercih ettim: “Tamam.”

“Soyadı Pierson mı?” diye sordu. Evet der gibi başımı salladım. “Ne kadar süredir çalışıyor orada?”

“Benim kadar uzun değil. Denver’a Kansas’tan geldi

sanırım. Bay Pierson yardımcı oldu, ona bir iş verdi. Neden taşındığını bilmiyorum. Sadece herhangi bir pazarlama yeteneğinin olmadığını biliyorum, Bay Pierson onu ailesel sebepler yüzünden işe almıştı.”

“Garip ve ürkütücü olması dışında, bu adamdan hiç kötü kokular aldın mı? Onunla takılan kötü tipli adamlar, garip davranışlar?”

“Kötü adamlar konusunda hayır ama ürkütücü biriydi çünkü sürekli garip davranışlar sergiliyordu. Öyle kötü kokular almadım. Yani ailesini alt üst ettiğine dair bir sezgim olsa da, ama benim düşüncem tam bir serseri olduğuydu. Bunu derken, bir süre önce, Spring Deluxe’dan gereğinden fazla sipariş verdi. Yani, baya fazla. Bu Bay Pierson’ın hoşuna gitmedi. O bizim en lüks ürünlerimizden. Ondan çok fazla satmıyoruz. Yani fazla sipariş vermesi normalden daha da aptalcaydı. Dream Weaver ve hatta Slumber Excelsior’dan da fazla sipariş verebilir çünkü onlardan çok satıyoruz. Ama Spring Deluxe?” Düşüncelere dalınca başımı salladım.

Mitch bana belli belirsiz gülümseyip “Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Demeye çalıştığım şey, biz hiçbir zaman çok sayıda Spring Deluxe satmıyoruz, bu yüzden yaptığı büyük bir aptallıktı. İndirimdeyken bile onları satması çok zor. Diğerleri indirimdeyken kapış kapış gidiyor çünkü herkes onları karşılayabiliyor. Yani eğer bir şeyden fazla sipariş vereceksen, bu asla Spring Deluxe olmamalı.” Mitch bana bakıyordu. Lafımı tamamladım. “Sadece bana güven. Şilteleri biliyorum, o yüzden neden bahsettiğimi de biliyorum.”

“Evet, bebeğim biliyorum. Sana güveneyim ama bu Otis Pierson olayına da bir bakayım, ne dersin? Ayrıca onu daha yakından takip etmesi için birini göndereceğim. Ve benim

kadınının o adamın yakınına bile gelmeyeceğini garanti etmem gerek. Ambara gitmek için sebebin var mı?”

Kafamı iki yana salladım.

Mitch de onayladı. “Güzel. Sakın değişmesin bu. Eğer sana yaklaşırsa, hemen ondan uzaklaşıyorsun. Asla toplu mekânlar dışında etrafında olmayacaksın. Bu mola odasını da kapsıyor. Onu park alanında görürsen arabana bin, kapıları kilitle, arabayı çalıştır ve hemen beni ara. Ben Bill’le konuşacağım.”

Harika.

Bu işe yaramayacaktı ve Mitch de biliyordu. Biliyorduk çünkü Mitch bunu çoktan denemişti. Billie o kötü geceyi geçirdikten hemen sonra. Bill tek kelime bile etmemişi.

Yine de bunu hatırlattım.

“Bunun işe yarayacağından emin değilim tatlım.”

“Eğer yaramazsa Slim konuşur. Slim’e de konuşmazsa, Eddie konuşur. Eddie de olmazsa Hank. Hank de olmazsa Tack’i ararım.”

Bilmediğim bir isme takıldım.

“Tack?”

Kafasını salladı. “Tack, onun kulüp ismi. Kane Allen gerçek ismi. Kaos Motosiklet Kulübü’nün başkanı ve şu an cezaevinde bir adamı var. Tack bu adama bahsederse, adam Bill’i orada sıkıştırır ve istediğimiz bilgiyi alır.”

Bakakaldım.

“Bir motosiklet çetesinin başkanını mı tanıyorsun?”

Kollarıyla sardı beni. “Bebeğim, ben polisim. Çok fazla insan tanıyorum ve %100 dürüst vatandaş olmayan da çok fazla insan var bunların içinde.”

“Hımm...” diye tereddüt ederek başladım. “Bu çete başkanının sana borçlu olduğu bir durum mu var?”

“Hayır,” diye cevapladı. Bu da bunu yaparsa çete baş-

kanına iyilik borçlu olacağı anlamına geliyordu.

“Peki, bu iyi bir fikir mi?”

“Hayır, Tack’e güvenmek iyi değil. Ama benim de o üç tane yeni Spring Deluxe’de uyuyan bir kadını ve iki çocuğum var. Ve bu kadın o yatakları aldığından beri çoğu gece onun yatağında kalıyorum ve çocuklar okula gidiyor. Ve annem eğer biz meşgulsek onlara bakıyor. Bir başka baskın için çok şansları olmadı, çünkü büyük ihtimalle erkek arkadaşının polis olduğunu biliyordur. Eğer şansı olduğunu düşünüyorsa, akıllı davranacaktır. Aradığı şeyi bulup bulmadığını bilemem. Ve bunu riske atamam. Eğer bulmuşsa bile, senin sahip olduğun onca şeyi neden mahvettiğini bilmek istiyorum. Seninle, kuzeninle bağlantısını bulmak istiyorum ve seni bu konuda rahatlatmak istiyorum. Billy ve Billie hiçbir tehdit altında kalmamalı. Ve bunu çözmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Hatta motosiklet çetesinin başkanına iyilik borçlanacak kadar bile ileri gidebilirim.”

Evet, haklıydı.

“Tamam,” dedim

“Tamam,” dedi o da.

“Şunu söylemem gerek ki, bu olay beni biraz korkuttu. Cosmo gecesinden ve sana layık olup olmadığımı beni sorguya çekerek karar verecek kadınların toplaşmasından soğuttu.”

Mitch gülümsedi.

Sonra kollarını etrafıma sıkıca sardı. “Ben de söylemeliyim ki, senin o elbisenin içinde ve o ayakkabılarla sarhoş olacağın bir geceden beni hiçbir şey soğutamaz. Sen sarhoş değilken bile seks çok ateşliydi, sarhoşken nasıl olacağını tahmin edemiyorum.”

Bir anda beni sorguya çekip Mitch için yeteri kadar iyi

olup olmadığımı karar verecek kadınlarla Cosmo içme moduna girivermiştim.

“Evet,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Gidebiliriz. Sarhoş seks operasyonu zamanı.”

Mitch kahkahalarla güldü.

Ben de gülümsedim.

Bitirdiğinde, hâlâ kıkırdıyordu, beni rahatlatmaya çalıştı. “Ben halledeceğim.”

Ve ben de hâlâ gülümseyerek karşılık verdim: “Biliyorum.”

Kıkırdamayı bıraktı ve ona güvenmemin hoşuna gittiğini biliyordum. Aniden ve çok derinden kulağıma fısıldadı: “Lanet olsun Mara, seni seviyorum.”

Gülümsemeyi kesemedim ve “Biliyorum,” diye fısıldadım.

Ama fısıldamam onu tekrar güldürmüştü.

Sonra beni öptü.

Sonra beni bıraktı, ben kapıya giderken ışıkları kapatmaya gitti. Kapıda onu bekledim ben de.

Sonra Sarhoş Seks Operasyonu için beni Club’a götürdü. Ama tam beni bırakırken çok seksi, ıslak ve güçlü bir şekilde öptü.

Sonra ben de masaya oturdum. Kendimi tanıttım. Cosmo’mu sipariş ettim. O sırada Gwen’in Afro-Amerikan Camille’e şöyle dediğini duydum: “Seks saçı. Mitch işe gitmeden önce işini görmüş belli ki. Tamamdır bu kız.”

Sorgu tamamdı.

Geçmiştim.

Şimdi sarhoş olma vaktiydi.

Girmi Sekizinci Bölüm

Kestane

Dördüncü Cosmo'nun sonuna gelmeme üç yudum kalmıştı. Kenny çoktan Roberta'yı götürmüştü. Leo diye tanıtılan yakışıklı siyahî bir adam da Cam ile Tracy'yi almıştı. Brock da Tess'i almak için gelmişti. Mitch işlerin beklediğinden daha da uzadığını anlatan bir mesaj atmıştı. Bu yüzden beni Hawk'un götürmesi gerektiğini ve eve olabildiğince hızlı gelip beni elbisemi ve ayakkabılarımı çıkarmadan yakalamak istediğini yazıyordu. (Uzun ve emreder tonu olan bir mesajdı. Ama seksi bir emreder tonda bu.) Elvira, Gwen, LaTanya ve ben bizi eve götürmesi için Hawk'u bekliyorduk.

Ben de bir kahkaha krizindeydim. Sessiz ama bütün vücudunuzu titreten ve midemi ağrıtan kahkahalardı bunlar. Ve nedenini de bilmiyordum. Nedenini bilmiyordum çünkü Gwen erkeği Cabe Hawk'un kaçırılmasıyla ilgili hikâyeyi anlatıyordu ve bu hikâye biraz korkutucuydu. Eğer öyle bir şey Mitch'in başına gelseydi, kendimi kaybederdim.

Anlatış şekli de aynı zamanda inanılmaz komikti. Hawk kaçırıldığında bir şekilde kendi kendini kurtarmıştı. Tekrar bir araya geldikten ve her şey yoluna girdikten

sonra Hawk Gwen'e nasıl bir komando kadın olacağı dersini vermiş. Hikâye gibi kuralları da oldukça korkutucu olsa da, kendime hâkim olamıyordum çünkü aynı zamanda çok komikti.

"Sonra," diye devam etti Gwen, gözlerinin altını sileerek. "Dedi ki, 'beni anladığını onayla bebeğim.'"

Elvira, LaTanya ve ben kahkahalara boğulduk. Neden? Yine sebebini bilmiyordum. Muhtemelen dördüncü Cosmomu bitirmeme üç yudum kalmasından dolayıydı.

Sonra Gwen ultra derin bir erkek sesiyle Hawk'u taklit etti. "Beni... anladığını... onayla."

Onun böyle konuştuğunu duymak artık kaldıramayacağım kadar komikti. Kafamı daha fazla dik tutamadığımı fark ettim ve masanın üzerindeki elime düştü. Omuzlarım kahkahalarla sarsılırken orada kalmasına izin verdim.

Kendimi toparlamaya hazırlanırken oldukça çekici ve derin bir erkek sesi duydum: "Tanrım, bebeğim. Ne kadar sarhoşsun?"

Gövdem bir anda doğruldu, kafamı arkaya döndürdüm ve ağzım açık kaldı.

Aman Tanrım.

"Hey bebeğim," diye karşılık verdi Gwen. Uzun, yapılı ve harika görünen bir adamdı. Masamızın etrafında dolaşıyordu ama ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. Lanet olasıca bir şekilde seksiydi. Ağzımı bir türlü kapatamıyordum.

Vay anasını.

Vay be.

Dedektif Mitchell James Lawson gördüğüm en güzel adamdı, baştan aşağı erkek türünün en mükemmeliydi, hem içi hem dışı.

Gwen'e bebeğim diye seslenen bu adam ise gördüğüm en güzel ikinci erkekti. Ama birçok yönden Mitch'ten farklıydı. Uzundu, saçları siyahtı ve inanılamayacak kadar güzel bir vücudu vardı. Mitch de tüm bunlara sahipti tabii ki, ama onun aralarında parmaklarınızı gezdirmek isteyeceğiniz saçları koyu kahverengiydi. Siyah değildi. Ve kısa kesimdi. Ama Mitch aynı zamanda nazik ve kibar biriydi. Sadece görünüşe bakarsak, bu da adam hiç de öyle değildi.

Tehlikeliydi.

"Merhaba," diyebildim gözleri Gwen'den bana gelince.

Göğüslerim kabardı.

"Sen Mara Hanover olmalısın."

"Evet." Hâlâ zor nefes alıyordum.

"Lawson'ın kadını?"

"Kesinlikle."

Dudakları yukarı kalktı ve gözleri tekrar kadınına döndü.

"Yani hepiniz körkütük sarhoşsunuz. En azından Mara öyle."

"Hayır, hepimiz öyleyiz," diye cevap verdi Gwen.

"Harika," diye mırıldandı Hawk, kız grubunun döküntülerine bakarak. Ve bizim deli gibi içmemizden çok da memnun değildi. Sonra genel olarak masaya sordu: "Herhangi biriniz yürüyebiliyor mu yoksa hepinizi taşımam mı gerek?"

Mitch'i çok seviyordum. Hayatımın geri kalanını Mitch ile geçirmek istiyordum. Onunla bebek yapmak ve onunla yaşlanmak istiyordum.

Ama bu Hawk denen adamın beni taşımasını da istiyordum. Beni nereye taşıdığı umurumda değildi. Sadece taşımasını istiyordum.

Ve bunu söyleyebilecek kadar da sarhoştum.

“Ben taşınmak istiyorum,” dedim ve Gwen, Elvira ve LaTanya kahkahalara boğuldu.

Hawk’un bakışları bana yöneldi ve kalbim hızlıca çarpmaya başladı. Sonra beni yerimden kaldırdılar ve bacaklarım karıncalanmaya başladı.

Sonra yüzüme bakıp: “Lawson seni bu elbiseyle gördü mü?” diye sordu.

Kafamı salladım.

“Buraya gelmeden önce işi bitirmişler,” diye araya girdi Elvira. Hawk Elvira konuşurken ona bakıyordu, ama sonra bana döndü.

Bana baktığında yavaşça yaklaşıp fısıldadım: “Çok seksiydi.”

Dudakları yine kıpırdadı.

Bu da seksiydi.

Seksi!

“Evet,” dedi. “Kafan bin dünya olduğu için beni anlayacak mısın bilmiyorum ama yine de söyleyeceğim. Üstünde bu elbise varken, Lawson ellerimin sana değmesini istemeyecektir. Yani böyle görünüp ateş altında kalmış ol-san yine bir derece. Bu yüzden, erkeğini mutlu etmek için benim tavsiyem yürümeye çabalaman. Düşersen ben seni yakalarım. Tamam mı?”

Gwen yanıma yaklaştı ve ben hemen gözlerimi bu seksi adamdan çekip ona baktım.

“Bence bu iyi bir tavsiye. Mitch tatlı biri ve güven bana Hawk da öyle. Ama ben bile dağılmış saçlarımla böyle bir elbise giyiyor olsaydım ve başka bir adam bana dokunsaydı Hawk aklını kaybederdi. Mitch çok kibar biri ama buna kafayı takabilir.”

Ben başımı salladım. Gwen’in bana söylediği doğrudu.

Mitch benim hakkımda bu elbise içinde ya da dışında çok yoğun duygular besliyordu. Ve beni seksi bir adamın kucağında taşımasını çok iyi karşılamayacağını fark ettim.

Hawk'a döndüm. "Yürümeye çalışacağım."

"Güzel," dedi ve gözleri Gwen'e döndü. Dudakları yine kıpırdamıştı.

Aman Tanrım.

Çok seksi!

Alçak sesle konuştuğunu duydum: "Tatlım, ödeme?"

"Ödemeyi yapmadık, bebeğim."

Aman Tanrım.

Gwen'e tatlım demişti.

Hawk gerçekten de tatlı biri olmalı.

Hawk bara gitti ve ben Gwen'e dönüp, "Bu adam benim hayatımın ikinci aşkı," dedim.

Elvira ve LaTanya yine kahkahalara boğuldu ama Gwen'in gözleri biraz büyüdü ve belli belirsiz bir şekilde "O benim hayatımın tek aşkı," dedi.

Onun için sevinmişim. Kesinlikle çok güzel bir kadındı. Aynı zamanda komik ve gerçekten tatlıydı. Eğer sınıflandırma yapacak olsam, kesin bir On Bir verirdim. O tehlikeli ve seksi bir adamı hak ediyordu. Kesinlikle.

"Senin için sevindim," diye fısıldadım ben de. O da gözlerini bana odaklamaya çalışıp gülümsedi.

"Sanırım Hawk ayrılma modunda, o yüzden içkilerini kafanıza dakin," dedi Elvira. Böylece, Cosmo'nun geriye kalanını içtim. Bardağını masaya koyduktan sonra, "Hawk geliyor, gitmek için hazır olmalıyız," dedi.

Onun direktiflerini uyguluyordum. Cosmo'yu hemen bitirdim. Hawk bir komandoydu ve muhteşem olmasına rağmen korkutucuydu da. Eğer gitmek istiyorsa, ona uymaktan başka bir şansımız olamazdı.

Biz eşyalarımızı ve çantalarımızı toplarken Hawk geri geldi. Muhteşemdi ve giderek daha muhteşem oluyordu sanki. Biz kalkarken Gwen ve benim sandalyelerimizi yerine koydu.

Tam bir centilmen.

Kesinlikle hayatımın ikinci aşkı.

Ayağa kalktığımda bacaklarımın beni taşıyıp taşımadığından emin olmaya çalıştım. Hawk'a baktım. "Ne kadar borcum var sana?" dedim.

"Benden," diye cevapladı.

"Hayır, olmaz. Dört tane Cosmo içtim. Ne kadar..."

Simsiyah gözleri bana odaklandı ve sustum.

"Tamam tamam."

Belli belirsiz gülümsedi.

Meme uçlarım ürperdi.

Sonra konuşmaya devam etti. "Sen araca git, senin için bir klasör var."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Sonra durdum ve sordum: "Pardon?"

"Melbamae ve Lulamae Hanover?"

Cevaplamama gerek yoktu, suratımdan anlamıştı.

"Bir adam gönderdim. Haklarında biraz bilgi toplayıp bir dosya hazırladım. Eğer sana arıza çıkarılırsa, yani yaparlarsa epey şaşırırım, adamım raporu epey detaylı hazırladı. O dosyayı avukata sunduğun anda iş bitmiştir. Tamam mı?"

Gözyaşlarıma engel olmak için dudaklarımı ısırdım.

Çok tatlı biriydi aslında.

"Mara? Tamam mı?"

"Ben de sana benim barbekü tavuklu pizzamdan yaparım," diye ağızından çıktı. O da gülümseyerek karşılık verdi.

Güzel bir gülümsemeydi.

Gerçekten güzel.

İki tane gamzesi vardı.

İki.

Tanrı aşkına.

Arkamda duran Gwen, Hawk'ın beline sarılıp bana şunu dedi: "Cabe'in vücudu onun tapınağı gibi. Eğer ona teşekkür etmek istiyorsan, büyük bir protein tozu ya da hayat boyu kullanabileceği bir köy peyniri kuponu vermelisin." Ve de kıkırdadı. "Ama pizzayı ben yerim."

"Tamamdır," dedim ve Hawk'a bakıp "Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Rica ederim." Derin, çekici sesiyle sakince yanıt verdi.

Evet. Kesinlikle ikinci aşkım.

"Haydi, gidiyor muyuz yoksa bir kokteyl daha söyleyebilir miyim?" dedi Elvira.

Hawk'un bakışları onu süzdü ve o sırada dudaklarımı ısırdım.

Elvira kaşlarını kaldırdı. Hawk ise kafasını salladı.

Sonra yürümeye başladı.

Tek bir kelime etmedi. Kızlar çetesi olarak Gwen ve onu arkadan takip ettik.

Çantamdan zil sesi geldiğinde kapıdan çıkmak üzereydik. Yavaşladım ve sakar bir şekilde telefonumu çantamdan çıkardım. Ekranda "Mitch Arıyor"u görünce daha da yavaşladım. Açtım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba tatlım."

"Merhaba, sevgilim," dedi ve kalbimde bir hızlanma hissettim. Göğsüm kabardı, bacaklarım karıncalandı ve meme uçlarım bir anda sertleşti. "Burada işim bitti. Club'a gelip seni alacağım."

Başımı salladım ve LaTanya'nın arkasından kapanan kapıyı tuttum.

“Hawk geldi. Şu an kapıdan çıkıyoruz.” Kapıyı açtım, durdum ve park alanına diğerlerini bulmak için baktım. Hepsi de epey önümdeydi. Adımlarımı hızlandırmaya başladım ve devam ettim. “Şu an araca doğru tek başıma yürüyorum.”

Mitch’in sesi güldüğü için titriyordu: “Ne yapıyorsun dedin?”

“Tek başıma yürüyorum...”

Yaklaşan tekerlek seslerini duyunca durdum. Başımı hızla yaklaşan arabayı görebilmek için etrafa doğru çevirdim. Gördüğüm şey beni hem şaşırtmış hem de tedirgin etmişti çünkü tam bana doğru geliyordu. Hayal meyal, motosikletlerin sesini duydum. Bir tane de değil birkaç tane. Ama bu beni etkilemedi çünkü bana doğru gelen arabayı görünce tek düşündüğüm şey yoldan çekilmektir.

Yoldan çekildim, sarhoştum ve topuklular üzerinde koşuyordum ve bu hiç de kolay değildi.

Araba yamacıma kadar gelince durmak zorunda kaldım ve Hawk’un sesini duydum: “Mara bu tarafa. Koş haydi!”

Kapılardan biri açıktı. Bir adam çıktı. Hawk’tan daha büyük ve korkutucuydu ama iyi bir şekilde değil. Hemen Hawk’a doğru koşmaya başladım.

Bir başka taraftan çok hızlı bir araba geliyordu. Bana doğru koşan Hawk’tan beni ayırdı ve ben garip bir şekilde son dakika manevraları yapmak zorunda kalmıştım. Bileğim burkuldu, sallandım ve iki elimi de yere düşmemek için kaldırdım. Kalbim hızlıca atıyordu, adrenalin salgılıyordum ve zihnimde korku ve şok dışında hiçbir şey yoktu.

Bir anda her yer nerden geldiği bilinmeyen motosikletlerle dolmuştu.

Her yer.

İki araba arasında çıkan çatışma bütün park alanına yayıldı ve tökezlerken bir tanesi tam bana doğru geliyordu.

Ateşlerden kurtulmaya çalışmadan hemen önce, güçlü ve sağlam bir şey beni belimden bağladı ve ister istemez ağzımdan "Ah!" diye bir ses çıktı.

Bir anda kıcıımı motosiklet sürücülerinden birinin önünde buldum.

"Sıkı tutun," diye bir ses emir verdi.

"Ben..."

"Lanet olasıca sıkı tutun!" diye bağırdı.

Sürüş halindeyken bile yüzümü ona döndüm ve kollarımı ona sarmıştım. Koluyla beni sardı ve motosikleti kontrole devam etti. Epey bir gaza basmıştı belli ki, park alanında anında çıktık.

Aman Tanrım.

Neler oluyordu?!

"Neler oluyor?" diye sordum

"Sessiz dur ve sakın kal. Şimdi güvendesin." Küçük bakış açımdan omuzlarının üzerinden arkaya doğru baktım ve motosikletlerin arkamızda sıralandığını gördüm.

"Güvende mi? Neden güvende? Sen kimsin?" diye sorarken kafamı biraz kaldırdım. Güçlü bir çene, keçisakalı ve uzun sayılabilecek koyu renk dalgalı saçların kapladığı kaslı bir boyun ve kulağı vardı.

"Ben Tack."

Ah tanrım.

"Motosiklet çetesinin başkanı Tack mi?"

Çenesi hafifçe sallandı ama onu tam görebilmem için yeterli değildi. Tekrar arkaya baktı ve "Lawson benden sana bahsetmiş bakıyorum," dedi.

"Şey..."

Sözümü kesti. "Motosiklet kulübü."

“Ne?”

“Kaos bir çete değil, kulüp.”

Motosikletlerin sesini bastıran, kendinden emin, güçlü sesinden anladım ki bu önemli bir ayrımdı.

Peki.

“Hımm... Pardon,” dedim.

“Sadece sessiz ol ve sıkı tutun,” diye emretti. Daha önce hiç motosiklete binmediğimi düşününce söylediği iyi bir fikir gibi geldi. Ayrıca böyle motosiklet sürebileceğinizi de bilmiyordum. Motosiklet kontrolü altında gibi görünse de çok güvenli hissettirmiyordu.

Yine de, yoldan başka konsantre olması gereken daha önemli bir yer olmasa ve herhangi bir şeye çarpıp ölmememize dikkat etse iyi olurdu. Çünkü ikimiz de kask takmamıştık.

Speer Bulvarı'na girdik ve sonra dönüp Üniversite Bulvarı'na çıktık. Sonra bir başka dönüş daha yaptık ve Alameda'dan gittikten sonra bir başka dönüşle Broadway'e indik. Ve en son devasa bir garajın ön bahçesindeydik.

Uzun dikdörtgen bir binanın önüne park etti ve tüm diğer motosikletler sanki bu şekilde park etmeyi daha önce çalışmışlar gibi yanımızda durdular. Hava Kuvvetleri Gök Kuşları'nın motosiklet muadili gibiydiler.

İşte o an telefonumu ve çantamı bir yerde düşürdüğümü fark ettim.

Tüm bunlar olmadan önce telefonda Mitch ile konuşuyordum.

“Of olamaz!” dedim Tack'in boynuna bakarken.

“Yaylan bakalım, kestane.”

Bana bakan gölgeli yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım.

“Ne?”

“Sen beni bırakana kadar buradan inemem ve bu yüzden in artık, yaylan hadi, kestane.”

“Kestane?”

“Saçın,” diye homurdandı. “Şimdi, in.”

O zaman hâlâ kollarımla onu sardığımı fark ettim. Ses tonundan sabırsızlandığını fark edince, onu bırakmam ve atlamam gerektiğini düşündüm. Ve inip ayakta dengesiz bir şekilde durmaya başladım. Elim tuttu ve dikdörtgen binaya doğru beni de alarak yürümeye başladı.

“Şey... Bay Tack...”

“Tack de sadece,” diye lafımı kesti. Uzun adımlarla beni binanın kapısında doğru götürüyordu.

“Tamam... Şey, Tack. Telefonumu kaybettim. Erkek arkadaşım ile konuşuyordum...”

Kapıyı açtığı anda boynunu döndürüp emir verdi: “Köpek, Lawson’ı ara. Kadının bizim aldığımızı ve güvende olduğunu söyle.”

Kim olduğumu biliyordu.

“Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordum beni binaya sürüklerken. Bir evin dikdörtgen bir odasına benziyordu. Sadece çok daha büyük ve eski püskü barların gölgeleri ile dizayn edilmişti.

“Denver’da bilinmeye değer her şeyi bilmek benim işim.” Durdu ve beni de durdurdu.

Işıklar açılınca onu görebilmiştım.

Vay canına.

Hayatım boyunca sert adamların annemin dairesini ziyaret etmesine maruz kalmıştım ve hatta bazıları benim odamı ziyaret ediyordu. Bu yüzden, saç kestirmeye ve traş olmaya gerekli zamanı ayırmayan hırçın erkeklere alışkındım.

Ama o farklıydı.

Siyah saçlarının aralarında beyazlar vardı. Ayrıca görülebilir yerlerde dövmeleri de vardı. Hem de çok fazla. Dahası, oldukça iyi bir kemik yapısı vardı. Baskın kaşları ve güçlü bir çenesi de vardı. Keçisakalı uzundu ama bir sebepten sevmiştim. Belki de çok yakıştığı içindi. Gözlerinin kenarından çıkan çizgileri vardı ve oldukça çekiciydi.

Ve olabildiğince mavi gözleri vardı.

“Sende de tehlikeli bir seksapel var ama seninki biraz değişik,” diye ağızımdan kaçırdım. Ne yazık ki, içinde bulunduğum olayları fark edebilmek için hâlâ çok sarhoştum.

Gözleri bana doğru kısıldı. Başı yana doğru eğildi ve sakalı hafifçe hareket etti.

Evet. Tehlikeli bir seksapel.

Kafasını bizi takip eden adamlara çevirdi ve emretti: “Ride’i kapatın. Çevreyi gözetleyin. Delgado ve Lawson dışında kimse girmiyor.”

Bunun üzerine, beni arkasından sürüklerken yürümeğe başladı. Bir barın etrafından dolaştırıp bir koridora götürdü. Çok fazla kapı vardı burada.

“Neler olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Grigori Lescheva’yı biliyor musun?”

Rus mafyası.

Midemde bir yumruk hissettim.

Ah tanrım.

Bu iyi olamazdı.

“Adını duydum,” dedim o kapıyı açarken.

Işığın birini açtı ve burasının bir yatak odası olduğunu fark ettim. Baya düzensizdi.

Beni içeri soktu ve bizi durdurdu. Bana baktı. “Peki, o da senin adını duymuş.”

Mükemmel.

Tack bitirmemişti.

“Ayrıca kuzeninin bölge başsavcısı ile konuştuğunu da biliyor.”

Kahretsin.

Tack devam etti.

“Ve ayrıca yakın zamanda onunla oturup konuştuğunuz da biliyor.”

Lanet olsun.

“Şey...” diye kalakaldım. Kafamı toparlayamamıştım.

“Ve son olarak, senin o bok beyinli Otis Pierson’la bir bağlantın olduğunu da biliyor.”

Lanet olsun!!

“Otis’i çok az tanıyorum,” dedim Tack’e. “Sadece onunla çalışıyor gibi bir şeyim. Ve oldukça garip bir tip olduğunu düşünüyorum.”

“Olabilir, ama Lescheva bir sorunu olursa onu çözmede kapsamlı çalışır.”

Bu gerçekten kulağa hiç iyi gelmiyordu.

“Benim de bu sorunun bir parçası olduğumu mu söylüyorsun?”

“Diyorum ki onun canını ciddi olarak sıkan iki insanla bağlantın var. Bunun farkına vardı ve o bir kargaşayı temizlerken detayları atlamamaya dikkat eder.”

Onun yüzüne bakakaldım. “Ama bu delice.”

“Kestane, bu adam Rus mafyası. Onların hiçbirinin akli yerinde değil.”

Bu muhtemelen doğrudu.

“Sen buna nasıl dâhil oldun?”

“Senin kuzenin ve Pierson, Lescheva’nın başına bela oluyordu, o da benim başıma bela oluyor,” diye cevapladı Tack ve ama daha fazla detay vermedi.

Sarhoş bedenimle ve bu bilgilerle şok geçirmekte olan

beynimle konuyu orada bıraktım. O anda bütün bedenim dondu. Tack'e bağlı olan elim dışında. Parmaklarım onun tişörtüne tutundu.

"Çocuklarım," diye fısıldadım.

Başını tişörtündeki ellerime bakmak için eğdi. Ne yazık ki motosikletçi adamlara bir şekilde aşinalığım vardı ve istenmediği sürece onlara dokunmanın doğru olmadığını biliyordum ama elimi çekmedim. Onun yerine, tişörtünü çektim ve tekrar geri ittim. Ona doğru bir adım attım ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Çocuklarım. Bud ve Billie. Onlar Bill'in çocukları, ama artık benim çocuklarım oldular. Eğer bu adam kararlıysa, o..."

"Lanet olsun," diye lafımı kesip haykırdı: "Brick!"

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Daha da yakınlaştım. Kalbim hızla çarpıyordu. Diğer elimi de onun tişörtüne yapıştırdım ve fısıldadım: "Tack."

"Biz halledeceğiz," diye mırıldandı. Kapı açıldı ve büyük motosikletli ve küçük bira göbekli, bolca kahverengi saçlı olan bir adam kapıda belirdi. "Winchell'in çocukları," dedi Tack bu adama.

Koca adamın yüzü sertleşti ve "Lanet olsun," dedi.

"Şu an Mitch'in kız kardeşinin evindeler. Adı Penny," diye bilgilendirdim onları. Adresini de verdim. O an bir başka düşünce beynime doldu ve tişörtünü daha sıkı sıkı tıktım. "Aman Tanrım, Tack. Onun da çocukları var."

"Lawson'ı ara," diye emretti Tack kapıdaki adama. "Hallet şu işi."

Adam tamam der gibi başını sallayıp dışarı çıktı.

"Aman Tanrım."

"Biz halledeceğiz," diye tekrar etti Tack.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım.

Elleri omzuma geldi ve hafifçe sıktı.

“Bebeğim, biz... Halledeceğiz.”

Onun o masmavi gözlerine baktım.

“Güven bana,” dedi.

O masmavi gözlerle bakmaya devam ettim.

Motosikletçilere güvenmezdim. Yine ne yazık ki, çok fazlasını tanımıştım ve hiçbiri güvenilir değildi.

Ama onun gözlerine bakarken ve orada hâlâ sarhoş ama tamamen canlı bir halde dikilirken, motosikletçiler çocuklarımı korumaya giderken, erkeğime haber verilmişken ve bilinmeze ama kesinlikle tehlikeli Rus mafyasına giden bir arabada değilken ona güvendim.

Bu yüzden tamam der gibi başımı salladım.

Omuzlarımı sıktı.

Sonra sessizce “Geri döneceğim. Burada kal,” dedi.

Tekrar başımı salladım.

Sonra da çıkıp gitti ve ben de kapalı duran kapıya doğru bakakaldım.

Girmi Dokuzuncu Bölüm

Bu İşten Canlı Çıkarlarsa Benim Çocuklarım Olacaklar

15 gün gibi gelen bir 15 dakika sonra, kapı açıldı ve sert kaba bir motosikletçi gördüm. Bu daha gençti. Orada duruyordu. Gözleri benim üzerimdeydi.

“Sen benimle gel,” şeklinde emretti ve ortadan kayboldu.

Hemen aceleyle odadan çıkıp peşine düştüm. O dönünce ben de döndüm. Gwen ve LaTanya dikdörtgen odadaki barda ayakta bekliyorlardı. Ayrıca hemen çantamın da masanın üzerinde durduğunu fark ettim.

LaTanya hemen Gwen'den ayrılıp bana geldi. Yüzü beni canlı ve sağlam gördüğü için bir rahatlamayla dolmuştu. Yüzüme güzelce baktıktan sonra ifadesi yerini hemen endişeye bıraktı.

“Tatlım, iyi misin?” diye kollarımı üstünden tutarak sordu.

“Hayır.”

“Neler oluyor?”

“Bill” dedim. Hâlâ fısıldıyordum.

Yüzü titredi, neyi kastettiğimi anlamıştı ve endişelenmişti ama aynı zamanda sinirliydi de.

“Çantanı aldık,” dedik yavaş bir ses tonuyla. Elleriyle ko-

luma destek veriyordu. “Ama kötü haber, telefonunun üzerinden yaklaşık yedi tane motosiklet geçti. Berbat halde.”

Mükemmel.

“Hey!” diye bir bağırış duyunca ikimiz de irkildik. La-Tanya beni bırakıp bara doğru yöneldi. Gözlerim arkasından gelen Elvira’ya kaymıştı. Gözlerini bizimle duran genç motosikletçiye dikmişti. “Votkanız var mı?”

Bakakaldım.

Sadece Elvira motosikletçiler kulübünün böylesine bir odasında kendini evinde gibi rahat hissedebilirdi.

“Orada bulamazsan yok demektir,” diye cevapladı genç motosikletçi.

“Gidip alman sorun olmaz herhalde?” diye sordu ve göz kırptı. “Gitmişken ayrıca Cointreaue, vişne suyu ve limon da alsan iyi olur.”

Genç motosikletçi, Elvira’ya kulüplerinin barına Venüs’ten ısınlanmış gibi baktı.

“Hımm... Maalesef,” diye cevapladı sonunda.

“Ben viski ya da tekila içmem.”

“Umurumda değil,” diye cevap verdi o da Elvira bir elini beline koyarken.

Ah.

Bu davranışları yok muydu?

“Şimdi bir kriz anındayız ve kısa siyah elbiseler içindeyiz. Kriz artı KSEler eşittir alkol tüketimi. Anladın mı? Krizlerin hepsi alkol tüketimine eşittir. Kızlarımı bu bilinmeyen durum karşısında ayakta tutmalıyım ve biz de sizin misafiriniz,” diye ahkâm kesti Elvira.

“Elinde ne varsa idare et,” diye cevap verdi genç adam ve Elvira bakakaldı.

Sonra homurdandı. “Tekila o zaman.” Tekrar raflara dönüp birkaç bardak aldı.

Genç motosikletçiye döndüm. “Tekilaya ihtiyacım yok. Sadece neler oluyor bilmek istiyorum.”

“Çocuklar birazdan dönecek. Size açıklarlar.”

“Herhangi bir ön bilgin var mı?” diye sordu Gwen ve kelimelerinden anladığım kadarıyla komando kadını derslerini uyguluyordu.

“Çocuklar geri gelince size açıklarlar,” diye tekrar etti.

Ondan ümidimi kestim ve Gwen’e baktım. “Hawk nerede?”

Bana döndü. “Bizi bıraktı ve gitti.”

“Neler olduğunu biliyor mu?”

“Yani, Tack’i tanıyor ve senin peşindeki o arabadaki adamları da biliyordu. Sanırım... Evet. Ama bizimle bir şey paylaşmadı,” diye sakın bir şekilde bitirdi.

Kahretsin.

Ona doğru hareket ettim ve “Onu arayabilir misin?” diye sordum.

“Şey... Hayır tatlım, üzgünüm,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “O gitti dediğimde, olanlara atılmak için gitti. Ve o bir olaya girdiğinde, onu rahatsız etmem ki konsantre olabilsin.”

Muhtemelen zekiceydi.

Seksi komando Hawk’un da işin içinde olduğunu bil-meme rağmen hâlâ titremem geçmiyordu. Bunu sonradan fark etmiştim.

“Elvira, tekila,” dedi Latanya. Titrediğimi gördüğünü biliyordum.

Sonra kolumu tuttu. Ona baktım. “Bu Rus mafyası Bill’in pisliliğini temizliyor. Tack söyledi bana. Ben olan-lara hiçbir şekilde dâhil değilim ama bana da saldırdılar. Billy ve Billie’nin de peşine düşecekler,” dedim.

“Bunu bilemezsin,” diye karşılık verdi.

“Tack’e Billy ve Billie’den bahsettiğimde, hemen birini çağırdı. Ve evet, buradan anlayabilirim.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve Gwen’e baktı.

Gwen de bana baktı. “Tack’i tanıyorum. İyi biridir. Gerçekten iyidir. Eğer birini devreye soktuysa, sorun çıkmayacaktır.”

Bu da bu kulübün başkanı Tack’in annemin evinde tanıştığım motosikletçilerden farklı olduğuna dair düşüncelerimi pekiştirse de beni sakinleştirmemişti.

“Tekila tatlım, şimdi,” dedi Elvira ve gözlerim ona döndü.

“Ben zaten sarhoşum, daha fazlasına ihtiyacım yok,” diye açıkladım.

“Tekila, Mara, şimdi,” diye tekrarladı.

“Ama...” diye başladım.

“Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama zor bir gece olacak. Biz kızlar yanındayız ama daha fazlasına ihtiyacın var. Elvira’yı dinle. Tekila. Şimdi,” diye ısrar etti.

Yutkundum. Sonra başımı salladım. Kız çetesi olarak bara geçtik. Elvira’dan tekila bardağını aldım. Kızlar da birer tane aldı ve hep beraber götürdük.

Yüzümü buruştururken bardağı bara geri koydum.

Elimi bırakmayan LaTanya, hafifçe sıktı.

Kapının açıldığını duyduk. Arkadan bir adamın kızgın bağırıışları da geliyordu. “Böyle boktan bir şeyle karşı karşıya kalırsan polisler habere vermen gerekir!”

Bu sesi tanıyordum.

Brock.

Elimi LaTanya’dan çektim ve kızgın bir şekilde yürüyen Brock’u görebilmek için barın etrafında dolaştım. Tack’in hemen arkasındaydı.

“Biz bu işleri böyle yapmıyoruz adamım ve bunu sen de biliyorsun,” diye hırıldadı Tack.

Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzü değişti.

Bu iyi bir değişim değildi.

Değişmelerin en kötüsüydü.

Bacaklarım titredi.

Ah Tanrım, hayır.

“Hayır,” diye mırıldandım. Bakışlarım benimle aynı ifadeyi taşıyan Tack’e odaklanmıştı. “Hayır,” diye tekrar ettim. Belimin etrafında bir kol hissettim o an ama bakışlarımı bu iki adamdan ayıramıyordum.

Brock bana doğru hızla harekete geçti. Benim önümde durdu ve kibarca “Oturman lazım Mara,” dedi.

“Söyle bana,” dedim sessizce.

“Mara, tatlım. Şunu bilmen gerekiyor...”

Biliyordum. Yüzünden okuyabiliyordum ve tutamıyordum artık.

Bu yüzden kendimi kaybettim.

“Söyle bana!” diye haykırdım.

“Çocukları kaçırmışlar,” diye hızlıca cevap verdi. Bakakaldım. Ciğerlerim oyulmuş gibiydi ama ondan başka hiçbir şey yoktu. Her bir zerremi kaplayan uyuşukluk dışında bir şey hissetmiyordum.

“Penny ve Evan?” diyebildim dudaklarımın arasından zorla.

“Evan biraz hırpalanmış ama iyi. Onların çocuklarına dokunmadılar.”

Evan karşı koymaya çalışmıştı.

Mitch’in kayınbiraderi Rus mafyasına karşı koymaya çalışmıştı.

Hırpalandı ama iyi.

Öldürülebilirdi.

Ve onu bu duruma benim kuzenim sokmuştu.

Brock’a bakmaya devam ediyordum.

“Gel seni bir kanepeye oturtalım,” dedi sakince. Bana doğru hareket etti ama ben bir adım geri attım. Gwen’in kolundan kurtulmuştum. Elimi de kaldırdım. Ben hareket edince duran Brock’a işaret yaptım.

“Onları geri almak için ne yapıyor söyle bana.”

Brock’un cevabı gecikmedi. “Tack adamlarını seferber etti. Delgado da kendi adamlarını ve Mitch de Denver Polis Departmanı’nı. Nightingale adamlarına da çağrı yapıldı.”

“Bu ne demek?”

“Bu demek ki Tack’in beni bilgilendirmesi ve motosikletine atlaması gerekiyor, Benim de Mitch’e ulaşmam ve çocukları geri almamız gerek.”

“O zaman yapın,” diye emrettim. “Şimdi.”

Çenesini kaldırdı ve sonra Brock’la Tack harekete geçti. Yanımdan geçerken Tack gözlerimin içine baktı. Brock elimi tuttu ve kısa bir şekilde sıktı. Dikdörtgen odadan hızlıca çıktılar ve kapının ardında kayboldular.

Kapıya bakakaldım.

“Nefes al tatlım,” diye kulağıma fısıldadı Gwen.

“Çocuklarımı aldılar,” diye fısıldadım ben de.

“Tatlım...” diye konuşmaya başladı ama lafını kestim.

“Rus mafyası çocuklarımı aldı.”

Kolu yavaşça belimi sardı ve sonra sıktı. LaTanya da sıkıca elimi tuttu.

Brock ve Tack kapının arkasında kaybolurken kapıya bakarak öyle kaldım.

Bill.

Benimle uğraşırken kendi çocuklarını belaya soktu. Kendi hayatını mahvederken çocuklarının hayatını mahvetti.

Bill.

Bill!

Onları korumaya çalıştım.

Ve beceremedim.

Rus mafyası çocuklarımı aldı.

Elimi LaTanya'nın elinden çekip ikisini birden kaldırdım. Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum ve avuçlarımı alnıma dayadım.

"Eğer onlara zarar verirlerse öldürürüm onları."

"Hadi oturalım." Bu Elvira'nın önerisiydi.

"Onlara zarar verirlerse onları öldürürüm ve sonra Bill'i öldürürüm."

"Kanepeye götürün onu hadi." Yine Elvira'ydı ama bu sefer bir öneri değildi.

"Çocuklarımı aldılar," derken ikinci kelimedede sesim kırıldı.

Bedenim hareket ederken belimde bir baskı hissettim ve sonra kendimi bir kanepede otururken buldum.

İki saniye sonra, Brock ve Tack'in çıktığı kapı açıldı. İkisi de geri gelmişti. Doğrudan benim yanıma geldiler.

Brock önümde diz çöktü ve gözlerime baktı.

"Sakin olmaya çalış Mara, onları alacağız. Şimdi Mitch'e gitmem lazım. Meşgul olduğu için arayamıyor ama bu işle ilgilendiğini bilmeni istiyor."

Kafamı salladım.

Mitch de çabalıyordu.

Nihayet, biraz daha iyi hissetmiştim. Mitch asla ve asla o çocuklara bir şey olmasına izin vermezdi.

Brock da kafasını salladı ve bir elini uzattı. Dizlerimi sıktı. Ve sonra doğrulup çıktı.

Görüş açımda Tack vardı.

Gözlerine bakarken nefesimi tuttum.

Evet, tehlikeli ve seksi bir adam.

"Durumu biraz küçümsedim. Bu benim bok yemem.

Onları alacağız. Kestane. Onları alacağız.” Pürüzlü sesiyle söz verdi.

Gözlerine baktım ve fısıldarken sesim titredi: “Evet. Lütfen. Alın onları.”

Onu anlıyordum.

O da beni anlıyordu.

Başını salladı.

Gitmişti.

Mitch

“Adamım, onunla konuşmama izin verin. Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsunuz,” dedi Hank Nightingale kendi tarafından.

“Ben bu işi halledeceğim,” diye homurdandı Mitch.

Hank onu arkasından takip eden Eddie Chavez’e baktı.

Eddie kafasını iki yana salladı.

Hank homurdandı: “Kahretsin.”

Mitch onu ve Chavez’i görmezden geldi. Dosdoğru sorğu odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda Bill Winchell’i turuncu tulumuyla masada otururken buldu. Onların girişile, Winchell başını kaldırdı, gözleri Mitch’in üzerinde kısıldı ve yüzü nefretle doldu.

İki saniye sonra, Bill Winchell Mitch’in eli boğazını sırkarken duvara bakıyordu.

Hank bir köşede, Eddie bir köşede. Hank homurdandı: “Sakin olun!”

“Lescheva çocukları aldı.” Mitch, Winchell’in yüzüne doğru konuştu ve Bill’in yüzü bir anda bembeyaz oldu. “Mara’nın da peşine düştü. Neyse ki onu da almadı.”

Winchell’in elinin altında yutkunmaya çalıştığını hissetti.

“Şimdi bana konuşacaksın. Bölge başsavcısına değil. Anlaşma yok. O çocukları canlı tutabilme umudu dışında bizden hiçbir şey almayacaksın. Onunla ne işler karıştıryordun ve Pierson’ın bu işte rolü ne?”

“Mitch, adamım, sakinleş,” diye devam etti Hank.

Mitch Winchell’i ellerini ve vücudunu kullanarak duvara daha da derin yapıştırdı.

“Şimdi konuşacaksın.”

“O...” Winchell tekrar yutkunmaya çalıştı. “O... Lescheva beni küçük kızımı mı aldı?”

“Ve Billy’yi,” diye onayladı Mitch. “Şimdi konuş lanet olasıca!”

“Oğlum,” diye fısıldadı Winchell.

Bunun için vakti yoktu.

Çocuklar...

Onlar...

Lanet olsun, hiç vakti yoktu.

Mitch artık onunla burun burunaydı ve yüzüne haykırdı: “Konuş!”

“Konuşacağım, konuşacağım,” dedi zorla Winchell.

Mitch boğazını bıraktı ve geri adım attı. Eddie ve Hank de oldukları yerde rahatlamışlardı. Winchell elini boğazına götürdü ve yürümeye başladı.

Mitch bir eliyle Winchell’in göğsünü bastırarak onu duvara yapıştırdı. “Burada rahat bir şekilde oturup, elimizde biralarla futbol muhabbeti yapmıyoruz. Ben konuş dediğimde, konuşacaksın... Şimdi.”

Winchell Mitch’e baktı.

Sonra “Yataklar,” dedi.

“Onu anladık. Ne varmış onlarda?”

“Satmıyor,” diye açıkladı Winchell.

“Onu da anladık. Bilmediğim bir şey söyle.”

Winchell başını salladı.

“Mara, bana onlardan bahsetmişti. Onların satmadıklarını söylemişti. Her zaman ellerinde olduğunu ama ambarda beklediklerini söylemişti. O bundan bahsedince, onların zula için harika bir yer olduğunu düşündüm. Pierson iyi bir adamdı. Aile adamı. Aile işi yapıyordu. Tek bir dükkânı vardı, dükkânlar zinciri değil. Yoksullara yardım ediyor. İşçileri gözetiyor. Kimse onun böyle yasal olmayan bir pisliğe bulaşacağını tahmin edemezdi. Lescheva’ya borcum vardı ve giderek sabırsızlanıyordu. Saklama ile ilgili problemleri olduğunu biliyordum; o yüzden ona bu fikrimi sundum. Beğendi, gözlem yaptı. Otis’in zayıf halka olduğunu tespit etti. Onu işe aldı. Uzak durdu. Ve operasyonu Otis ile bana bıraktı.”

“Zula ne peki?” diye sordu Mitch. Winchell başını salladı ama cevapladı.

“Onun ihtiyacı olan her şey. Eroin. Esrar. Kaçak pasaportlar. Mücevher. Ne olursa.”

“Peki, sonra n’oldu?” diye zorladı Mitch.

“Lescheva açgözlü davrandı. Her şey yolundaydı. O dükkâna çok fazla ürün taşıyorlardı ama o model yataklardan çok yoktu. Lescheva orada daha fazla ürün saklamak istedi. Otis de saklayabilmek için epeyce yatak siparişi verdi. Kuzeninin kendisinin tam bir umutsuz vaka olduğunu düşündüğünü bildiği için durumu çakmayacağını da biliyordu. Ve çakmadı da.”

“Mara’nın evini bastıklarını hatırlıyor musun?” Winchell başını salladı. “Bu yataklar yüzünden miydi?” diye bastırdı Mitch.

Winchell tekrar onaylarcasına başını salladı. “Pierson Otis’in umutsuz vaka olduğunu düşünüyor çünkü öyle. İçeride bir şeyler duydum. Lescheva için sakladığı mal-

lardan bazılarının izini kaybetmiş. Yataklar gitmiş. Mallar da gitti. Onları bulmak zorunda kaldı,” diye açıkladı Winchell.

“Buldu mu?” diye sordu Mitch.

“O yaşıyor mu?” diye geri sordu Winchell.

“Bilmiyoruz. Bulamıyoruz onu.”

“O zaman hayır,” diye cevapladı Winchell.

“Kahretsin,” diye homurdandı Eddie.

Mitch devam etti.

“Ne kaybettiğini biliyor musun?”

Winchell kafasını bilmiyorum dercesine salladı. “Her şey olabilir.”

Mitch ona baktı.

Ve sonra kulağına fısıldadı: “Mara’yı bu duruma sen soktun.”

Winchell gözlerini kırpmadı ama yüzü bir anda solmuştu. Ahmak bir baş belası olmasına rağmen vicdan azabını saklayamamıştı.

“Onu bu duruma sen soktun. Onun iş yerini kullanarak, onun patronunu kullanarak onu bu tehlikenin içine attın. Çocuklarını aldıktan sonra da onu tehlikeye atmaya devam ettin” diye devam etti Mitch.

Winchell hiçbir şey söylemedi.

“Çocuklarını da bu duruma sen soktun,” diye devam ediyordu Mitch.

“Onların karnını doyurdum,” diye zayıf ve özür dileyen bir sesle mırıldandı.

“Hayır, kendine eroin, içki ve sigara aldın seni bok parçası,” diye geri püskürdü Mitch. “Onları sen soktun bu duruma. Hepsini. Kahrolasica herif, sen onları bu duruma soktun ve şimdi o psikopat puşt aldı onları... Benim çocuklarımı.”

Winchell'in gözleri kısıldı. "Onlar benim, Lawson."

"Yanılıyorsun. Billy soyadımı almak için benden izin istedi." O sırada Winchell'in yüzü daha da beyazladı. "Kuzeninle evleneceğim, o çocukları evlat edineceğiz ve ikisi de benim soyadımı alacaklar. Aylar önce Stop 'n' Go'da senin olmayı bıraktı onlar. Bunu anlamam lazım Winchell. Bunu anlamam lazım; o yüzden beni iyice dinle. Bu durumdan canlı bir şekilde kurtulurlarsa, benim çocuklarım olacaklar."

Winchell konuşmak için ağzını açtı ama Mitch bitirmişti.

Öyle ki, Dedektif Mitch Lawson kapıdan çıkmadan önce Winchell bir kelime bile edememişti.

Çiuzuncu Bölüm

Geldin

Mitch

Mitch aracını park etti. Tack'in grubun arasında derin bir nefes aldığını gördü.

Bu grup Slim, Tack, Delgado ve bir yerel özel araştırmacıdan oluşuyordu. Hank'in kardeşi Lee Nightingale ve Lee'nin ikinci emir kulu Luke Stark.

Ağır toplar. Denver'in elitleri.

Slim gruptan ayrıldı ve hızlıca Mitch'e doğru yürüdü. Hemen önünde durdu ve Mitch'in Slim'i durdurmasına izin verdi.

"Kendini toparladın mı?" diye sordu Slim.

"Hayır," dedi Mitch dürüstçe.

"Tamam. Tess, Joey ve Rex bu lanet olasıcanın elinde olsaydı ben de senin gibi olurum. Sen de benim gibi olur ve bana kendimi toparlamamı söylerdin."

Mitch partnerine baktı.

Slim konuşmaya devam etti.

"Mara iyi. Ayakta durmaya çalışıyor. Kızlar yanında. Sağlam durmaya çalışıyor."

O Mara idi.

Tam bir savaşçı.

Slim bitirmemişti.

“Biliyorsun, Kaos’un birtakım olayları var ve bu olayları çözmek için yerel polis bölümü ile işbirliği yapmıyor.”

“Konuşması gerekiyor. Kadınlar ve çocuklar da dâhil oldu,” dedi Mitch.

“Kardeşim, dinle beni.” Slim daha da yaklaştı. “Bu adamlarla konuştum ve bu Lescheva denilen pisliğin bir polisin kadını ve çocuklarını bu işe dâhil etmesine şaşırırlar sadece senle ben değiliz. Tack, Hawk ve Lee’nin kadının farkında olduklarına dair bir ipucuna bile sahip değildi. Tack bir yerden bir duyum aldı ve harekete geçti. Bu yüzden Billy ve Billie’nin olduğu yerde değil ve Kaos’un barında kızlarla birlikte oturuyor şu an. Duyumu Mara hakkındaydı, çocuklar değil. Onun tehlikede olduğunu duyduğu an harekete geçti. Bu kargaşanın içerisinde çünkü adamlarını bu işten temiz çıkarmak istiyor. Bu saçmalığı çok önemsiyor olsa da olanlar onun suçu değil. Lescheva’nın suçu.”

Mitch partnerine bakmaya devam etti. Sonra çenesini hafifçe kaldırdı.

Sonra Slim grubun etrafında dolanırken biraz olsun kendini toparladı.

“Sen ve Lucas burada değilsiniz,” dedi Delgado gelir gelmez.

“Zamanımızı bu saçmalıklarla harcamak istemiyoruz. Buradayız. Şimdi de planı tartışacağız,” dedi Mitch.

Luke Stark döndü ve Mitch onun gözlerine baktı.

“Lawson, bu olay çirkinleşmek üzere.”

“Bu planı tartışmak için gerekli bir bilgi mi?”

“Bu bilmen gereken bir şey. Bu olayın sonu kötü olursa ve sen ve Lucas da dâhil olursanız ikiniz de işinizi kaybe-

dersiniz ve çocuklarınızın karnını doyuramazsınız,” diye bitirdi Nightingale.

“Zaman kaybediyoruz,” diye homurdandı Mitch.

“Elin henüz pisliğe bulaşmadı. Bu şekilde kalmak istiyorsan, aracına bin, Ride’a git ve kadınınla ilgilen.”

Mitch derin bir nefes aldı.

Sonra Tack’in gözlerinin içine baktı.

“Çocuklarım elinde. Kadınımı almaya çalıştı. Şimdi... Planı... Tartışalım.”

Tack Mitch’e dikti gözlerini.

Sonra mırıldandı: “Saygı duyuyorum.”

Kane Allen’dan saygı görmek.

Tanrım.

Mitch nefesini dışarı verdi.

“Tamam,” dedi Delgado ve Mitch ona bakınca “Plan...” diye devam etti.

Bütün erkekler park alanından çıktılar, binaları dolaşarak restoranın arkasındaki geçitten yürüdüler ve bunu radardan çıkmadan hareket ettiklerini bilerek yaptılar.

Bu yüzden, onlar gelmeden kapının açılması sürpriz değildi.

İçerideki adamlar bunları biliyordu; bu yüzden kapıdaki iki asker onların üstünü arama gereği bile duymadı.

Asıl sürpriz içeride mutfaktan arkadaki odaya geçerken gelmişti. İki Nightingale adamı Kai Mason ve Vance Crowe, iki Delgado adamı Jorge Alvarado ve Brett Day, arkadan gelen Lescheva’nın adamlarına restoranın gölgeleri arasından çıkarak üstünlük sağladılar.

Bu manevra, bir kere fitillenen havayı daha da gerginleştirmişti.

“Grigori bundan hoşlanmayacak,” diye Tack’i uyardı

Lescheva'nın adamlarından biri. Ama Tack umursamadan kapıyı açtı.

Kırmızı, geniş, yuvarlak masaların olduğu bir odaya girdiler. Lescheva ve dört yakın adamı masanın etrafında oturuyorlardı ve hatta saat gece 2 olmasına rağmen yemek yiyor ve şarap içiyorlardı.

Akşam yoğun geçmiş, akşam yemeği geç yenmişti.

Lescheva'yı görünce Mitch kilitlendi ama sakın olmaya çalıştı. Bunu yapabilmek epey çaba gerektirdi ama başardı.

Misafirler odaya geldiğinde onlara doğru düzgün bakmadılar bile. Yemeye devam ettiler. Odaya girenler onlar için sinekten farksızdı. Dikkate değmezlerdi.

Aptallar.

Hawk Delgado, Lee Nightingale, Luke Stark ve Kane Allen bir odaya girdiğinde, onlara ilgi gösterirsin. Yoksa bu saygısızlığı göz ardı etmezler. Hepsi de Denver'in ağır toplarıydı. Ve hepsinin de iyi hafızaları vardı.

Ama Lescheva o kadar da aptal değildi. Arkasına yaslanıp gözlerini Tack'e dikti ve gülümsedi.

"İlginç bir arkadaşlık," dedi Tack'e.

Gerçekten de öyleydi. Mitch de bunun farkındaydı. Tack ve Kaos Motosiklet Kulübü gerçek dünya ile yer altı suç dünyası arasındaki bir çizgide geziniyordu. Tack bu konuda yetenekliydi ama bu hassas bir dengeydi ve bazen çizginin ucundan dönme durumları olabiliyordu. Ayrıca, Tack ne kadar başarılı olursa olsun kulüpte bu yeteneği olmayan üyeler de vardı. Delgado ve Nightingale aynı şeyin farklı versiyonlarıydı, ama onların ahlak anlayışları daha az şüpheliydi. Çok çok daha az. Suç olaylarına karıştıklarından değil. Suç olarak nitelendirilebilecek olaylara katıldıklarından. Hepsi de birbirini biliyordu ama Hawk'ın kadını Gwen bir süre önce bir belaya bulaşana

kadar hep ayrı takılmışlardı.

Mitch Lawson ve Brock 'Slim' Lucas burada hiç işi olmayan adamlardı. Lescheva federal araştırma altında biriydi. Bu kuralı bozmuşlardı ve bu yüzden işlerini kaybedebilirlerdi.

Lescheva bunu biliyordu.

"Çocuklar nerede?" diye diye cevap verdi Tack tam bir Tack sesi ile. Herkesin bildiği üzere Kane "Tack" Allen vakit kaybetmeyi sevmezdi.

Lescheva'nın kaşları kalktı. "Çocuklar?"

"Buraya anlaşma için geldik," dedi Tack. Mitch gerilmişti.

Lescheva'nın Kane Allen'dan ve motosiklet kulübünden istediği tek anlaşma, kulübünü suç yer altı dünyasından kurtaran manevralardan uzaklaştırıp o dünyaya daha da yaklaştırmasıydı. Kaos eskiden Lescheva'nın malları taşıyıp saklıyordu. Bunun için de becerileri vardı. Mitch'in bilmediği ama şebekedeki herkesi şoke eden sebeplerden dolayı, Tack'in Kaos'u zorla ele geçirmesi, onun liderliği altındayken kulübün çok sayıda müttefikini kaybetmesine sebep olmuştu. Lescheva yataklarda yasadışı mallar saklıyordu çünkü Kaos artık ona güvenli bir depolama ve taşıma hizmeti vermiyordu. Lescheva'nın Kaos'tan memnun olmadığı bir sır değildi, özellikle Tack'ten.

Slim, Tack'in bu işi çok önemseydiğini ve bu olayları kendi hatası olarak gördüğünü söylemişti. Yine de onun Lescheva ile anlaşma yapması planının bir parçası değildi. Yine de Kane Allen'ın uyduğu bazı kurallar ve işleri takip etme biçimi vardı ve çoğu zaman kararları beklenenin dışındaydı. Eğer Tack bu işi bu kadar önemsiyorsa ve Billy ile Billie'yi kurtarmak istiyorsa, adamlarını oyuna geri sokması gerektiğini düşünebilirdi. Denver için böyle bir adım çok kötü olurdu.

Lescheva'nın gözlerinin Tack'e gelmeden önce Slim ve Mitch'i süzmesi de bu yüzdendi. Tack'in arkasında iki polisle anlaşma yapabileceğini ima etmesi de tam Tack'e göre bir davranış idi aslında.

Beklenenin dışında.

"Hiçbir şey bilmiyorum..." diye başlayan Lescheva biraz tereddüt etti ve "Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye devam etti.

Bu yanlış cevaptı. Yanlış cevap olduğunu, Lescheva ve adamları da kendilerini iki dakika sonra üçünün sırtları yere yapışmış, bir tanesi duvara dayanmış, beş tanesi de silahsız kalmış ve üstlerine silah doğrultulmuş halde bulduklarında anladılar.

Gözleri yerinden oynayan, masada tam Tack'in karşısında sinir içinde oturan Lescheva dışında herkesin üzerine bir silah doğrultulmuştu.

"Bu, hiç zekice bir hareket değildi," diye fısıldadı.

Değildi. Delgado, Nightingale ve adamları ve Kaos bunu yaparak başlarına büyük bela almışlardı.

Yine de, bu adamlar belayla yaşıyor, ondan besleniyorlardı.

Umurlarında değildi.

"Çocuklar nerede?" diye tekrar etti Tack.

Lescheva cevap vermedi.

Tack bekledi.

Lescheva gözlerini Tack'e dikti.

Mitch'in, Lescheva'nın arkadaki adamlarından birine hedefli duran silahın tetiğindeki parmağı kaşınmaya başlamıştı.

"Onları feda et," dedi alçak sesle Tack. "Bir telefon aç. Birini devreye sok. Bize haber salsınlar. Biz devam ederiz. Sen aradan çekilirsin. Sana hiçbir şey olmaz."

Lescheva kıpırdamadı.

“Adamlarını feda et,” diye emretti Tack.

“Birkaç arama yapıp bu çocukları sizin için bulursam, benim elime karşılık olarak ne geçecek?”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Tack ve Lescheva’nın gözleri Tack’e geri dönmenden önce Mitch’e kilitlendi.

“Erişim,” diye cevap verdi.

“Sanıyorum sen bunu anlamıyorsun. Bu odada elinde senin adamlarından birine hedef alınmış silahıyla bir adam var ve sen o adamın çocuklarının nerede olduğunu biliyorsun. Polis dedektifi olabilir ama yine de tekrar edeceğim. Çocuklarının nerede olduğunu biliyorsun. Saçmalamayı kes ve konuş.” Tack son sözü bağırarak söylemişti. Lescheva gülümsedi.

Sonra Mitch’e baktı.

“Cezaevine erişim istiyorum,” dedi.

Bill Winchell’i istiyordu.

“Karar senin Lawson,” dedi Tack.

“İsteyecek başka bir şey bul,” dedi Mitch, gözleri Lescheva’daydı. Lescheva’nın gülümsemesi daha da büyüdü.

“Kadının, çok güzel,” dedi yavaşça ve odadaki gerginlik bir anda arttı.

“Başka bir teklif yap,” diye cevapladı Mitch titreyen dişlerinin arasından, bu yorumu duymazdan gelerek, oyunu oynarak ve onun konuşturmaya çalışarak.

Lescheva onu inceledi.

“Canımı sıkıyorsun.”

“Benim de canım sıkılıyor ve bu gece öğrendim ki canımı sıkınların sayısı birden fazla. Ama senin istediğin şeyi yapmayacağım. Bu senin anlayabileceğin bir şey değil ama benim büyütmem gereken iki çocuğum var ve eğer öyle bir adam olursam onları yetiştirmeye layık olamam.

Başka bir teklif yap.”

Lescheva kafasını salladı.

Sonra başladı: “Pierson’ın ambarı şu an polisler tarafından inceleniyor. O ambarda bazı şeyler var...”

“Kim olduğumu biliyorsun,” diye sözünü kesti Mitch. “Bunun zaman kaybı olduğunu biliyorsun. Ben şu an bir soruşturmaya müdahale etmiyorum. Sen batırdın, iki tane aptala güvenip işlerini mahvettin. Onu sen halledereceksin. Şimdi başka bir teklif yap ve yapmadan önce iyi düşün.”

“O çocukların, onların güvende olduğunu mu düşünüyorsun?”

Tanrı aşkına, lanet olsun. Bu adama girişmek istiyordu.

“Güvende olsalar iyi olur,” dedi Mitch.

“Eğer onlara değer veriyorsan, görünen o ki veriyorsun, sanırım teklif sunması gereken kişi sensin. İyi düşün.”

“Bu bir tehdit mi?” dedi Mitch ve Lescheva’nın çenesi belli belirsiz titredi.

Uzun bir süre Mitch’i inceledi ve sonra fısıldadı: “Dinleme cihazı.”

Mitch kendini gülümsemekten alamadı. Mitch ya da herhangi bir adamında dinleme cihazı olmamasına rağmen yapmıştı bunu.

Sadece Lescheva’nın böyle düşünmesini istemişlerdi.

“İlginç,” diye homurdandı Lescheva gözlerini Mitch’ten çekmeyerek.

“Başka teklifin var mı?”

“Bu alışılmışın dışında.”

Tanrı aşkına, gerçekten konuşmayı seviyordu.

“Başka teklifin var mı?”

“Kabul görmeyecek ama,” dedi Lescheva.

“Onu biz düşünürüz,” diye yalan söyledi Mitch. “Şimdi, sen bir teklif yapmıyorsun, ben yapacağım o zaman. Telefon açıyorsun, ben çocuklarımı alıyorum ve sen bana adamlarının kadını ve çocuklarımdan uzak duracağını garantisini veriyorsun. Ondan sonra ne yapman gerekiyorsa yapmakta özgürsün. Kaos ne yapması gerekiyorsa yapar, Polisler ne yapması gerekiyorsa yapar. Buradaki her şey unutulacak. Benim kadınıma ya da çocuklarıma bir şey olursa, işte o hafızalar kuvvetlenir. Lescheva, sana önerim, bu saçmalığı yenilgi olarak kabul et ve kendine yeni bir plan yap. Çözmen gereken sorunların var ve bu odadaki adamlar, anladığını biliyorum, o sorunlara sorun eklemeye devam edecek. Aynı anda birçok şeyi yapabileceğinin farkındayım ama bu odadaki adamlar sana takarsa bu işin içinden sen bile çıkamazsın. Şimdi şu telefonu aç.”

Lescheva’nın kaşları havaya kalktı: “Her şey unutulacak mı?”

“Unutulacak,” dedi Mitch de.

“Herkes için mi konuşuyorsun?”

“Bu odadaki herkes için.”

“Küçük bir sorun var ama.”

“Otis Pierson,” diye tahmin etti Mitch.

Lescheva başını onaylarcasına salladı.

Mitch gözlerine baktı.

Sonra, kendini ağzındaki kötü tattan kurtulmaya zorlayarak belirtti: “Ben soru sormuyorum, sen de yalan söylemiyorsun.”

İşte kendini ele vermişti.

Şimdi Lescheva’nın sırasıydı.

Mitch’i epeyce inceledi ve sonra Tack’e döndü.

“Seninle işimiz bitmedi,” dedi yavaşça.

“Doğru, adamım. Bitmedi,” diye katıldı Tack ve Lesc-

heva tekrar gülümsedi.

“Beni sürekli şaşırtıyorsun.”

“O benim,” dedi Tack. “Her zaman sürprizlerle doluyumdur. Şimdi Lawson’a güvencelerini ver ve şu telefonu aç ya da hep beraber örgü iğnelerimizi alıp sohbet edelim istersen?”

“Kayda değer bir düşman sürprizlerle doludur,” diye mırıldandı Lescheva.

“Adamım şen ciddi misin? Bond filminde değiliz. Yap şu lanet telefon konuşmasını,” diye çıkıştı Tack. O sabrını yitirince odadaki herkes yer değiştirdi.

Lescheva Mitch’e baktı. “O güzel Mara Hanover’a herhangi bir zarar gelmesi çok yazık olur tabii.”

Mara’yı izlemişti.

Ve onu izlemek hoşuna gitmişti.

Kahretsin.

Mitch derin bir nefes aldı ve odadaki erkekler tekrar yer değiştirdi.

“Öyle bir şeyin olmamasını sağlayacağım.”

“Çocuklarım,” diye araya girdi Mitch.

Lescheva’nın kaşları havaya kalktı: “Onları mı sahipleniyorsun?”

“Onlar benim.”

Lescheva onu iyice inceledi.

“İşte, bunu bilmiyordum.”

Bir süredir izliyordu ama gördüğü şeyi anlamamıştı. Mitch anlamıştı bunu. Lescheva Mitch’in hareketlerinin Mara için olduğunu sanıyordu. Evet, öyleydi ama sadece onun için değildi.

Özür dilemeye en yakın şeydi bu dediği ve Mitch için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Mara’nın Mitch’in kadını olduğunu biliyordu ve buna

rağmen onun peşine düşmüştü.

Mitch cevap vermedi.

Lescheva çenesini kaldırdı.

“Kabul.”

“Telefon,” dedi Mitch.

“Bu çocukları senin için bulacağım” dedi Lescheva.

“Bunu yapacaksın, şimdi,” diye araya girdi Delgado ve Lescheva onda baktı ve sonra Tack’e döndü.

Sonra mırıldandı: “İlginç bir arkadaşlık.” Bunu ceketi-
nin cebini karıştırırken yapmıştı.

Odada aynı anda iki tane silah ona doğruldu.

Lescheva gülümsedi ve elini cebinden telefonla birlikte
çıkardı.

“Temiz!”

“Temiz!”

“Temiz!”

Mitch elinde silahı, altında da el feneri ile evde hareket
ederken adamların seslerini duymuştu.

Merdivenlerden üst kata çıktı. Slim de arkasındaydı.
En üst katta gidilebilecek iki yol vardı. İki parmağıyla
Slim’e sağı işaret etti. Slim çenesini salladı, son iki basa-
mağı da çıkıp sağa döndü.

Mitch de sola devam etti.

“Temiz!” sesini duydu alt kattan.

Lescheva’nın planı adamlarına çocukları evde bırakıp
çıkmaları söylemekti.

Çocukları bırakıp...

Mitch adamların giderken çocukları bırakmış olması
için dua ediyordu.

Üst kattaki ilk kapalı kapının arkasında dururken, ka-
pıyı tekmeledi ve elindeki silahını doğrultup kapıdan girdi.

Köşede iki kişilik bir yatak vardı.

Yatağın kösesinde de duvara doğru Billy duruyordu.

Billie ise onların kucağında uyuyordu.

“Onları buldum!” diye bağırды Mitch. Gözleriyle etrafı kolaçan etti ama oda boştu. Silahını indirdi ve hemen yatağa gitti. “İşte buradasınız Billy, güvendesiniz.”

Mitch ışığı biraz kısıtı ama çocukları aydınlatmaya devam etti. İkisi de sağlıklı görünüyordu, temizlerdi ve üzerlerinde pijamaları vardı. Billy Billie’nin üzerine bir battaniye örtmüştü. Kan yoktu, görünürde bir hasar da görmemişlerdi.

Şükürler olsun.

Tanrıya şükürler olsun.

Mitch, tabancasını kılıfına koyup yatağa geldiğinde Billy’nin hiç konuşmamış olduğunu fark etti. Billy’nin gözleri, onları yaralandılar mı diye incelemeyi bırakıp çocuğa odaklandı.

“Geldin,” diye fısıldadı Bud.

“Tabi ki de geldim adamım,” dedi Mitch de.

“Geldin,” diye çok kısık bir sesle tekrarladı Billy.

Sonra bir gözyaşının yanağından süzölüp düşmesini izledi Mitch.

Göğsünü bir şey yaktı ve nefes almakta zorlandı Mitch.

Hemen kendini topladı.

Kan yoktu. Görünen bir hasar yoktu. Güvendeydiler.

Güvende.

Şimdi eve gitme vaktiydi.

“Hadi eve gidelim,” dedi Mitch. Dikkatli bir şekilde uzandı ve dünyadan bihaber olan Billie’yi kaldırdı. Kollarına aldı. Slim de arkasından odaya girmişti.

“Hey Billy, iyi misin?” diye sordu Slim.

Mitch Billy’ye baktı ve kafasını sallamasını izledi.

“Elimi tutmak ister misin?” diye sordu Slim elini uzatırken.

Billy ona baktı.

Sonra Mitch’e yakın olan elini kaldırıp “İyiym böyle,” dedi. Mitch parmaklarını pantolonunun kemerinde hissetmişti.

“Tamamdır,” diye cevapladı Slim de. Eliyle Billy’nin saçlarını okşadı.

“Hadi gidip Mara’yı alalım,” dedi Mitch ve odadan çıktı. Billie kollarındaydı. Göğsüne yakın tutuyordu. Billy de yanından geliyordu. Eli hâlâ Mitch’in kemerindeydi.

Mitch’in cep telefonu çaldı.

Onu uyandırmamıştı. Çünkü uyumuyordu, içi bile geçmemişti.

Gözlerini açtı.

Gözlerini açtıktan sonra, Billie’nin parlayan koyu saçlarının üstünden yastıkta Mara’nın başını gördü. Gözleri açık ve tedirgindi.

O da uyumamıştı.

Bunun farkındaydı.

Onların arasında uyuyan Billie’nin kafasının üzerinden Mara’nın diğer tarafındaki Billy’yi gördü.

Mara hepsini aynı yatakta yatırmıştı o gece. Kaos binasına geldiklerinde, Mara’nın kendini kaybetmemek için çaba harcadığını görmüştü. Mitch ve çocukları kontrol ettikten sonra da sakin durmayı başarmıştı. Eve gelip hep beraber uyumaları gerektiğini söylerken kaybetmişti kendini.

Billie hâlâ uyuyordu. Ama Billy ve Mitch onun isteğine boyun eğmenin iyi olacağını düşünmüşlerdi. Buna ihtiyacı vardı ve engel olmadılar.

Oldukça büyük bir yatağının olması iyiydi.

Mitch biraz yerinde doğruldu, telefonunu gece sehpasının üzerinden aldı, ekrana baktı ve açıp kulağına götürdü.

Sonra Mara ile Billy'ye bakarken telefona "Evet, evet," diyordu.

Eddie Chavez ile konuşurken odadan çıktı.

"Birisi seninle konuşmak istiyor. Konuşmak isteyeceğini düşündüm."

Mitch kapıyı kapattı ve Mara'nın oturma odasına yürüdü. Panjurlardan cılız bir ışık geliyordu. Güneş yeni doğuyordu.

"Evet," dedi telefonda Mitch.

"Bekle," dedi Chavez sonra.

Mitch Mara'nın yeni kanepesine oturdu. Arkasına yaslandı ve hole baktı.

Evet, Mara o güzel geceliklerinden birini giymiş peşinden geliyordu.

"Lawson?" dediğini duydu birinin telefonda.

Bill.

"Evet," diye cevapladı Mara ona doğru gelirken.

Kahretsin bu gecelik çok güzeldi.

Ama yüzündeki ifade değildi.

Ona doğru yürürken, göğsünde bir ağırlık hissetti ama direndi.

Evdeydiler. Güvendeydiler. Kimsede bir hasar yoktu.

Güvende.

Evde.

Mara doğrudan onun yanına geldi ve o da kollarını onun çevresinde sardı. Onu kendine daha da yakınlaştırdı.

Mara ağırlığını onun üzerine verdi.

Bill konuştu o sırada.

"Dedektif Chavez iyi olduklarını söyledi."

"İyiler."

Cevap yoktu.

Mitch yorgundu ve düşünmesi gereken kadını ve çocukları vardı. Bugün kesinlikle lanet olasıca bir çörek günüydü. Gidip çörek alması gerekiyordu. Bir aptalla vakit harcamak istemiyordu.

“Tamam mıyız?” dedi Mitch.

“Mara’ya belgeleri bana yollamasını söyle.”

Mitch’in bir anda bedeni titredi ve Mara’nın vücudunun verdiği tepkiyi hissetti. Mara’nın elleri bu sırada Mitch’in göğsündeydi.

“Ne?”

“Mara,” dedi Bill. “Ona belgeleri bana göndermesini söyle. Ona çocukların temelli velayetini vermek için. Belgeleri imzalayacağım.”

“Bütün söz hakkında vaz mı geçiyorsun?” diye sordu Mitch ve o an Mara’nın nefesinin kesildiğini hissetti.

Bir duraklama oldu o sırada ve sonra alçak sesle bir “Evet,” yanıtı geldi.

“Şimdi ve bundan sonra her zaman?” diye tekrar sordu Mitch.

Tekrar bir duraklama. Sonra “Evet,” dedi.

“Söyle,” diye emretti Mitch.

Tekrar bir duraklama. “Şimdi ve her zaman Lawson.”

“Tamamdır,” dedi Mitch. “Şimdi oldu.”

“Lawson?”

“Ne?”

Tekrar bir duraklama.

“Onlara güzel bir hayat sun.”

“Zaten güzel bir hayatları var,” diye cevapladı Mitch.

“Mara’ya da.”

Mitch cevap vermedi ve gözlerini kapattı.

“Bana söz ver, Mara’ya ve çocuklara güzel bir hayat sun.”

Mitch gözlerini açtı ve kadınına baktı. Onun yumuşak bedenini kendi bedeninde hissetti; eli göğsüne hafifçe yaslanmıştı. Gözlerinde güven, aşk ve umut ışıldıyordu.

Tanrı aşkına, çok güzeldi. Asla, hayatı boyunca, o an olduğundan daha güzel görmemişti onu.

“Söz veriyorum,” dedi en son.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Bill.

Mitch telefonu kapattı.

“Bizden belgeleri göndermemizi istiyor.”

Mara gözlerini kapattı, Mitch’e sarıldı ve başını tişörtüne yasladı.

Mitch telefonu kanepeye bıraktı ve kollarını ona sardı.

Yumuşak nefesini bedeninde hissetti.

Sonra Mara başını biraz kaldırdı. Yanakları Mitch’in göğsündeydi.

“Penny ve Evan’ı görmeye gitmemiz gerekiyor.”

“Penny iyi, Evan da iyi. Bunu sana zaten söyledim be-beğim. İyiler. Senin onlar için endişelenmenden daha çok senin ve çocuklar için endişeliydiler.”

“Gidip onları görmemiz gerekiyor,” diye tekrar etti Mara.

“Tamam tatlım, çörek yedikten sonra gideriz.”

Mara sessizleşti.

Sonra alçak sesle sordu:

“Her şey bitti mi?”

“Bitti.”

“Emin misin?”

“Bitti tatlım.”

Tekrar sessizleşti.

İyice düşünüyordu. Mitch bunu yapacağını ve ona güveneceğini biliyordu.

Bunu seviyordu.

Mara sonra alnını Mitch’in göğsüne yasladı. Kollarıy-

la onu sıkıca sardı ve fısıldadı: "Seni seviyorum Dedektif Mitchell James Lawson."

İşte bu kadardı. Üzerine düşünmüştü ve ona güvenmişti.

Mitch kafasını eğip dudaklarını onun muhteşem kokan saçlarına götürdü ve fısıldadı: "Ben de seni seviyorum Marabelle Jolene Hanover."

Mitch Mara'ya, Mara da Mitch'e tutundu.

Sonra birden bir hareketlenme oldu. Mitch gerilip kafasını yukarı kaldırdığında yanlarına doğru uçarak gelen Billie'ye baktı. Kolları havada elleriyle dalgalanıyordu. Billy ise salonun ağzındaki duvara karşı ayakta duruyordu.

Billie'nin küçük bedeni onların bedenleriyle birleşmişti ve kollarını onları kucağına atmış bağıırıyordu: "Çörek!"

Birileri konuşmalarına kulak misafiri olmuştu.

Mitch Billy'ye baktı.

Billy gülümsüyordu.

Mitch de oğluna sıırttı.

Sonra kızına baktı.

"Evet, çörek!"

Billie kucaklarında aşağı yukarı zıpladı ve Mitch ve Mara'yı salladı. Geldiği yere doğru geri giderken elleri yine uçarcasına dalgalanıyor ve "Çörek!" diye bağıırıyordu.

Bedeni kendisinininkine karşı sallanırken Mara'nın "Teflon," diye mırıldandığını duydu Mitch.

Mitch, hâlâ gülümseyen Billy'den gözlerini ayırıp Mara'ya baktı. O da gülümsüyordu.

Arabadaki ilk zaman ona yalan söylemişti.

Gülümsemesi kesinlikle komikti.

Tıpkı Billie'ninki gibi.

Tıpkı Billie'ninki gibi odayı aydınlatıyordu.

Güzeldi.

O kadar güzeldi ki ona bir seçim hakkı bırakmıyordu.

Dayanamayıp kafasını eğdi ve onu dudaklarından öptü.

İki gün sonra...

Mitch Pierson Şilteleri ve Yatakları mağazasına girdiğinde Mara'yı gördü. Roberta ve diğer iki satış elemanı da oradaydı. Müşterilerle ilgileniyorlardı. Ve birkaç müşteri daha da geliyordu dükkâna.

Roberta'nın müşterisi bir kadındı.

Mara'nın erkekti.

Mitch iç geçirdi. Kadınına çenesiyle yaptığı bir hareketle işaret verdi. Karşılığında bir gülümseme aldı. Sonra gözleri mağazanın arkasındaki pencereye yöneldi.

Bob pencereden ona bakıyordu.

Mitch satış yerinden geçerek oraya doğru gitti ve arka salonun kapısını açtığı anda Bob hâlâ oradaydı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Mitch.

Bob başını salladı ve Mitch'i takip edeceğini ima edencesine arkasına doğru koluyla işaret etti.

Mitch yürüdü ve Bob da onu takip etti.

Bob bu olaylardan sonra Mara'ya izin vermişti ama birkaç gün içerisinde Bob gelmek zorunda olmadığını söylemiş olsa da Mara yeniden işe dönmüştü.

Mara bunu şu şekilde açıklamıştı: "Sevgilim evde beslemem gereken dört kişi var. İzin için para ödeniyor ama o maaşım komisyonlarımla yanında hiçbir şey."

"Dört?" diye sormuştu Mitch.

"Billy, Billie, sen ve ben."

"Tek başına değilsin ama."

“Biliyorum. Biz bir takımız ve ben üzerime düşeni yapabilmek istiyorum. Her neyse, komisyonlar ve ödemekten kurtulduğumuz avukat parası demek daha fazla küçük siyah elbise demek.”

Bunu söyleyince Mitch de ona hak vermişti.

Komisyonlara ihtiyacı yoktu. Normallğe ihtiyacı vardı. Mitch bunu ona veriyordu.

Dahası, o da küçük siyah elbiselerle dolu bir gelecek hayali kuruyordu.

Ve gerçek de şu ki Bob'un Mara'ya ihtiyacı vardı. Hâlâ yaz satışları çılgınlığındaydılar. Pierson'ın mağazasında olanların haberlere kapak olmasıyla artan ünlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Neyse ki, Billy ve Billie'yi bulma operasyonu resmi olmadığı için, medya Mara ve çocukların hikâyesinden haberdar olmamıştı.

Bob'un ambarı sarı polis şeritleri ile çevrilmiş olsa, polis hala orada araştırma yapıyordu ve bir süre de devam edeceğı benziyor olsa da, bu durum müşterileri uzaklaştıracakmış gibi görünmüyordu. Hatta Mara, Mitch'e dükkanın ana baba günü olduğunu ve müşterilerin yataklarını ününe ün katmış olan Pierson Minderleri ve Yatakları'nda alabilmek için beklemekten mutlu olduklarını söylemişti.

Mitch'in işini düşünecek olursak o hiçbir zaman ortalama vatandaşın suç olaylarına merakını anlamamıştı ama böyle bir şeyin olduğunu da inkâr edemezdi. Tüm bunlar bunun kanıtı niteliğindeydi.

Mitch ve Bob, Bob'un ofisine gittiler ve Bob kapıyı arkalarından kapattı. Mitch ayakta Bob'un dizginleri ele almasını bekliyordu. Bob oturarak konuşmak isterse onun masasının karşısına oturabilirdi ya da Bob ayakta konuşmak isterse o da öyle yapabilirdi.

Bob ayakta durmayı tercih etti.

Mitch onun karşısına geçti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonra kibar bir şekilde “Haberlerim çok iyi değil,” dedi.

Bob Pierson, ailesinden hiçbir şekilde hak etmeyen birine bir iş fırsatı vermek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Bu kibarlığın karşılığı olarak, ambardaki minderlerin ve yatakların içlerinde narkotik ürünleri, küçük çalıntı eşyalar ve kaçak pasaportlar bulunduğu konusunda polis tarafından bilgilendirilmişti. Ayrıca Spring Deluxe satın alan tüm müşterileriyle irtibata geçip yatakları geri getirmelerini rica etmiş ve zarar ederek satın aldığı yenileriyle değiştirmişti.

İşi ve itibarı darbe almıştı ama karakteri sayesinde bu darbeleri atlatabilirdi.

Ama bu durum onu yine de fena çarpmıştı ve yüzünün derinliklerinde bunun izlerini görebilmek mümkündü. Gözlerindeki o ışık ve bakışlarındaki neşe artık yoktu. Bu sadece kibarlık gösterdiği bir adam tarafından ihane-te uğramasından kaynaklı değildi. Kuzeninin bulaştığı işler iyi tanıdığı ve değer verdiği bir kadını ve kendinin olduğunu savunduğu çocuklarını kötü etkilemişti.

Bob Pierson böyle bir adamdı. Bill’in bu olaylardaki rolü için Mara’yı suçlamıyordu. Otis için kendini suçluyordu.

“Otis’le mi ilgili?” diye sordu Bob.

Mitch başını salladı. “Üzgünüm Bob, sana bizzat söylemek istedim bunu. İki saat önce onun cansız bedenini bulduk.”

Bob burnundan istemsizce çıkan, duyulabilir derin bir nefes verdi. Sonra başını salladı.

Mitch devam etti.

“Lescheva çok dikkatliydi. Senin ambarında bulunan hiçbir şey onu bağlamıyordu. Sahip olduğumuz tek iz Bill ve Otis idi. Onlar malı sadece saklamakla **kalmayıp aynı**

zamanında satıcılara satıyorlardı. Bill itiraf etti ama Lescheva ya da herhangi bir adamını işin içine sokmadı. Ona göre, tüm operasyon Bill ve Otis'ten ibaretti. Bizim için oldukça sinir bozucu ama Bill için akıllıca bir adımdı. İtiraf onun suçunu hafifletecektir. Suçu kimsenin ismini vermeden üstlenmesi demek bir süre rahat nefes alamayacak ama en azından nefes almaya devam edecek demek.”

“Sanırım bu anlaşılır bir şey,” diye mırıldandı Bob ve Mitch onun tavrını pek anlayamadı. Rus mafyası onu ilgilendirmiyor ve hayatından böyle bağları kopartıp yeniden toparlanmak için planlar yapıyor olabilir. Otis'i öldürenlerin hak ettikleri cezayı çekmelerini istiyor olabilir ama bunun için gücü olmadığını da düşünüyor olabilir.

Mitch üstelemedi. Bob görünüşe göre paylaşmak istemiyordu.

Mitch bir anlığına sessiz kaldı ve sonra alçak bir sesle “Üzgünüm, Bob,” dedi.

Bob Mitch'in gözlerine baktı ve yavaşça cevapladı: “Bilmem gerekirdi. Her zaman bir baş belası olmuştu.”

Mitch kafasını salladı. “Hayır. Suçu kendinde arama. Sen ailen için yapılması gerekeni yaptın. Yanlış yapan oydu. Bu kadar basit. Basit düşün. Tamam mı?”

Bob gözlerine bakmaya devam etti. Sonra başını salladı.

“Mara'yla konuşacağım. Barbekü tavuklu pizzasını yapacak. Sen ve karın da gelebilirsiniz. Olur mu?”

Bob gülümsedi. Cılız ama içten bir gülümseme idi.

“Mara'nın pizzasını duymuştuk.”

“Harika bu arada,” diye araya girdi Mitch ve Bob'un gülümsemesi daha da büyüdü.

Sonra yavaşça düştü.

“O hiçbir zaman bir babaya sahip olmadı, ben de personeli hep ailem gibi görürüm. Ve umarım yanlış anla-

mazsın ama onun sanki babasıymışım gibi hissediyorum Mitch. Ve bu hissi benim umduğum gibi anlamanızı istiyorum. Sonunda seçim yaptığı için çok iyi bir seçim yaptığı için çok mutluyum. Çok iyi bir seçim yaptı seninle Mitch. Ben de onaylıyorum.”

Gülümseme sırası Mitch’deydi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Hayır, ben teşekkür ederim.”

Mitch çenesiyle küçük bir selam verdi, Bob karşılık verdikten sonra ofisten çıktılar.

Satış alanında el sıkıştılar ve sonra Mitch’in gözleri Mara’ya odaklandı ve ona doğru yürümeye başladı.

Hâlâ o erkek müşterisi ile birlikteydi.

Mara ile birlikte adamın bakışları da Mitch’e yöneldi.

“Böldüğüm için kusura bakmayın, sadece birkaç saniye sürecek sonra gitmem gerekiyor zaten,” diye açıklama yaptı kollarıyla Mara’nın sert vücudunu kavrarken. Ve onu öptü, kısa ama sert ve çok ıslak.

Kafasını kaldırdığında, Mara’nın vücudu artık sert değildi ve gözlerini kırptırarak Mitch’e bakıyordu.

“Gece eve geldiğinde görüşürüz bebeğim,” diye fısıldadı, açıkça hayal kırıklığına uğramış adama bir bakış attı, çenesini kaldırdı, kadınına tekrar baktı ve ona sırtıp gitmesine izin verdi.

İşi tamamdı.

Roberta’nın kocaman samimi gülümsemesiyle birlikte mağazadan çıktı.

Roberta’nın da onayını almıştı.

Ona da hafif bir selam verdi.

O da karşılık verdi, ama onunki daha samimiydi.

Mitch yere baktı, kafasını salladı, gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Mara

Beş Gün Sonra...

“Gidiyoruz, son üç dakika!” diye barda tam benim karşımda oturan Roberta’ya doğru seslendim. Mayolarının içindeki çocukları oturma odasında zor duruyordu zaten.

İkimiz de o gün izinliydik ve çocuklarımızı havuza götürüyorduk. Biz bronzlaşmaya çalışırken onlar da ortalıkta koşturacaklardı. Sonra geri gelip düş alıp Casa Bonita’ya gidecektik.

Kutlama vardı.

Mitch avukatımızdan gelen kâğıtlarla merkezdeydi.

Bill velayeti bize bırakıyordu.

Evet, bir kutlama. Hiçbir kutlama, Meksika yemekleri ve gezici müzisyenleri ve kayalık atlayıcıları olan çılgın bir aile restoranında arkadaşlarıyla akşam yemeği yemek gibi olamazdı.

“Mara Teyze,” diye seslendi Billie ve sesinden anladığım kadarıyla banyodaydı. “Kıyafetim bozuldu ve düzeltemiyorum.”

“Geliyorum,” dedi Bobbie ve salona doğru ilerledi. O sırada yeni aldığım cep telefonum çalışıyordu.

Ekrana baktım. “Bilinmeyen numara” yazıyordu.

Bir an kaşlarım çatıldı ve acaba Mitch istasyondaki dâhili numaradan mı arıyor diye düşündüm. Açtım.

“Alo?”

“Kestane,” diye cevap verdi karşıdaki.

Aman Tanrım.

“Tack,” diye fısıldadım.

“Selam, bebeğim,” diye cevapladı sanki her gün beni arıyormuş gibi.

Ne kadar garipti.

Şimdi ne yapmıştım? Dramatik bir olay dışında, daha önce beğendiğim bir motosikletçiyle hiç konuşmamıştım ve o olaylardan sonra ondan hiç haber almamıştım.

Sorma gereği hissettim: “Şey... Nasılsın?”

“İyi kadınları nasıl oluyor da hem kaçırıyorum diye düşünüyorum,” diye daha da garip bir yanıt verdi.

“Pardon?”

“Hiçbir şey, tatlım. Sadece şunu söylemek istedim. Sana bir söz vermiştim.”

Nefesim tutuldu.

Tack bitirmemişti.

“Unutmadım sözümü.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Unutmayacağım da.”

“Şey... Tamam,” diye tekrar ettim.

“Benim dünyamda böyle bir şey olursa biri bedelini öder.”

Ah.

Belki de sözünden caysa daha iyi olurdu onun için.

“Tack...”

“Hep güzel kal,” dedi ve kapattı.

Telefona bakakaldım.

Bobbie'nin “O kimdi?” diye sorduğunu duydum. Onu görmek için kafamı kaldırdım ve Billie de oradaydı. Küçük ve tatlı pembe mayosu ve poposundaki pembe fırırlı tül ile oturma odasına (yemek odası ya da mutfak aynı zamanda) gidiyordu.

“İntikam meleşim,” diye cevapladım.

Gülümsedi ve “Ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Havuz!” diye çılgılık attı Billie.

Telefonu çantama attım, mumları aldım ve plaj ter-

liklerimle harekete geçtim. “Evet, havuz. Billy, çabuk ol hadi!”

Billy odasına koştu. Bobbie çocuklarını topladı.

Evden çıktık ve havuza doğru yol aldık.

Havuz kenarında uzanırken Mitch'i arayıp Tack'den gelen telefonu anlattım. Hiçbir yorum yapmadı ama uzun bir sessizlik anı yaşandı; sonra avukatın ofisinde Bill'in belgeleri imzaladığını söyledi.

Havuzun etrafında koşuşturan çocuklara baktım.

“Artık onlar senin çocukların sevgilim,” dedi.

Öyleydiler.

Bir anda içim ürperdi.

“Akşam eve geç gelme. Casa Bonita. Bray ve Bent geleceklerini söylediler ama kimliklerini gizleyecek kostümlerle, çünkü gay arkadaşlarından herhangi biri onları Casa Bonita'da görürse kulüpten atılacaklarını belirttiler. Tess beni arayıp Brock ve çocuklarla orada olacaklarını söyledi. Kenny ve çocukları da. LaTanya ve Derek de bizle gelecek.”

“Tamamdır.”

“Eve geldiğinde hazır olacağız.”

“Tamam.”

“Cumartesi günü o emlak acentesiyle görüşecek miyiz?”

“Evet,” diye yanıt verdi. “Sen şimdi bikiniyle havuzun kenarında mı oturuyorsun?”

“Evet.”

“Kahretsin.”

Muzip bir ifadeyle güldüm.

Erkeğim seksi olduğumu düşünüyordu.

“Ayrıca her yanıma güneş yağı sürdüm.”

Bildiğim ve sevdiğim bir sesin göğsünden yükseldiğini duydum. Mitch'in inanılmaz çekici gülüşüydü.

Sonra derin ve gülmekten titreyen sesiyle "Mara," dedi.
Gözlerimi kapattım.

O, benimdi.

Benim.

İsmimi derin ve gülmekten titreyen sesiyle söyleyen yakışıklı ve iyi bir adamla koca bir ömür vardı önümde.

Ruhum yine i çekiyordu.

"Mara Teyze!" Billie ağırıyordu. "Gel benimle birlikte dal."

Gözlerimi açtım

"Prenses konuşuyor." Sesinden yine glmsediğı belli oluyordu.

"Aynen yle."

"O sese bayılıyorum."

Bu da benimdi.

Hepsi benimdi.

"Evet," diye fısıldadım. "Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum tatlım."

"Hazır mısın?"

"Hazırım." Sesinden o gülümseme gitmiyordu.

"Kapatıyoruz," diye fısıldadım; ben de gülümsüyordum.

Telefonu kapattık.

San Söz

Hometown Şehrinin Billy Lawson'ı

Mitch

1 3 yıl sonra...

"O gömlek tenini yakmıyor mu?"

Mitch jarse bir Colorado Rockies forması giyen karısına bakıyordu.

Numarası arkasındaydı. 9.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi.

"Cubs hayranlarından biri seni görse müdavimler kulübünden kesin atılırdın," diye uyardı Mitch.

"Şansımı deneyeceğim," diye mırıldandı.

Mitch gülümsedi.

"Geç kaldık, geç kaldık! Çok üzgünüm geç kaldık!" İkisi de duydu bunu ve Mara başını çevirirken Mitch'in gözleri Billie ve son erkek arkadaşını görmek için odağını değiştirmişti. Koyu renk saçları Colorado güneşinin altında parlıyordu ve o oldukça uzun bacakları mini şortuyla tamamen ortadaydı.

Nisan ayının ilk günleriydi. Soğuk olması gerekirdi. En azından serin olmalıydı.

Ama Colorado'da durum böyle olmuyordu. 30 derece ci-

varındaydı ve iki haftadır böyleydi. Yarın için de kar yağışı bekleniyordu.

Ama bugün, Billie mini şortunu giymişti. Ve iki haftadır da şort giyiyordu. Mitch bunu bacaklarının esmerleşmeye başlamasından anlıyordu.

“Sadece bil diye söylüyorum...” Mitch’in gözleri Billie’nin en yeni erkek arkadaşına çevrilmişti, “bu adamı sevmedim.”

Mara’nın bakışlarını hissetti ve kafasını aşağı eğip baktığında Mara’nın ağzının kapalı ama gözlerinin gülmekte olduğunu gördü.

Mara dudaklarını aralayıp fısıldadı: “Hiçbirini sevmiyorsun.”

“Bu adamı daha az sevdim diyelim.”

Mara’nın omuzları sallanmaya başladı ve gözleri dans etmeye devam etti. Dudaklarını tekrar birleştirdi.

“Ayrıca, o kısacık şortla ilgili onunla konuşman gerekebilir,” diye devam etti Mitch.

Mara’nın bütün vücudu sallanmaya başladı.

“Şaka yapmıyorum.”

“Hiçbir zaman yapmıyorsun.”

Hayır, hiçbir zaman şaka yapmazdı. Billie 15’ine girdiğinde, Mara’nın deyimiyle “cilt savaşı” başlamıştı. Mitch Billie’nin çok açık giyindiğini düşünüyordu. Billie buna katılmamıştı. Mara, Mitch’e gereğinden fazla korumacı olduğu konusunu açıklamaya çalışmıştı. Mitch de bunun onun işi olduğu söylemişti. Mara da Mitch’e rahatlaması gerektiğini söylemişti. Mitch de onun işinin rahatlamak değil, kendisi de bir erkek olduğu için ve erkeklerin kafasından neler geçtiğini bildiği için kızını evden bu kadar açık kıyafetlerle çıkmasına izin vermemek olduğunu söylemişti. Özellikle 15 ve 16 yaşlarında. Ve şimdi Billie’nin

yeni sevgilisinin olduğu yaş gibi, 21 yaşında.

Mitch bu konuda birçok kez kaybetti. Kadınlar, insana karşı birlik oluyorlardı. Evi bir sürü kadınla dolu olduğu için bunu öğrenmişti. Ayrıca kararlı bir güçleri de vardı. Çabalamaya değerdı ama uzun zaman sonunda çekilen baş ağrılarına değmezdi. Yani hep çabaladı ama en sonunda hep peş etti.

Billie 19 yaşındaydı, bunun farkındaydı. Ama bu kız kırk yaşına geldiğinde de her şeyiyle ilgilenecekti.

Her şeyiyle.

“Biz geldik!” Billie, Mara’nın yanındaki boş koltuğa geçmişti. Erkek arkadaşı da, ismi her neyse artık (Mitch erkek arkadaşlarının isimlerini hatırlamakla kendini yormaması gerektiğini çoktan öğrenmişti.) hemen yanına oturdu. Kızının gözleri Mitch’e yöneldi. “Ve Mitch, geç kalmamızın suçlusu Ridge değildi. Benim suçumdu.”

Ridge.

Doğru. Çocuğun adı Ridge’di.

Siktir.

Kim çocuğuna Ridge ismini verir ki?

“Anne, baba, yer değiştirin, Billie’nin yanına oturmak istiyorum!”

Mitch yanında oturan kızına döndü.

10 yaşındaki Faith Billie’nin kopyasıydı. Aşırı hareketliydi. Bol bol gülüyordu. Sürekli kahkahalar atıyordu. Sevgi doluydu. Beş yıl içerisinde, Faith güzel, harika bir vücudu olduğunu ve erkeklerle istediği gibi oynayabileceğini keşfedince, Mitch için hayat cehenneme dönüşecekti.

“Tamam, ben de babamın yanına oturmak istiyorum.” Bunu duyunca Mitch gözlerinin koyu saçlı, mavi gözlü Faith’ten hemen yanında oturan sekiz yaşındaki koyu saçlı kahverengi gözlü Marcie’ye çevirdi.

Marcie görünüş olarak babasına benziyordu, ama davranışları annesine çekmişti. Tatlıydı. Utangaçtı. Zekiydi. Sessizdi. Sadıktı. Farkında olmadan komikti ve tabii ki sahip olduğu sevgiyi ve ne kadar güzel olduğunu anlatmaya gerek yoktu.

Faith'i severdi, ama Faith iki yıl önce büyümüştü.

Marcie onun en küçük çocuğuydu ve hep öyle kalacaktı.

Yer değiştirdiler ve Faith çok sevdiği Billie'nin yanına oturdu. Hemen muhabbete başladılar, kafalarını birleştirdiler ve Mitch Billie'nin erkeklerin kalbinin nasıl kırılacağını anlattığını tahmin etti. Bu, onun 15 yaşından beri özenle geliştirdiği bir yetenektir.

Mitch'in tek umudu Ridge'in günlerinin sayılı olmasıydı. Billie'nin erkek arkadaşlarının günü hep sayılı olurdu.

Mitch iç geçirdi ve kolunu Marcie'ye sardı.

Marcie'nin gözleri sahaya bakıyordu.

"Yakında başlayacak," diye fısıldadı.

Heyecanı uzun bacaklarında hissedilebiliyordu. Ayrıca sesi de heyecanlıydı.

Faith Billie'nindi.

Marcie de Billy'nin.

Marcie için güneş abisi ile doğup onunla batıyordu. Bu ayrıca babası için de geçerliydi. Marcie hayatındaki erkeklerle hayrandı.

Tıpkı annesi gibi.

"Evet, bebeğim. Yakında başlayacak," diye mırıldandı Mitch.

O kahverengi gözlerini babasına dikmişti. Annesi gibi komik bir şekilde gülümsedi.

Ah, karısının gülümsemesini kızının yüzünde görmeye bayılıyordu.

Mitch de gülümsedi.

Sonra Mara'nın parmaklarını ellerinde hissetti. Sıkıca kenetlenmişti ve gözleri hemen karısına gitti.

Sahaya bakıyordu.

Mitch bakışlarını takip etti.

Isınma turları.

Billy gülümsüyordu.

Mitch de gülümsedi.

45 dakika sonra...

Hepsi ayakta bekliyordu. Herkes. Coors sahasındaki herkes. Büyük boş alan alkışlarla ve kalabalığın çığlıkla-
rıyla dolmuştu. Sunucu heyecanla ilan etti: "Rockies Ho-
metown'daki ilk beysbol sopasında Billy Lawson iki sayı
kaydetti. Ne kadar güzel bir hoş geldin sayısı."

Mitch Billy'nin yavaş yavaş koşmasını izledi ve Mara'nın ağırlığını yanında hissetti.

Oğullarının aldığı alkış yağmuru üzerine nefesinin se-
sini duyuyordu.

Ağlıyordu.

Mitch alkışlamayı bıraktı ve kollarını omuzlarına sar-
dı, ama gözlerini Billy'den ayırmadı.

Billy üçüncü saha çizgisine doğru koşarken kalabalık
hâlâ çıldırmış haldeydi.

Yedek kulübesine giderken takım arkadaşlarının beş-
liklerine ve yumruk çakmalarına karşılık verdi.

Çıkışa geldiğinde durdu ve kulübenin çatısına, tam da
ailesine baktı.

Sonra bir kolunu kaldırdı, onlara işaret etti ve gülümsedi.

İşte o zaman dört tane kızın yüksek sesli nefeslerini
duymuştu.

Uzak değillerdi ve onları Billy de gördü. Kolunu indir-
di, Mitch'in bakışlarını yakaladı ve kafasını salladı.

O da salladı. Yakın zamana kadar, hayatını bir ev dolu-su kadınla geçirmişti. Mitch'in acısını biliyordu.

Sonra gülümseme kayboldu. Mitch'in gözlerine bakıp yumruğunu göğsüne vurdu. Kalbinin üstüne.

Mitch oğluna doğru çenesini indirip kaldırarak karşılık verdi.

Mara'nın vücudu onun yanında hıçkırıklarla titriyordu. Mitch'in kolları o yer değiştirdikçe onu daha da sıkıca sardı. Mara'nın kolları da ona dolanmıştı.

Sonra Billy yedek kulübesinden çıktı ve kayboldu.

"Babacığım," dedi Marcie. Babasının dirseğini çekş-tiriyordu. Mitch ona döndü. "Billy ilk vuruşunda sayı kazandı," diye bağırdı heyecanla.

Marcie'si bunu sık sık görmesine rağmen, Billy sayı kazandığı zaman hep heyecanlanırdı. Billy'yi Arizona Üniversitesi'nde Vahşi Kediler için oynarken izlemenin yanında sık sık Tuscon'a da gidiyorlardı.

"Biliyorum, bebeğim. Gördüm," diye cevapladı Mitch.

"Bizi işaret etti." Faith diğer taraftan ağlıyordu. Mitch ona bakarak başını kaldırdı ve işaret etti: "Bak, büyük ekran bizi gösteriyor."

Mitch bakmıyordu. Çünkü Billie'nin kendisine bakan bakışlarını yakalamıştı. Çok güzeldi.

Mara'nın gözleri sevgi ve güven doluydu.

Ona gülümsedi.

O da geri gülümsediğinde yine biraz komikti.

Bunu görünce, 13 yıl boyunca ilk kez değil ve muhtemelen son kez olmamak üzere, Bill Winchell'i düşündü. Bu gülümsemeyi Stop 'n' Go'da gördüğü ilk anda uğruna savaşılabacak ve hatta ölünecek bir şey olduğunu biliyordu. Her türlü şeye katlanılacak, koruyacak ve hatta kanatacak bir gülüşü.

Çocukların Bill'i gördükleri son an, aşırı sarhoş ve kafası uçmuş bir halde ondan kaçtıkları gündü. Sözüne sadık kalmıştı ama. Bütün her şeyden feragat etmişti. O zaman ve her zaman. Yaşıyordu, Mitch biliyordu, cezaevinden çıkmıştı ve annesiyle Iowa'daki küçük evde kalıyordu. Mara'nın annesi iki yıl önce kalp rahatsızlığından ölmüştü. Arkadaşı Lynette vermişti haberi ama cenazeye katılmadılar. Lulamae hâlâ yaşıyordu. İkisi de ya da Bill bir daha asla Mitch ve Mara'nın hayatlarını karartmamıştı.

Bill sözünü tutmuştu.

Mitch de.

Mitch sonradan fark etmişti ki, Bill Winchell'in çocuklarına verdiği en güzel şeydi bu. Mitch'in sözü de onlara iyi bir hayat sunmak ve Mara'ya özgürlüğünü vermektir.

Bu yüzden, en sonunda o kadar da baş belası biri değil gibiydi sanki Bill.

Mitch'in düşünceleri bir bakışla bunlardan uzaklaştı.

Tanrı aşkına, Billie'nin erkek arkadaşı kolunu Billie'nin belinin altına koymuştu ve parmakları kalçasına yakındı.

Mitch hemen Ridge'e baktı.

Ridge bakışı yakalamıştı. Kafasını kaldırdı ve elini belinin daha kabul edilebilir bir yerine çekti.

İş tamamdı. Başka yere bakabilirdi. Mitch, Billie'nin Mara'ya gözlerini devirdiğini gördü. Bunu çok fazla gördüğünden sinirlerini bozmadı. Asla bozmamıştı. Billie göz devirmeyi yedi yaşındayken mükemmelleştirmişti.

Bir sonraki sporcu alkışlanırken kalabalıkla beraber oturdular.

Mara başını Mitch'in omzuna yasladı.

Sporculardan biri faulle oyundan atıldıktan sonra, Mara başını kaldırıp dudaklarını kulağına götürdü.

"Biliyordum," diye fısıldadı.

Mitch kafasını çevirdi, yakından karısının güzel mavi gözlerine baktı.

“Neyi biliyordun?”

“Senin harika bir aile kuracağını.”

Mitch bu cümleyi ruhunda yaşadı ve çok iyi hissettirmişti. Tıpkı Mara’nın tatlılığıyla onu kalbinden vurduğu diğer zamanlardaki gibi.

Elini kaldırdı ve çenesini avuçladı. “Sevgilim...”

“Teşekkür ederim sevgilim,” diye fısıldadı Mara.

“Ne için?”

“Güzel bir hayat ve güzel bir aile için.”

“Bunda senin de payın var.”

“Biliyorum, biz bir takımız. Bana bunu verdiğin için de çok teşekkür ederim.”

Ah, karısını çok seviyordu.

Verebileceği bir cevap bulamadı, bu yüzden o da gülümsedi.

Mara da karşılık verdi. Billie’nin o komik gülüşü. Karısının kızlarına verdiği o gülüş. Mitch bu gülüşe karşı koyamıyordu.

Kafası eğdi ve karısını dudaklarından öptü.

Faith’in kızgın bir tonlamayla muhtemelen Ridge’e dediği “Bunu çok yapıyorlar,” lafını duyana kadar öpüşmeye devam ettiler.

Billie’nin daha yumuşak, daha tatlı ve kızgın olmayan sözlerini duydu. “Bunu hep yapıyorlardı. Kendimi bildim bileli yapıyorlar.” Bunları duyarken, hâlâ öpüşüyorlardı.

DEX Plus'tan çıkan diğ er kitaplar:

Rhett, J.S. Cooper

Gamble Kardeşler - Oyuncu, Jennifer L. Armentrout

Kara Hançer Kardeşliği - Karanlık Sevgili, J.R. Ward

Dişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen

Hayatımın Başrol  Olur musun?, Duygu  zlem Yücel & Selim ıprut

Bir Bar Filozofu, Semih alışkan

Siyah Kelebek, Zodi

Hadi Yapalım Aşkım, Aşkın Ulaş Kaba

Ah Kalbim, Meriç Mekik

 l Rüyası, Ayşe Ebru Tezcan

Derin Tutku, Samantha Young

Sağdıç, Jennifer L. Armentrout

Londra Caddesi, Samantha Young

Adanmış Güzellik, Georgia Cates

Kocan Kadar Konuş I Diriliş, şebnem Burcuoğlu

Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu  zlem Yücel

O Adam Buraya Gelecek, PuCCa

Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen

Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout

Vahşi Adam, Kristen Ashley

Gizemli Adam, Kristen Ashley

Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton

Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout

Kocan Kadar Konuş, şebnem Burcuoğlu

Adanmış Güzellik, Georgia Cates

Acıtan Güzellik, Georgia Cates

Saplantı, Jennifer L. Armentrout

Dublin Caddesi, Samantha Young

Hayallerinin erkeğine “evet” diyebilecek kadar cesur musun?

Tatlı, utangaç Mara tam dört yıldır uzaktan izlediği komşusu polise Mitch Lawson’a âşıktır.

Herkesten sakladığı geçmişi yüzünden Mitch gibi bir adamın ona asla yaklaşmayacağını düşünmektedir. Ancak bir gün musluğu bozulunca yardımına Mitch yetişir.

Mitch güzel komşusunu uzun zamandır izlemektedir. Mara'nın musluğu bozulunca sonunda onunla vakit geçirebilme şansını yakalar. İkilinin arasındaki elektrik alevli bir ilişkiye dönüşme yolunda ilerlerken, Mara kuzeninin çocuklarından bir telefon alır ve kendini, geride bırakmak için her şeyini verdiği geçmişinin pençeleri arasında bulur. Seksi kanun adamı Mitch Lawson Mara'yı geçmişini geride bırakıp kendisiyle bir gelecek kurmaya ikna edebilecek midir?

DE
X
PLUS

ISBN 978-605-09-3403-8

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 28